New York Times Çoksatan

Her Yazın Ardından

"Parlak bir başlangıç."
-Emily Henry

CARLEY FORTUNE

Âşık olmak için altı yaz.
Ayrılmak için bir an.
Yeni bir şans içinse sadece iki gün.

Persephone "Percy" Fraser, on yıl önce hayatının en büyük hatasını yapmış ve bu yüzden evinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Artık yazlarını, çocukluğunun ev sahibi sayılan ışıl ışıl gölün kenarında değil de şehirdeki şık dairesinde geçiriyor, arkadaşlarıyla eğlenmeye çıkıyor ama herkesi kalbinden uzak tutuyordu. Ta ki bir gece, onu asla ayrılmayacağını düşündüğü Sam Florek'e geri döndürecek o haberi alıncaya dek.

Percy ve Sam, geçmişteki o altı yaz boyunca adeta ayrılmaz ikili olmuşlardı. Sıcak yaz günlerini gölde yüzerek ve birlikte kitap okuyarak, ılık geceleri de Floreklerin restoranında çalışarak geçirmişlerdi. Bir gün bu arkadaşlık çok daha fazlasına dönüşmüş; fakat aşkları kısa süre içinde kırılıp binlerce parçaya bölünmüştü.

Percy yıllar sonra kasabaya geri döndüğünde aralarındaki bağ canlanmış ve inkâr edilemez hale gelmişti. Fakat genç kadın, yaptığı seçimlerle yüzleşmeli ve kendini nasıl cezalandırdığını itiraf etmeliydi. Aksi halde aşklarının geçmişteki büyük hatalardan çok daha güçlü olup olmadığını asla göremeyeceklerdi.

goodreads CHOICE AWARDS 2022
Yılın En İyi Romantik ve En İyi İlk Roman Adayı

MASAL PEREST
Nora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947283
KDV'den muaftır

"*Her Yazın Ardından* en yüksek beklentilerimi bile gölgede bıraktı. Fortune'un zekâsı keskin, anlatımı muhteşem ve karakterleri; biz okurların sürekli olarak aradığı, ender türden bir yaşam ve nefesle soluk alıyor. Bu kitap, bizleri duygusal bir darbeyle buluşturan ışıltılı bir başlangıç."

—Emily Henry, *Tatilde Tanıştığımız İnsanlar* kitabının #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"İkinci şanslar ve kendimiz için hayal ettiğimiz geleceğin asla göründüğü gibi olmadığı hakkında tatlı bir hikâye."

—Jodi Picoult, *Küçük Muazzam Şeyler ve Kız Kardeşim İçin* kitaplarının #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Muhteşem bir başlangıç. Geçmiş ile bugün arasında gidip gelen hikâye, âşıkların hem birlikte hem de ayrı büyümelerini kusursuz bir şekilde aktarıyor ve yazlık ortam, onların birbirlerine dönüş yolları için pastoral bir zemin sağlıyor. Kefaret ve affetme üzerine odaklanan bu kapsamlı, yürekten romanı okumayı bırakmanın imkânsız olduğu kanıtland ."

—Publishers Weekly

"Carley Fortune, genç yaz aşklarının nostaljisini ve bizi sonsuza dek değiştiren seçimleri mükemmelleştiriyor. *Her Yazın Ardından* hem yüreklerinizi sızlatacak hem de Emily Henry hayranlarını fazlasıyla tatmin edecek akıllı ve keyifli bir roman."

—Ashley Audrain, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bir oturuşta bitirmek isteyeceğiniz ve bir an midenizde kelebekler uçuşturacak, bir an sonra kalbinizi kıracak türden bir kitap."

—Elle Kanada

"Tıpkı yaz gibi, bu destansı, nostaljik aşk hikâyesinin de tamamen bitmesini istemedim. Dünyada en sevdiğim yerlerden birinde geçen bu cezbedici başlangıç, Jojo Moyes ve Emily Henry hayranlarının hemen dilek listelerine eklemeleri gereken mükemmel derecede muhteşem bir yaz aşkı hikâyesi!"

—Marissa Stapley, *New York Times* çoksatan yazarı

"Eğlenceli ve kaygısız olmayı başaran, aynı zamanda yetişkin yaşamının karmaşık meselelerine de değinen bir aşk hikâyesi: keder, pişmanlık ve kaçırılan fırsatlar."

—Chatelaine

"*Her Yazın Ardından*, en iyi yaz romanı olabilir."

—Yahoo

Her Yazın Ardından

NEMESİS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 704

Her Yazın Ardından Carley Fortune

Kitabın Özgün Adı: Every Summer After
Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Merve Mumcu
Kapak İllüstrasyonu: Cansu Akın
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Carley Fortune, 2022

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-6947-28-3
Baskı: Mart 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

Her Yazın Ardından

CARLEY FORTUNE

Çeviren: Gülfem Çırak

NEMESİS
KİTAP

Carley Fortune

Carley Fortune, *Refinery29*, *The Globe & Mail*, *Chatelaine* ve *Toronto Life* gibi yayın kuruluşlarında editör olarak çalışmış ödüllü bir Kanadalı gazetecidir. Kocası ve iki oğluyla Toronto'da yaşamaktadır. *Her Yazın Ardından*, yazarın ilk romanıdır.

CarleyFortune.com

CarleyFortune

CarleyFortune

Gülfem Çırak

1991 Kütahya doğumlu. İlk ve orta öğrenimini Kütahya'da tamamladıktan sonra İstanbul Aydın Üniversitesi Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. Kitaplar ve İngilizce küçüklüğünden beri vazgeçilmeziydi, böylece kendini iki tutkusunun bir araya geldiği çevirmenlikte buldu. Üniversite son sınıfta başladığı mesleğine bugün de aktif bir şekilde ve büyük aşkla devam etmektedir.

Ebeveynlerime. Bizi göle götürdükleri için.
Ve Bob'a. Tekrar gitmeme izin verdiği için.

1

Bugün

DÖRDÜNCÜ KOKTEYL İYİ BİR fikir gibi görünmüştü. Kâküller de öyle. Ama şimdi dairemin kilidini açmaya bile zorlanırken sabaha o son kadehin pişmanlığını yaşayacağımdan yüzde yüz emindim. Belki kâkül kestirmenin pişmanlığını da yaşayabilirdim. Bugün kesim için kuaför koltuğuna oturduğumda June, bunun ayrılık sonrası yapılacak kötü seçimlerden biri olduğunu söylemişti. Fakat June, taptaze bir bekâr olarak o akşam arkadaşının nişan törenine katılmayacaktı. Özetle, kâkül kestirmem bir nevi zorunluluktu.

Eski sevgilime hâlâ âşık değildim aslında. Hatta ona hiç âşık olmamıştım. Sebastian biraz züppeydi. Geleceği parlak bir şirket avukatı olarak, Chantal'ın partisine katılıp da imza içeceğine burun kıvırmaması ve *New York Times*'taki uyduruk bir makalede Aperol Spritz kokteylinin "modasının geçtiğini" okuduğunu söylememesi imkânsızdı. Onun seçtiği içkiyi içmektense şarap listesini ister, inceliyormuş gibi yaptıktan sonra barmene dönüp *terroir* ve asidite hakkında sinir bozucu sorular sorar, ardından en pahalı kırmızı şarabı sipariş ederdi. Olağanüstü bir zevki ol-

duğundan ya da şarap hakkında çok şey bildiğinden değil, sadece iyi seçim yapabileceği izlenimini vermek için pahalı şeyler satın alırdı.

Onunla yedi aydır birlikteydik ve ilişkimiz, benim en uzun süreli ilişkim olma ayrıcalığına sahipti. Ama sonunda Sebastian, kim olduğumu bilmediğini söylemişti. Bir noktada haklıydı da.

Sebastian'dan önceki seçimlerim, geleceği olmayan bir ilişki yaşamayı sorun etmeyen, sadece iyi vakit geçirmeyi isteyen adamlardı. Onunla tanıştığım sıralar, artık ciddi bir yetişkin olup ciddi bir ilişkiye adım atmam gerektiği fikrindeydim. Sebastian da aradığım kişi gibi görünmüştü. Çekiciydi, eğitimliydi, başarılıydı ve biraz kendini beğenmiş olmasına rağmen insanlarla hemen hemen her şey hakkında muhabbet kurabiliyordu. Yine de kendimle ilgili çok fazla şey paylaşmak istememiştim. Rasgele düşüncelerin ağzımdan filtresiz bir şekilde çıkmasına izin verme eğilimimi bastırmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Ciddi ilişkiye şans vererek iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum ama Sebastian nihayetinde ilgisizliğimi anlamıştı. Yanılmıyordu; onu gerçekten umursamıyordum. Hiçbirini umursamamıştım.

Sadece bir kişi vardı.

O da uzun zaman önce gitmişti.

Bu yüzden erkeklerle vakit geçirmekten zevk almaya bakıyordum. Seks, düşüncelerimden uzaklaşmak için bir kaçış yolu gibiydi. Erkekleri güldürmeyi, onlarla arkadaşlık etmeyi, arada bir vibratörüme veda etmeyi severdim ama asla bağlanmaz, asla derinlere inmezdim.

Hâlâ kapıyı açmakla uğraşıyordum ki –*cidden, kilitte bir sorun mu vardı?*– çantamdaki telefonum titremeye başladı. Bu çok garipti. Normalde böyle geç saatte çağrı almazdım. Aslında ebeveynlerim ve Chantal dışında kimse beni aramazdı. Fakat Chantal şu anda hâlâ partisindeydi ve Prag turundaki ebeveyn-

lerim de muhtemelen henüz uyanmamışlardı. Kapıyı açmayı başarıp tek yatak odalı küçük daireme girerken telefonun titremesi kesildi. Girişteki aynaya baktığımda rujumun dağıldığını ama kâküllerimin hâlâ muhteşem göründüğünü gördüm. *Al sana, June.*

Titreme sesi yeniden başladığında, altın rengi sandaletlerimin uzun bağcıklarını çözmeye koyulmuştum. Yüzüme düşen koyu renkli saçlarımı geri ittim, telefonu çantamdan aldım ve tek sandaletle kanepeye doğru giderken ekrandaki "Bilinmeyen Numara" yazısına kaşlarımı çattım. Muhtemelen yanlış numaraydı.

"Alo?" dedim, diğer sandaleti çıkarmak için eğilirken.

"Percy'le mi görüşüyorum?"

O kadar hızlı doğruldum ki dengemi sağlamak için kanepenin koluna tutunmak zorunda kaldım. *Percy.* Artık kimse bana böyle seslenmiyordu. Bugünlerde herkes için Persephone'ydim. Bazen P diyorlardı. Ama Percy diyen hiç yoktu. Yıllardır Percy değildim.

"Merhaba… Percy?" Ses derin ve yumuşaktı. On yıldan uzun süredir duymadığım halde o kadar tanıdıktı ki kendimi birden on üç yaşında, güneş kremine bulanmış halde iskelede kitap okurken buldum. Sonra on altı oldum; Tavern'daki vardiyamın hemen ardından kıyafetlerimi yapış yapış vücudumdan atıp göle atlıyordum. On yediydim ve ıslak mayomla Sam'in yatağına uzanmış, uzun parmaklarının anatomi kitabının sayfalarında kaymasını izliyordum. Kan yüzüme hücum ederken kalbimin gümbürtüleri kulak zarlarımı deldi sanki. Titrek bir nefes aldım ve oturdum. Karın kaslarım gerilmişti.

"Evet," demeyi başardığımda hattın karşı tarafındaki, rahatlamış gibi uzun bir nefes verdi.

"Ben Charlie."

Charlie.

Sam değil.

Charlie. Yanlış kardeş.

Charlie, "Charles Florek," diye açıkladı ve numaramı nasıl bulduğunu anlatmaya başladı. Ona tam olarak kulak veremiyordum ama bir arkadaşının, çalıştığım dergide bağlantıları olan biriyle arkadaş olduğunu söylüyordu sanırım.

"Charlie?" diye araya girdim. Sesim biraz kokteylin, çoğunlukla da şokun etkisiyle tizdi. Belki büyük hayal kırıklığının etkisi de vardı. Çünkü *bu ses* Sam'e ait değildi.

Tabii ki ona ait olmazdı.

"Biliyorum, biliyorum. Uzun zaman oldu. Tanrım, ne kadar geçtiğini bile bilmiyorum," derken sesi özür diler gibiydi.

Ama ben biliyordum. Tam olarak ne kadar zaman geçtiğini yani. Hâlâ günleri sayıyordum.

Charlie'yi görmeyeli on iki yıl olmuştu. Sam'le aramızdaki her şeyin altüst olduğu, benim her şeyi mahvettiğim o feci Şükran Günü hafta sonundan bu yana on iki yıl geçmişti.

Eskiden, Sam'i tekrar göreceğim zamana dek ailemle yazlığa gideceğimiz günleri sayardım. Şimdi hem o günler hem de Sam, kaburgalarımın en derinlerinde sakladığım acı birer hatıraydı.

Sam'le geçirdiğim yılların, onsuz geçirdiklerimden daha az olduğunu da biliyordum. Onunla ilişkimizi bitirmemizin yedinci Şükran Günü'nde, senelerdir geçirmediğim gibi bir panik atak geçirmiş, bir buçuk şişe roze içmiştim. Tarihe geçmesi gereken bir gündü; ayrı olduğumuz süre, gölde beraber geçirdiğimiz süreden resmen daha fazlaydı artık. O gece banyo fayanslarının üzerinde kendimden geçene dek hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Ertesi gün Chantal yağlı paket servis yiyecekleriyle yanıma gelmiş, kusarken saçlarımı tutmuştu. Ben de yanaklarımdan sicim sicim yaşlar dökülürken ona her şeyi anlatmıştım.

"Yıllar geçti," dedim Charlie'ye.

"Biliyorum. Ve seni böyle geç bir saatte aradığım için üzgünüm." Sesi, Sam'in sesine o kadar benziyordu ki canımı acıtıyordu; sanki boğazıma bir hamur parçası sıkışmıştı. On dört yaşındayken telefonda konuştuğumuzda da onu Charlie'den ayırt etmenin neredeyse imkânsız olduğunu hatırlıyordum. O yaz, Sam hakkında başka şeyler de fark etmeye başladığım yazdı.

"Dinle, Pers. Sana bir haber vermek için aradım," dedi, bana eskiden taktığı ismi kullanarak. Ama konuşması bir zamanlar tanıdığım Charlie'den daha ciddiydi. Burnundan derin bir nefes aldığını duydum. "Birkaç gün önce annemi kaybettik ve ben… şey… Bilmek istersin diye düşündüm."

Sözleri üzerime tsunami gibi çarptı. Onu tam olarak anlamakta güçlük çekiyordum. Sue ölmüş müydü? Sue daha gençti.

Tüm söyleyebildiğim pürüzlü bir, "Ne?" oldu.

Cevap verirken Charlie'nin sesinde bitkinlik vardı. "Kanser. Birkaç yıldır savaşıyordu. Onu kaybettiğimiz için elbette yıkıldık. Artık hasta olmaktan çok bıkmıştı."

Bir kez daha, biri hayat hikâyemin senaryosunu çalıp her şeyi yanlış yazmış gibi hissettim. Sue'nun hasta olması imkânsız görünüyordu. Kocaman gülümsemesi, kot şortları ve açık sarı atkuyruğuyla Sue. Dünyadaki en iyi *pierogie*'leri* yapan Sue. Bana kızı gibi davranan Sue. Bir gün kayınvalidem olmasını hayal ettiğim Sue. Benden habersiz yıllardır hasta olan Sue.

Haberim olmalıydı. Yanında olmalıydım.

"Çok, çok üzgünüm," diye başladım. "Ben… ne diyeceğimi bilemiyorum. Annen… o…" Sesimin panikle dolduğunu duyabiliyordum.

---

* Polonya mantısı. (ç.n.)

Kendini topla, dedim içimden. *Sue'yu uzun zaman önce bırakan sendin. Şimdi kendini paralamaya hakkın yok.*

Sue'nun, Tavern'ı işletirken iki erkek çocuğunu nasıl tek başına büyüttüğünü, onunla ilk tanıştığım zamanı, kendinden yaşça daha büyük olan ebeveynlerime Sam'in iyi bir çocuk olduğunu ve bize göz kulak olacağını anlatmak için evimize geldiği günü düşündüm. Bana üç tabağı aynı anda tutmayı öğretmesini ve iki oğlu da dahil olmak üzere hiçbir erkeğin saçmalıklarına boyun eğmememi nasihat etmesini hâlâ unutmamıştım.

"O… her şeydi," dedim. "Çok iyi bir anneydi."

"Öyleydi. Çocukluğumuzda onun senin için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Bu yüzden aramak istedim," dedi Charlie tereddütle. "Cenaze töreni pazar günü. Biliyorum, uzun zaman oldu ama bence orada olmalısın. Gelecek misin?"

Uzun zaman mı? Tam on iki yıl olmuştu! Kuzeye, başka hiçbir yerde olmadığım kadar evimde hissettiğim yere son gidişimin üzerinden on iki yıl geçmişti. Göle son balıklama dalışımın üzerinden on iki yıl geçmişti. Hayatımın rotadan çıkıp tamamen çökmesinin üzerinden on iki yıl geçmişti.

Sam'i görmeyeli on iki yıl olmuştu.

Fakat bu soruya vereceğim tek cevabım vardı: "Tabii ki geleceğim."

2

Yaz, On Yedi Yıl Önce

YAZLIĞIMIZI SATIN ALIRKEN EBEVEYNLERİMİN, yan evde iki ergen oğlanın yaşadığını bildiklerini hiç sanmıyordum. Orayı, şehirden kaçmam ve yaşıtım olan diğer çocuklardan biraz uzaklaşmam için almışlardı ama öğleden sonraları ve akşamları, uzun saatler boyu gözetimsiz kalan Florek oğlanları, muhtemelen benim için olduğu kadar onlar için de büyük sürpriz olmuştu.

Sınıfımdaki çocuklardan birkaçının yazlık evleri vardı ama hepsi Muskoka'da, şehrin kuzeyine kısa bir otomobil yolculuğu mesafesindeydi. Gerçi bölgenin kayalık eteklerinde bulunan dizi dizi konaklar için *yazlık* kelimesi hafif kalırdı. Babam, Muskoka'yı doğrudan elemişti. Orada bir yazlık alacağımıza yazı Toronto'da geçirmemizin daha iyi olacağını söylemişti; zira orası şehre fazla yakındı ve Torontolularla doluydu. Bu yüzden annemle birlikte kuzeydoğudaki kırsal kesimi araştırmaya başlamışlardı ama babam oranın da aşırı gelişmiş ve aşırı pahalı olduğunu ilan etmişti. Biraz daha uzaklara baktıklarında sonunda Barry's Bay'de karar kılmışlardı. Burası işçi sınıfının yaşadığı, sakin bir köydü fakat yaz döneminde hareketli bir turist mekânına dönüşüyor-

du. Kaldırımlar yazlıkçılarla ve kampa ya da Algonquin Şehir Parkı'nda yürüyüş yapmaya gelen Avrupalı turistlerle dolup taşıyordu. "Orayı çok seveceksin evlat," diye söz vermişti babam. "Sayfiye yeri dediğin orası gibi olur."

Bir zaman sonra, Toronto'nun merkezindeki Tudor tarzı evimizden göldeki yazlığımıza yapacağımız dört saatlik yolculuğu dört gözle bekler hale gelecektim ama ilk yolculuk sonsuzluk gibi gelmişti. Babamla birlikte bindiğimiz nakliye kamyonuyla "Barry's Bay'e Hoş Geldiniz" tabelasını geçtiğimizde medeniyeti tamamen geride bırakmış gibiydik. Annem peşimizden Lexus'la geliyordu ve onun aracının aksine, kamyonda ne düzgün bir ses sistemi ne de klima vardı. Radyo CBC'nin monoton uğultusunu dinlerken uyluklarımın arkası vinil koltuğa, kâküllerimse nemli alnıma yapışmıştı.

Yedinci sınıftaki kızların neredeyse tamamı Delilah Mason'dan özenerek kâkül kestirmişti ama bize, ona yakıştığı gibi yakışmıyordu. Delilah, yedilerin en popüler kızıydı ve onun yakın arkadaşlarından biri olduğum için kendimi şanslı görürdüm. Yani eskiden; o pijama partisi olayından önce. Onun perçemleri güzel, kızıl bir perde gibi alnını sararken benimkiler hem yerçekimine hem de şekillendirici ürünlere meydan okuyor, tuhaf kabarıklıklar ve açılar oluşturuyor ve beni, olmayı arzuladığım gizemli, karanlık kızdan ziyade on üç yaşındaki tuhaf bir çocuk gibi gösteriyordu. Saçlarım ne kıvırcık ne de düzdü; haftanın günlerinden gece yatış şeklime kadar pek çok tahmin edilemez faktöre bağlı olarak kişilik değiştiriyordu. Ve ben, insanların beni sevmesi için elimden geleni yaparken saçlarım uyum sağlamayı reddediyordu.

~

Kamaniskeg Gölü'nün batı kıyısındaki çalılık araziden geçen Bare Rock Yolu dönemeçli, dar bir toprak yoldu. Çalılar o kadar

büyümüş ve gelişmişti ki dallar, küçük kamyonun yanlarını sıyırıyordu.

"Kokuyu alıyor musun evlat?" diye sordu babam, sarsıla sarsıla ilerleyen kamyonun camını indirerek. Birlikte derin nefesler aldık. Uzun zaman önce düşmüş çam iğnelerinin topraksı ve acı kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Etrafında yetişen beyaz ve kızıl çamların arasında küçücük kalmış, A şeklinde tasarlanmış mütevazı bir ahşap evin arka kapısına yanaştık. Babam motoru susturup bana döndü. Grileşmeye başlayan bıyığının altındaki dudakları bir tebessümle kıvrılmış, koyu çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Göle hoş geldin Persephone."

Eve duman ve odun karışımı inanılmaz bir koku hâkimdi. Öyle bir kokuydu ki annemin pahalı Diptyque mumlarını senelerce yakmasının ardından bile geçmemişti. Yazlığa her gittiğimde önce antrede durur ve tıpkı o ilk günkü gibi kokuyu içime çekerdim. Ana kat küçük, açık plan bir mekândı ve zeminden tavana kadar soluk renkli, budaklı ahşapla kaplıydı. Devasa pencereler, gölün aşırı derecede çarpıcı manzarasına açılıyordu.

"Vay canına," diye mırıldanırken, verandanın önünden başlayıp dik bir tepeden aşağı inen bir merdiveni fark ettim.

"Fena değil, ha?" Babam omzuma hafifçe vurdu.

"Ben gidip göle bakacağım," deyip dışarı fırladım ve kapı arkamdan coşkulu bir gümlemeyle kapanırken onlarca basamağı koşarak inip iskeleye ulaştım. Nemli bir öğlendi ve gökyüzünün her santimi aşağıdaki durgun, gümüşi suya yansıyordu. En uzak kıyıdaki yazlık evler buradan küçük noktalar gibi görünüyordu. Acaba yüzerek oraya ulaşabilir miydim? İskelenin kıyısına oturup bacaklarımı suya doğru salladım. Bir süre şoke edici sessizliği dinledikten sonra yardım etmem için çağıran annemin sesiyle ayaklandım.

Kamyon boşaldığında kutuları taşımaktan ve sivrisineklerle kavga etmekten yorgun düşmüş, huysuzlaşmıştık. Annemle babamı mutfağı toplamaları için aşağıda bırakıp üst kata çıktım. İki yatak odası vardı ve annemler, odamda daha çok vakit geçirdiğim için göl manzaralı olanı bana vermişti. Giysi valizimi açtım, yatağımı yaptım ve Hudson's Bay battaniyemi dürüp ayakucuna yerleştirdim. Babam yazın bu kadar kalın yün battaniyelere ihtiyacımız olmayacağını söylemişti ama annem her yatakta bir tane bulunmasında ısrarcıydı.

"Burası Kanada," diye açıklamıştı, bunun bariz olduğunu söyleyen bir tonda.

Komodinlerden birinin üzerine, yüksekliği biraz tehlikeli sayılabilecek bir kitap destesi yerleştirdim ve yatağın üstüne *Kara Gölün Canavarı* posteri yapıştırdım. Korku içerikli şeylere bayılıyordum. Sayılamayacak kadar korku filmi izlemiştim ve ailem uzun zaman önce pes edip bu konuda kısıtlama yapmayı kesmişti. R.L. Stine ve Christopher Pine kitaplarını yalayıp yutmuş, dolunayda kurt adama dönüşen ya da amigo antrenmanlarından sonra hayalet peşine düşen seksi gençlerin bulunduğu yeni serilerin çoğunu okumuştum. Arkadaşlarımın olduğu dönemde kitapları okula götürür, en güzel kısımlarını –kanlı veya seksi sahneleri– sesli olarak okurdum. İlk başlarda kızların tepkilerini izlemeyi, başkalarının kelimelerinin güvenli sınırları içinde ilgi odağı olmayı sevmiştim. Ama korku hikâyeleri okudukça yazım aşamasına olan sevgim de büyümeye başlamıştı. Yazarların imkânsız şeyleri inanılabilir hale getirme yeteneği muhteşemdi. Her kitabın aynı anda hem tahmin edilebilir hem de sıradışı, hem rahatlatıcı hem de şaşırtıcı olmasına bayılıyordum. Güvenliydiler ama asla sıkıcı değildiler.

"Akşam yemeği için pizza ister misin?" Annem kapıda durup postere baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Burada pizza var mı ki?" Barry's Bay, evlere servis yapılacak kadar büyük bir yere benzemiyordu. Gerçekten de öyle olmadığı bir süre sonra ortaya çıktı, biz de arabaya atlayıp kasabadaki iki marketten birinin köşesinde bulunan tek paket servis restoranı olan Pizza Pizza'ya gittik.

"Burada kaç kişi yaşıyor?" diye sordum anneme. Saat akşam yediydi ve ana caddedeki işletmelerin çoğu kapalı görünüyordu.

"Yaklaşık bin iki yüz. Fakat yaz aylarında yazlıkçıların gelmesiyle nüfusun muhtemelen üç katına çıktığını tahmin ediyorum." Bir restoranın kalabalık verandası dışında kasaba oldukça ıssızdı. "Şu Tavern, cumartesi akşamları vakit geçirmeye gelinebilecek bir yere benziyor," dedi mekânın önünden geçerken yavaşlayarak.

"Görünüşe göre *tek* yer orası," diye yanıtladım.

Eve döndüğümüzde babam küçük televizyonu kurmuştu. Kablolu yayın yoktu ama aile DVD koleksiyonumuzu yanımızda getirmiştik.

"*Zırdeli Bacanaklar*'ı izleyebiliriz diye düşündüm," dedi babam. "Gayet uygun olur, değil mi evlat?"

"Hmm..." Dolabın içindekileri incelemek için çömeldim. "*Blair Cadısı* da uygun olur"

"Ben o filmi izlemem," dedi annem, orta sehpadaki pizza kutularının yanına tabakları ve peçeteleri yerleştirirken.

"O zaman *Zırdeli Bacanaklar*." Babam DVD'yi oynatıcıya yerleştirdi. "Klasik John Candy. Daha iyi ne olabilir ki?"

Dışarıda rüzgâr hızlandı, çamların arasından dolaştı ve gölün yüzeyini dalgalandırdı. İçeri giren esintide yağmur kokusu vardı.

"Evet," dedim pizza dilimimden bir ısırık alırken. "Gerçekten çok iyi."

~

Biri dev bir kamerayla flaşlı bir fotoğraf çekmiş gibi gökyüzünde bir şimşek çaktı; çam ağaçlarını, gölü ve uzak kıyıdaki tepeleri aydınlattı. Odamın pencerelerinden manzarayı izlerken donakalmış gibiydim. Gökyüzünü Toronto'daki odamda mümkün olmadığı kadar geniş bir açıyla görebiliyordum. Ve gök gürültüsü o kadar yüksekti ki şimşekler hemen dibimize düşüyormuş, ilk gecemizde bize özel gösteri yapıyormuş gibiydi. Sonunda sağır edici gürlemeler, uzaktan gelen seslere dönüştüğünde yatağıma girdim ve yağmur damlalarının camlara çarpmasını dinledim.

Ertesi sabah, pencerelerden giren parlak güneş ve tavanda hareket eden ışık huzmeleriyle uyandığımda bir an için kafam karıştı. Annemle babam çoktan alt kata inmiş, önlerinde kahveleri ve okuma materyalleriyle oturuyorlardı. Babam tekli koltukta, dalgınca sakalını okşayarak *The Economist* okurken annem mutfak tezgâhındaki bir tabureye yerleşmiş, kalın bir tasarım dergisine göz gezdiriyordu. Kırmızı çerçeveli büyük boy gözlüğü burnunun ucundaydı.

"Dün geceki gök gürültülerini duydun mu evlat?" diye sordu babam.

"Duymamak mümkün müydü?" dedim, hâlâ çoğunlukla boş olan dolaplardan bir kutu mısır gevreği alırken. "Düzgün uyuyamadım."

Kahvaltıdan sonra bir keten çantaya okuduğum romanı, birkaç dergiyi, dudak balmımı ve güneş kremimi atıp göle doğru yola koyuldum. Dün gece yağmur yağmasına rağmen iskele sabah güneşiyle çoktan kurumuştu.

Havlumu yere serdim, yüzümü güneş kremine buladım ve kafamı ellerime yaslayarak yüzüstü yattım. Bulunduğum yerin bir tarafında aşağı yukarı yüz elli metre daha bir başka iskele

yoktu; ancak diğer taraftaki nispeten yakındı, tahtalarına bir kayık ve kıyıdan uzakta süzülen bir sal bağlıydı. Kitabımı çıkardım ve dün gece kaldığım yerden okumaya devam ettim.

Bir ara uyuyakalmış olmalıydım çünkü aniden yüksek bir su sıçraması ve bağrışıp gülüşen çocuk sesleriyle uyandım.

"Seni yakalayacağım!" diye bağırdı biri.

"Sıkıysa yakala!" Alay eden ses daha kalındı.

Bir şapırtı daha duyuldu.

Gölde, komşunun salının hemen yanında iki kafa görünüyordu. Yüzüstü yatmaya devam ederken sala tırmanmalarını ve sırayla suya atlamalarını izledim. Taklalar atıyor, balıklama dalıyor ya da kendilerini öylece bırakıyorlardı. Temmuzun ilk günleriydi ama ikisi de çoktan bronzlaşmıştı. Kardeş olduklarını ve daha kısa ve zayıf olanın benim yaşıma yakın olduğunu tahmin ettim. Büyük olan ondan bir kafa daha uzundu ve gövdesiyle kollarındaki kaslar belirgindi. Küçüğü alıp omzunun üstünden suya fırlatmasını izlerken gülerek doğruldum. Beni o ana dek fark etmemişlerdi ama şimdi büyük çocuk, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Küçük çocuk da sala, onun yanına çıkmıştı.

"Selam!" diye bağırdı büyük olan, el sallayarak.

Ben de bağırarak cevap verdim: "Merhaba!"

"Yeni komşu musun?"

"Evet," diye seslendim.

Küçük olan bana gözlerini dikmiş bakıyordu ki büyük olan onu omzundan dürttü.

"Tanrım, Sam. Merhaba desene."

Sam elini kaldırdı ve bana bakmaya devam etti. Sonra büyük çocuk onu göle geri itti.

Florek oğlanları tam sekiz saat sonra beni buldular. Akşam yemeği bulaşıklarını yıkadıktan sonra kitabımı almış verandada otururken arka kapının tıklatıldığını duydum. Boynumu uzattım ama annemin kiminle konuştuğunu göremedim, bu yüzden ayracımı kaldığım sayfaya yerleştirip katlanır sandalyeden kalktım.

"Bugün rıhtımda bir kız görmüştük de, gelip bir merhaba diyelim dedik." Ses genç bir oğlana aitti, kalındı ama hâlâ biraz ergen sesini andırıyordu. "Kardeşimin oyun oynayacak yaşıtları yok."

"Oyun mu? Ben bebek değilim," diye yanıtladı ikinci bir çocuk, sinirli bir şekilde.

Annem omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerini soru sorarcasına kısmıştı. "Ziyaretçilerin var Persephone," derken bu durumdan pek memnun olmadığı açıktı.

Dışarı çıkıp sinekliği arkamdan kapattım ve sabah gölde gördüğüm kum sarısı saçlı iki oğlana baktım. Akraba oldukları her hallerinden belliydi; ikisi de ince, uzun ve bronzdu. Yüzünde dev bir gülümseme olan büyük oğlan tertemizdi ve görünüşe göre saç şekillendiricinin nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Küçük olansa ayaklarına bakıyordu ve karmakarışık, dalgalı saçları gözlerine düşmüştü. Üzerinde kargo şort ve en az bir beden büyük, soluk bir Weezer tişörtü vardı. Büyük oğlan kot pantolon, bisiklet yaka beyaz tişört ve burunları mükemmel beyazlıktaki siyah Converse'ler giymişti.

"Merhaba Persephone, ben Charlie," dedi büyük olan, derin gamzelerini göstererek. Kereviz yeşili gözleri yüzümde dans ediyordu. Çok tatlıydı. Erkek müzik grubu üyeleri gibi. "Bu da kardeşim Sam." Elini küçük çocuğun omzuna koydu. Sam yüzüne düşen bir tutam saçın altından isteksizce güldü, sonra yine

kafasını eğdi. Yaşına göre uzun olduğunu düşünüyordum. Ve bu uzunluk yüzünden çırpı gibi kol ve bacaklarıyla fazla çelimsiz görünüyordu. Dirsekleri ve dizleri kaya çıkıntıları gibiydi. Ayakları takılıp düşülecek engeller gibi görünüyordu.

"Eee… selam," dedim bir birine, bir diğerine bakarak. "Bugün gölde karşılaşmıştık, değil mi?"

"Evet, biz o çocuklarız," dedi Charlie, Sam çam iğnelerine tekme atarken. "Yan evde yaşıyoruz."

"Her zaman mı?" diye sordum aklıma gelen ilk düşünceyi dillendirerek.

"Yıl boyunca," diye onayladı.

"Biz Torontoluyuz. Yani tüm bunlar…" Etraftaki yeşilliği elimle gösterdim. "Benim için oldukça yeni. Burada yaşadığınız için şanslısınız."

Sam buna homurdandı ama Charlie onu duymazdan gelerek devam etti.

"Sam ve ben, sana etrafı gezdirmekten mutluluk duyarız. Değil mi Sam?" diye sordu kardeşine. Yine de cevap için beklemeden devam etti: "Ve istediğin zaman salımızı kullanabilirsin. Bizim için sorun olmaz." Gülümsemesini bozmadan konuşurken bir yetişkinin özgüvenine sahipti.

"Süper. Kullanacağım, teşekkürler." Ben de ona utangaç bir gülümseme gönderdim.

Sonra Charlie komplocu bir tavırla, "Dinle, senden bir iyilik isteyeceğim," diyerek, saçlarının ardında saklanan Sam'in homurdanmasına yol açtı. "Bu akşam birkaç arkadaşım gelecek. Düşündüm ki ben onlarla vakit geçirirken Sam burada seninle takılabilir. Kendisinin çok fazla sosyal hayatı yoktur ve ikiniz yaşıt gibisiniz." Beni baştan aşağı süzdü.

"On üç yaşındayım," diye yanıtlarken bu teklif hakkında bir fikri olup olmadığını anlamak için Sam'e baktım ama o hâlâ yeri inceliyordu. Ya da belki denizaltı büyüklüğündeki ayaklarını.

"Mükkkkemmel," diye mırladı Charlie. "Sam de on üç yaşında. Ben on beş yaşındayım," diye ekledi gururla.

Sam, "Tebrikler," diye mırıldandı.

Charlie devam etti: "Her neyse, Persephone..."

"Percy," diye sözünü kestiğimde Charlie bana tuhaf bir bakış attı. Gergin bir şekilde gülerek bileğimdeki dostluk bilekliğini döndürdüm ve "Bana Percy deyin. Persephone çok... abartılı. Ve biraz gösterişçi," dedim. Sam o zaman sırtını dikleştirip bana baktı ve çok kısa bir an için kaşlarını çatıp burnunu kırıştırdı. Yüzü gayet sıradandı; gök mavisinin şoke edici bir tonu olan gözleri dışında akılda kalıcı bir özelliği yoktu.

"Peki Percy," diye onayladı Charlie. Ama dikkatim hâlâ başı yana eğik halde beni izleyen Sam'deydi. Charlie boğazını temizledi. "Dediğim gibi, bu akşam küçük kardeşimi eğlendirebilirsen bana büyük iyilik yapmış olursun."

Sam, "Yüce İsa," diye fısıldarken ben aynı anda, "Eğlendirmek mi?" diye sordum. Gözlerimizi kırpıştırarak bakıştık. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken ne diyeceğimi bilemiyordum. Delilah Mason'ı feci şekilde gücendirmemin üzerinden aylar geçmişti ve o zamandan beri hiç arkadaşım yoktu. Kendi yaşıtım biriyle zaman geçirmeyeli çok uzun zaman olmuştu ama istediğim son şey Sam'in benimle takılmak için zorlanmasıydı. Ben bunu dile getiremeden önce o konuştu:

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin." Sesi özür diler gibiydi. "Annem evde olmadığı için Charlie benden kurtulmaya çalışıyor sadece." Ağabeyi göğsüne sertçe vurdu.

Gerçek şuydu ki bir arkadaşım olmasını, kâküllerimin hizaya gelmesinden daha çok istiyordum. Eğer Sam de isterse onunla zaman geçirmek hoşuma giderdi.

"Hiç sıkıntı değil," dedim sahte bir özgüvenle. "Yani, biraz zahmet olacak ama karşılık olarak salın üzerinden takla atarak suya dalmayı öğretebilirsin." Bana yamuk bir tebessüm attı. Sessiz ama harika bir gülümsemeydi. Mavi gözleri, güneşin öptüğü teninde deniz camı gibi ışıldıyordu.

Bunu ben yaptım, diye düşündüm, içimde bir heyecan dolaşırken. Ve tekrar yapmak istiyordum.

3

Bugün

ERGEN PERSEPHONE BUNA ASLA inanmazdı ama şahsi bir aracım yoktu. O zamanlar, mümkün olan her hafta sonu kuzeye gidebilmek için kendi aracıma sahip olmaya kararlıydım. Ama bugünlerde hayatım, yaşadığım yer olan Toronto'nun batısındaki ağaçlıklı mahalle ve çalıştığım yer olan şehir merkeziyle sınırlıydı. Ofise, spor salonuna ve ailemin dairesine yürüyerek ya da toplu taşımayla gidebiliyordum.

Bazı arkadaşlarım ehliyet almakla bile uğraşmamıştı. Bloor Sokağı'nın kuzeyine asla gitmemekle övünen türden insanlardı bunlar. Şık, küçük bir şehir baloncuğunun içinde yaşıyor ve bununla gurur duyuyorlardı. Ben de benzer şekilde yaşıyordum ama bazen boğuluyormuş gibi hissediyordum.

Gerçek şuydu ki göle, yazlık evimize, oradaki yeşilliğe âşık olduğum on üç yaşımdan beri şehri pek evim gibi görememiştim. Yine de çoğunlukla bunu düşünmemeye çalışıyordum. Bunun için zamanım yoktu. Kendim için kurduğum dünya, kentsel meşguliyetin tuzaklarıyla –geç saatlere kadar ofiste çalışma, *spinning* dersleri ve sayısız *brunch*– doluydu. Bu hoşuma gidi-

yordu. Fazlasıyla dolu bir takvimim olması beni neşelendiriyordu. Ancak ara sıra kendimi şehirden ayrılma, suyun kenarında, yazı yazabileceğim bir yer bulup faturaları ödemek için de ek iş olarak bir restoranda çalışma hayalleri kurarken yakalıyordum ve tenim davul gibi gerilmeye başlıyordu. İçinde bulunduğum hayatla uyumsuz hissediyordum.

Bu tanıdığım herkesi şaşırtacak bir şeydi ama otuz yaşında, düzenli ve istikrarlı bir hayatı olan bir kadındım. Dairem, yeterince iyi *pierogi*'ler bulabileceğiniz Polonya mahallesi Roncesvalles'da büyük bir evin en üst katındaydı ve açık kirişleri, eğimli tavanıyla etkileyici bir yerdi. Evet, oldukça küçüktü ama şehrin bu kısmında tek yatak odalı daireler ucuza gelmiyordu ve *Shelter* dergisinden aldığım maaş… orta karardı. Tamam, boktan bir maaşım vardı. Ama medya sektöründe standart buydu ve maaşım küçük olsa da işim büyüktü.

Dört yıldır *Shelter*'daydım ve basamakları yavaş yavaş tırmanarak alt düzey editör yardımcılığından kıdemli editörlüğe kadar yükselmiştim. Ülkenin en önemli dekorasyon dergisinde güçlü bir konumdaydım; hikâyeleri belirliyor, fotoğraf çekimlerini denetliyordum. Büyük ölçüde benim çabalarım sayesinde sosyal medyada sadık bir takipçi kitlesi ve çok sayıda çevrimiçi izleyici kazanmıştık. Sevdiğim ve iyi olduğum işi yapıyordum; *Shelter*'ın kırkıncı yıldönümü kutlamalarında başeditör Brenda, dergiyi dijital çağa taşıma hususundaki başarımı takdir etmişti. Bu, kariyerimdeki en önemli anlardan biriydi.

Çoğu insan editörlüğü büyüleyici bir meslek olarak görürdü. Dışarıdan gösterişliydi, evet ama dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla tüm gün masada oturup Google'da *minimalist* kelimesinin eş anlamlılarını aramayı içeriyordu. Tabii ürün lansmanlarına katılma, gelecek vaat eden tasarımcılarla öğle yemeklerine çıkma ayrıcalığına sahiptik. Ayrıca randevu uygulamalarında genelde popüler şirket avukatlarının ve sosyal yükselişteki bankacıların

radarında olurduk ki bu, kokteyllerde ya da partilerde asla kavalyesiz kalmayacağım anlamına geliyordu. Basın gezileri, açık şampanya barları ve çok miktarda bedava ürün alma avantajlarını da unutmamak gerekirdi. Bunların dışında Chantal'la konuşabileceğimiz bir sürü sektör dedikodusu olurdu. Perşembe akşamlarını bu şekilde geçirmeye bayılırdık. (Ah, bir de annemin, derginin künyesinde Persephone Fraser'ı görmekten bıkmadığını da eklemeliydim.)

Charlie'nin araması, baloncuğuma saplanan bir balta gibiydi. Telefonu kapatır kapatmaz kuzeye gitmek için öyle bir sabırsızlık hissettim ki cenaze birkaç gün sonra olmasına rağmen hemen yarın için bir araç ve motel odası ayırttım. Sanki on iki yıllık bir komadan uyanmıştım; başım beklenti ve dehşetle zonkluyordu.

Kısa süre sonra Sam'i görecektim.

~

Bilgisayarımın başına oturup aileme Sue'dan bahseden bir e-posta gönderdim. Avrupa tatilinde mesajlarını düzenli olarak kontrol etmedikleri için ne zaman göreceklerini bilmiyordum. Sue'yla hâlâ temas halinde olup olmadıklarını da bilmiyordum. Sam ve ben "ayrıldıktan" sonra annem en az birkaç yıl onunla iletişimi sürdürmüştü ama ne zaman Floreklerden bahsetse gözlerim dolardı. Sonunda o da bana gelişmeleri aktarmaktan vazgeçmişti.

Notu kısa tuttum ve bilgisayarı kapatıp benim için çok pahalı olmasına rağmen yine de satın aldığım Rimowa valizime birkaç kıyafet attım. Saat gece yarısını geçmişti ve sabah işle ilgili bir görüşmem vardı. Sonra da kiralık araca atlayıp uzun bir yola çıkacaktım. Bu yüzden pijamalarımı giydim, yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Ama uyuyamayacak kadar gergindim.

Yapmak istediğim tek şeyin geçmişte Sam ile kıvrılmak olduğu, en nostaljik hissettiğim zamanlarda geri döndüğüm bazı anlar vardı. Onları eski videolar gibi zihnimde oynatabiliyordum. Üniversitedeyken bunu hep yapardım. Göl evinden aldığım Hudson's Bay yün battaniyem gibi tanıdık bir uyku vakti rutiniydi benim için. Fakat anıların taşıdığı pişmanlık, tıpkı battaniyenin malzemesi gibi yakıcıydı ve bazı geceleri Sam'in tam o anda nerede olduğunu hayal ederek, beni düşünüp düşünmediğini merak ederek uykusuz geçirirdim. Bazen beni düşündüğünden emin olurdum; aramızdaki upuzun mesafe boyunca uzanan ve bizi bağlayan kopmaz bir ip varmış gibi. Bazı zamanlarda da bir filmin ortasında uyuyakalır, gecenin köründe uyandığımda ciğerlerim çöküşün eşiğindeymiş gibi hisseder ve panik ataktan kurtulmak için nefes egzersizleri yapardım.

Sonunda, üniversitenin son zamanlarında, beynimi yaklaşan sınavlar, makale teslim tarihleri ve staj başvurularıyla doldurarak bu gece yayınlarını sonlandırmayı başarmıştım ve panik ataklar da azalmıştı.

Fakat bu gece böyle bir kısıtlamam yoktu. İlklerimizle alakalı görüntüleri oynatmaya başladım. İlk tanışmamız, ilk öpüşmemiz, Sam'in bana âşık olduğunu ilk söyleyişi... Neden sonra onu gerçekten göreceğimi fark ettim ve düşüncelerim, cevaplarını bilmediğim sorulara dönüştü. Beni orada gördüğünde ne tepki verecekti? Ne kadar değişmişti? Bekâr mıydı? Yoksa, *siktir*, evli miydi?

Terapistim Jennifer... Jen değil, asla. Bu hatayı bir kez yapmış ve net bir dille uyarılmıştım. Ofis duvarında çerçeveli alıntılar varken "Hayat kahveden sonra başlar" ve "Garip değilim, sınırlı üretimim" tam adının kullanılmasının ona ne gibi bir ağırbaşlılık katacağını düşünüyordu bilmiyordum. Her neyse, Jennifer'ın bu tür endişe sarmallarıyla başa çıkmak için taktikleri vardı ama derin karın nefesleri ya da mantralar bu gece işe yarayacak gibi

değildi. Jennifer'la birkaç yıl önce, tüm gece roze kusup geçmişimi Chantal'a anlattığım o Şükran Günü'nden kısa süre sonra görüşmeye başlamıştım. Bir terapistle konuşmak istememiştim aslında. Panik atağın, Sam Florek'i aklımdan ve kalbimden atma yolunda –ki gayet başarılı gidiyordum!– sadece küçük bir engel olduğunu düşünüyordum. Chantal yine de ısrarcı olmuştu. "Bu iş beni aşar, P," demişti, imzası olan katı duruşuyla.

Chantal ve ben, onun şu anda eğlence editörü olarak çalıştığı şehir dergisinde stajyer olduğumuz yıllarda tanışmış, restoran incelemelerini denetleme işi (*Yani pisi balığı, antep fıstığı kıtırına değil, çam fıstığı tozuna mı bulanmış?*) ve başeditörün absürd tenis takıntısı sayesinde bağ kurmuştuk. Arkadaşlığımızı belirleyen an, başeditörün bir toplantıya, "Son zamanlarda sık sık tenisi düşünüyorum," sözleriyle başlaması ve benim koca ofisteki tek siyahi kişi olan Chantal'a dönüp, "Teniste çok iyi olmalısın," demem olmuştu. Bana hiç tenis oynamadığını söylerken yüzünü tamamen ifadesiz ve sakin tutmayı başarmıştı. Bense aynı ifadesizlikle, "Şaka mı yapıyorsun?" demiştim.

Chantal, en yakın kız arkadaşımdı. Gerçi rekabet edebileceği çok fazla kız olduğunu söyleyemezdim. Kendimle ilgili utanç verici ya da mahrem şeyleri diğer kadınlarla paylaşma konusundaki isteksizliğim benden şüphelenmelerine sebep oluyordu. Örneğin Chantal, eskiden bir göl evimiz olduğundan ve yan komşunun oğullarıyla takıldığımdan haberdardı ama Sam'le ilişkimin boyutunu… ya da aramızdakilerin, sağ kalan kimsenin olmadığı bir patlamayla sona erdiğini bilmiyordu. Sanırım geçmişimin temel parçalarından biri olan bu hikâyeyi ondan saklamam, yıllar önce yaşananlardan çok daha şoke ediciydi.

"Arkadaş sahibi olmanın ne demek olduğunu anlıyorsun, değil mi?" demişti bana, ona korkunç gerçeği anlattıktan sonra. En yakın iki arkadaşımın artık benimle konuşmadığı düşünülürse cevabım muhtemelen, *Anladığımı söyleyemem*, olmalıydı.

Ama Chantal için iyi bir arkadaş olmuştum. İşten ya da müstakbel kayınvalidesinden yakınmak için aradığı kişi bendim. Düğünde saçlarını salık bırakmasını öneren kişi de bendim. Chantal, açık bir barın bulunduğu büyük bir parti vermek ve öldürücü bir elbise giymek dışında düğünle alakalı şeylerle ilgilenmiyordu. Bu gayet normaldi tabii ama düğün planlarının bir şekilde yapılması gerekiyordu ve ben varsayılan organizatör olmuştum. Pinterest panolarım düğün fikirleriyle doluydu. Güvenilir biriydim. İyi bir dinleyiciydim. Hangi havalı restoranın en seksi şefe sahip olduğunu biliyordum. Mükemmel Manhattan kokteyli hazırlıyordum. Ve eğlenceliydim! Sadece geceleri uyanık kalmama neden olan şeylerden bahsetmek istemiyordum. Kariyerimde basamak basamak yükselmenin beni gerçekten mutlu edip etmediğini sorgulamaya başladığımı, bazen yazmak isteyip de cesaret bulamadığımı ya da bazı günler ne kadar yalnız hissettiğimi itiraf etmek istemiyordum. Ama şu anda hayatımda beni çözebilecek tek kişi Chantal'dı.

Sam konusunu Chantal'la tartışma isteksizliğimin onu düşünüp düşünmememle hiçbir ilgisi yoktu. Evet, onu düşünüyordum ama düşünmemeye çalışıyordum ve neyse ki çok sık tökezlemiyordum. Jennifer'la görüşmeye başladığımdan beri panik atak da geçirmemiştim. Son on yılda büyüdüğümü, hayatıma devam ettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu. Yine de arada bir güneş Ontario Gölü'nün üzerinde parlayarak bana göl evini hatırlatıyordu ve kendimi salda, Sam'le birlikte buluyordum.

~

Kiralık araç için formları doldururken ellerim o kadar titriyordu ki görevlinin anahtarı teslim etmesine çok şaşırdım. Haftanın geri kalanında izin kullanmak için aradığımda Brenda çok anlayışlıydı. Ona ailemden birinin öldüğünü söylemiştim. Bu teknik

olarak yalandı ama sonuçta Sue *gerçekten* ailem gibiydi. En azından bir zamanlar.

Tabii o kadar ayrıntıya girmem gerektiğini düşünmüyordum. Zaten bu yıl sadece bir gün izin almıştım, o da Sevgililer Günü'nde Chantal'la spaya gitmek içindi. İkimizin de bekâr olduğu dönemde bu geleneği başlatmış ve hiçbir sevgili ya da nişanlı yüzünden sona ermeyeceğine söz vermiştik.

Chantal'a nereye gittiğimi söylemeyi düşünmüyordum aslında ama sonra gözümün önünde otobanda kaza yaptığım ve kimsenin haberinin olmadığı görüntüler belirince, kiralık araç otoparkında ona hızlıca bir mesaj yazdım ve gayet iyi olduğumu göstermek için bir sürü ünlem ekledim: *Partin aşırı eğlenceliydi!!! (Hem de ne eğlence! O son kokteyli içmemeliydim!) Bir cenaze için birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım. Sam'in annesi vefat etmiş.*

Birkaç saniye sonra telefonum bir mesajla titredi: *O Sam mi??? Sen iyi misin?*

Cevabım hayırdı.

İyi olacağım, diye cevap attım.

Gönder tuşuna basar basmaz telefonum titremeye başladı ama Chantal'ın aramasını sesli mesaja yönlendirdim. Çok uykusuzdum; sadece adrenalin ve bu sabah, kendini beğenmiş bir duvar kâğıdı tasarımcısıyla yaptığım röportaj sırasında içtiğim iki dev kahveyle ayakta duruyordum. Ve pek konuşacak havamda değildim.

Şehir caddelerinde ilerleyip 401 numaralı otobana çıkarken bağırsaklarımın düğüm düğüm olduğunu hissetmeye başladım ve acil tuvalet molası için Tim Hortons'a girmem gerekti.

Elimde bir şişe su ve kepekli kuru üzümlü kekle araca döndüğümde hâlâ titriyordum. Fakat kuzeye doğru ilerledikçe üzerime gerçeküstü bir sakinlik çöktü. Sonunda Kanada Kalkanı'nın kayalıkları görüş alanıma girdi ve yol kenarında canlı yem ve ağaç

yongası kamyonlarıyla alakalı levhalar belirmeye başladı. Bu rotada seyahat etmeyeli yıllar olmuştu ama her şey aşırı tanıdıktı. Hayatımın başka bir bölümüne geri dönüyormuşum gibiydi.

Bu yola en son o Şükran Günü tatilinde çıkmıştım. O zamanlar da yalnızdım ve bahşiş paralarımla aldığım ikinci el bir Toyota sürüyordum. Dört saatlik yolculuğun tamamında hiç durmamıştım. Sam'i görmeyeli üç acı verici ay geçmişti ve kollarını bana dolamasını, beni sarıp sarmalamasını çaresizce arzuluyordum. Bir de ona gerçeği söylemeyi.

O hafta sonunun bana hayatımın hem en harika hem de en korkunç anlarını yaşatacağını bilebilir miydim? Her şeyin hızla sarpa saracağını, Sam'i bir daha göremeyeceğimi? Hatayı aylar öncesinde yapmıştım ama asıl yıkıma neden olan artçı sarsıntıları önleyebilir miydim?

Gölün güney kıyısını görür görmez midem hız trenine binmiş gibi bir takla attı ve kasabanın hemen dışındaki Cedar Grove Moteli'ne varana dek derin derin nefesler *aldıuım bir, iki, üç dört* ve *verdiiiim bir, iki, üç, dört*.

Motele giriş yaptığımda öğleden sonraydı. Resepsiyondaki yaşlı adamdan yerel gazetenin bir kopyasını aldım ve arabayı 106 numaralı odanın önüne bıraktım. İçerisi temiz ve sıradandı. Yatağın üzerine ormandaki bir geyik resmi asılmıştı; hayatının başlangıcında muhtemelen bordo olan polyester yorgan ve bu resim, odadaki tek renklerdi.

Cenaze için getirdiğim siyah midi elbiseyi askıya astım ve yatağın kenarına oturup parmaklarımı bacaklarıma vurarak camdan dışarı baktım. Gölün kuzey kıyısı, kasaba rıhtımı ve halka açık plaj buradan görülebiliyordu. İçimde bir dürtü belirdi. Suya bu kadar yakın olup da göl evine gitmemek yanlış geliyordu. Sahile gitme düşüncesiyle mayomu ve havlumu yanımda getirmiştim ama tek istediğim kendi iskelemden suya dalmaktı. Ama bir sorun vardı: Orası artık benim iskelem değildi.

4

Yaz, On Yedi Yıl Önce

CHARLIE'NİN, SAM'İ BİZE GETİRİP bıraktığı o akşama kadar odama hiç erkek almamıştım. Onunla yalnız kalır kalmaz gerginlikten nutkum tutuldu. Ama Sam aynı problemi yaşıyormuş gibi değildi.

"Persephone nasıl bir isim?" diye sordu, ağzına üçüncü Oreo'yu tıkarken. Yerde oturuyorduk, kapı annemin ısrarıyla açıktı. Tanıştığımız anki somurtkanlığını düşünürsek Sam'in bu kadar konuşkan olması beklenmedikti. Dakikalar içinde, hayatı boyunca yan evde yaşadığını, benim gibi onun da sonbaharda sekizinci sınıfa başlayacağını ve Weezer'ı sevse de aslında üstündeki tişörtün ağabeyinden kaldığını öğrenmiştim. "Neredeyse tüm giysilerim onun küçülenleri," diye açıkladı sakince.

Sam'in akşam kalıp kalamayacağını sorduğumda annem pek mutlu görünmemişti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Persephone," demişti yavaşça, *çocuğun hemen önünde*. Sonra fikrini almak için babama dönmüştü. Sanırım böyle düşünmesinin sebebi Sam'in erkek olmasından çok, şehre dönmeden önce en az iki ay beni diğer gençlerden uzak tutmak istemesiydi.

"Bir arkadaşı olması gerekiyor Diane," diye yanıtlamıştı babam. Daha fazla rezil olamazdım herhalde. Saçlarımın yüzüme düşmesine izin vererek Sam'i kolundan tuttum ve merdivene doğru çektim.

Annemin, tıpkı altı yaşımdayken yaptığı gibi bir tabak Oreo ile bizi kontrol etmeye gelmesi beş dakika sürdü. Yanında iki bardak süt de getirmemesine şaşırmıştım. Sam adımı sorduğunda ikimiz de göğsümüze kırık dökerek bisküvi yemekle meşguldük.

"Yunan mitolojisinden geliyor," dedim ona. "Annemle babam böyle şeylere çok düşkündür. Persephone, yeraltı dünyasının tanrıçasıdır. Bana yakıştığını pek sanmıyorum."

Sam, *Kara Gölün Canavarı* posterini ve komodinimdeki korku kitaplarını inceledi, sonra tek kaşını kaldırarak bakışlarını üzerime dikti.

"Bilemedim. Yeraltı tanrıçası sana uygun gibi göründü. Hem oldukça havalı ve..." Sustu. İfadesi ciddileşti. "Persephone, Persephone..." Tadını almaya çalışıyormuş gibi adımı ağzında yuvarladı. "Beğendim."

"Sam neyin kısaltması?" diye sordum, ellerim ve boynum yanmaya başlarken. "Samuel mı?"

"Hayır." Sırıttı.

"Samson? Samwise?"

Onu şaşırtmışım gibi birden kafasını kaldırdı.

"*Yüzüklerin Efendisi*. Güzel." Son kelimeyi söylerken sesi çatladı. Sonra bana, göğsümde başka bir heyecan dalgası oluşturan yamuk bir tebessüm attı. "Ama hayır. Sadece Sam. Annem erkekler için tek heceli isimlerin uygun olduğunu düşünür. Sam ve Charles gibi. İsim kısaysa daha güçlüdür der. Yine de bazen, gerçekten kızdığında bana Samuel diyor. Ciddilik kattığını söylüyor."

Buna güldüğümde sırıtışı tam bir gülümsemeye dönüştü. Ağzının bir tarafı diğerinden biraz daha yüksekti. Çok rahat ve tasasız görünüyordu; kimseyi memnun etme derdinde değilmiş gibi. Bu halini sevmiştim. Ben de öyle olmak istiyordum.

Sam tekrar konuştuğunda ağzıma bisküvi atıyordum. "Peki, baban aşağıda ne demek istedi?"

Anlamamış gibi yaptım. Bir şekilde duymamış olmasını umuyordum. Gözlerini kıstı ve sessizce ekledi: "Bir arkadaşa ihtiyacın olduğu konusunda."

Yüzümü buruşturup yutkundum. Ne diyeceğimi ya da ne kadarını anlatacağımı bilemiyordum.

"Bu yıl okuldaki birkaç kızla bazı..." Parmaklarımla havada tırnak işareti yaptım. "...*sorunlar* yaşadım. Artık beni sevmiyorlar." Ona bunu düşünmesi için zaman verirken bileğimdeki bileklikle oynadım. Kafamı kaldırdığımda, bir matematik problemi çözüyormuş gibi kaşlarını çatmış halde bana bakıyordu.

"Sınıfımdaki iki kız geçen yıl zorbalık nedeniyle uzaklaştırma aldı," dedi sonunda. "Kızın birine eşek şakası yapmak için birkaç çocuktan ona çıkma teklif etmelerini istemiş, sonra da inandığı için kızla dalga geçmişlerdi."

Benden ne kadar nefret etse de Delilah'nın o kadar ileri gideceğini sanmıyordum. Sam'in de o şakanın bir parçası olup olmadığını düşünüyordum ki sanki aklımı okumuşçasına, "Benden de katılmamı istediler ama yapmadım. Büyük zalimlik olurdu," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedim rahatlayarak.

Mavi gözlerini bana dikerek konuyu değiştirdi. "Şu oynamayı bırakamadığın bilekliğin olayı nedir?"

"Bu benim dostluk bilekliğim!"

Dışlanmadan önce okulda iki şeyle tanınırdım: korku sevgim ve dostluk bilekliklerim. Onları ayrıntılı desenlerle örüyordum

ama önceliğim doğru renkleri seçmekti. Her rengi, bilekliği takacak kişinin karakterini yansıtacak şekilde belirliyordum. Delilah'nın renkleri pembe ve koyu kırmızıydı; kadınsı ve güçlü. Kendiminki neon turuncu, neon pembe, şeftali, beyaz ve grinin modaya uygun bir karışımıydı. Delilah her zaman sınıfımızın en güzeli, en popüleri olmuştu ve diğer çocuklar beni sevseler de statümü ona yakın olmanın belirlediğini biliyordum. Yedilerdeki tüm kızlardan ve hatta sekizlerdeki birkaç kişiden bileklik talepleri aldığımda, nihayet Delilah'nın gülünç yancısı olmaktan başka bir şey başardığımı, ilgi çekici, yaratıcı ve havalı olduğumu hissetmiştim. Sonra bir gün, en yakın üç arkadaşım için yaptığım bileklikleri parça parça kesilmiş halde sıramda bulmuştum.

"Kim verdi?" diye sordu Sam.

"Ah. Hiç kimse. Kendim yaptım."

"Deseni gerçekten harika."

"Teşekkürler!" dedim neşeyle. "Bütün yıl pratik yaptım! Neonlarla şeftali renginin bir arada değişik ama hoş olacağını düşündüm."

"Kesinlikle öyle olmuş," dedi biraz daha yaklaşarak. "Bana da bir tane yapar mısın?" diye sordu sonra. Şaka yapmıyordu. Çalışma masamdan nakış ipi setimi almak için hemen ayağa fırladım ve üstüne baş harflerimin kazındığı küçük ahşap kutuyu yere, aramıza koydum.

"Bir sürü farklı rengim var ama beğendiğin olur mu bilmiyorum," dedim gökkuşağının her rengindeki ipleri çıkararak. Daha önce bir erkek için hiç bileklik yapmamıştım. "Fakat bana hangi rengi sevdiğini söylersen, bende yoksa bile annemi ikna edip kasabaya ip almaya gidebilirim. Normalde bilekliği yapmadan önce kişileri biraz daha iyi tanımayı yeğlerim. Kulağa aptalca gelebilir ama renkleri, kişiliklere uydurmaya çalışıyorum."

"Hiç aptalca gelmedi," dedi. "Peki, bu renkler senin hakkında ne söylüyor?" Uzanıp bileğimden sarkan iplerden birini çekiştirdi. Elleri de ayakları gibi, vücuduna göre çok büyüktü. Bana bir Alman çoban köpeği yavrusunun iri patilerini hatırlatıyorlardı.

"Şey... aslında bir şey ifade etmiyorlar," dedim kekeleyerek. "Sadece sofistike bir renk paleti olduğunu düşündüm." Nakış iplerini düzenlemeye geri döndüm ve hepsini, aramızdaki ahşap zeminde açıktan koyuya doğru düzenli bir sıra halinde dizdim. "Belki gözlerine uyması için mavi tonlarında yapabilirim," diye sesli düşündüm. "Çok fazla mavim yok, birkaç ton daha almam gerekecek." Ne düşündüğünü anlamak için Sam'e baktığımda gözlerini bana diktiğini gördüm.

"Sorun değil," dedi. "Benimki de seninkinin aynısı olsun."

~

Ertesi sabah kahvaltımı atlı kovalıyormuş gibi bitirdikten sonra çantamı kapıp göle koştum. İskelede bağdaş kurup bir çengelli iğneyle bilekliği şortuma sabitledim ve Sam'i beklerken üzerinde çalışmaya başladım.

Yan taraftaki iskelede ayak seslerini duyduğumda hemen yanımda yürüyormuş gibi geldi. Üstünde dünkü lacivert şortu vardı ve dar kalçalarından her an düşecekmiş gibi görünüyordu. El salladığımda o da elini kaldırdı ve iskelenin ucundan atlayıp bana doğru kulaç atmaya başladı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde önümdeydi.

"Hızlısın," dedim etkilenmiş bir şekilde. "Ben yüzme dersleri aldım ama senin kadar iyi değilim."

Sam bana çarpık bir tebessüm attı, sonra sudan çıkıp yanıma çöktü. Saçlarından damlayan sular yüzüne, oradan da neredeyse çukur olan göğsüne süzülüyordu. Bir kızın yanında yarı çıplak

olduğu için özgüvensiz hissediyorsa bile hiç belli etmiyordu. Uzanıp üzerinde çalıştığım ipleri hafifçe çekti.

"Bu benim bilekliğim mi? Harika görünüyor."

"Dün gece başladım," dedim. "Aslında yapımı o kadar uzun sürmüyor. Muhtemelen yarına biter."

"Mükemmel." Salı işaret etti. "Ödemeni almaya hazır mısın?" Bilekliği karşılığında saldan nasıl atlayacağımı göstermeyi kabul etmişti.

"Kesinlikle," dedim Jays şapkamı çıkarıp yüzüme bol miktarda güneş kremi sürerek.

"Güneşten korunmaya bayağı önem veriyorsun, ha?" Şapkayı eline aldı.

"Sanırım. Aslında hayır. Çillerimi ve güneş nedeniyle yüzümde daha çok çil oluşmasını sevmiyorum diyelim. Kollarımda falan olmaları sorun değil ama tüm yüzümü kaplamalarını istemiyorum." İstediğim, Delilah Mason'ınki gibi kremsi, kusursuz bir ciltti.

Sam afallamış gibi başını salladı, sonra gözleri parladı. "Çillerin, güneşin etkisiyle aşırı melanin üretiminden kaynaklandığını biliyor muydun?"

Ağzım bir karış açık kaldı.

"Ne?" dedi. "Bu doğru."

"Hayır, sana inanıyorum," dedim yavaşça. "Bu rasgele bilgiyi bilmene şaşırdım sadece."

Sırıttı. "Ben doktor olacağım. Bildiğim çok... *rasgele bilgi* var," dedi havada tırnak işareti yaparak.

"Ne olmak istediğine şimdiden karar verdin mi?" Aşırı şaşkındım. Ben hangi mesleği istediğimi hiç bilmiyordum. En sevdiğim ders İngilizceydi ve yazmayı seviyordum ama büyüyünce ne olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Hep kardiyolog olmak istemişimdir. Ama okulum çok kötü. Sonsuza dek burada sıkışıp kalmak istemiyorum, bu yüzden kendi başıma bir şeyler öğreniyorum. Annem benim için internetten ders kitapları satın alıyor," diye açıkladı.

Bir süre bunu sindirmeye çalıştım. "O zaman... Fazlasıyla zekisin, ha?"

"Sanırım." Sonra incecik kolları, bacakları ve sivri eklemleriyle ayağa kalkıp beni de kollarımdan tutarak kaldırdı. Bu kadar sıska biri için şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Ayrıca harika bir yüzücüyüm. Hadi gel, sana şu taklayı nasıl atacağını göstereyim."

Sayısız göbeküstü düşüş, birkaç dalış ve bir yarı başarılı takla sonrasında birlikte sala uzandık ve sabahın bu saatinde bile yakan güneşin mayolarımızı kurutmasına izin verdik.

"Hep bunu yapıyorsun," dedi Sam bana bakarak.

"Ne yapıyorum?"

"Saçlarına dokunuyorsun."

Omuz silktim. Annem kâkülün benim saç tipime yakışmayacağını söylediğinde onu dinlemeliydim. Bunun yerine, bir gün babamla ikisi sınav kâğıtlarını okurken annemin kaliteli dikiş makasını ele geçirmiş ve kendi başıma işe İkalkışmıştım. Ama saç tutamlarını eşit kesememiştim ve her kırpışımda kâkül daha da berbat bir şekil almıştı.

Beş dakika içinde saçımı katlettikten sonra gözlerimden yaşlar süzülürken oturma odasına inmiştim. Burun çekişlerimi duyan anne babam bana dönmüş ve elimde makasla öylece dikildiğimi görmüşlerdi.

Babam ağzı bir karış açık kalırken annem, "Persephone! Ne yaptın sen?" diye keskin bir nefes alarak derhal yanıma koşmuş ve kendime zarar verdim mi diye bileklerimle kollarımı kontrol ettikten sonra bana sıkı sıkı sarılmıştı.

"Merak etme tatlım. Bunu halledeceğiz," demişti annem, kuaföründen randevu almak için uzaklaşırken. "Kâküllerin olacaksa en azından düzgün görünsünler."

Babam bana zayıf bir tebessüm atmıştı. "Aklından ne geçiyordu evlat?"

Ailem, Barry's Bay'deki göl evi için zaten bir teklifte bulunmuştu ama beni o makasla görmek bardağı taşıran son damla olmalıydı. Çünkü ertesi gün babam emlakçıyı aramış ve teklifi artırmasını söylemişti. Okul yılı biter bitmez beni şehirden uzaklaştırmak istiyorlardı.

Ama bugün bile ailemin muhtemelen aşırı tepki verdiğini düşünüyordum. Her ikisi de Toronto Üniversitesi'nde profesör olan Diane ve Arthur Fraser, sadece tek çocuğa sahip orta yaşlı, üst orta sınıf ebeveynlere özgü bir şekilde bana fazla düşkündüler. Doğduğumda, sosyoloji uzmanı olan annem otuzlu yaşların sonunda, Yunan mitolojisi öğretmeni olan babam kırklı yaşların başındaydı. Yeni oyuncak veya yeni bir hobi için malzeme isteklerim, kitapçıya gitme taleplerim coşkuyla yerine getirilirdi. Sorun çıkarmaktansa altın yıldız kazanmayı tercih eden, sıkı disiplin gerektirmeyen bir çocuktum. Onlar da karşılığında bana çok uzun bir tasma vermişlerdi.

Bu yüzden en yakın arkadaşlarım olan üç kız bana sırt çevirdiğinde herhangi bir zorlukla uğraşmaya alışkın değildim ve onları geri kazanmak için elimden gelenin en iyisini yapmak dışında öyle bir durumla nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Delilah, grubumuzun tartışmasız hükümdarıydı. Bu konumu ona biz bahşetmiştik çünkü ergenler arasında lider seçerken önemli olan iki kritere sahipti: son derece güzel bir yüz ve bu yüzün ona verdiği gücün tam farkındalığı. Kızdırdığım ve geri kazanmam gereken asıl kişi Delilah olduğu için gruba yeniden

kabul edilme girişimlerim onu hedef alıyordu. Onunki gibi kâkül kesmenin sadakatimi kanıtlayacağını düşünmüştüm. Fakat bunun yerine, beni okulda gördüğünde abartılı bir fısıltıyla, "Tanrım, bugünlerde herkesin kâkülleri var. Sanırım benimkileri uzatmanın vakti geldi," demişti.

Her sabah okula gitmekten korkar olmuştum. Teneffüslerde tek başıma oturup eski arkadaşlarımın birlikte gülmesini izliyor, güldükleri kişinin ben olup olmadığını merak ediyordum. Ucube diye çağrılmaktan endişe etmeden kitaplarımı okuyabileceğim, her istediğimde yüzebileceğim, her şeyden uzak olacağım bir yaz düşüncesi cennet gibi gelmişti.

Sam'e baktım.

"Ağabeyin bugün nerede?" diye sordum, önceki gün suda nasıl oynadıklarını düşünerek. Sam karınüstü dönüp ve kollarına dayanarak doğruldu.

"Niye ağabeyimi soruyorsun?" dedi kaşlarını çatarak.

"Sebebi yok. Sadece merak ettim. Bu gece de arkadaşları gelecek mi?"

Sam gözünün ucuyla bana baktı. Gerçekten bilmek istediğim, benimle tekrar takılmak isteyip istemediğiydi. "Arkadaşları geç saatlere kadar kaldı," dedi sonunda. "Ben göle gelirken o hâlâ uyuyordu. Bu gece ne yapacağını bilmiyorum."

"Ah," dedim güçsüz bir sesle. Sonra risk almaya karar verdim. "Pekâlâ, eğer bize tekrar gelmek istersen her zaman gelebilirsin. Televizyonumuz biraz küçük ama büyük bir DVD koleksiyonumuz var."

Alnı gevşeyen Sam, "Olabilir," dedi. "Ya da sen bize gelebilirsin. Televizyonumuz oldukça iyidir. Annem asla evde olmaz, olsa da orada olmana aldırmaz."

"O yokken eve arkadaşlarınızı çağırmanıza izin var mı?" Ailem hiçbir şekilde katı değildi fakat birilerini davet ettiğimde asla evden ayrılmazlardı.

"Bir ya da iki kişi olursa sorun yok ama Charlie parti vermeyi sever. Sadece küçük partiler tabii ama annem eve gelip de on kadar çocukla karşılaşırsa çıldırıyor."

"Bu sık sık oluyor mu?" Hiç gerçek bir gençlik partisine gitmemiştim. Salın kenarına emekleyip serinlemek için ayaklarımı suya sarkıttım.

"Evet ama çoğunlukla aşırı sıkıcı oluyorlar. Ve annemin haberi olmuyor." Sam de yanıma gelip ayakkabı bağcığı inceliğindeki bacaklarını göle uzattı ve suya tekmeler atmaya başladı. "Ben genelde odamda kalıp kitap falan okurum. Eğer gelecek kişi bir kızsa Charlie dün geceki gibi benden kurtulmaya çalışır."

"Sevgilisi mi var?" diye sorduğumda Sam gözüne düşen saçları geriye itti ve bana yan yan şüpheli bir bakış attı. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve sınıfımdaki birçok kızın aksine, sevgili edinmek öncelikler listemde üst sıralarda değildi. Aynı zamanda hiç öpülmemiştim ve birisinin, öpmek için yeterince güzel olduğumu düşünmesi için sağ kolumu verirdim.

"Charlie'nin her zaman bir kız arkadaşı vardır. Ama uzun süreli olmazlar."

"Anladım," deyip konuyu değiştirdim: "Peki annen neden çoğunlukla evde olmuyor?"

"Çok soru soruyorsun, biliyorsun değil mi?" Bunu sert bir şekilde söylememişti ama yorumu sırtımdan bir korku ürpertisinin geçmesine neden oldu. Tereddüt ettim.

"Sıkıntı değil," diye devam etti omzuyla beni dürterek. Vücudumun rahatladığını hissettim. "Annem bir restoran işletiyor. Muhtemelen henüz görmemişsindir. Adı Tavern. Aile işletmemiz."

"Aaa, aslında gördüm!" dedim, restoranın dolu verandasını hatırlayarak. "Annemle önünden geçtik. Ne çeşit bir restoran peki?"

"Polonya restoranı. *Pierogi* falan servis ediyoruz, bilirsin işte. Ailem Polonyalı."

Pierogi'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama belli etmedim. "Biz geçerken çok kalabalıktı."

"Burada yemek yiyebileceğin pek fazla yer yok çünkü. Fakat yemeklerimiz güzeldir. Annem dünyanın en iyi *pierogi*'sini yapar. Tabii yapım aşaması zahmetli olduğu için çoğu günler öğleden itibaren evde olmaz."

"Baban yardım etmiyor mu?"

Sam cevap vermeden önce durakladı. "Şey, hayır."

"Peeeeki," dedim. "Ama… neden?"

"Babam öldü Percy," dedi, bir Jet Ski'nin kükreyerek yanımızdan geçmesini izlerken.

Ne diyeceğimi bilemedim. Aslında bir şey dememeliydim. Ama bunun yerine, "Daha önce babası ölü olan biriyle hiç tanışmadım," dedim ve anında sözcükleri boğazıma geri tıkmak istedim. Gözlerim panikle kocaman açıldı.

Göle atlarsam işleri daha mı garip hale getirirdim?

Sam yavaşça bana döndü, bir kez gözlerini kırptı ve doğrudan gözlerimin içine bakarak, "Daha önce bu kadar geveze biriyle hiç tanışmadım," dedi.

Kendimi bir ağa yakalanmış gibi hissettim. Ağzım açık, boğazım ve gözlerim yanar halde öylece oturuyordum. Sonra Sam'in dümdüz bir çizgi halindeki ağzının köşesi kıvrıldı ve çocuk kahkahalara boğuldu.

"Şaka yapıyorum. Babamın ölümüyle ilgili değil tabii. Ve gerçekten oldukça gevezesin ama benim için sorun değil." Anında rahatladım. Sonra Sam ellerini omuzlarıma koydu ve onları bi-

raz sarstı. Kaskatı kesildim; sanki vücudumdaki tüm sinir uçları parmaklarının altına taşınmıştı. Sam omuzlarımı nazikçe sıkarak bana tuhaf tuhaf baktı. "Sen iyi misin?" Gözlerime bakmak için kafasını eğdi. Dengesiz bir nefes aldım.

"Bazen kulağa nasıl geleceğini, hatta gerçekten ne söylediğimi düşünmeden ağzımdan bir şeyler çıkıyor. Kabalık etmek istemedim. Baban için üzgünüm Sam."

"Teşekkürler," dedi yumuşak bir sesle. "Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce oldu. Gerçi okuldaki çocukların çoğu hâlâ bu konuda garip davranıyor. Senin sorularını, acınan kişi olmaya tercih ederim."

"Peki," dedim.

"Daha fazla soru yok mu?" diye sordu sırıtarak.

"Var ama sonraya saklayacağım," dedim titreyen bacaklarımın üzerinde doğrularak. "Şu taklayı tekrar gösterir misin?"

Ayağa fırlayıp çarpık bir gülümsemeyle yanıma geldi.

"Hayır."

Sonra bir anda belimden tuttu ve beni suya itti.

~

Yazın ilk haftasında bir rutin oluşturduk ve mülklerimizin arasındaki çalılıklardan geçen dar patikayı günde birkaç kez kullanır olduk. Sabahları yüzmeye ve saldan atlamaya gidiyor, güneş iyice yakar hale gelene dek iskelede kitap okuyorduk. Sonra tekrar suya giriyorduk.

Restoranda işleri yoğun olmasına rağmen Sue'nun, Sam'le benim sık sık beraber vakit geçirdiğimizi fark etmesi uzun sürmedi. Bir gün peşinde Sam, elinde büyük bir Tupperware kabıyla kapımızı çaldı. Bize ev yapımı *pierogi* getirmişti. Şaşırtıcı şekilde

genç görünüyordu; benim ebeveynlerimden yaşça çok küçük olduğu belliydi. Kot şortu, gri askılı tişörtü ve atkuyruğu yapılmış sarı saçlarıyla bir yetişkin gibi değil de genç bir kız gibi görünüyordu. Minyon ve narin biriydi. Gülümsemesi kocamandı ve Charlie'ninki gibi bir gamzesi vardı.

Annem kahve demledi ve üç yetişkin verandada oturup sohbet ederken Sam'le ben de kanepeden kulak misafiri olduk. Sue, evinde her zaman hoş karşılanacağıma, Sam'in "tuhaf derecede sorumluluk sahibi bir çocuk" olduğuna ve kendi de evdeyken bize mutlaka göz kulak olacağına dair annemle babama güvence verdi.

Annemin o akşam babama, "O çocukları liseden hemen sonra doğurmuş olmalı," dediğini duydum.

Babamın tek söylediği, "Burası farklı bir yer," oldu.

Sam ve ben zamanımızın çoğunu gölde ya da onun evinde geçirmeye başladık. Güneşin çok sıcak olduğu günlerde, eski bir çiftlik evi tarzında inşa edilip beyaza boyanmış evlerine giderdik. Garaj kapısının üzerinde bir basketbol potası asılıydı. Sue klimadan nefret ediyor, göl esintisinin girmesi için pencereleri açık tutmayı seviyordu. Ama bodrum katı her zaman serin oluyordu. Sam'le oraya iner, kırmızı ekose desenli, yumuşak kanepenin iki ucuna oturur ve genelde benim korku koleksiyonumdan bir şeyler izlerdik. Sam daha önce sadece bir iki tanesini izlemişti ama benim hevesime erişmesi çok vakit almadı. Sanırım onun için eğlencenin yarısı filmlerde bulduğu her bilimsel hatayı düzeltmekti. Gerçekçi olmayan kan miktarı, bunların arasında en çok karşılaştığımızdı. Bunu belirttiğinde gözlerimi devirir, "Sağ ol doktor," derdim. Ama filmleri bu kadar dikkatli izlemesi hoşuma giderdi.

Ne izleyeceğimizi sırayla seçiyorduk ama Sam'in dediğine göre, *Şeytanın Ölüsü*'nü izlemek istediğinde "çok garip davranmaya" başlamıştım. Bunun için kendimce sebeplerim vardı; en iyi üç arkadaşımın artık benimle konuşmamasına neden olan şey

bu filmdi. Sonunda ona, evimde düzenlediğim bir pijama partisi ve koleksiyonumdaki en kanlı, en pis filmin akıl almaz gösterimini içeren hikâyemi anlattım.

Delilah, Yvonne ve Marissa okulda okuduğum korku hikâyelerini sevdikleri için, *Şeytanın Ölüsü*'nün onlara basit geleceğini varsaymıştım. Pijamalarımızı giyip televizyonun karşısında yastıklarla battaniyelerin arasına sokulmuş, ellerimizde patlamış mısırlarımızla bir grup seksi gencin ormandaki ürkütücü bir kulübeye gitmesini izlemeye başlamıştık. En rahatsız edici sahne geldiğinde Delilah yüzünü kapatmış, sonra koltuktan fırlayıp banyoya koşmuştu. Kalktığı yerde ıslak bir leke vardı. Kızlarla birbirimize kocaman açılmış gözlerle bakmıştık ve hemen bir şişe temizleme spreyiyle kâğıt havlu almak için dolaba koşmuştum.

Okula döndüğümüzde Delilah'nın altına işeme olayını unutacağını umuyordum. Ancak unutmamıştı. Unutacak gibi de değildi. Unutabilseydi sonraki birkaç ayı işkence çekerek geçirmek zorunda kalmazdım.

Filmin bitiş müziği çalarken Sam, "Oldukça iğrençti," dedi. "Ama aynı zamanda harikaydı."

"Değil mi ama!?" dedim dizlerimin üstünde doğrulup karşısına geçerek. "Bu film bir klasik! Sevdiğim için garip değilim, değil mi?" Ani enerji gösterim karşısında gözleri açıldı. Delirmiş miydim? Muhtemelen evet.

"Şey, Delilah'nın neden o kadar korktuğunu anlayabiliyorum. Ben de bu gece uyuyabileceğimi sanmıyorum. Ama o bir pislik ve sen, bu filmi sevdiğin için garip değilsin," dedi. Memnuniyetle tekrar koltuğa çöktüm. Sırıtarak, "Genel olarak garipsin," diye eklediğinde ona bir yastık fırlattım. Ellerini kaldırıp güldü. "Ben garip insanları severim."

O yaz herhangi bir arkadaş için minnettar olurdum ama Sam'i bulmak arkadaşlık piyangosunu kazanmak gibiydi. Tam

bir inekti ve bu gayet iyi bir şeydi. Alaycılığı eğlenceliydi ve daha çok büyücülerle alakalı kitaplarla ya da bilim ve doğa dergileriyle ilgilense de okumayı en az benim kadar seviyordu. Bodrum katında bir raf dolusu *National Geographic* dergisi vardı ve sanırım hepsini okumuştu.

Sam hızla en sevdiğim kişi oluyordu. Onun da aynı şekilde hissettiğinden oldukça emindim çünkü ona yaptığım bilekliği hiç çıkarmıyordu. Hatta bir keresinde onu sıyırıp altında solgun kalmış tenini göstermişti. Bazen okuldan arkadaşlarıyla takılmaya gidiyordu ve o sabahlar ya da öğlenler bana dayanılmaz derecede uzun geliyordu. Ama evde olduğunda neredeyse her anı birlikte geçiriyorduk.

Yaz ortalarına doğru burnumda, yanaklarımda ve göğsümdeki çiller iyice belirginleşmişti. Dikkatimden kaçmaları ihtimali varmış gibi Sam bir gün salda uzanırken yüzüme doğru eğildi ve "Sanırım SPF 45 yeterli gelmemiş," dedi.

"Sanırım öyle," diye hırladım. "Hatırlattığın için sağ ol."

"Çillerinden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum," dedi. "Ben onları seviyorum."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. "Ciddi misin?"

Aklı başında hangi insan çilleri sever ki?

Heceyi uzatarak, "Eveeeet," derken bana, *neden bu kadar garip davranıyorsun*, der gibi bakıyordu. Bu bakışı görmezden gelmeyi seçtim.

"Yemin eder misin?"

"Ne üzerine?" diye sordu. Tereddüt ettim. "Yemin et dedin," diye açıkladı. "Neyin üzerine yemin etmemi istiyorsun?"

"Hımm..." Bir şey üzerine yemin etmesini istediğimden değildi ama yine de etrafımıza bakındım. Gözlerim bileğini buldu.

"Dostluk bilekliğimizin üzerine." Kaşlarını çattı ama sonra uzanıp işaretparmağını bilekliğimin altına geçirip nazikçe çekiştirdi.

"Yemin ederim," dedi. "Şimdi sen de bu tuhaf çil takıntısını bırakacağına yemin et." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Ben de küçük bir kahkaha attım ve onun yaptığı gibi parmağımı bilekliğine takıp çektim.

"Yemin ederim." Gözlerimi devirdim ama içten içe mutluydum. O günden sonra çillerimi kafama takmadım.

~

Ağustosta Cadılar Bayramı, Sam ve benim *Cadılar Bayramı* serisini maraton halinde izlemeye taktığımız isimdi. Dördüncü filmi DVD oynatıcıya yerleştirirken Charlie *boxer* şortuyla bodrum kata inip koltukta aramıza yerleşti. Zamanla öğrenmiştim ki Charlie'nin yüzünde her daim bir gülümseme, üzerindeyse nadiren tişört olurdu.

"İstersen aranıza bir dağ yerleştir Samuel, bu ne böyle?" dedi kıkırdayarak.

Sam, "İstersen iyice soyun Charles, bu ne böyle?" diye cevabı yapıştırdı.

Charlie'nin yüzünde dişlek bir sırıtış belirdi. "Emrin olur!" diye bağırıp ayağa zıpladı ve parmaklarını *boxer*'ının beline geçirdi.

Çığlık atıp gözlerimi kapattım.

"Tanrım, Charlie. Kes şunu," diye bağırdı Sam, sesi çatlayarak. Florek oğlanlarının ikisi de dalga geçmeyi severdi. Sam'in nazik alaylarının hedefi bendim, Charlie'nin acımasız laf sokmalarının hedefiyse Sam. Sıskalığıyla, cinsel deneyimsizliğiyle dalga geçip dururdu. Sam genelde cevap vermezdi ama kızaran yanakları rahatsız olduğunu belli ederdi. Göle indiğimiz zamanlarda da Charlie bulduğu her fırsatta onu suya iterdi. O kadar ki bunu

bazen sinir bozucu bulurdum. Sam bir gün bana, "Sen etraftayken daha çok yapıyor," demişti.

Charlie güldü ve tekrar koltuğa çöktü. Dirseğini böğrüme bastırıp, "Boynunda kızıl lekeler çıkmış Pers," dedi. Sonra kollarımı yüzümden çekip elini dizime koydu ve sıktı. "Özür dilerim, seni rahatsız etmek istemedim." Sam'e baktım ama o, Charlie'nin bacağıma koyduğu eline bakıyordu.

Sue'nun bizi öğle yemeğine çağırmasıyla konuşmamız kesildi. Mutfaktaki yuvarlak masanın üzerinde bir tabak peynirli ve patatesli *pierogi* bizi bekliyordu. Mutfak, krem rengi dolapları, göle bakan pencereleri ve verandaya açılan sürgülü cam kapısıyla güneşli bir alandı. Sue kot şort ve beyaz bir tişörtle lavabonun başında büyük bir tencereyi yıkıyordu. Saçları her zamanki gibi atkuyruğuydu.

"Merhaba Bayan Florek," dedim, oturup üç koca *pierogi*'yi tabağıma alırken. "Öğle yemeği hazırladığınız için teşekkürler."

Arkasını dönüp bize baktı. "Charlie, git üstüne bir şeyler giy. Rica ederim Percy, *pierogi*'lerimi ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Çok seviyorum," diyerek genç annenin kocaman gülümsemesine neden oldum. Sam bana bu yemeğin babasının favorisi olduğunu ve o ölünce Sue'nun bunları evde pişirmeyi bıraktığını söylemişti. Ta ki ben gelene kadar.

Tabağımı bitirdikten sonra birkaç tane daha alıp üstlerine bolca ekşi krema döktüm.

Charlie, "Sam, kız arkadaşın at gibi yiyor," diyerek gülerken ben "kız arkadaş" ifadesi karşısında irkildim.

"Kes şunu Charlie," diye kızdı Sue. "Bir kadının ne kadar yediği hakkında asla yorum yapma ve alay etme. Ayrıca bu ikisi öyle şeyler için henüz çok küçükler."

"Eh, ben çok küçük değilim," dedi Charlie, bana bakıp kaşlarını oynatarak. "Elindekini daha büyüğüyle takas etmek ister misin, Percy?"

"Charlie!" diye kükredi Sue.

"Dalga geçiyorum ya." Charlie tabağını temizlemek için kalkarken kardeşinin ensesine bir şaplak attı.

Sam'le göz göze gelmeye çalıştım ama o, kaşlarını çatmış halde ağabeyine bakıyordu. Yüzü domates tarlası rengindeydi.

~

Yaz tatilinin son haftası bitmek üzereyken şehre dönme konusundaki korkular yüreğimi doldurmaya başladı. Rüyalarımda okula çıplak gittiğimi ya da Sam'in bilekliğinin turuncu ve pembe parçalarını kesilmiş halde sıramda bulduğumu görür olmuştum.

Kasabadan ayrılmadan önceki gün, öğleden sonra onunla salda uzanıyorduk. Sabahtan beri moralimi yüksek tutmak için elimden geleni yapmıştım ama başaramamış olmalıydım ki Sam devamlı iyi olup olmadığımı sormuştu. Sonra birden doğrulup oturdu ve "Senin neye ihtiyacın var, biliyor musun?" dedi. "Son bir göl gezisi." Floreklerin kayığına bağlı küçük bir motor vardı ve Sam onu nasıl kullanacağımı bana öğretmişti.

Ben kitabımı aldım, Sam de oltasıyla balık tutma setini topladı. Havlularımızı kayığın banklarına yaydık ve ıslak mayolarımız, çıplak ayaklarımızla ilerlemeye başladık. Sam'in balık tutmak için iyi bir nokta olduğunu iddia ettiği sazlığa doğru sürüp motoru kapattım. Konuşmaya başladığında onun teknenin ön tarafına geçmesini izliyordum.

"Kalp kriziydi," dedi gözlerini oltasından ayırmadan. Yutkundum ama sessiz kaldım. "Evde onun hakkında fazla konuşmuyoruz," diye ekledi misinayı çekerken. "Arkadaşlarımla hiç konuşmuyorum zaten. Cenazede yüzüme bile bakamadılar. Şimdi bile babalarından bahsetseler sanki yanlışlıkla gücendirici bir şey söylemişçesine bana bakıyorlar."

"Çok kötü," dedim. "İstersen sana babamla ilgili her şeyi anlatabilirim ama seni uyarıyorum: Acayip sıkıcıdır." O gülümseyince devam ettim. "Ama cidden, benimle de konuşmak zorunda değilsin. İstemiyorsan yapma."

"Mesele de bu ya," dedi gözlerini kısıp güneşe bakarak. "Konuşmak istiyorum. Keşke evde de daha çok konuşsaydık ama bu annemi üzüyor." Oltasını indirdi ve bana baktı. "Onunla ilgili bazı şeyleri unutmaya başladım. Bu hissi bilir misin?" Ona daha yakın olmak için orta banka geçtim.

"Hiç bilmiyorum. Babası ölü olan birini tanımıyorum, unuttun mu?" Ayak parmağımla ayağını dürttüğümde bir kahkaha patlattı. "Ama hayal edebiliyorum. Seni dinleyebilirim." Bir kez başını salladı ve elini saçlarından geçirdi.

"Restoranda oldu. Yemek yapıyordu. Annem evdeydi. Biri aradı ve babamın düştüğünü, ambulansın onu hastaneye götürdüğünü söyledi. Oraya varmamız sadece on dakikamızı aldı; biliyorsun hastane çok yakın. Ama çabuk gitmemiz bir şeyi değiştirmedi. O gitmişti." Son sözcükleri ağzından çıkarmak canını acıtıyormuş gibi hızlıca konuşmuştu.

Uzanıp elini sıktım, sonra bilekliğini desenin en güzel kısmı yukarı bakacak şekilde çevirdim. "Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Doktor olma hevesim böylece açıklanıyor, değil mi?" İyimser olmaya çalıştığını anlayabiliyordum ama sesi donuktu.

Gülümsedim ama cevap vermedim. "Bana onun nasıl biri olduğunu anlat. Tabii hazır olduğunda," dedim bunun yerine. "Onun hakkındaki her şeyi duymak istiyorum."

"Peki." Oltayı tekrar eline aldı. Sonra ekledi: "Son gününde böyle duygusala bağladığım için üzgünüm."

"Benim ruh halime de uyuyor zaten." Omuz silktim. "Yaz bittiği için biraz depresifim. Eve gitmek istemiyorum."

Dizini dizime vurdu. "Ben de gitmeni istemiyorum."

5

Bugün

SUE'NUN YÜZÜ KARŞIMDAYDI SANKİ. Saçları her zamanki gibi geride toplanmıştı ve gamzelerini ortaya çıkaran kocaman gülümsemesi dudaklarındaydı. Gözlerinin kenarlarında, eskiden orada olmayan ince çizgiler vardı ama yerel gazetenin lekeli kâğıdında bile, çenesinin yukarı doğru hafif kalkışındaki ve kalçasına dayanan elindeki kararlılık havası görülebiliyordu. Tavern'ın önünde çekilmiş bu fotoğraf, "Barry's Bay'in Önde Gelen İş İnsanını Saygıyla Anıyoruz" başlığının hemen altında yer alıyordu.

Beni aşağı çekmekle tehdit eden yalnızlığı savuşturmakta yirmili yaşlarımın başındayken ustalaşmıştım. Formülüm kendimi işe vermek, herhangi bir bağ olmadan seks yapmak ve Chantal'la aşırı pahalı kokteyller içmekti. Tabii mükemmel olması yıllarımı almıştı. Fakat motel odasında oturmuş, pencerenin ötesinde parlayan göle ve Sue'nun ölüm ilanına bakarken yalnızlığı vücudumun her noktasında hissedebiliyordum. Midemdeki yangında, boynumdaki ağrıda, göğsümdeki sıkışmada…

Chantal'la konuşabilirdim. Onu aramamı söyleyen, cenazenin ne zaman olduğunu, gelmesini isteyip istemediğimi soran üç mesaj daha göndermişti. En azından mesajlarına cevap verebilirdim. Ama Şükran Günü yıkımı dışında ona Sam hakkında pek bir şey anlatmış değildim. Kendime şu anda bunun için enerjim olmadığını söylüyordum ama asıl endişem, onun hakkında ya da tekrar burada olmanın ne kadar muazzam ve aynı zamanda korkutucu olduğu hakkında konuşmaya başlarsam kontrolümü kaybetme ihtimaliydi.

Gerçekten ihtiyacım olan şey bir şişe şaraptı. Midemin guruldamasına bakılırsa belki biraz yiyecek de iyi olurdu. Tim Hortons'taki acil molada aldığım kuru üzümlü kek dışında hiçbir şey yememiştim. Bunaltıcı bir öğlendi, bu yüzden çantama koyduğum en ince şeyi üstüme geçirdim. Gelincik rengi, pamuklu, kolsuz, diz hizasında bir elbiseydi ve ön kısmında geniş düğmeler, belinde bir kemer vardı. Ayağıma da altın rengi sandaletlerimi geçirdikten sonra kapıdan çıktım.

Kasaba merkezine yürüyerek gitmek yaklaşık yirmi dakikamı aldı. Oraya vardığımda kâküllerim alnıma yapışmıştı ve ensemi serinletmek için saçlarımı kafamın üstünde elimle tutuyordum. Önündeki tahtada, içeride *latte* ve *cappucino* bulunduğu yazan yeni bir kafe dışında –ben çocukken kasabada böyle şeyleri bulmak mümkün değildi– ana caddedeki aile işletmelerinin çoğu aynı görünüyordu. Kırmızı tabelası Polonya tarzı çiçek desenleriyle süslenmiş, tereyağı rengi binayı görmeye hiç hazır değildim. Kaldırımın ortasında durup öylece bakakaldım. Tavern karanlığa gömülmüştü ve yeşil veranda şemsiyeleri kapalıydı. Restoran açıldığından beri muhtemelen ilk defa temmuz ayında bir perşembe akşamı kapalıydı. Ön kapıya iliştirilmiş küçük bir yazı fark ettiğimde oraya doğru ilerledim.

Siyah kalemle yazılmış kısa bir mesajdı bu: *Tavern, sahibi Sue Florek'in vefatı nedeniyle ağustosa kadar kapalı olacaktır.*

Desteğiniz ve anlayışınız için teşekkür ederiz. Acaba kim tarafından yazılmıştı. Sam mi? Charlie mi? Midemde kelebekler uçuştu. Ellerimi yüzümün iki yanına koyarak cam kapıdan içeri baktığımda bir ışık yandığını gördüm. Mutfağa açılan pencereden geliyordu. İçeride biri vardı.

Sanki manyetik bir kuvvet tarafından çekiliyormuşçasına binanın arkasına doğru yöneldim. Mutfağa açılan ağır çelik kapı birkaç santim aralıktı. Kelebekler kanat çırpan martı sürüsüne dönüştü. Kapıyı biraz daha çekip içeri adım attım. Ve donakaldım.

Bulaşık makinesinin başında uzun boylu, kum sarısı saçlı bir adam duruyordu ve arkası bana dönük olmasına rağmen kim olduğunu anlamamam mümkün değildi. Mavi bir tişört, lacivert-beyaz çizgili şort ve spor ayakkabıları giymişti. Hâlâ zayıftı ama omuzları artık daha geniş, bacakları daha güçlü görünüyordu ve teni altın-kahverengiye dönmüştü. Omzuna bir bulaşık havlusu atmış, lavaboda bir şeyleri ovalıyordu. Bir tabağı bulaşıklığa koyarken sırtındaki kasların gerilmesini izledim. İri ellerinin görüntüsü kulaklarıma öyle bir kan hücum etmesine neden oldu ki sanki kafamın içinde okyanus dalgaları yankılanıyordu. Odasında üzerime eğildiği ve o parmakları yeni bir gezegeni keşfediyormuş gibi tenimde gezdirdiği anları hâlâ hatırlıyordum.

Adı dudaklarımdan usulca döküldü.

"Sam?"

Döndü. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. Gözleri her zamanki gök mavisi tonundaydı ama bunun dışındaki her şey çok değişmişti. Elmacıkkemiklerinin ve çenesinin hatları keskinleşmiş, gözaltları sanki geceleri uyku ondan kaçıyormuşçasına hafiften kararmıştı. Saçları eskisinden daha kısaydı; üst kısım biraz uzun bırakılmış, yanlar sıfıra yakın kesilmişti. Kolları kalın ve kaslıydı. On sekiz yaşındayken de güzeldi ama yetişkin Sam öyle çekiciydi ki oturup ağlayabilirdim. *Bu kişiye dönüşmesine şahit*

olamadım. Sam'in büyümesini kaçırmanın neden olduğu kayıp hissi, ciğerlerimi sıkan bir yumruk gibiydi.

Bakışları yüzümde gezindi, sonra vücuduma doğru indi. Gözleri benimkilere döndüğünde beni tanıdığına dair o küçük kıvılcımı gördüm. Duygularını her zaman sıkı bir şekilde mühürleyen biriydi ama ben altı yılımı, onu gözlemleyerek ve nasıl çözeceğimi bulmaya çalışarak geçirmiştim. Yüz hatlarındaki ince duygu değişimlerini incelemeye saatlerimi adamıştım. Uzak kıyılardan gelip suyun üzerinden geçerken tamamen iddiasız olan, fakat kulübenin camlarını tüm kuvvetleriyle döven yağmur damlaları gibiydiler. Belli belirsiz her muziplik parıltısını, her kıskançlık fırtınasını, her coşku anını ezbere biliyordum. Sam Florek'i çok iyi tanıyordum.

Gözleri benimkilere kilitlendi. Bakışları her zaman olduğu gibi amansızdı. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı ve göğsü yavaş, sabit nefeslerle inip kalkıyordu.

Vahşi bir ata yaklaşıyormuşçasına öne doğru tereddütlü bir adım attım. Kaşları havaya kalktı ve rüyadan uyanmaya çalışıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. Durdum.

Bir süre sessizce birbirimize bakarak dikildik. Sonra bana doğru üç dev adım attı ve kollarını gövdeme öyle sıkı sardı ki kendimi kocaman bir kozaya sarılmış gibi hissettim. Güneş, sabun ve tanımadığım yeni bir şey gibi kokuyordu. Konuştuğunda sesi, içinde boğulmak istediğim derin bir hırıltıydı.

"Eve döndün."

Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Eve döndüm.

~

Sam geri çekildi ama ellerini omuzlarımdan ayırmadı. Gözleri inanmazlıkla yüzümde geziniyordu.

Ona küçük bir tebessüm atıp, "Merhaba," dedim.

Dudaklarındaki çarpık sırıtış, etkisinden hiç kurtulamadığım bir uyuşturucuydu. Gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz kırışıklar ve yüzündeki kirli sakal yeniydi ama çok… seksiydi. Sam çok seksiydi. Büyüdüğünde nasıl biri olacağını hep merak etmiştim ama otuz yaşındaki Sam'in gerçek hali, hayal edebileceğimden çok daha esaslı ve tehlikeliydi.

"Merhaba Percy." Adım onun dudaklarından doğrudan kan dolaşımıma karıştı ve ani bir arzu ve utanç, tabii bir de binlerce hatıra bedenime hücum etti. O anda, neden burada olduğumu hatırladım.

"Sam, çok üzgünüm," dedim sesim çatlayarak. Keder ve pişmanlıktan o kadar perişandım ki yanaklarımdan süzülen yaşları durduramıyordum. Sonra Sam bana tekrar sarıldı ve elini sırtımda aşağı yukarı hareket ettirirken saçlarıma doğru, "Şşş," diye fısıldadı.

Kısık sesle, "Sorun değil Percy," dedi. Ona baktığımda alnı endişeyle kırışmıştı.

"Teselli eden taraf ben olmalıyım," dedim yanaklarımı silerken. "Üzgünüm."

"Endişe etme." Sırtımı okşarken sesi yumuşaktı. Sonra bir adım geri çekilip elini saçlarının arasından geçirdi. Bu tanıdık hareket içimde yıpranmış bir ipi çekiştirdi. "Yıllardır hastaydı. Alışmak için uzun bir süremiz oldu."

"Böyle bir şeye alışmak için hangi süre yeterince uzun olabilir ki? Çok gençti."

"Elli iki yaşındaydı."

Keskin bir nefes aldım çünkü bu tahmin ettiğimden çok daha küçük bir yaştı. Sam'in canının nasıl yandığını hayal edebiliyordum. Babası da genç yaşta vefat etmişti.

"Umarım gelmemde bir sakınca yoktur," dedim. "Beni burada isteyeceğinden emin değildim."

"Yok tabii ki." Son konuşmamızın üzerinden on yıldan fazla zaman geçmemiş gibi söylemişti bunu. Benden nefret etmiyormuş gibi... Bulaşık makinesine döndü ve içindeki tabakları alıp tezgâhta üst üste dizdi. "Nasıl öğrendin?" Hemen cevap vermeyince bana dönüp gözlerini kıstı. "Ah."

Cevabı çoktan anlamıştı ama yine de söyledim. "Charlie aradı."

Yüzü karardı. "Tabii aramıştır," dedi düz bir sesle.

Tezgâh, büyük bir etkinlik için hazırlanmışa benzeyen servis tabakları ve çelik reşolarla doluydu. Bulaşık bölümünde Sam'in yanına yaklaştım ve tozlu servis kaplarını makineye yerleştirmeye başladım. Burada çalıştığım zaman da bu makine vardı. O kadar çok kullanmıştım ki şimdi gözlerim kapalı çalıştırabilirdim.

"Bütün bunlar ne için?" diye sordum gözlerimi lavabodan ayırmadan. Ama bir yanıt alamadım. Sessizlikten, Sam'in bulaşıkları boşaltmayı bıraktığını anlayabiliyordum. Omzumun üzerinden bakmadan önce *bir, iki, üç, dört* ve *bir, iki, üç, dört* derin nefes aldım. Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturmuş, beni izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sorarken sesi boğuktu. Onunla yüz yüze gelmek için kafamı çevirdim, kocaman bir nefes daha aldım ve derinlerde kalmış, unutulmuş bir yerden eskiden olduğum kızı, Percy'yi çıkardım.

Çenemi kaldırıp ona inanamıyormuş gibi bir bakarak elimi kalçama koydum. Elim sırılsıklamdı ama bunu da, midemdeki baskıyı da görmezden geldim.

"Sana yardım ediyorum, dâhi." Elbisemden içeri su sızıyordu ama kımıldamadım. Gözlerimi kaçırmadım. Çenesindeki bir kas seğirip çatılmış kaşları hafifçe gevşeyince mühürlü kapağın altına bıçağın ucunu sokmayı başardığımı anladım. Bir gülümseme,

poker suratımı mahvetmekle tehdit etti ama kendimi tutmak için dudağımı ısırdım. Gözleri ağzıma kaydı.

"Sen her zaman boktan bir bulaşıkçıydın," dediğimde kahkahayı patlattı. Gür sesi mutfağın çelik yüzeylerinden sekti. Dünyadaki en muhteşem sesti bu. Daha sonra tekrar tekrar dinleyebilmek için kaydetmek istiyordum. Yüzümde en son ne zaman bu kadar geniş bir gülümseme hissetmiştim hatırlamıyordum.

Mavi gözleri benimkileri bulduğunda parladı, sonra elimin kalçamda bıraktığı ıslaklığa kaydı. Yutkundu. Boğazı, kollarıyla aynı altın rengindeydi. Burnumu boyun boşluğuna dayayıp ondan bir nefes almak istedim.

Şefkatle, "Küfürlü konuşmalarını hâlâ geliştiremediğini görüyorum," demesi bir maraton kazanmış gibi hissetmeme neden oldu. Tezgâhtaki bulaşıkları işaret edip iç geçirdi sonra. "Annem, o öldükten sonra herkesin bir parti için burada toplanmasını istedi. Cenazesinden sonra insanların, kilisenin bodrum katında yumurta salatalı sandviç yemesi fikrinin onu dehşete düşürdüğünü söylüyordu. Yiyip içip eğlenmemiz için direktif verdi." Sevgiyle konuşuyordu ama sesinde yorgunluk vardı. "Servis etmemizi istediği *pierogi*'leri ve lahana sarmalarını bile aylar önce, daha iyi hissederken hazırlayıp dondurucuya atmıştı."

Gözlerim ve boğazım yandı ama bu sefer güçlü durdum. "Tam da annenin yapacağı bir şey bu. Ne kadar da organize, düşünceli ve..."

"İnsanların midelerini karbonhidratla doldurmayı seven biri."

"*Sevdiği insanları beslemeye önem veren,* diyecektim," diye yanıtladım. Sam hüzünle gülümsedi.

Bir süre sessizce dikilip düzenli ekipmanları ve servis tabaklarını inceledik. Ardından Sam omzundaki havluyu çekip tezgâhın üzerine bıraktı ve bir şeye karar veriyormuş gibi bana uzun uzun baktı.

Sonunda kapıyı işaret etti. "Hadi buradan gidelim."

~

Birer dondurma alıp çocukken hep oturduğumuz banka gittik. Gölün kuzey kıyısında, şehir merkezinden çok uzakta olmayan bir yerdi. Körfezin karşı tarafındaki moteli görebiliyordum. Güneş gökyüzünde iyice alçalmıştı ve suyun üzerinden bir esinti geliyordu. Fazla konuşmamıştık ama bu benim için sorun değildi çünkü Sam'in yanında olmak gerçek dışı hissettiriyordu. Gözlerimi uzun bacaklarına dikmiş, dizlerinin büyüklüğüne ve bacak kıllarına odaklanmıştım. Ergenliğe girdikten sonra uzuvlarının o eski inceliği kalmamıştı zaten ama şimdi *tam bir erkek* gibi görünüyordu.

"Percy?" dediğinde düşüncelerden uyandım.

Ona döndüm. "Evet?"

"Dondurmanı biraz hızlı mı yesen?" Elime akan pembe-mavi sıvıya işaret etti.

"Ayy!" Peçeteyle temizlemeye çalışsam da bir damlası göğsüme düştü. Lekeyi silmeye çalıştım ama daha da beter hale geldi. Sam dudaklarında bir sırıtışla beni izliyordu.

"*Hâlâ* pamuk şekerli dondurma yediğine inanamıyorum. Kaç yaşındasın?" diye dalga geçti.

İki büyük top Moose Tracks'le dolu külahını işaret ettim. Çocukken yediğinin aynısıydı. "Bak sen şu konuşana."

"Moose Tracks bir klasiktir. Vanilya, karamel ve fıstık ezmeli şekerleme nasıl kötü olabilir?" dedi huysuzca.

"Mümkün değil. Pamuk şeker en iyisidir. Sen değerini asla bilemedin."

Sam muzipçe tek kaşını kaldırdı, sonra eğilip dondurmamın tepesinden bir parça ısırdı. İstemsiz bir şekilde keskin bir nefes aldım. Diş izlerine bakarken ağzım açık kaldı.

On beş yaşındayken bunu ilk yaptığı zamanı hâlâ hatırlıyordum. Dilinin bir anlık görüntüsü beni o zaman da şoke etmiş, nutkumun tutulmasına neden olmuştu.

Dirseğiyle beni dürtene kadar ona bakamadım.

"Bu seni her zaman dehşete düşürürdü," diye kıkırdadı yumuşak bir sesle.

"Çok korkutucusun." Karnımın alt tarafında oluşan baskıyı görmezden gelerek gülümsedim.

"Sen de benimkinden tadabilirsin; haksızlık olmasın." Külahını bana doğru eğdi. *İşte bu yeni bir şeydi.* Dudağımın üzerinde biriken ter damlacıklarını sildim. Sam bunu fark etti ve aklımdan geçen tüm müstehcen düşünceleri okuyabiliyormuş gibi yamuk bir sırıtış attı. "Söz veriyorum, tadı çok iyi," derken sesi kahve kadar koyu ve pürüzsüzdü. Üzerimdeki etkisinin tamamen farkında olan bu Sam'e hiç alışkın değildim.

Yapacağımı düşünmediğini görmek beni kışkırttı. Eğilip hızlıca dondurmasının tadına baktım.

"Haklıymışsın," dedim omuz silkerek. "Oldukça iyiymiş." Gözleri ağzıma kaydı, sonra boğazını temizledi.

Bir dakika boyunca garip bir sessizlik içinde oturduk.

"Eee, nasıl gidiyor Percy?" diye sordu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Nereden başlasam ki?" dedim gergince gülerek. Bunca zamandan sonra muhabbete nasıl başlanırdı?

"Hayatınla ilgili üç gelişmeye ne dersin?" Beni yine dürterken gözleri parlıyordu.

Bu eskiden oynadığımız bir oyundu. Uzun süreler ayrı kalıp da birbirimizi tekrar gördüğümüzde hayatımızla ilgili üç yeni gelişmeyi hızlıca paylaşırdık. *Okuman için hikâyemin yeni bir taslağını getirdim. Dört yüz metre serbest stil antrenmanı yapıyorum.*

Cebir sınavından B aldım. Tekrar güldüm ama bu sefer boğazım kupkuruydu.

"Hımm..." Gözlerimi kısarak suya baktım. On yıldan fazla zaman geçmişti ama çok şey yaşanmamış gibiydi sanki.

"Hâlâ Toronto'da yaşıyorum," diye başladım, sonra oyalanmak için dondurmamdan bir ısırık aldım. "Annemle babam iyiler; şu anda Avrupa turundalar. Ben de gazeteci oldum; tasarım dergisi *Shelter*'da editör olarak çalışıyorum."

"Gazeteci ha?" dedi gülümseyerek. "Bu harika Percy. Senin adına sevindim. Sonunda bir yerde yazabiliyor olman ne güzel."

Onu düzeltmedim. İşimin çok azı bir şeyler yazmamı gerektiriyordu. Yazdıklarım da çoğunlukla başlıklar ve tuhaf makalelerdi. Editör olmak demek, yazı yazmaktan çok diğer insanlara nasıl yazacaklarını söylemek demekti.

"Senden ne haber?" dedim gözlerimi yeniden göle çevirerek. Sam'in yanımda oturması hâlâ sarsıcıydı. Birkaç yıl önce onu sosyal medyada bulmuş –profilinde gölün bir fotoğrafı vardı– ama arkadaş olarak ekleme adımını asla atmamıştım.

"Bir, artık bir doktorum."

"Vay canına. Bu... bu inanılmaz Sam," dedim. "Gerçi şaşırdığımı söyleyemem."

"Öngörülebilir bir şey, değil mi? İki, kardiyolojide uzmanlaştım. Şoke edici bir haber daha." Bunları övünçle söylemiyor, hatta belki biraz utanıyordu.

"Tam da olmak istediğin yerdesin yani."

Senelerce uğruna çalıştığı şeyi elde ettiği için onun adına mutluydum. Ama hayatının bensiz devam etmiş olması nedense biraz canımı yakmıştı. Benim üniversitedeki ilk yılım sisle kaplıydı. Yaratıcı yazarlık derslerimde zorlanıyor, ne karakter gelişimine ne de diğer şeylere odaklanabiliyordum. Sonunda bir

profesörüm, gazeteciliğe şans vermemi önermişti. Habercilik kurallarıyla metin yapısı bana mantıklı gelmiş ve hikâye yazmaya çalışmak gibi kişisel olmayan ve Sam'i hatırlatmayan bir çıkış yolu vermişti. Yazar olma hayalime veda etsem de nihayetinde kendime yeni hedefler belirlemiştim. Bugün *Shelter*'da yeni bir başeditör seçilecek olsa ilk adayın ben olacağıma dair spekülasyonlar vardı. Farklı bir yol seçmiştim ve işimi seviyordum ama Sam orijinal yolundan sapmadan devam edebilmişken benim bugün bu noktada olmam içime oturmuştu.

"Ve üçüncüsü…" dedi. "… burada yaşıyorum. Barry's Bay'de." Kafamı hızla kaldırdığımda hafifçe güldü. Sam doktor olur olmaz burayı terk etmekte kararlıydı. Okul için kasabadan ayrıldıktan sonra asla geri dönmez sanıyordum.

Çıkmaya başladığımız andan itibaren, sonunda aynı yerde yaşadığımızda hayatımızın nasıl olacağını hayal etmiştim. Lisans derecemi aldıktan sonra onun ihtisasını yaptığı yere taşınmayı düşünüyordum. Sabit gelir kazanmaya başlayana dek kurgusal bir şeyler yazabilir ya da garsonluk yapabilirdim. Fırsat buldukça Barry's Bay'e gelir, zamanımızı şehir ve kasaba arasında bölüştürebilirdik.

Aklımı okuyormuş gibi, "Kingston'da yaşıyordum," diye açıkladı. Ülkedeki en iyi okullardan biri olan Queen's Üniversitesi'nde tıp okuduğunu biliyordum. Kingston, Toronto kadar büyük değildi ama Ontario Gölü'nün hemen üstündeydi. Ve Sam, suya yakın olmayan yerlerde yaşayamazdı. "Ama geçen yıl anneme yardım için buraya geldim. Ben geldiğimde bir yıldır hastaydı. İlk başlarda umudumuzu koruduk ama…" Gözlerini göle çevirdi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Birkaç dakika sessizce oturup dondurmalarımızı bitirdik ve kasaba rıhtımından balık tutan birini izledik.

"Bir süre sonra düzelmeyeceği belli oldu," diye kaldığı yerden devam etti. "Burası ile Kingston arasında gidip geliyordum ama

artık eve dönmek istiyordum. Bilirsin, tedavilere ve doktor randevularına gidebilmek, evde ve restoranda yardımcı olabilmek için. Sağlıklı olduğu zamanlarda bile bu iş yükü onun için fazlaydı. Tavern her zaman iki kişinin idare edebileceği bir mekândı. Her zaman onunla babamındı."

Sam'in geçen yıl boyunca burada, Bare Rock Yolu'ndaki o evde, benim haberim olmadan, yardım etmek için yanında olamadan yaşadığı düşüncesi muazzam derecede yanlış geliyordu. Elimi kısa bir an için elinin üzerine koyup sıktım ve geri çektim. Gözleri hareketimi takip etti.

"İşin ne oldu peki?" diye sordum boğuk sesle.

"Buradaki hastanede çalışıyorum. Haftada birkaç vardiya." Sesi yine bitkindi.

"Annen geri gelmene gerçekten minnettar olmuştur," dedim, yaralanmış hissetsem de iyimser görünmeye çalışarak. "Burada kalmak istemediğini biliyordu."

"O kadar da kötü değil aslında," derken bayağı ciddi gibiydi. Bu akşam ikinci kez ağzım açık kaldı. "Ciddiyim," dedi küçük bir sırıtışla. "Çocukken burayı hiç sevmiyordum, evet. Ama okumaya gittiğimde çok özledim. Şimdi buna sahip olduğum için şanslı hissediyorum." Başıyla gölü işaret etti.

"Sen kimsin ve Sam Florek'e ne yaptın?" diye takıldım. "Şaka bir yana, annene yardım etmeye gelmen harika. Artık buradan nefret etmemen de. Ben de burayı çok özledim. Her yazı göl evi hasreti çekerek geçirdim. Şehirde her yer beton. Havanın sıcaklığından her yerim kaşınıyor ve öyle anlarda göle atlamak için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum."

Beni incelerken yüzüne ciddi bir bakış yerleşti. "Pekâlâ, bunu gerçekleştirelim madem."

Ona küçük bir tebessüm attım, sonra bakışlarımı körfeze çevirdim. Eğer her şey farklı gelişseydi ben de son bir yıldır bura-

da yaşıyor, Sue'ya hastane randevularında eşlik ediyor, Tavern'da destek veriyor mu olurdum? Yazmaya devam eder miydim? Muhtemelen bunu isterdim. Hepsini isterdim. Kayıp hissi yine ciğerlerimi sıkıştırırken nefesime odaklanmam gerekti. Ona bakmasam da Sam'in dikkatinin yüzümde olduğunu hissedebiliyordum.

"Bunca zamandır burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandım, alnımdaki saçı iterek.

Ayağıyla bacağımı dürttü, ben de başımı hafifçe ona doğru çevirdim. Göz kenarları büyük bir sırıtışla kırışmıştı. "Ben de yine kâküllerin olduğuna inanamıyorum."

6

Yaz, On Altı Yıl Önce

SEKİZİNCİ SINIF BEKLEDİĞİM KADAR berbat değildi.

Fakat biraz tuhaftı. (Sonunda) regl oldum. Kyle Houston, bahar dansında popoma dokundu. Ve eylülün sonuna doğru Delilah Mason ve ben yeniden iyi arkadaş olduk.

Okulun ilk gününde kısacık kot eteği ve beyaz kovboy çizmeleriyle tıkır tıkır yürüyerek yanıma geldi ve bronz tenime iltifat etti. Soğukkanlılığımı koruyup ona göl evinden bahsettim, o da Kawarthas'ta katıldığı binicilik kampını, Monopoly adındaki atı, beyaz şort ve gün boyu süren bir binicilik gezisi içeren utanç verici regl hikâyesini anlattı. (Delilah doğal olarak on bir yaşındayken regl olmuştu *ve* göğüsleri de o zaman gelişmeye başlamıştı.)

Birkaç gün öğle yemeklerimizi birlikte yiyip havadan sudan muhabbet ettikten sonra ona Marissa ve Yvonne'u sordum. Delilah tiksintiyle dudak büktü. "Kuzenim ve arkadaşlarıyla bir grup randevusuna gittik. İkisi de bebek gibi davrandılar."

Geçen yıl olanları unutmamıştım tabii ama geçmişe bakmamaya karar vermiştim. Artık Sam'e sahip olduğum için eskisi gibi

Delilah'yı memnun etme baskısı hissetmiyor, onu fazla ciddiye almıyordum ama yine de bebek gibi davranmamaya özen göstermeyi bir kenara not aldım. Ayrıca Delilah'yla arkadaş olmak, artık öğle yemeklerinde yalnız kalmamak ve ezik hissetmemek demekti. Onu iyi kalpli biri olarak tanımlayamayacak olsam da komik ve zeki biri olduğunu kabul etmeliydim.

Liseli erkeklerin çok daha sevimli olduğunu ama öncesinde pratik yapmamız gerektiğini söyleyerek ikimiz için de hoşlanılacak birer çocuk seçti. Benimki, bir tabak patates püresinin rengine ve kişiliğine sahip olan Kyle Houston'dı. (Ben ne kadar ilgiliysem Kyle da ancak o kadar ilgiliydi. En azından bahar dansında kalçama dokunana kadar.)

~

Sam'le hiç sonu gelmeyen bir e-posta zincirimiz vardı ancak Şükran Günü'ne dek hiç yüz yüze görüşemedik. Sue bizi hindi yemeği için onlara davet etmiş, annemle babam da memnuniyetle kabul etmişti. İlk tanıştıklarında genç anne hakkında önyargıları olsa da zamanla ona ısındıklarını görebiliyordum. Önceki yaz onu birkaç kez kahve içmeye çağırmışlardı ve annemin babamla onun hakkında konuşmasını duymuştum. Sue'nun "o iki terbiyeli çocuğu" kendi başına yetiştirmeyi başarmasından ne kadar etkilendiğinden ve Tavern'ı başarılı bir restorana çevirebilecek kadar "iş becerisi yüksek" biri olduğundan söz ediyordu.

Sam, babası vefat ettiğinden beri annesinin bayramlarda aşırıya kaçma eğiliminde olduğu konusunda beni uyarmıştı. Annemle babamın yiyecek götürmesini de kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden bir şişe şarap, brendi ve annemle marketten seçtiğimiz bir buket çiçekle kapılarına vardık. Güneş gökyüzünde alçalmıştı ve Floreklerin evi içeriden parlıyormuş gibi görünüyordu. Verandaya adım atar atmaz burun deliklerimiz hindi kokusuyla doldu ve kapı biz daha çalmadan açıldı.

Sam kapıdaydı. Gür saçlarını tek bir tarafa yatırıp tarayarak ehlileştirmişti. "Çakıl yolda ayak seslerinizi duydum," dedi yüzümüzdeki şaşkın ifadeyi görerek. Sonra karakterinin çok dışındaki cıvıltılı bir sesle, "Şükran Günü'nüz kutlu olsun!" diye ekledi ve bir koluyla kapıyı açık tutarak içeri girmemiz için yol açtı.

"Paltolarınızı alabilir miyim Bay ve Bayan Fraser?" diye sordu. Beyaz düğmeli gömleğini haki pantolonunun içine sokmuştu ve ailemin en sevdiği Fransız restoranındaki komilere benziyordu.

"Tabii. Teşekkürler Sam," dedi babam. "Bize Diane ve Arthur diye seslenebilirsin."

"Merhaba! Şükran Günü'nüz kutlu olsun!" Sue, anne ve babamı kollarını iki yana açarak selamlarken ben de elimdeki hediyeleri yere koyup montumu çıkardım.

"Montunu alabilir miyim Persephone?" diye sordu Sam abartılı bir nezaketle, kolunu uzatarak.

"Neden böyle konuşuyorsun?" diye fısıldadım.

"Annem bize terbiyeli davranmamız konusunda büyük bir konuşma yaptı. Hatta babanızı gururlandırın kartını bile oynadı. Babam görgü kurallarına çok bağlıydı," dedi alçak sesle. "Bu akşam çok hoş görünüyorsun bu arada," diye ekledi fazla hevesli bir şekilde. Hazırlanmak için fazladan çaba sarf etmiş, parlayana dek saçlarımı taramış ve kolları kabarık, bordo, kadife elbisemi giymiş olsam da yorumunu duymazdan geldim.

"Kes şunu," dedim. "Kullandığın o ses tüylerimi diken diken ediyor."

"Anlaşıldı. Garip sesler kullanmak yok." Sırıttı, sonra yerdeki şişeleri ve çiçekleri almak için çömeldi. Ayağa kalktığında bana daha da yaklaşıp, "Ama ciddiyim," dedi. "Güzel görünüyorsun."

Yanağıma değen nefesi kızarmama neden oldu. Fakat ben daha cevap veremeden Sue bana sarıldı. "Seni görmek ne hoş

Percy. Çok güzel olmuşsun." Sam'in yorumu yüzünden hâlâ afallamış hissetsem de ona teşekkür edip arkasındaki Charlie'ye el salladım.

"Kırmızı senin rengin Pers," dedi. Üzerinde siyah bir pantolon ve açık yeşil gözlerine uyan bir gömlek vardı.

"Senin giyinmekten haberin olduğunu bilmiyordum," diye yanıtladım.

Charlie göz kırptı ve sonra Sue bizi, taş şöminesinde çıtır çıtır odun yanan oturma odasına götürdü. Annesi mutfaktaki işini bitirirken Sam peynir tepsilerini ve kuruyemiş kâselerini getirdi, Charlie de içecek doldurma görevini üstlendi. Anneme bir cin tonik servis ederken babama şarabını kırmızı mı ("bu bir *pinot noir*") yoksa beyaz mı ("*sauvignon*") istediğini sordu. Annemle babam hem etkilenmiş hem de eğlenmiş görünüyorlardı. Charlie'nin açıklama olarak söylediği tek şey "bir restoran işletmecisinin çocuğuyum" oldu.

Her şey hazır olduğunda Sue da bize katılıp annemlerle bir şeyler içti. Üzerine oturan siyah balıkçı yaka kazağı ve kapri pantolonuyla her zamankinden daha şıktı. Salık bıraktığı sarı saçları ve gül rengi ruju sayesinde daha olgun ama daha güzel görünüyordu. Benim annem de gösterişsiz biri sayılmazdı –siyah, düz saçlarını düzgün bir topuzla toplardı ve değişik, kızılımsı kahverengi gözleri vardı– ve gayet şık giyinirdi. Ama Sue gerçekten de *çok* güzel bir kadındı.

Akşam yemeğine oturduğumuzda ateşten ve fazla konuşmaktan yanaklarımız kıpkırmızı olmuştu. Charlie ile Sam, tabaklar ve kâseler dolusu meze ve sosları getirirken Sue hindiyi masanın başına yerleştirdi ve kendi başına kesti. Oğlanlar görgü kurallarını bir kenara bırakıp etkileyici bir hızla ete gömülerek annemle babamı şoka uğrattılar.

"Market masrafımı görmelisiniz," diye güldü Sue.

Masada yanında oturduğum Sam, patates güvecinden bir kaşık daha almak için uzandığımda bana şaşırmış gibi baktı.

"Bilekliğini takmamışsın," dedi sessizce. Ucunda bir parça et olan çatalı, ağzına doğru giden yolda asılı kalmıştı.

"Ah, evet," diye yanıtladım, gözlerinde acının titreşmesini izlerken. Delilah'nın yanında bilekliği takmaktan çekiniyordum ama bunu şu anda söyleyemezdim. "Ama hâlâ bende. Evdeki takı kutumda duruyor."

Charlie, "Ne kadar kalpsizsin, Pers. Sam kendi bilekliğini *asla* çıkarmıyor!" diye araya girince tüm konuşmalar kesildi. "Annem yıkamak istediğinde çıldırdı. Makinede bozulacağını düşünüyordu."

"Bozulurdu," dedi Sam düz bir sesle. Yanakları al al olmuştu.

"Ama elde yıkadık ve hiçbir şey olmadı," dedi Sue. Ya oğullarının arasındaki gerginliği hissetmemişti ya da görmezden geliyordu. Annemlerle sohbete geri döndü.

"Pislik," diye mırıldandı Sam, tabağına bakarak.

Ona doğru eğilip fısıldadım. "Bir dahaki sefere takacağım. Söz."

~

Annemle babam, yazın ilk haftası için Delilah'yı göl evine davet etmeme izin verdiler. Haziranın son gününde dördümüz, ailemin tıka basa dolu, yeni SUV'sine binip yola çıktık. Bare Rock Yolu'na döndüğümüzde dizlerimi heyecanla sallamaya başlamıştım ve aptalca sırıtıyordum. Göl evimiz kışın kalmaya henüz uygun olmadığı için yedi ay önceki Şükran Günü yemeğinden beri Sam'i görmemiştim.

"Senin neyin var?" diye fısıldadı Delilah, bir bavul yığınının üzerinden. "Aşırı gergin görünüyorsun."

Şehirden ayrılmadan önceki gece Sam'e tahmini varış zamanımızı söyleyen bir anlık ileti göndermiştim. Bugün arabayı yerleştirirken ve evden çıkarken birer tane daha atmıştım. Sam, anlık iletilerden nefret ederdi ve hiçbirine yanıt vermezdi. Yine de vardığımızda hazırda bekliyor olacağını biliyordum. Ama ben, göl evinin dışında duran iki uzun boylu figürü görmeye hiç hazırlıklı değildim.

"Onlar mı?" diye tıslayan Delilah hemen cebinden bir tüp dudak parlatıcısı çıkardı.

"Evet," dedim tam olarak inanmayarak. Sam *uzamıştı.* Bayağı bayağı uzamıştı.

Babam daha motoru susturmadan araçtan atladım ve ona doğru atılıp kollarımı ince gövdesine doladım. Dal gibi kolları beni sararken kahkahalarla sarsıldığını hissedebiliyordum.

Kocaman bir gülümsemeyle geri çekildim.

"Merhaba Percy," dedi, taranmamış saçlarının altında kalan kaşlarını kaldırarak. Sesini duyunca bir duraksadım. Çok farklıydı. Kalındı. Yine de şoku bir kenara itip kolunu tuttum.

"Birinci gelişme," dedim, kolumu onunkinin yanına koyup bilekliklerimizi bir hizaya getirerek. "Şükran Günü'nden beri hiç çıkarmadım."

Delirmiş gibi birbirimize gülümsedik.

"Böylece üzerine yemin edecek bir şeyimiz olacak," dedim.

"Tanrı'ya şükür. Bu benim bir numaralı endişemdi." Sesinden, yumurta şekilli çikolatadan akan karamel gibi alaycılık sızıyordu. Ama memnun olduğu belliydi.

Charlie onun omzunun üzerinden, "Selam, Pers," dedi, sonra aileme seslendi: "Bay ve Bayan Fraser, annem bizi aracınızı boşaltmanıza yardım etmemiz için gönderdi."

"Teşekkürler Charlie," diye bağırdı babam, kafasını SUV'nin bagajından çıkarmadan. "Ama şu Bay ve Bayan olayını bırak, tamam mı?"

"Ben Delilah," dedi arkamdan bir ses. Hay aksi. Arkadaşımı tamamen unutmuştum. Küçük bir parçam –tamam, peki, *oldukça büyük* bir parçam– onu Sam'le tanıştırmak istemiyordu. Delilah benden çok daha sevimliydi ve ben hâlâ tahta göğüslüyken onun memeleri bu yıl kocaman olmuştu. Sam'le aramızda o türden bir şey olmadığını biliyordum ama ikisinin yakınlaşmasını da istemezdim.

"Üzgünüm, kabalık ettim," dedim. "Sam, bu Delilah. Delilah, Sam." Birbirlerine merhaba dediler ama Sam'inki belirgin şekilde soğuktu.

Delilah'yla tekrar arkadaş olduğuma dair ona e-posta attığımda bana sadece bir soruyla cevap vermişti: *Emin misin?* Ben emindim ama görünüşe göre Sam değildi.

"Sen Charlie olmalısın," diye seslendi Delilah, ona civciv gören tilki gibi bakarak.

Charlie ise bir kutu yiyecek taşıyarak yanımızdan geçerken ona hiç dikkat etmeden, "Evet. Selam," dedi. Arkadaşım bu durumdan hiç etkilenmeden tekrar Sam'e döndü. Kocaman mavi gözleri ışıldıyordu. Üstünde mercan rengi, minicik bir şort ve göğüsleriyle karnını göze sokan dapdar, askısız, sarı bir *crop* vardı.

"Percy senin bu kadar hoş olduğundan bahsetmemişti," dedi, parlak pembe dudaklarıyla imzası olan parıltılı gülümsemelerinden birini gönderip gözlerini kırpıştırarak.

Sam yüzünü hafifçe buruşturup bana bir bakış attı.

Ses çıkarmadan ağzımı oynatarak, "Üzgünüm," dedim ve kıkırdayan Delilah'nın koluna girip onu araca doğru çektim.

"Daha sonra bize uğrayabilir misin?" diye sordu Sam, eşyaları indirme işini bitirdiğimizde. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Birinci, ikinci ve üçüncü gelişmelerle ilgili." Bu şekilde, Delilah yanımızda değilmiş gibi konuşması göğsüme helyum dolmuş gibi hissetmeme yol açıyordu.

"Ona henüz tekneden söz etmedin mi?" dedi Charlie.

Sam öfkesini kontrol etmeye çalışırcasına yüzünü ovuşturup saçlarını alnından geriye itti. "Hayır, çünkü *sürpriz* olacaktı."

Ağabeyi, "Kahretsin. Kusura bakma ahbap," derken neyse ki ciddi görünüyordu.

Delilah, "Eee, anlatın bakalım," diye araya girdi, ellerini kalçasının kıvrımlarına yerleştirerek.

"Babamızın eski teknesini tamir ettik," dedi Sam bariton sesinde gururla. Bu tona alışmam zaman alacaktı.

"Eski derken *çok eski*," diye ekledi Charlie.

"Önceden büyükbabamızınmış. Babamız tamir edip kullanmaya başlamış ama…" Cümlesinin sonu havada asılı kaldı.

Charlie araya girdi. "Bir süredir garajdaydı. Annem her zaman on altı yaşına girdiğimde kullanabileceğimi söylüyordu ama bakıma ihtiyacı vardı. Bu bahar Florida'dan geldiklerinde büyükbabam tamir etmeme yardım etti. Bu çocuğun bile biraz yardımı oldu." Kardeşini dirseğiyle dürttü.

"Görmen lazım Percy," dedi Sam yamuk bir gülümsemeyle. "Tam bir klasik."

Delilah saçlarını beyaz omzunun arkasına attı. "Görmeyi çok isteriz."

~

"Aman Tanrım Percy!" diye cıyakladı Delilah, valizlerimizi odama çıkardığımızda. "Charlie'nin ne kadar seksi olduğunu bana neden söylemedin? Bundan daha güzel bir şey giyerdim!"

Güldüm. Arkadaşım son bir yılda erkek delisi olmuştu.

"Sam onun kadar yakışıklı değil ama oldukça tatlı," dedi, derin düşüncelere dalmış gibi tavana bakarak. "Eminim o da büyüyünce ağabeyi kadar seksi olacaktır." Dilimde kıskançlığın acı tadı belirdi. Sam'in tatlı olduğunu düşünmesini istemiyordum. Sam'i aklından tamamen çıkarmasını istiyordum.

"İdare eder, evet," dedim omuz silkerek.

"Hadi bu öğlen çıkarken giyeceğimiz şeyleri seçelim!" Koşup derhal valizini açmaya koyuldu.

"Sadece Sam ve Charlie'yle buluşacağız. Emin ol nasıl giyindiğimize bakmayacaklardır bile," dedim ama artık bunun doğru olduğundan tamamen emin değildim. Arkadaşım bana şüpheci bir şekilde bakıyordu. "Ben bikini ve şort giyeceğim," diye ekledim.

Valizlerimizi boşalttıktan sonra üstümüzü değiştirdik. Delilah, ipleri her an çözülecekmiş gibi görünen siyah bir bikini ve beyaz kot şort seçti. Şort o kadar kısaydı ki altından poposu görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Kendi etrafında döndüğünde gözlerimi göğsüne dikmemek için elimden geleni yaptım ama el kadar bikini üstüne kıyasla oldukça büyük oldukları için bu biraz zor oldu.

"Acayip oldu," dedim. "Acayip iyi yani." Bunda ciddiydim ama boğazım hasetle yanıyordu. Annem ipli bikini giymeme asla izin vermiyordu ama iki parçalı bir yüzme giysisine razı olmuştu. Geniş, kemerli askıları olan bu neon turuncu, mütevazı bikiniyi mağazada gördüğümde çok beğenmiştim ama şimdi çocuksu geliyordu. Kot şortum da fazla uzundu sanki.

Merdivenden göle indik. Gökyüzü berrak, su masmaviydi. Güneydoğudan gelen esinti minik dalgalar oluşturuyordu.

Floreklerin iskelesinde parlak sarı bir motorlu tekne vardı ve durduğumuz yerden Charlie ile Sam'in kafaları görünüyordu.

"Güzel tekne!" diye seslendiğimde mirketler gibi doğruldular. Göl kenarında yaşamanın avantajı olarak, ikisinin de bronz gövdesi çıplaktı.

Delilah cıyakladı. "Charlie'nin kaslarını buradan görebiliyorum."

Onu susturdum. "Sesler suyun üzerinden hızlı taşınır." Ama haklıydı. Charlie'nin vücudu gelişmişti; kolları, göğsü ve omuzlarındaki kaslar bayağı belirgindi.

"Gelip görmek ister misin?" diye bağırdı Sam.

"İstemez miyiz hiç," diye mırladı Delilah. Ona dirsek attım, sonra Florek oğlanlarına başparmağımı kaldırdım.

Onların iskelesinden birkaç metre ötedeki ağaçlığın içinde bulunan patikadan geçtik.

"Harika değil mi?" Sam tekneden bana coşkulu bir tebessüm attı.

"*Kızımız* harika, değil mi?" diye düzeltti Charlie.

"Kesinlikle harika!" Burun kısmı yuvarlak olan teknenin ön kısmında kahverengi vinil banklar, arka kısmında da altı kişinin oturabileceği bir kısım vardı.

İskeleye doğru yürürken Delilah hayranlıkla, "*Retro* havası mükemmel," dedi.

"Yok artık, Pers." Charlie ellerini kaldırdı. "Bizim tekneyle senin mayo bir arada renk patlaması oluşturuyor. Suda bir tur atalım diyecektim ama önümü görebileceğimden emin değilim." Ona kaşlarımı çattım.

"Çok komik," dedi Sam. Sonra gözlerini üzerimde gezdirdi. "Mayon çok güzel. Bileklikteki portakal rengiyle uyumlu. Hadi atla." Bana yardım etmek için elini uzattı ve parmaklarımdan boynuma doğru sıcak bir elektrik akımı yayıldı.

Neydi bu böyle?

"Bariz sebeplerden dolayı ona Muz Tekne diyoruz," diye ekledi, koluma gönderdiği elektrikten habersiz.

"Fakat daha en iyi kısmı göstermedik." Charlie direksiyona bastı ve kornadan yüksek bir *aaaa-uuuu-aaaaah* sesi geldi. Delilah ve ben hafifçe irkildik, sonra kahkahalara boğulduk.

Arkadaşım, "Aman Tanrım! Ne azgın bir sesi var bu teknenin böyle!" diye bağırdı.

"Muz Tekne adını hak ediyor, değil mi ama?" Sam ona sırıtınca kolumda bir aşağı bir yukarı dolaşan elektrik birden azaldı.

Verandada ellerinde şarap kadehleriyle oturan anne babamdan izin aldıktan sonra Charlie bizi güneydeki küçük bir koya götürdü ve motoru durdurdu.

Suya çapayı atıp tişörtünü çıkardı. "Hanımlar, burası atlama kayası." Yeni karın kaslarına bakmamak için çok uğraşıyor ama başarısız oluyordum.

Sam, "Tamamen güvenli," dedi. "Biz çocukluğumuzdan beri atlıyoruz."

"Kim atlamak istiyor?" diye sordu Charlie.

"Ben!" Delilah şortunun düğmelerini açmak için ayağa kalktı.

Ben dikkat dağınıklığından, önünde durduğumuz kayalık uçurumu görmemiştim. Fark ettiğimde rengim attı.

"Atlamak zorunda değilsin," dedi Sam bana. "Ben burada seninle kalırım."

Kalkıp şortumu çıkardım. Bebeklik edemezdim.

Teknenin ucundan suya atlayıp kıyıya doğru yüzdük, sonra Delilah ve ben, Sam ile Charlie'nin peşinden kayalıkları tırmandık. Büyük Florek hemen kenara doğru koşup kendini aşağı atınca bir çığlık koyuverdim.

Dikkatli adımlarla ilerleyip aşağı baktığımızda başının suyun üzerinde olduğunu, gamzelerinin bu yükseklikten bile göründüğünü gördük.

"Sıradaki kim?" diye seslendi.

Delilah, "Ben gidiyorum," deyince Sam'le ona yer açmak için geri çekildik. Kız geriledi ve üç büyük adımla kendini aşağı bıraktı. Bir an sonra da gülerek sudan çıktı.

"Bu harikaydı. Denemelisin Percy!" diye bağırdı.

Midem burkuldu. Burası tekneden göründüğünden *çok daha* yüksekti. Yürüyerek inme ihtimalini düşünerek geriye baktım.

"Geldiğimiz yoldan geri dönmek ister misin?" Sam aklımı okumuştu.

Dudaklarımı büzdüm. "Korkak gibi davranmak istemiyorum," diye itiraf ederken gölün yüzeyindeki Charlie ile Delilah'ya baktım.

"Hayır, seni anlıyorum, burası *gerçekten* yüksek," dedi Sam, aşağıdaki suyu inceleyerek. "İstersen birlikte yapabiliriz. Elini tutarım, üçe kadar sayıp atlarız."

Derin bir nefes aldım.

"Peki."

Sam parmaklarını benimkilere geçirdi. Elimi iyice sıkarak, "Üçte atlıyoruz," dedi.

"Bir, iki, üç…" Suya beton parçası gibi düştük ve içeride ellerimiz ayrıldı. Bileğime bir örs bağlanmış gibi aşağı, aşağı, aşağı çekildim ve bir an için tekrar yukarı çıkamayacağım diye korktum. Ama sonra hızım kesildi ve tekmelerimi savurup yüzeyin ışığına doğru ilerledim. Nefes nefese dışarı çıktığımda Sam de yeni çıkmış, suratında bir sırıtışla beni arıyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedim soluklarımı düzene sokmaya çalışarak. "Yine de bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Ya sen, Delilah?" diye sordu Charlie. "Tekrar atlamak ister misin?"

"Kesinlikle," dedi arkadaşım. Olumsuz cevap verse şaşırırdım.

Sam'le ben yüzerek tekneye geri döndük ve arkadaki küçük merdivenden çıktık. Bana bir havlu uzattı ve ön taraftaki banklara karşılıklı oturup kurulandık.

"Delilah düşündüğüm kadar kötü değilmiş," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, biraz... şapşal biri. Ancak hâlâ gözüm üzerinde. Sana kötü bir şey söylerse intikamımı almak zorunda kalacağım." Saçlarından, eskisi kadar kemikli görünmeyen omuzlarına su damlıyordu. "Bana ondan bahsettiğinden beri intikamımı planlıyorum. Her şey hazır."

Güldüm. "Onurumu savunduğun için teşekkürler Sam Florek, ama o artık geçen seneki gibi değil." Sessizce bana baktı, sonra bankta uyluklarımız birbirine değecek şekilde yanıma oturdu. Tenlerimizin değdiği yerde tüylerimin diken diken olduğunun farkında olarak havlumu omuzlarıma sardım. Charlie ile Delilah'nın ikinci atlayışlarını görmemiştim bile.

"Saçındaki ne?" diye sordu, nakış ipiyle sardığım kısmı tutarak.

"Ah, orada olduğunu unutmuşum," dedim. "Bilekliğe uyması için yaptım. Beğendin mi?" Bakışlarını saçlarımdan yüzüme çevirdiğinde, gözlerinin mavisinin çarpıcılığına hazırlıksız yakalandım. Daha önce fark etmediğimden değildi. Belki de bu kadar yakından görmemiştim. Onu son gördüğümden farklı görünüyordu; elmacıkkemikleri biraz daha çıkık, altlarındaki boşluk daha belirgindi.

"Evet, çok güzel. Belki bu yaz saçlarımı uzatırım ve bilekliğime uyması için bana da bir tane yaparsın," derken yüzümü tarıyordu. Bacağının benimkine dokunduğu yerdeki karıncalanma kamp ateşi alevine dönüşmüştü resmen. Kafasını yana eğip dudaklarını büzdü. Alt dudağı, üst dudağından daha dolgundu ve üzerinde belli belirsiz bir çizgi vardı. İşte *bunu* daha önce fark etmemiştim.

"Farklı görünüyorsun," diye mırıldandı, beni incelerken gözlerini kısarak. "Artık çillerin yok," dedi birkaç saniye sonra.

"Merak etme, tekrar ortaya çıkarlar," dedim güneşe bakarak. "Hatta muhtemelen bugünün sonunda." Dudağının bir köşesi hafifçe kalktı ama kaşları çatık kaldı.

Saçımın ip bağlı olan kısmını hafifçe çekerek, "Artık kâkül de yok," dedi. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Kalbim çarpıyordu.

Şu anda ne oluyordu?

"Evet ama *onlar* geri gelmeyecek. Asla," diye yanıtladım. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için elimi kaldırdım, titrediğini fark ettim ve saklamak için bacağımın altına sıkıştırdım. "Biliyor musun, saçlara bu kadar dikkat eden başka bir erkekle hiç tanışmadım." Sakin olmaya çalışıyordum ama kelimeler ağzımdan deli gömleği giymiş şekilde çıktı.

Sırıttı. "Seninle ilgili birçok şeye dikkat ediyorum Percy Fraser."

~

Kanada Günü havai fişekleri, böylesine küçük bir kasaba için etkileyici bir gösteriydi. Kasabanın rıhtımından gece göğüne fırlatılıyor ve aşağıdaki mürekkep karası suyun üzerinde parıldıyorlardı.

"Sence Charlie'nin arkadaşları da onun kadar sevimli midir?" diye sordu Delilah, kıyafetlerini sağa sola savurarak hazırlanırken. Planımıza göre Charlie, arkadaşları ve Sam, alacakaranlıkta Muz Tekne'yle gelip Delilah ve beni alacak, hep birlikte gösteriyi gölün üzerinden izlemeye gidecektik.

"Charlie'yi tanıyorsam arkadaşlarının hepsi kızdır," diye yanıtladım üstüme bir eşofman geçirerek.

"Hmm... O zaman elimden gelenin en iyisini yapmalıyım." Kırmızı, halter yaka bir üst ve siyah bir mini etek seçti. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence üşürsün. Güneş battığında hava soğuyabilir."

Bana şeytani bir sırıtış attı. "Riske gireceğim."

Sınıf arkadaşım tam gece kulübüne yakışacak giysilere bürünürken ben, babamın üniversitenin hediyelik eşya dükkânından aldığı Toronto Üniversitesi *sweatshirt*'ünü giydim ve evden çıkıp göle indik. Bizim iskeleye varır varmaz durup Floreklere baktık. Charlie ve başka bir çocuk, üç kızın tekneye binmesine yardımcı oluyordu. Kızların Delilah gibi abartılı şeyler değil de daha çok benim gibi tayt ve kazak giydiğini görünce biraz rahatladım.

Charlie binebilmemiz için tekneyi bizim iskeleye yanaştırdı ve bizi grupla tanıştırdı. Arti'yi kız arkadaşı olarak tanıttığında Delilah'nın yüzü düştü ama çabucak kendini topladı ve kıçını bankta Sam'in yanına yerleştirdi. Ben de karşılarına oturdum ve gözlerimi bacaklarının birbirine yapıştığı yere diktim.

Charlie, düzinelerce teknenin suda salındığı ve araçların körfezin dört bir yanında kıyıya dizildiği kasaba plajının çok yakınında bir yerde tekneyi durdurdu. Charlie'nin arkadaşı Evan beklerken iki kutu bira açıp herkese teklif etti. Hem Charlie hem de Sam içmeyi reddettiler ama Delilah bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

"Sen de beğenmezsin Percy," dedi tenekeyi Evan'a geri vererek.

Sam'i incelemek için kararmaya başlayan havayı avantaj olarak kullandım. Delilah'nın, Kawarthas'ta at binmeyi ve Muskoka'daki bir tatil köyünde güneşlenmeyi içeren yaz tatili planları hakkında konuşmasını dinliyordu. Saçları her zamanki gibi gür ve asiydi; onları sürekli geri itiyordu ama yüzüne düşmeye devam ediyorlardı. Güzel bir ağzı vardı. Burnu, yüzüne boyut olarak tam uyuyordu; ne çok büyük ne çok küçüktü. Garip

bir şekilde mükemmeldi. Gözlerinin muhteşem olduğunu zaten biliyordum. Yüzü bir bütün olarak gerçekten çok hoştu. Zayıftı ama dirsekleriyle dizleri geçen yaz olduğu kadar kemikli değildi. Delilah haklıydı; Sam oldukça tatlıydı. Sadece ben şimdiye dek fark etmemiştim.

O, iri ellerini dizlerine sarmış, dip dibe oturduğu Delilah'nın tatil yerindeki havuzu tarif edişine başını sallarken sessizce oturdum.

"Üşüdün mü?" diye sordu sonra.

Delilah, "Biraz," diye itiraf etti. Titriyordu, bunu görebiliyordum ama Sam siyah kapüşonlu hırkasının fermuarını açıp ona verdiğinde karnıma bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Ve gerçekler üzerime tır gibi çarptı: Sam'in yıl boyunca diğer kızlarla ne kadar zaman geçirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kız arkadaşı olabileceğini bile düşünmemiştim. Gerçi bu konu hiç açılmamıştı. Ve Sam *tatlıydı*. Akıllıydı. Düşünceliydi.

"İyi misin Percy?" diye sordu beni gözlerim fal taşı gibi açılmış halde onlara bakarken yakalayınca. Delilah da bana komik bir bakış attı.

"Hı hı!" Sesim tuhaf bir gıcırtı olarak çıktı. Bir şeylerle oyalanmaya ihtiyacım vardı. "Hey, Evan? Ondan bir yudum alabilirim," dedim birasını işaret ederek.

"Peki." Bana tenekeyi uzattı ama *hayır!* Birayı hiç sevmedim. İlk yudumdan sonra Evan'a gülümsedim, sonra geri vermeden önce iki yudum daha almak için kendimi zorladım. Sam bana doğru eğildi; dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Bira sever misin?" diye sordu inanamıyormuş gibi.

"Bayılırım," diye yalan söyledim.

Kaşlarını çattı. "Bunun üzerine yemin eder misin?" Bileğini kaldırdı.

"Asla." Kafasını iki yana sallayıp güldü. Gülüşü bana da tebessüm ettirdi.

Delilah'nın bakışları aramızda gidip geliyordu. Havai fişek gösterisi başlayıp körfezi gürültüyle doldurduğunda yanıma geçip kolunu benimkine doladı ve kulağıma fısıldadı: "Sırrın benimle güvende."

~

Delilah'nın şansına ziyareti boyunca hava mükemmeldi. Gökyüzü açıktı, yağmurdan eser yoktu, sıcaktı ama bunaltıcı değildi. Doğa onun geleceğini biliyormuş da en etkileyici kıyafetini giymiş gibiydi. Fakat ne yazık ki Charlie onu hayal kırıklığına uğratıyor, zamanının çoğunu Tavern'da ya da Arti'nin kasabadaki evinde geçiriyordu.

Göldeki son günü, babamın "kavurucu" dediği günlerdendi ve iskele ayaklarımızı yakacak kadar yanmaya başlayınca Floreklerin bodrum katına gitmeye karar verdik.

"Charlie ne yapıyor?" diye sordu Delilah, üçümüz ellerimizde gazoz ve bir paket sirkeli tuzlu cipsle aşağı inerken.

"Uyuyordur herhalde," dedi Sam uzaktan kumandayı alarak. "Ne izlemek istersiniz?" O ve ben kanepenin her iki ucuna yerleşmiştik. Yani her zamanki yerlerimize.

"Daha iyi bir fikrim var." Delilah kızıl saçlarını savurdu. "Hadi doğruluk mu cesaret mi oynayalım."

Sam homurdandı.

"Bilemedim." Tereddütlü ve huzursuz hissediyordum. "Oynamak için yeterli sayıda değiliz bence."

"Ne fark eder ki! Bu oyun sadece iki kişiyle bile oynanabilir. Bizse *bir, iki, üç* kişiyiz." Sam, Delilah'ya zehirli bir yılanmış gibi bakıyordu. "Hadi ama! Bu benim son günüm. Eğlenceli bir şeyler yapalım."

"Sadece kısa bir süre için olabilir belki, ha?" Sorumu Sam'e yöneltmiştim.

"Tamam, olur," diye derin bir iç çekti.

Delilah ellerini çırptı ve bizi sisal halının üzerinde daire şeklinde konumlandırdı. "Şişemiz yok, o yüzden önce kimin başlayacağını belirlemek için uzaktan kumandayı çevirelim. Üst taraf kime bakarsa o başlar," diye yönetti oyunu. "Sam, hadi sen çevir."

"Tamam," dedi küçük Florek, bir tutam kum rengi saçın altından. Kumandayı çevirdiğinde ucu belli belirsiz Delilah'yı gösterdi. "Delilah: doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu, ölü bir alabalığın coşkusuyla.

"Doğruluk!"

O an Sam'in mavi gözleri bir füze gibi ona kilitlendi: "Birine hiç zorbalık yaptın mı?" Ona uyarıcı bir bakış attım ama Delilah hiçbir şeyin farkında değildi.

"Bu garip bir soru," dedi, sakız pembesi dudaklarını büzerek. "Ama hayır, yapmadım." Sam tek kaşını kaldırdı ama konunun kapanmasına izin verdi.

Sınıf arkadaşım, "Tamam, sorma sırası bende," diyerek ellerini ovuşturdu. "Sam: kız arkadaşın var mı?"

"Yok," diye yanıtladı Sam, fazlasıyla sıkkın ve biraz küçümseyici bir sesle. Bir gülümsemeye karşı savaştım ve havai fişek gecesinden beri tuttuğum nefesi sonunda verdim.

On beş dakikalık sıkıcı doğruluk sorularından sonra Sam yüzünü ovuşturdu ve "Cesareti seçersem buna bir son verebilir miyiz?" diye inledi.

Delilah bir süre düşündü. Sonra kremsi yüzüne şeytani bir zafer ifadesi yerleşti. "Harika fikir Sam." İşaretparmağını çenesine vurarak düşünüyormuş gibi yaptı, ardından gözlerini kıstı. "Percy'yi öpmen için meydan okuyorum."

Ağzım bir karış açıldı. Günlerdir Sam hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Ama onun Delilah'ya sanki onu ufacık parçalara ayırmak istiyormuşçasına dik dik bakışı, *Percy Fraser'ı ancak galaksideki son kız olsaydı öperdim, hatta belki o zaman bile öpmezdim*, diyor gibiydi. Midemin altüst olduğunu hissettim.

"Ne, senin için yeterince sevimli olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Delilah, şeker gibi bir sesle. Tam o sırada merdivende ayak sesleri duyuldu.

"Kim senin için yeterince sevimli değil, Samuel?" diye sordu Charlie yanımıza gelerek. Üstünde sadece siyah eşofman altı vardı. Çıplak gövdesine dikkat çeken bir gerinmeyle esnedi.

Sam, "Hiç kimse," diye yanıtlarken Delilah, "Percy," dedi.

Charlie başını ona doğru eğdi, yeşil gözleri zevkle parlıyordu. "Hadi canım?"

"Onu öpmesi için meydan okudum ama yapmayacak gibi görünüyor. Ben olsam hakarete uğramış hissederdim," dedi arkadaşım, onun yanında oturmuyormuşum gibi.

"Bu doğru mu?" Charlie gülümsedi. "Nasıl olur, Samuel?"

"Kaybol, Charles," diye mırıldandı, boynuna doğru kan kırmızısı bir dalga yükselen Sam.

"Eh, sırf *sen* onu öpecek cesarete sahip değilsin diye Percy'nin kendini kötü hissetmesini istemem." Charlie eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı ve ben tepki vermeye fırsat bulamadan ağzını benimkine yapıştırdı. Portakal suyu tadındaki dudakları yumuşak ve ılıktı; onları, gözlerim açıkken garip hissetmeme yetecek kadar uzun süre benimkilere bastırdı. Sonra bitti. Birkaç santim geri çekildi ama ellerini yüzümden çekmedi.

"Sona kalan dona kalır Sam," dedi kardeşine, kedi gözlerini bana dikerek. Ardından göz kırptı, doğruldu ve deodorantının baharatlı keskin kokusunu geride bırakarak üst kata çıktı.

"Vay canına Percy!" Delilah kolumu kavradı. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim; narenciye tadını hâlâ alabiliyordum. "Dünyadan Persephone'ye!" diye kıkırdadı.

Sam sessizce beni izliyordu. Kulaklarının uçlarına kadar kızarmıştı. Gözlerimi kırpıştırıp kafamı eğerek yüzümü saçlarımdan oluşan kalkanla korudum.

Az önce ilk öpücüğümü almıştım ama aklım, Sam'in doğruluk-cesaret oyununda bile beni öpmek istemediği gerçeğine takılı kalmıştı.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Ertesi sabah annem arabasıyla Delilah'yı şehre götürdü. Arkadaşım ayrılmadan önce bana sarılıp "muhteşem vakit geçirdiğini" ve beni "çok ama çok" özleyeceğini söyledi ama ben, gittiği için rahatlamıştım. Her şeyin normale dönebilmesi için artık Sam'i kendime istiyordum. Charlie'nin beni öptüğünü, Sam'in ise öpmeyi tercih etmediğini unutmak istiyordum.

Normale dönüş kısmı kolaydı. Gölde yüzdük. Balık tuttuk. Kitap okuduk. Seksenlerin korku filmlerini izledik. Öpüşme olayını unuttuk mu? Hayır. En azından ben unutmadım. Charlie için hiç sorun değildi tabii. Beni öptüğünü hatırlıyor muydu ondan bile emin değildim –o gün aşağı geldiğinde yarı veya tam uykuda olması muhtemeldi– çünkü hiç bahsetmiyordu.

Florek kardeşler atlama kayasına son gezimizin ardından havlularıyla kurulanırken ben Muz Tekne'de oturmuş, yaşananları düşünüyordum. Öpücükten bahsetmeyi istediğimden değildi tabii. Sadece berbat öpüşmediğime dair bir teminat istiyordum. Charlie'nin dudaklarını incelerken bilekliğimin çekildiğini hissettim. Sam beni yakalamıştı.

Floreklere döndüğümüzde, Charlie restorandaki vardiyası için hazırlanmaya giderken Sam ve ben sala doğru yüzdük.

Üzerine çıkar çıkmaz Sam yüzü güneşe dönük şekilde uzanıp ellerini başının arkasına yerleştirdi ve gözlerini yumdu.

Ne oluyor ya?

Beni ağabeyine bakarken yakaladığından beri tek kelime etmemişti. Birden mantıksız bir öfkeye kapıldım ve biraz gerileyerek koşup hemen dibindeki suya bombalama atladım. Yüzeye çıktığımda bacakları damlacıklarla kaplıydı ama yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı.

"Her zamankinden daha sessizsin," dedim, sala geri tırmanıp tepesinde dikilerek. Üzerimden akan sular koluna damlıyordu.

"Öyle mi diyorsun?" Sesi duygusuzdu.

"Bana kızgın mısın?" Göz kapaklarına dik dik baktım.

"Kızgın falan değilim Percy," dedi bir kolunu gözlerinin üzerine koyarak. *Peeeeeki.*

"Eh, kızgın görünüyorsun ama," diye patladım. "Yanlış bir şey mi yaptım?" Cevap gelmedi. "Ne yaptıysam özür dilerim," diye ekledim alaycı bir tavırla. *Çünkü –hatırlatmak gerekiyorsa!– beni reddeden kendiydi.*

Hâlâ hiçbir şey yoktu. Sinirli bir şekilde yere oturup kolunu yüzünden çektim. Bana gözlerini kısarak baktı.

"Percy, kızgın değilim. Cidden," dedi. Ciddi olduğunu anlayabiliyordum. Ama bir şeylerin doğru olmadığını da görebiliyordum.

"O zaman bu haller ne?"

Kolunu elimden çekti ve doğrulup oturdu. İkimiz de bağdaş kurduğumuz için dizlerimiz birbirine değiyordu.

Kafasını hafifçe yana eğdi. "O senin ilk öpücüğün müydü?"

Konunun aniden değişmesiyle kekeledim. Öpüşmek daha önce konuştuğumuz bir konu değildi.

"Geçen gün Charlie'yle olan," dedi.

Omzumun üzerinden geriye bakarak bu konuşmadan bir kaçış yolu aradım. "Teknik olarak evet," diye mırıldandım, gözlerimi arkamdaki sudan ayırmadan.

"Teknik olarak mı?"

İçimi çekip yüzümü buruşturarak ona döndüm. "Bunu konuşmak zorunda mıyız? İlk öpücük için on dört yaşın çok geç olduğunu biliyorum ama…"

"Charlie tam bir pislik," diye araya girdi alışılmadık bir sertlikle.

"Önemli değil," dedim hızlıca. "Sadece bir öpücüktü. Büyütülecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

"İlk öpücük önemlidir Percy."

"Aman Tanrım," diye inledim dizlerimizin değdiği yere bakarak. "Annem gibi konuşuyorsun." Uyluklarına ve baldırlarına serpilen ince tüyleri inceledim.

"Regl oldun mu?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Bunu bana soramazsın!" diye cıyakladım. *Balkabağı sever misin?* diye soruyormuş gibi gayet kayıtsızdı.

"Neden soramayacakmışım? Çoğu kız on iki yaş civarında âdet görür. Sen on dört yaşındasın," dedi gerçekçi bir şekilde. Saldan atlamak ve bir daha yüzeye çıkmamak istedim.

"Az önce 'âdet görmek' dediğine inanamıyorum," diye mırıldandım, boynum yanarken.

Âdetim bir okul gününün tam ortasında gelmişti. Delilah'yı tuvalet kabinine çekmeden önce çiçekli iç çamaşırımdaki kırmızı lekeye bir dakika boyunca öylece bakmıştım. O sıralar regl olmaya kafayı taksam da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arkadaşım hemen dolabına koşmuş, sarı ambalaja sarılmış uzun tüpler ve pedlerle dolu fermuarlı, küçük bir çantayla dönmüştü.

Pedi nasıl kullanacağımı gösterdikten sonra da, "Bu büyükanne külotlarını bırakman lazım. Artık bir kadınsın," demişti.

"Eee, regl oldun mu?" diye sordu Sam tekrar.

"*Sen* ıslak rüyalar görmeye başladın mı peki?" diye lafı yapıştırdım.

"Buna cevap vermeyeceğim," dedi yanakları kızıla dönerken.

"Nedenmiş?" diye sıkıştırdım. "Bana âdet görüp görmediğimi soruyorsun ya. Sen niye ıslak rüyalardan bahsedemiyorsun?"

"Aynı şey değil," derken gözleri göğsüme kaydı.

Birbirimize öylece baktık.

"Eğer soruma cevap verirsen ben de seninkine cevap vereceğim," dedim birkaç uzun saniye geçtikten sonra.

Dudaklarını birbirine bastırarak beni inceledi. "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim," deyip bilekliğini çekiştirdim.

"Evet, ıslak rüyalar görüyorum," dedi hızlıca. Ama göz temasını hiç kesmedi.

Sorular ben tutamadan ağzımdan kaçtı: "Ne hissettiriyor? Canın yanıyor mu?"

Sırıttı. "Hayır Percy, canım yanmıyor."

"Vücudum üzerinde kontrole sahip olmadığımı hayal edemiyorum."

Sam omuz silkti. "Kızlar da regl dönemlerini kontrol edemezler."

"Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Ama ıslak rüyaları düşünmüşsün." Beni dikkatle inceledi.

"Eh, kulağa oldukça iğrenç geliyorlar," diye yalan söyledim. "Regl kadar iğrenç olmasalar da."

"Regl iğrenç değildir. İnsan biyolojisinin bir parçasıdır ve düşününce aslında oldukça havalı olduğunu görüyorsun," dedi

gözlerinde samimiyetle. "Hatta insan yaşamının temeli regldir denebilir." Ona ağzım bir karış açık bakakaldım. Sam'in zeki olduğunu biliyordum –evlerindeki buzdolabına yapıştırdıkları karneye göz atmıştım– ama bazen *regl insan yaşamının temelidir* gibi şeyler söyleyerek kendimi yıllarca geri kalmış gibi hissettiriyordu.

"*Tam* bir ineksin," diye mırıldandım. "Sadece sen reglin havalı olduğunu söyleyebilirsin zaten. Fakat inan bana, gerçekten iğrenç bir şey."

"Demek âdet görüyorsun," dedi doğrulamak ister gibi.

"Sonuç çıkarma becerilerin olağanüstü, doktor," dedim ve sırtüstü yatıp konuşmayı bitirmek için gözlerimi kapattım.

Ama birkaç saniye sonra tekrar konuştu: "Bana sorduğun şey her seferinde aynı hissettirmiyor." Başımı kaldırıp ona baktım ama güneş yüzünden suratını göremedim. "Bazen bir rüya sırasında olduğunu hissedebiliyorum. Bazen de uyandığımda olduğunu görüyorum."

Elimle gözlerimi siper ederek yüzünü seçmeye çalıştım. "Rüyanda ne görüyorsun?" diye fısıldadım.

"Sence ne Percy?"

Erkeklerin neyi seksi bulduğuna dair genel bir fikrim vardı. "Büyük memeli sarışınlar mı?"

"Bazen. Sanırım," dedi. "Bazen de kahverengi saçlı kızlar," diye ekledi sessizce. Bana bakışları damarlarımda sıcak bal akıyormuş gibi hissettirdi.

"İlk öpücüğün nasıldı?" diye sordum. Nedense cevabı öğrenmeyi çok istiyordum.

Birkaç uzun saniye konuşmadı. Konuştuğundaysa sesi yumuşacık bir nefes veriş gibiydi. "Bilmiyorum. Henüz kimseyle öpüşmedim."

Deer Park Lisesi'nde, Bayan George'un cadı olduğuna dair bir söylenti dolaşıyordu. Dokuzuncu sınıf İngilizce öğretmeni hiç evlenmemiş, yaşlıca bir kadındı ve seyrelmiş bakır rengi saçları o kadar kırılgan görünüyordu ki uzanıp bir tutam koparsam ne olur diye merak ediyordum. Minicik bedenini gizleyen siyah ya da hardal renkli, uçuş uçuş, katmanlı giysiler ve incecik baldırlarını saran, bağcıklı ve sivri burunlu, topuklu çizmeler giyiyordu. Hep taktığı reçine bilekliğin içinde ölü bir böcek vardı ve bize gerçek olduğunu garanti ediyordu. Katı, otoriter ve biraz korkutucuydu. Yine de onu seviyordum.

İlk ders gününde bize pastel renkli defterler dağıttı ve bunları günlük tutmak için kullanacağımızı söyledi. Ona göre günlük kutsal bir şeydi ve içeriklerini asla yargılamayacaktı. İlk ödevimiz, yazdan kalan en unutulmaz deneyimimizi yazmaktı. Delilah bana bakıp dudaklarını oynatarak, *üstsüz Charlie tabii*, dedi. Kıkırdamamı bastırarak soluk sarı defteri açtım ve atlama kayasını tarif etmeye başladım.

Günlük yazmak, kısa zaman içinde dokuzuncu sınıfın en sevdiğim kısmı oldu. Bazen Bayan George bize yazacak konular veriyor, kalan zamanlarda da konu seçmeyi bize bırakıyordu. Düşüncelerime şekil ve düzen vermek çok iyi hissettiriyordu. Gölün ve ağaçlıkların resimleri çizmek için sözcükleri kullanmaya bayılmıştım. Sue'nun *pierogi*'leri hakkında tam bir sayfa yazdım. Ama aynı zamanda, hayal gücümün yardımıyla intikamcı hayaletlerin korkunç hikâyelerini ve yanlış giden tıbbi deneyleri de yazıyordum.

Okul yılının dördüncü haftasında, Bayan George dersten sonra kalmamı istedi. Diğer öğrenciler çıktığında beni yanına çağırıp yaratıcı yazarlık konusunda doğal bir yeteneğim olduğu-

nu söyledi ve okul yönetim kurulunca düzenlenen kısa öykü yarışmasına katılmam için beni cesaretlendirdi. Finalistler, mart tatilinde yerel bir kolejde üç günlük bir yazarlık atölyesine katılacaktı.

"Yarışma için korku hikâyelerinden birini seçip düzeltme yapsan yeter canım," dedi ve sonra beni sınıftan kovdu.

Sam'in fikrini alabilmek için günlüğü Şükran Günü hafta sonunda kasabaya götürdüm. Hudson's Bay battaniyesini bacaklarımıza çekerek yatağımda oturduk. Sam sayfaları çevirirken, gözlerim kışın metal bir direğe yapışan dil gibi onun suratına yapışmıştı. Bana kimseyi öpmediğini söylediğinden beri, kimse buna fırsat bulamadan onun dudaklarını tatmayı aklımdan çıkaramıyordum.

"Bunlar gerçekten çok iyi Percy," dedi. Yüzü ciddileşirken bacağıma hafifçe vurdu. "Dışarıdan çok tatlı ve güzel bir kız gibi görünüyorsun ama içinde bir manyak yatıyor." Defteri elinden çekip ona bir tane vurdum ama beynim *güzel* kelimesine takılı kalmıştı.

"Bunu bir iltifat olarak söylüyorum," diye güldü, kendini korumak için ellerini havaya kaldırarak. Ona tekrar vurmak için kolumu kaldırdım ama bileğimden tutup beni öne doğru çekince üzerine yuvarlandım. İkimiz de hareketsiz kaldık. Gözlerim alt dudağındaki küçük çizgiye kaydı. Ama sonra üst kata doğru gelen ayak seslerini duydum ve telaşla ondan uzaklaştım. Annem büyük kırmızı çerçeveli gözlüğünün arkasında kaşlarını çatmış halde kapıda belirdi.

"Burada her şey yolunda mı Persephone?"

"Bence beyin kanıyla ilgili olanı seçmelisin," dedi Sam çatallı bir sesle, annem gittikten sonra.

~

Annemle babam, eğer atölyeye gitmezsem mart tatilini Barry's Bay'de geçirebileceğimizi söylediklerinde bir an için katılmaya zahmet etmesem mi diye düşündüm. Bir gün okuldan eve yürürken bu fikri Delilah'ya ilettiğimde kolumu çimdikledi.

"Bu hayatta Yaz Çocukları'ndan daha önemli şeyler var."

Kolunu kavradım. "Sen kimsin ve Delilah Mason'a ne yaptın?"

Dilini çıkardı. "Ben ciddiyim. Oğlanlar eğlence içindir. Onlarla vakit geçirmek güzel olabilir ama kendi şahsiyetinin yüceliği önünde kimsenin durmasına izin vermemelisin."

Bu söyledikleri karşısında kahkahalarla iki büklüm olmamak için tüm irademi kullanmam gerekti. Ama o anda kararımı da vermiştim.

Sonbahar boyunca hikâye üzerinde çalıştım. Huzurlu, pastoral görünümlü bir banliyöde geçiyordu ve burada, toplumun en zeki, en çekici gençleri elit bir akademiye gönderiliyordu. Fakat bu seçkin okul aslında, gençlik serumu üretmek için gençlerin beyinlerinin kanının çekilip toplandığı kâbus gibi bir yerdi. Sam, e-posta yoluyla ayrıntılar üzerinde çalışmama yardımcı oldu. Olay örgüsündeki ve bilimsel bilgilerdeki boşlukları bulup bana iletti ve birlikte beyin fırtınası yaptık.

Bitirdikten sonra ilk sayfasına "her zaman hangi miktarda kan olması gerektiğini bildiğin için" yazarak hikâyeyi Sam'e ithaf ettim ve kapağını imzaladığım bir kopyasını ona gönderdim.

Beş gün sonra, akşam yemeğinden sonra Sam bizim evi aradı. "Mart tatilinde neler yapabileceğimizi düşünmeyi bırakacağım," dedi. "Çünkü kazanmama ihtimalin yok."

~

Noel'in ertesi günü, Hediyeleşme Günü için Barry's Bay'e gittik. Çalılık arazi, yazın olduğundan farklı bir dünyaya dönüşmüştü.

Huş ağaçları ve akçaağaçlar çıplak kalmış, zemin otuz santimlik karla kaplanmıştı. Güneş ışıkları, kar kristallerinden minik, ışıltılı benekler halinde sıçrıyordu. Çam dalları elmas tozuyla kaplanmış gibiydi. Yıl boyunca kasabada kalan halktan biri bizim evin garaj yolunu temizlemiş ve şömineyi yakmıştı. Bacalardan yükselen duman da eklenince tıpkı bir Noel kartındaki sahneye bakıyormuşuz gibiydi.

Eve yerleşir yerleşmez kırmızı denizci kabanımı ve tüylü ponponları olan beyaz çizmelerimi giyip örgü beremle eldivenlerimi taktım ve Sam için özenle sardığım paketi alıp kapıdan çıktım. Nefesim ağzımdan gümüşi bir duman gibi çıkıyor, rüzgâr eldivenlere rağmen ellerimi ısırıyordu. Floreklerin verandasına çıkarken titriyordum.

Sue kapıyı açıp beni gördüğünde çok şaşırdı.

"Percy! Seni görmek ne güzel tatlım," dedi hemen sarılarak. "İçeri gel, içeri gel! Hava buz gibi!" Ev tıpkı Şükran Günü'ndeki gibi hindi, odun dumanı ve vanilyalı mum kokuyordu.

"Mutlu Noeller Bayan Florek. Umarım aramadan gelmemde bir sakınca yoktur. Sam'e bir hediyem var ve ona sürpriz yapmak istedim. Evde olacağını düşünmüştüm."

"Hiç sorun değil. Buraya her zaman gelebilirsin, biliyorsun. Sam şu anda…" Hüsran dolu bir inilti korosu ve ardından kahkahalarla sözünü kesildi. "… bodrum katında birkaç arkadaşıyla video oyunu oynuyor. Hadi sen de üstündekileri çıkar da aşağı in." Ona boş boş baktım. Teoride, Sam'in başka arkadaşları olduğunu biliyordum. Artık onlardan, eskisinden daha çok bahsetmeye başlamıştı ve ben de birkaç defa ödevlerimi bir kenara atıp onlarla takılmayı istemiştim. Ama onlarla hiç tanışmamıştım.

Onlarla tanışmak istiyor muyum? Benimle tanışmak isterler mi? Varlığımdan bile haberdarlar mı ki?

"Percy?" Sue bana cesaret verici bir gülümseme gönderdi. "Kabanını as da git hadi. İyi çocuklardır, merak etme."

Çoraplı ayaklarımla merdivenden indim ve üç çift şaşkın gözle karşılaştım.

"Percy!" dedi Sam ayağa kalkarak. "Henüz geldiğini sanmıyordum."

"Ta-da!" dedim hafifçe reverans yaparak. Diğer iki çocuk kumandalarını bırakıp ayağa kalkarken Sam bana sımsıkı sarıldı. Sadece ikimiz olsaydık da aynen böyle yapardı. Gözlerim bir an için kapandı. Sanki artık daha sert, daha sağlam olan bedeni çamaşır yumuşatıcısı ve temiz hava kokuyordu.

"Off, çok üşümüşsün," dedi geri çekilerek. "Burnun kıpkırmızı olmuş."

"Evet. Kışlık giysilerim kuzey için yeterli değilmiş."

"Dur sana bir battaniye getireyim," dedi ve beni odanın ortasında bırakıp bir sandığı deşmeye gitti.

"Merhaba," dedim arkadaşlarına el sallayarak. "Görünüşe göre Sam insanları birbirine nasıl takdim edeceğini bilmiyor. Ben Percy."

"Ah, üzgünüm," dedi Sam, bana çok renkli, kırkyama modeli, örgü bir battaniye uzatarak. "Bu Finn." Dağınık siyah saçlı, yuvarlak gözlüklü çocuğu gösterdi. Finn neredeyse Sam kadar uzundu. "Bu da Jordie." Jordie'nin koyu teni ve kısa kesilmiş saçları vardı. Diğer ikisinden daha kısaydı ama sıska değildi. Üçü de kot pantolon ve *sweatshirt* giymişti.

"Meşhur Percy. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Finn gülümseyerek.

Demek varlığımdan haberdarlar.

"Bileklikçi Kız." Jordie sırıttı. "Sonunda Sam'in yazları bizimle hiç takılmama sebebini görebiliyoruz."

"Açıkça daha ilginç olduğum için, değil mi?" diye takıldım, Finn ve Jordie tekrar kanepeye çöküp kumandaları alırken.

Deri tekli koltuğa yerleştiğimde Sam de koltuğun koluna oturdu. "Kesinlikle."

"Üç gelişme?" diye sordum.

Alnındaki saçları geriye atıp televizyonu gösterdi. "Yeni bir video oyunu aldım." Sonra parmağını kendine doğrulttu. "Yeni *sweatshirt*." Ardından bir yığın hokey patenini işaret etti. "Gölde bir pist yaptık. Bayılacaksın." Durdu ve kucağımdaki battaniyeyi düzeltti. "Ödünç alabileceğin fazladan kışlık malzemelerimiz var. Şimdi sıra sende."

"Hımm," diye başladım, ona ne söyleyeceğimi planlamamışım gibi. "Noel hediyesi olarak bir dizüstü bilgisayar aldım. Annem buraya gelirken *espresso* makinemizi getirdi, yani *latte* sanatına girmek istersen bizde alıştırma yapabilirsin. Ve..." Gülümsememi tuttum. "Yazarlık atölyesine seçildim."

Yüzü aydınlandı. Mavi gözleri parlarken dudakları bir gülümsemeyle gerildi. "Süper! Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim gerçi ama bu büyük bir haber! Bahse girerim gerçekten rekabetçi bir ortamdır."

Ona sırıttım.

"Hey, tebrikler," dedi Finn kanepede oturduğu yerden bana asker selamı atarak.

"Evet," diye araya girdi Jordie. "Sam bize hikâyenden bahsetti. Aslında bu konuda hiç susmak bilmedi bile diyebiliriz."

Patlamış mısırdan daha hafif hissederek kaşlarımı kaldırdım.

"Sana çok iyi bir hikâye olduğunu düşündüğümü söylemiştim," dedi Sam. Sonra başını kucağımdaki büyük pakete doğru eğdi. "O benim için mi?"

"Hayır," diye masumca yanıtladım. "Jordie ve Finn için."

Jordie oyuna dönmeden önce işaretparmağıyla beni işaret ederek, "Tuttum bu kızı," dedi.

"Aptal bir hediye," diye ekledim kısık sesle, gözlerimi Sam'in arkadaşlarına çevirerek.

O da bakışlarımı takip etti. "Benim de sana bir hediyem var," dediğinde Jordie'nin Finn'i dirseğiyle dürttüğünü gördüm.

"Öyle mi?"

"Yukarıda," dedi. "Beyler, biz birazdan döneriz," diye ekledi ve birlikte üst kata çıktık. Sam ikinci kata çıkan merdivenleri işaret etti. "Odamda."

Odasına sadece birkaç kez girmiştim. Lacivert duvarları ve kalın halılarıyla rahat bir yerdi. Sam içeriyi düzenli tutardı ve bugün de bir şey değişmemişti. Yerde giysi yığınları ya da masasının üzerinde dağınık kâğıtlar göremezdiniz. Üzerine mavi ekoseli bir yorgan serilmiş yatağın hemen yanında ikinci el çizgi romanlar, biyoloji ders kitapları, J. R. R. Tolkien ve Harry Potter'ın tam setleriyle dolu bir kitaplık vardı. Anatomik bir kalp taslağını gösteren büyük siyah beyaz bir poster, çeşitli bölümleri işaret eden etiketlerle duvara asılmıştı.

Masasında yeni, çerçeveli bir fotoğraf duruyordu. Hediyemi elimden bırakıp çerçeveyi aldım. Bu, Sam'le benim, göldeki ilk yazımda çekilmiş bir fotoğrafımızdı. İskelenin ucunda oturuyorduk; havluları omuzlarımıza sarmıştık, saçlarımız ıslaktı, ikimiz de gözlerimizi kısarak güneşe bakıyorduk. Sam'in yüzünde belli belirsiz bir tebessüm vardı. Bense kocaman gülmüştüm.

"Ne güzel bir fotoğraf," dedim.

"Beğenmene sevindim," diye yanıtlarken üst çekmecesini açtı ve bana kahverengi kâğıtla kaplanıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış küçük bir hediye uzattı.

Paketi dikkatlice açıp kurdeleyi eşofmanımın cebine soktum. İçinde, ondaki fotoğrafın aynısını koyduğu kalay alaşımı bir çerçeve vardı. "Bununla gölü eve götürebilirsin," dedi.

"Teşekkürler." Fotoğrafı göğsüme bastırdım ve sonra inledim. "Artık seninkini vermeyi hiç istemiyorum. Bu çok düşünceli bir hediye. Benimkiyse... çok şapşalca."

"Şapşal şeyleri severim," dedi Sam omuz silkip masadan hediyesini alarak. O, paket kâğıdını yırtıp *Süper Doktor* oyununun kapağındaki çıplak adam çizimini incelerken dudağımı ısırdım. Alnına düşen saçları ifadesini okumayı zorlaştırıyordu. Bana baktığında da yüzünde ne düşündüğünü belli etmeyen bakışlarından biri vardı.

"Doktor olmak istediğin için," diye açıkladım.

"Evet, anladım. Ben bir dâhiyim, unuttun mu?" Gülümsedi. "Bu yıl aldığım en iyi hediye kesinlikle bu."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. "Yemin eder misin?"

Bilekliğimi baş ve işaretparmaklarıyla tuttu. "Yemin ederim," dedi. Sonra yüzü buruştu. "Yanlış anlamanı istemiyorum ama bence bazen başkalarının ne düşündüğü hakkında çok fazla endişeleniyorsun." Ensesini ovuşturdu ve yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirmek için kafasını eğdi.

Tutarsız bir şeyler mırıldandım. Haklı olduğunu biliyordum ama beni böyle görmesi hoşuma gitmemişti.

"Söylemeye çalıştığım şey şu ki diğer insanların senin hakkında ne düşündüğünün önemi yok; çünkü seni sevmeyen biri kesin morondur." O kadar yakınımdaydı ki gözlerindeki koyu mavi benekleri seçebiliyordum.

"Ama sen diğer insanlardan değilsin," diye fısıldadım. Gözleri ağzıma kayarken ona çok azıcık daha yaklaştım. "Ne düşündüğün umurumda."

"Bazen kimsenin beni senin anladığın gibi anlamadığını düşünüyorum," dedi, yanaklarının pembesi koyu kırmızıya dönerken. "Sen hiç hissettin mi bu duyguyu?"

Ağzım kurumuştu. Dilimi üst dudağımda gezdirdim. Bakışları onu takip etti ve boğazından yutkunma sesi yükseldi.

"Evet," dedim, titreyen elimi bileğinin üzerine koyarak. Öne adım atıp aramızdaki mesafeyi iyice kapatacağından emindim.

Sonra önemli bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırdı ve doğruldu. "Bunu asla mahvetmek istemiyorum," dedi.

7

Bugün

DONDURMALARIMIZI BİTİRDİKTEN SONRA SAM'LE birlikte Tavern'a yürüdük ve arka kapıya vardığımızda, nasıl ayrılacağımızı bilemeden öylece dikilip birbirimize baktık.

Elbisemin eteklerini çekiştirerek, "Seni görmek çok güzeldi," derken sesimin sahte çıkmasından nefret ettim. Sam de bunu duymuş olmalıydı; çünkü kaşlarını kaldırıp başını hafifçe geriye çekmişti. "Kapanmadan önce içki dükkânına uğrayacağım," dedim. "Biraz şarap iyi olur diye düşünüyorum. Buraya geri dönmek biraz ağır geldi de." Yüzümü buruşturdum.

Bunu neden söyledim? Sam'le sadece bir saattir birlikteydim ama çenemin kilidi hemencecik açılıvermişti.

Sam yüzünü ovuşturdu, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Bir şeyler içmek için içeri gelmek ister misin? On iki yılda anlatılacak pek çok şey yaşamışsındır." Yıl hesabını çoktan yaptığı dikkatimden kaçmadı.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Onunla vakit geçirmekten, sadece onun yanında olmaktan daha fazla istediğim

bir şey yoktu ama neler anlatacağımı düşünmek için biraz vakte ihtiyaç duyuyordum. Son görüştüğümüz günden bahsetmek istiyordum aslında. Ne kadar üzgün olduğumu söylemek, yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamak istiyordum. Ama bu akşam o kadar ileri gidemezdim. Hazırlıklı değildim. Şimdi konuşmak, hayatımın savaşına zırhsız katılmak gibi bir şey olurdu.

Çıt çıkmayan ara sokağa baktım.

"Hadi Percy. Paranı harcamamış olursun."

"Tamam." Sam'in peşi sıra karanlık mutfağa girdim ve ışıkları yaktığında gözlerim sırtının eğiminden kalçasının kıvrımına kaydı. Ama bu çok büyük bir hataydı çünkü harika bir kalçası vardı. Sam tam da o anda arkasına dönünce iştahlı bakışlarımı yakaladı.

"Bara mı geçiyoruz?" diye sordum hiçbir şey olmamış gibi. Yanından geçip yemek salonuna doğru ilerledim ve ışıkları açtım. Elim hâlâ düğmedeyken olduğum yerde kalıp etrafa bakındım. Gördüklerimi işlemek için birkaç kez göz kırpmam gerekti; çünkü restoranda bu kadar az şeyin değişmesi inanılmazdı. Duvarları ve tavanı kaplayan çam tahtalar, akçaağaç gibi biraz daha sert bir ağaçtan yapılmışa benzeyen zemin döşemeleri, büyüklüğüne rağmen sıcak ve samimi dağ evi görüntüsü hâlâ aynıydı. Duvarlarda antika oduncu baltaları, testereler, Barry's Bay'in tarihi fotoğrafları ve yerel sanatçılar tarafından çizilmiş, birkaçında Tavern'ın bulunduğu tablolar asılıydı. Taş şömine ve üzerindeki aile fotoğrafı da her zamanki yerlerindeydi. Sam barın arkasından iki bardak alırken ben fotoğrafa bakmaya gittim.

Floreklerin, Tavern'ın önünde çekilip çerçevelenmiş bir fotoğrafıydı bu. Restoranın açıldığı gündü ve Sam'in ebeveynlerinin yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı. Baba Chris, bir kolunu karısının omzuna dolamış ve onu yanına sımsıkı bastırmıştı. Küçük Charlie de boşta olan elini tutuyordu. Aşağı yukarı

sekiz aylık görünen Sam, Sue'nun kucağındaydı. Saçları o kadar açık renkti ki neredeyse beyaz görünüyordu. Kollarında ve bacaklarında çok sevimli gamzeler vardı. Küçükken buraya geldiğim zamanlarda bu fotoğrafı defalarca incelemiştim.

Çerçeveye uzanıp Sue'nun yüzüne dokundum. Fotoğrafın çekildiği zamanlarda, benim şimdiki yaşımdan daha gençti. "Bu fotoğrafı hep çok sevmişimdir," dedim hâlâ aileyi incelerken. Bardaklara dökülen sıvının şırıltısını duyup döndüğümde Sam'i, *yetişkin Sam'i*, acı dolu bir ifadeyle beni izlerken buldum.

Bara gidip ellerimi tezgâhın üzerine koyarak karşısına oturdum. Bana neredeyse ağzına kadar dolu bir kadeh viski uzattı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Az önce haklıydın," dedi pürüzlü bir sesle. "Geri dönmen ağır geldi. Kalbime yumruk yemiş gibiyim." Bardağını dudaklarına götürdü; kafasını geriye atarak içkinin tamamını bitirmesini izlerken nefesim tıkanmıştı.

Ortamın ısısı bin derece artmış gibi birden ter bastı. Koltuk altlarım aşırı nemlendi ve kâküllerim alnıma yapıştı. Onları yüzümden itmeye çalıştım.

"Sam…" diye başladım, sonra durdum. Ne diyeceğimden emin değildim.

Bunu şimdi yapmak istemiyorum. Henüz olmaz.

Kadehimi alıp büyük bir yudum içtim.

Sam'in bakışları amansızdı. Onunla ilk tanıştığımızda göz teması kurma yeteneğine şaşırsam da zamanla alışmıştım. Büyüdükçe de o mavi gözler kanımı ateşe vermeye başlamıştı ama şimdi baskıları çok fazlaydı. Onu şu anda çekici bulmamam gerektiğini *çok iyi* biliyordum fakat karanlık bakışları ve sert çenesi beni bitiriyordu. İnkâr edilemez derecede muhteşemdi. Ve gerginliği bu haline olumsuz değil, olumlu katkı yapıyordu.

Viskinin geri kalanını fondip yaptım ve keskin tadı karşısında sesli bir nefes verdim. Sam bir şey dememi bekliyordu ve ben ondan hiçbir zaman kaçamazdım. Sadece şu anda yaralarımızı deşmeye hazır değildim; özellikle de ikinci bir sefere dayanıp dayanamayacağımızı bilemezken.

Boş bardağıma baktım. "On iki yılımı, seni bir daha görürsem ne diyeceğimi düşünerek geçirdim." Kendi dürüstlüğüm karşısında yüzümü buruşturdum. Duraksadım, dört nefes alıp verdim. "Seni çok özledim." Sesim titriyordu ama devam ettim: "Her şeyi yoluna sokmak, düzeltmek istiyorum. Ama şu an ne diyeceğimi bilmiyorum. Lütfen bana biraz daha zaman ver."

Dikkatimi boş bardağımdan hiç ayırmadım. Titrediklerini görmesin diye iki elimi de etrafına sarmıştım. Sonra şişenin mantarının yumuşak sesini duydum ve gözlerim korkuyla büyürken kafamı kaldırıp ona baktım. Ama onunkiler yumuşacıktı, hatta belki biraz hüzünlü.

"Bir içki daha iç Percy," dedi nazikçe, kadehimi doldururken. "Şu anda konuşmamıza gerek yok."

Başımı sallayıp minnettarlıkla derin bir nefes aldım.

"*Na zdrowie**," dedi bardağını benimkine dokundurarak. Sonra dudaklarına götürdü ve benim de aynısını yapmamı bekledi. Birlikte içkilerimizi yudumladık.

Cebindeki telefonu, bu akşam pek çok kez olduğu gibi titreyince ekranı kontrol etti ve cihazı yeniden şortunun cebine soktu.

"Cevap vermen gerekiyorsa ver," dedim, Chantal'ı düşünüp suçluluk duygusu hissederek. "Benim için sorun değil."

"Hayır, bekleyebilir." Viski şişesini aldı. "Bir kadeh daha?"

"Neden olmasın?" Gülümsemeye çalıştım.

* (Lehçe) Sağlığına, şerefe. (ç.n.)

Bardağıma biraz daha içki döktü, ardından barın etrafından dolaşıp yanımdaki tabureye oturdu. "Bu seferkileri biraz yavaş içmeliyiz bence," dedi kadehini göstererek.

Kâküllerimi kısmen gerginlikten, kısmen de göze hoş görünsünler diye parmaklarımla karıştırdım.

"Bir keresinde bir daha asla kâkül kestirmeyeceğine yemin etmiştin," dedi bana yandan bir bakış atarak.

Ona bakmak için taburemde dönüp, "Bunlar benim ayrılık kâküllerim!" diye bildirdim. *Vay canına*, şimdiden kafayı mı bulmuştum?

"Neyin neyin?" diye sordu yamuk bir sırıtışla. O da bana doğru dönünce bacaklarımız birbirine değdi. Kafamı bir an için oraya doğru eğdim, sonra hemen gözlerine çevirdim.

"Bilirsin… ayrılık kâkülleri," dedim mümkün olduğunca açık bir şekilde ifade etmeye çalışarak. Yine anlamamış gibiydi. "Biz kadınlar terk edildiğimizde ya da birini terk ettiğimizde saç stilimizi değiştiririz. Ya da yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunda. Kâküller saçların yılbaşı arifesi gibidir."

"Anlıyorum," dedi Sam yavaşça. Ama *hiç anlamıyorum* ve *bu resmen delilik* diye düşündüğü açıktı. Dudaklarında bir gülümseme oynuyordu. Alt dudağının ortasındaki minik çizgiye odaklanmamaya çalıştım. Görünüşe göre alkol ve Sam, tehlikeli bir kombinasyondu. Yanaklarım alev alevdi ve tek düşünebildiğim o çizgiyi emmekti.

"Peki terk eden miydin yoksa terk edilen mi?" diye sordu.

"Terk edildim. Kısa zaman önce." Gözlerine odaklanmaya uğraştım.

"Ah, kahretsin. Üzüldüm, Percy." Benimle göz hizasında olabilmek için başını eğdi. *Ah Tanrım*, ağzına baktığımı fark etmiş miydi? Kendimi gözlerine bakmaya zorladım. Garip, sert bir ifa-

de takınmıştı. Yüzüm yanıyordu. Dudağımın üstünde oluşan ter damlacıklarını hissedebiliyordum.

"Sorun yok," dedim terimi nazikçe silmeye çalışarak. "*O kadar da* ciddi değildi. Çok uzun süre birlikte olmadık. Yedi ay falan olmuştu. Gerçi benim için bayağı uzun bir süreydi ama çoğu yetişkin için öyle sayılmaz."

Harika ya. Şimdi de boş boş konuşmaya başladım. Bu arada, dilim mi dolanıyor?

"Her neyse, iyiyim yani. O benim için doğru adam değildi."

"Ah," derken ona baktığımda biraz rahatlamış görünüyordu. "Korku hayranı değil miydi?"

"Hatırlıyorsun, ha?" Ayak parmaklarımda zevk karıncalanmaları hissettim.

"Elbette," dedi yatıştırıcı bir dürüstlükle. Viskinin etkisiyle ona kocaman, şapşal bir tebessüm attım. "Yıllar boyu boktan korku filmlerine maruz bırakılmak kimin aklından çıkabilir ki?" Yine her zamanki Sam'di; alaycı ama kırıcılıktan kesinlikle uzak.

"Pardon?! Filmlerime *bayılırdın*!" Koluna şakacı bir yumruk attım ve *Tanrım*... pazısı beton gibiydi. Elimi sallayarak ona inanmaz gözlerle baktım. Sanki ne düşündüğümü *tam olarak* biliyormuşçasına yüzünde küçük bir sırıtış belirdi. Artan gerilimi yok etmek için viskimden bir yudum aldım.

"Neyse. Sebastian kesinlikle korku filmi *sevmiyordu*," dedim ama sonra yeniden düşündüm. "Aslında bilmiyorum. Ona hiç sormadım. Ve birlikte hiç izlemedik. Yani kim bilir? Belki de seviyordur." Çıktığım kimseye bu tuhaf tutkumdan bahsetmediğimi ve artık korku filmi izlemediğim gerçeğini atladım. Sam'e göre korku filmi sevgim, Percy'nin biyografisinin temel bir parçasıydı. Ama bana göre, görüştüğüm erkeklere bahsedilemeyecek kadar mahrem bir ayrıntıydı. Daha da önemlisi, gölde geçirdiğim ilk yazın ardından o filmleri Sam'le ilişkilendirmiştim. Şimdi izlemek benim için çok acı verici olurdu.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye sordu Sam, açıkça kafası karışmış bir şekilde.

Kafamı iki yana salladım.

"Pekâlâ, haklısın o zaman," diye mırıldandı. "Kesinlikle senin için doğru kişi değilmiş."

"Senden ne haber? Hâlâ eğlence olsun diye anatomi ders kitapları okuyor musun?"

Gözleri büyüdü ve yanlış görmediysem yanaklarının rengi kirli sakalının altında koyulaştı. Kahretsin. Niyetim, odasında ellerinin ve dudaklarının üzerimde dolaştığı o özel anların hatırasını canlandırmak değildi.

"Ben, şey..." diye başladım ama araya girdi.

"Sanırım ders kitabı okuma günlerim sona erdi," diyerek beni kurtardı. Fakat sonra ekledi: "Sakin ol Percy. Porno izlerken yakalanmış gibisin."

Rahatlayarak, gülmekle iç çekmek arasında bir ses çıkardım.

Mutlu bir sessizlik içinde içkilerimizi bitirdik ve Sam kadehlerimizi bir kez daha doldurdu. Dışarısı karanlıktı ve ne kadar zamandır burada olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Yarın buna pişman olacağız," dedim ama bu bir yalandı. Sam'le bir saat daha geçirebileceğim anlamına gelse iki günlük içki mahmurluğuna bile katlanırdım.

"Delilah'yla görüşüyor musun?" diye sorduğunda neredeyse içkimle boğulacaktım. Onunla yıllardır konuşmamıştım. Facebook'ta arkadaş olduğumuz için Ottawa'da bir tür siyasi halkla ilişkiler uzmanı olduğunu biliyordum ama Sam'le her şeyi berbat ettikten sonra onu da yavaş yavaş kendimden uzaklaştırmıştım. En iyi iki arkadaşımı aylar içinde kaybetmiştim yani. Ve ikisinde de suçlu bendim.

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirdim. "Üniversitede birbirimizden uzaklaştık." Hikâye aslında bu kadarla kalmasa da bu gerçek hâlâ canımı acıtıyordu. Anlayıp anlamadığını görmek için Sam'e baktım.

Rahatsız görünerek taburesinde kıpırdandı ve içkisinden büyük bir yudum aldı. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bir ara bayağı sıkı fıkıydınız."

"Öyleydik. Aslında… ikiniz de Queen's'te okuduğunuza göre sen muhtemelen onu benden daha sık görmüşsündür."

Çenesini kaşıdı. "Orası büyük bir kampüs. Ama evet, bir iki kez karşılaştık." Sesi boğuktu.

"Senin büyüyüp nasıl biri olduğunu görmek çok hoşuna giderdi," dedi viskinin etkisi altındaki aptal ağzım. Kafamı eğip kadehime baktım.

"Öyle mi?" diye sordu, diziyle dizime vurarak. "Nasıl biri olmuşum peki?"

"Fazlasıyla ukala biri," diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ, artık iki tane gördüğüm kadehimdeydi.

Kıkırdadı, sonra bana doğru eğildi ve kulağıma, "Sen de epey ukala olmuşsun," diye fısıldadı.

~

Sam arkasına yaslanıp beni inceledi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu dili hafifçe dolanarak.

"Tabii," diye mırıldandım.

Gözlerini odaklaması biraz zor olsa da sonunda benimkilere dikmeyi başardı. "Tıp hazırlık sınıfındayken Kingston'da inanılmaz bir ikinci el kitap ve film mağazası keşfettim," dedi.

"Büyük bir korku bölümleri vardı; senin sevdiğin türden kaliteli şeylerle doluydu. Ama diğer filmler de bulunuyordu. İzlememiş olabileceğini düşündüğüm çarpık şeyler. Orada çok zaman geçirirdim. Boş boş dolaşırdım. Bana seni hatırlatırdı." Geçmişi düşünürken başını iki yana salladı. "Mağaza sahibi, dövmeleri ve kocaman bıyıkları olan aksi bir adamdı. Bir gün, sürekli gidip hiçbir şey almadığım için çok sinirlendi, ben de *Şeytanın Ölüsü*'nün bir kopyasını alıp tezgâha çarptım. Sonra oraya gitmeye devam ettim ama tabii ki her seferinde bir şeyler almak zorundaydım. Sonunda *Carrie*, *Sapık*, *Şeytan* ve o berbat *Cadılar Bayramı* serisinin tümünü topladım." Duraksayıp yüzümü inceledi. "Hiçbirini izlemedim gerçi. Oda arkadaşlarım, izlemediğim bir sürü film aldığım için deli olduğumu düşünüyorlardı. Ama bir türlü yapamadım. Sen yokken izlemek yanlış geliyordu."

Bu beni fena sarstı.

Saatler, günler, yıllar boyunca Sam'in, benim onun için özlem duyduğum kadar beni özleyip özlemediğini merak etmiştim. Bazı açılardan bu sadece hüsnükuruntu gibi görünüyordu. Ayrılığımızı takip eden aylarda, yurt odasındaki telefonuna sayısız mesaj bırakmış, mesaj üstüne mesaj atmış, e-posta üstüne e-posta yazmıştım. Nasıl olduğunu sormuş, onu ne kadar özlediğimi söylemiş ve konuşabilir miyiz diye sormuştum. Ama bir tanesine bile dönüş yapmamıştı. Mayıs ayında aradığımdaysa telefona, odasına taşınan başka biri cevap vermişti. Arabayla Barry's Bay'e gitmeyi, ona her şeyi anlatmayı, af dilemeyi düşünmüştüm ama o noktada beni de, adımı da, bizimle ilgili tüm anıları da muhtemelen silmiş olduğu kanısına varmıştım.

Her zaman içimde gömülü küçük, umutlu bir parça vardı gerçi. Aklının *mutlaka* arada bir bana, *bize* doğru sürüklendiğini düşünüyordu. O benim her şeyimdi ve aynısının onun için de geçerli olduğunu biliyordum. Ve şimdi film dükkânından bahsettiğini duymak, derinlerde saklı olan umut kırıntısını biraz olsun yerinden oynatmıştı.

"Ben de izlemiyorum," diye itiraf ettim fısıltıyla.

"Öyle mi?"

"Öyle." Boğazımı temizledim. "Aynı sebepten."

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize baktık. Göğsümdeki baskı neredeyse dayanılmazdı. Ona yaslanma, benim için ne anlama geldiğini ellerimle, ağzımla ve dilimle gösterme arzumu görmezden gelemiyordum. Ama bunu yapmanın adil olmayacağını biliyordum. Kalbimde, hayvanat bahçesinden kaçan hayvanların oluşturduğu izdiham misali bir kaos yaşanıyordu ama kıpırdamadan oturup onun cevabını bekledim.

Sonra Sam gülümsedi ve mavi gözleri parladı. Ne diyeceğini daha o konuşmadan sezip ben de gülümsedim.

Seni tanıyorum, diye düşündüm.

"Sonunda iyi bir film zevki edindin yani, ha?"

Ukala yorumu, tepemize çöken ağırlığı kovdu ve ikimiz de gülme krizine girdik. Belli ki viski tam etkisini gösteriyordu çünkü kahkahalarım hıçkırıklarla bölünüyor ve yüzümden yaşlar süzülüyordu. Ona dokunduğumu fark etmeden kendimi sabitlemek için elimi Sam'in dizine koydum. Sakinleşip kahkahaların şiddetini azaltmak için derin derin nefesler almaya çalışıyordum ki bir kadının sesiyle ikimiz de sustuk.

"Sam?"

Kafamı kaldırdım. Sam de mutfak kapısına döndü ve hareket edince elim dizinden kaydı. Kapıda uzun boylu, sarışın bir kadın duruyordu. Bizim yaşlarımızda gibiydi; beyaz denizci tarzı pantolon ve buna uygun kolsuz ipek bir bluz içinde kusursuz görünüyordu. İncecik, zinde görünümlü bir vücudu vardı. Saçları uzun boynuna değecek alçak bir topuz halinde toplanmıştı. Aniden kırmızı elbisemin ne kadar buruşuk ve saçlarımın ne kadar darmadağın olduğunun farkına vardım.

"Böldüğüm için üzgünüm," dedi arabanın anahtarlarını yumruğunun içinde sıkıp bize doğru yürürken. İfadesi soğuktu; kafam karışmış halde Sam'e baktığım için onun beni tarttığını görmek yerine hissettim.

"Seni birkaç kez aramayı denedim," dedi ela gözleri aramızda gezinirken. Çocukken Sam'in bazı kuzenleriyle tanışmıştım. Acaba bu kadın onlardan biri miydi?

"Kahretsin, üzgünüm," dedi Sam, dili dolanarak. "Lafa dalmışız."

Sarışın, dudaklarını büzdü. "Bizi tanıştıracak mısın?" diye sordu bana doğru el sallayarak. Floreklerin açık ten rengine sahipti ama kesinlikle aynı sıcaklığı taşımıyordu.

Sam, bana dönüp gözlerine ulaşmayan yamuk bir gülümseme gönderdi.

"Percy, bu Taylor."

"Kuzenin mi?" diye sordum ama Taylor onun yerine cevapladı.

"Kız arkadaşıyım."

~

Sam beni Taylor'la tanıştırıyordu. Kuzeni değil, kız arkadaşı olan Taylor'la.

Sam'in bir kız arkadaşı vardı.

Tabii ki kız arkadaşı olacaktı!

Bunu nasıl hesaba katmamıştım? O seksi bir doktordu. Sırım gibiydi ve güzel gözleriyle dağınık saçları cazibesine cazibe katıyordu. Tişörtünün altında sakladığı sert kasları görsem ağlayacağımdan emindim. Ayrıca benim tanıdığım Sam kibar, eğlenceli ve zekiydi. Kendi iyiliği için fazla zekiydi hatta. Ama onda bunlardan daha fazlası vardı. O Sam'di.

Taylor karşımızda, elleri kalçalarında dikilirken bembeyaz kıyafeti içinde çok bakımlı, şık ve heybetli görünüyordu. Bense ağzım bir karış açık kalakalmıştım. Hangi normal insan, tamamen beyaz giyinip de giysilerini lekesiz tutmayı başarırdı ki? Hem düşününce, Barry's Bay'de bir perşembe gecesi... Ya da *herhangi* bir gece kim kumaş pantolon ve ipek bluz giyerdi? Restoranın ketçap şişelerinden birini alıp içindekileri ona fışkırtmak istedim.

"Taylor, *bu* Percy," dedi Sam daha önce benden bahsetmiş gibi. Ancak Taylor ona boş boş baktı. "Unuttun mu? Sana ondan bahsetmiştim," diye devam etti. "Burada bizim yan evde yaşıyorlardı. Çocukken hep birlikte takılırdık."

Takılmak mı? Takılmak mı?!

Taylor, "Ne kadar da tatlı," dedi ama çocukluk *takılmalarımızın* sevimli olduğunu düşünmediği kesindi. "Eee, arayı mı kapatıyordunuz?" Soruyu Sam'e yöneltse de gözleri bana kaymıştı. Beni değerlendirdiğini görebiliyordum: tehdit miydim değil mi? Elbisem buruşuktu ve muhtemelen ter lekelerim vardı. Ayrıca göğsüme dondurma dökülmüştü ve buram buram viski kokuyor olmalıydım. Omuzları biraz gevşedi; endişelenecek bir şey olmadığına karar vermişti.

Sam ona yanıt olarak bir şeyler söyledi ama ne olduğunu duyamadım çünkü aniden midem bulanmaya başlamıştı ve tezgâha tutunmak zorunda kalmıştım.

Havaya ihtiyacım var.

Derin nefesler almaya başladım. *Aaaal bir, iki, üç, dört* ve *veeer bir, iki, üç, dört*. Az önce sıcacık ve bal tadında olan viski, şimdi ağzımda bayat ve ekşi bir tat bırakmıştı. Cidden kusacak gibiydim.

Sam, "İyi misin Percy?" diye sorunca yüksek sesle saydığımı fark ettim. İkisi de bana bakıyorlardı.

"Hı hı," diye mırıldandım gergince. "Sanırım viski beni çarptı. Gitsem iyi olacak. Seninle tanışmak güzeldi Taylor." Bardaki yerimden inip öne doğru bir adım attım ve ayağım Sam'in taburesinin bacağına takıldı. Ve lanet olası bir gül bahçesi gibi kokan Taylor'ın tam önünde tökezledim.

"Percy." Sam kolumu tutarken kendimi toparlamak için kısa bir anlığına gözlerimi kapattım. "Bu halde araç süremezsin." Ona döndüğümde yüzünde benim için üzülüyormuş gibi bir ifade vardı. Bundan nefret ettim.

"Sorun değil," dedim. "Yani, demek istediğim, araba kullanamayacağımı biliyorum. Ama sorun değil çünkü arabayla gelmedim. Yürüdüm."

"Yürüdün mü? Nerede kalıyorsun? Biz seni bırakalım," diye teklif etti Sam.

Biz.

Biz.

Biz.

Rahatsızlığını saklamakta pek iyi olmayan Taylor'a baktım. Gerçi ateşli doktor sevgilimi, onun kuzeni olduğumu sanan tuhaf, sakar bir kadınla sarhoş halde bulsam ben de sinirlenirdim. Ve eğer bu sevgili Sam olsaydı kıskançlıkla da yetinmezdim. Gözümü kan bürürdü.

"İkiniz de eve yalnız gidebilecek gibi görünmüyorsunuz," dedi Taylor. "Hadi gidelim. Arabam arka tarafta."

Taylor ile Sam'i takip ettim. Onları bir randevuda birlikte hayal edebiliyordum; ikisi de uzun, fit ve saçma derecede çekiciydi. İncecik uzuvları ve kusursuz topuz yapılmış saçlarıyla Taylor bir balerine benziyordu. Sam ise geniş omuzları, dar kalçaları ve kaslı ama hantal olmayan bacaklarıyla bir yüzücüyü andırıyordu. Baldırları mermerden oyulmuştu sanki. Muhtemelen hâlâ koşu-

yordu. Hatta muhtemelen beraber koşuyorlardı. Koşunun ardından da fit, mutlu insanlar gibi terli seks seansları yapıyorlardı.

Taylor mutfak kapısından dışarı çıktı, Sam ise geçmem için kapıyı açık tuttu. Ben onun restoranı kilitlemesini beklerken kız arkadaşı direkt beyaz BMW'sine bindi. Bu esnada el çantasının ve mokasenlerinin de beyaz olduğunu fark ettim. Kadın muhtemelen beyaz sıçıyordu.

"İyi misin?" dedi Sam sessizce.

Sorusuna inandırıcı bir yalanla nasıl cevap vereceğimi düşünemeyecek kadar sarhoştum, bu yüzden arabaya gitmeden önce ona hafifçe gülümsemekle yetindim.

Arkaya geçtim. Aynı anda hem bir çocukmuşum hem de fazlalıkmışım gibi hissediyordum ve başım aşırı dönüyordu.

"Eee, ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordum cevabı gerçekten bilmek istemesem de.

Benim sorunum ne?

"Çok saçma ama bir barda," dedi Taylor dikiz aynasından bana bakarak. Yüzündeki ifade, normalde barlara erkek bulmaya gitmekle zaman harcamadığını söylüyordu. Sam'in barlarda takılıp kadınlarla tanıştığını düşünmek o kadar dehşet vericiydi ki kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım olacaktı. "Ne kadar oldu Sam? İki buçuk yıl falan mı?"

İki yıl. İki yıl ciddi ilişki demektir.

"Hıı," dedi Sam sadece.

"Peki sen ne iş yapıyorsun Taylor?" diye sorarak konuyu hızla değiştirdim. Sam omzunun üzerinden bana komik bir bakış attı. *Neyin peşindesin?* der gibiydi. Onu görmezden gelmeyi seçtim.

"Ben avukatım. Savcı olarak görev yapıyorum."

"Vay, ciddi misin?!" diye bağırdım. Filtremi tamamen kaldıran Sam miydi yoksa alkol müydü bilmiyordum. "Bir avukat ve bir doktor, ha? Bu yasadışı olmalı. Siz ikiniz, tüm zengin ve seksi insanları bizden uzaklaştırıyorsunuz."

Offf, çok, çok sarhoşum.

Sam bir kahkaha patlattı. Ama sarhoş mizah anlayışımı açıkça takdir etmeyen Taylor, sessizliğini koruyarak aynadan bana şaşkın bir bakış attı.

Yol kısa sürdü. Beş dakikadan kısa bir süre içinde moteldeydik. 106 numaralı odayı işaret ettiğimde Taylor önüne yanaştı. Beni bıraktığı için fazla neşeli bir sesle (muhtemelen tam bir kaçık gibi) ona teşekkür ettim ve sıfır zarafetle arabadan inip odamın kapısına koşarak çantamdan anahtarımı çıkardım.

"Percy!"

Sam arkamdan seslenmişti. Ona bakmadan önce kısa bir an gözlerimi yumdum; aşağılanmanın tüm ağırlığı omuzlarıma çökmüştü. Yatağa girip hiç uyanmamak istiyordum. Camı indirdi ve kaslı ön kolunu kenara dayayıp üzerine yaslandı. Bir saniye birbirimize öylece baktık.

"Efendim?" dedim düz bir sesle. Coşkulu Percy olmaktan bıkmıştım.

"Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii," diye cevap verdim ve kapıya döndüm. Kilidi açtıktan sonra far ışıklarının hareket ettiğini gördüm ama arabanın uzaklaştığını görmek için arkama bakmadım. Bunun yerine banyoya koşup kafamı klozete soktum.

~

Yatakta uzanıp gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım. Sabahın geç saatleri olmalıydı, güneş tepedeydi. Saate bakmak için ba-

şımı çevirmedim çünkü şakaklarımda pusuya yatmış baş ağrısı adlı canavarı uyandırmak istemiyordum. Ağzımda, geceyi bir barın zeminini yalayarak geçirmişim gibi bir tat vardı. Yine de kendi kendime gülümsedim.

Sam'i buldum.

Aramızdaki çekimi hissetmiştim. On üç yaşımızdan beri orada olan, büyüdükçe güçlenen, on iki yıl önce inkâr etmeye çalıştığım bağ hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Ben o bağı koparmadım. Sadece aramızı bozdum. Ve düzeltebilirim.

Sonra içki mahmurluğunun içinden beyaz döpiyesli biri çıktı: Taylor. *Iyyy*. İsminin bu olmasından gizli, küçük bir zevk aldığımı inkâr edemezdim. Çünkü Taylor, eskiden moda olsa da artık sıradan ve yavan isimlerden biriydi. Annemin *iğrenç* bulacağı bir isimdi.

Ne kadar oldu Sam? İki buçuk yıl falan mı?

Sarışının zoraki kayıtsızlığını hatırlayınca burnumu kırıştırdım. Ne zamandır birlikte olduklarını saniyesine kadar bilmiyorsa şoke olurdum.

Sam'in bir kız arkadaşı vardı. Güzel, başarılı ve büyük olasılıkla zeki biriydi; farklı şartlar altında muhtemelen onu severdim.

Acilen dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Başımı saate doğru eğme riskine girdim ve zonklama daha da beter hale gelmediği için rahat bir nefes aldım. Yatakta hemen yanımda mor ambalajlı iki çikolata duruyordu. Kustuktan sonra onları mini bardan aldığımı hatırladım. Saat onu yirmi üç geçiyordu. İnledim. Bugün izinli olduğum için çalışmam gerekmese de duş almak için kalkmalıydım. Kendi kötü kokum burnumu sızlatıyordu. Taylor muhtemelen her sabah ütülü bir döpiyesle uyanıyordu. Ayrıca kesin mutfak çekmecesinde bir paket %75

adil ticaret bitter çikolata bulunduruyor ve önemli günlerde bir kare koparıp yiyordu. Ben de gösterişli dekoratörler ve mimarlarla aşık atabilir, gerçekten güzel yemekler ve hizmet sunan restoranlar önerebilir ya da topuklu ayakkabıyla bütün gece dikilip acımı yüzüme asla yansıtmadan durabilirdim ama yüzeyin altında hep dağınık ve pervasız biri olacaktım.

Genelde bu yanımı gizli tutmakta iyi iş çıkarırdım. Ama ara sıra pençelerini gösteriyordu. Tıpkı Sebastian'ın ilerici görünen sakallı en iyi arkadaşıyla çıktığımız akşam yemeğinde olduğu gibi. Adamı, masamızla ilgilenen garson kızın göğüslerine defalarca bakarken yakalamıştım. Bunun üstüne bir de bana çocuklarım olduktan sonra yarı zamanlı mı çalışacağımı yoksa işi tamamen mi bırakacağımı sorduğunda kendimi tutamayıp ona "insanın karşısına çıkabilecek en kötü kadın düşmanlarından" olduğunu söylemiştim. Bu halimi hiç görmeyen Sebastian'ın ağzı açık kalmıştı. Ben de suçu şaraba atıp özür dilemiştim.

Üstümde dünkü elbiseyle yataktan kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Kaslarım ağrıyordu ama neyse ki bulantım yoktu. Kemerimi gevşetip elbisemle iç çamaşırlarımı çıkardım ve sıcak suyun altına girdim. Sabun ve su beynimdeki dumanı kaldırırken, kahvaltıdan sonra halk plajına gitmeyi planladım. Sam ve ben gençken hiç kumsalda yüzmemiştik. Bir ya da iki kez arkadaşlarıyla yakındaki parkta dolaşmaya gitmiştik ama plaj, gölde yaşamayan kasaba çocukları için ayrılmıştı. Orada rıhtım ya da sal olmadığını biliyordum ama gidip yüzmeyi çok istiyordum.

Duştan sonra saçlarımı havluyla az da olsa kurutup taradım. Ardından telefonumu kontrol ettim.

Chantal'dan bir mesaj daha vardı: *ARA BENİ.*

Onu aramak yerine mesaj yazdım: *Selam! Şu anda konuşamam. Buraya gelmene gerek yok. Ben iyiyim. Dün Sam'e rastladım.*

Cevabım üzerine gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordum. Ona bir şey anlatmadan geçemeyeceğimi biliyordum ve aramadığım için kendimi suçlu hissediyordum ama burada olmak ve Sam'i görmek o kadar gerçeküstü geliyordu ki bunları nasıl kelimelere dökeceğimi bilemiyordum.

Gönder tuşuna bastıktan sonra nadiren kullandığım parlak kırmızı bikinimle kot şortumu giydim. Motel restoranına gitmek için tam tişörtümü de giyiyordum ki kapı tıklatıldı. Donakaldım. Temizlik görevlisinin gelmesi için çok erkendi.

"Percy, benim," dedi dışarıdan derin, pürüzlü bir ses.

Kapıyı açtım. Sam, erkeklerden hoşlanan her akşamdan kalma kadının fantezisi gibi, nemli saçları ve yeni tıraş ettiği yüzüyle odamın eşiğinde duruyordu. Kot pantolonla beyaz tişört giymişti ve bir elinde kahve bardağıyla kese kâğıdından bir torba vardı. Elindekileri uzatırken beni baştan aşağı süzdü. Kırmızı tek omuzlu bikini üstüme geldiğinde bakışları biraz oyalandı. Mavi gözleri bugün daha parlaktı.

"Göle gelmek ister misin?"

~

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum kahveyle torbayı alırken. "Boş ver, nedeni umurumda değil. Sen benim kahramanımsın."

Sam güldü. "Yakında görüşürüz demiştim sana. Gelirken yiyecek bir şeyler getirirsem akşam seni sarhoş ettiğim için beni affedeceğini düşündüm. Kahvaltıda tatlı şeyler sevmediğini biliyorum. En azından eskiden sevmezdin."

"Hâlâ sevmiyorum," diye onayladım burnumu torbaya sokarak. "Peynirli ve jambonlu kruvasan mı?"

"*Brie* ve *prosciutto*, evet. Kasabadaki yeni kafeden aldım," diye yanıtladı. "*Latte* de var. Barry's Bay artık havalı bir yer."

"Dün fark ettim. Hava daha bir rafine sanki." Gülümseyip kahvemden bir yudum aldım. "Taylor size gelmemi sorun etmez mi? Çocukken sürekli birlikte *takıldığımız* için kendini rahat hissetmiyor olabilir." İşte *bu yüzden*, nasıl konuşacağımı düşünmeye ya da en azından sabah kahvemi içmeye vakit bulamadan Sam'le karşılaşmamam gerekiyordu. Onunlayken kelimeler aklıma geliyor ve hiçbir gecikme olmadan dilime ulaşıyordu. Küçükken de aynı böyleydim ve görünüşe bakılırsa ne kadar yaş almış, ne kadar başarılı bir kadına dönüşmüş olursam olayım hiçbir şey değişmemişti. Çocuksu, huysuz ve kıskanç görünüyordum.

Sam ensesini ovuşturup omzunun üzerinden bakarak düşündü. İki saniye içinde bakışlarını tekrar bana çevirmişti ama ben o esnada yapışkan bir utanç havuzu içinde erimiş, sonra kendimi normal bir insana dönüşmeye zorlamıştım.

"Taylor'la aramdaki şey..." Cümlesini bitirmeden çılgınca başımı sallayarak sözünü kestim. İkisinin arasındaki şeyi bilmek istemiyordum.

"Açıklamana gerek yok," dedim.

Bana boş boş baktı, gözlerini bir kez kırptı ve dudaklarını birbirine bastırarak kafa salladı. Konuyu üstelememeyi kabul etmişti. "Her neyse. Üzerinde çalıştığı bir davayla ilgili acil bir durum çıktı ve bu sabah Kingston'a dönmesi gerekti."

"Ama cenaze yarın." Sözcükler, yoğun yargıyla kaplanmış bir patlama halinde ağzımdan çıkıvermişti. Sam, haklı olarak, sesim karşısında şaşırmış göründü.

"Taylor'ı tanıyorsam, geri dönmenin bir yolunu bulacaktır." Garip bir cevaptı ama üzerinde durmadım.

"Eee, gidelim mi?" Başparmağıyla arkasındaki kırmızı bir kamyoneti işaret etti. Şimdiye kadar orada durduğunu fark etmemiştim. Sam'e şok içinde baktım. Ontario kırsalında doğup büyümüş olabilirdi ama kırmızı kamyonet kullanacak tipte biri olduğunu hiç düşünmezdim.

"Biliyorum," dedi. "Kamyonet annemindi. Buraya taşındığımda kullanmaya başladım. Kendi arabamdan daha pratik."

"Barry's Bay'de yaşıyor, kamyonet kullanıyor. Sen değişmişsin Sam Florek," dedim ciddiyetle.

"Sandığın kadar değil Persephone Fraser," diye yanıtladı, vücudumda ısınmaması gereken yerleri ısıtan çarpık bir gülümsemeyle.

Kafam karışmış halde arkamı döndüm ve havlumla yedek kıyafetlerimi bir plaj çantasına attım. Sam çantayı elimden alıp kamyonetin arkasına fırlattı, sonra da binmeme yardım etti. Kapılar kapandığında zengin kahve kokusu Sam'in sabununun temiz kokusuna karıştı.

O motoru çalıştırırken benim zihnimde düşüncelerin yarışı başladı. En kısa zamanda bir strateji bulmam gerekiyordu. Dün gece Sam'e, yıllar önce olanları açıklayacağımı söylemiştim ama bu Taylor'la tanışmadan önceydi. Artık onun hayatına devam ettiğini, uzun süreli bir ilişkisi olduğunu biliyordum. Ona bir özür borçluydum ama bunu yapmak için geçmişteki hatalarımın yükünü yeniden omuzlarına yüklememe gerek yoktu, değil mi?

"Sessizsin," dedi Sam, şehirden çıkıp göle doğru yol alırken.

"Sanırım gerginim," dedim dürüstçe. "Bizim ev satıldığından beri oraya hiç gitmedim."

"O Şükran Günü'nden beri mi?" Bana baktığında başımı salladım.

Üzerimize yine sessizlik çöktü. Eskiden gergin olduğumda bilekliğimle oynardım. Artık dizimi sallıyordum.

Bare Rock Yolu'na döndüğümüzde camı indirip derin bir nefes aldım.

"Tanrım, bu kokuyu nasıl da özlemişim," diye fısıldadım. Sam iri elini dizimin üzerine koyarak sallanmasını durdurdu ve hafifçe sıktıktan sonra direksiyona geri götürüp kendi evlerinin garaj yoluna ilerledi.

8

Yaz, On Beş Yıl Önce

ÇİY, YOSUN, MANTAR VE nemli toprağın kokusuyla ağırlaşmış havada garaj yolunun çakıl taşlarını ezerek ilerledim. Sam ilkbaharda koşmaya başlamıştı ve beni de ikna etmeye kararlıydı. Göl evindeki ilk sabahımda –yani bugün– başlamam için bir program bile hazırlamış ve en geç saat yedide hafif bir kahvaltı yapıp tam sekizde garaj yolunun sonunda onunla buluşmam konusunda talimat vermişti.

Onu görünce olduğum yerde durdum.

Kulağında kulaklıkları vardı ve arkası bana dönük halde geriniyordu. Bir kolunu başının üzerine çekip yana doğru eğilmesini izledim. On beş yaşındaydık ve vücudu bana artık yabancı sayılırdı. Noel tatilindeki son görüşmemizden beri her nasılsa en az on beş santim daha uzamıştı. Bunu dün Charlie'yle birlikte eşyalarımızı taşımaya yardıma geldiklerinde (Charlie'nin babama dediği gibi "bu artık yıllık bir gelenek" olmuştu) fark etmiştim fakat Tavern'daki vardiyalarına yetişmeleri gerektiğinden dolayı yanımızdan hemen ayrıldıkları için onu incelemeye fırsatım olmamıştı. Bu yaz, haftanın üç akşamı mutfakta çalışacaktı ve ben

şimdiden ayrı geçireceğimiz vaktin yasını tutuyordum. Onu izlemeye devam ederken siyah koşu tişörtünün eteği yukarı sıyrılarak bronz tenini ortaya çıkardı. Büyülenmiştim sanki; boynumdan yukarı doğru bir kızarıklığın ilerlediğini hissediyordum.

Gür saçları her zamanki gibi karmakarışıktı ve sol bileğinde hâlâ dostluk bilekliğini taşıyordu. Ancak artık boyu bir seksenin epey üzerinde olmalıydı; bacakları neredeyse sonsuza kadar uzanıyordu. Vücudu uzarken bir yandan da dolgunlaşmıştı. Omuzları, kolları ve bacakları daha kalındı ve kalçası... eh, artık frizbiyle karıştırılması mümkün değildi.

Omzuna hafifçe vurdum.

"Tanrım, Percy," dedi ve arkasını dönüp kulaklıklarını çıkarırken.

"Sana da günaydın yabancı." Kollarımı beline doladım. "Altı aylık ayrılık çok uzun geldi," dedim göğsüne doğru.

Beni sıkıca sardı. "Kokun yaz gibi." Ellerini kollarıma koyup geri çekildi ve bakışlarını likra kaplı vücudumda gezdirdi. "Koşucu gibi görünüyorsun."

Eh, onun sayesinde böyle görünüyordum. Yönergelerine göre bir çekmecemi egzersiz ekipmanıyla doldurmuş ve bugün, Sam'in listeye dahil ettiği –Tanrım, ne kadar utanç vericiydi– spor sutyeniyle bir şort ve askılı tişört giymeyi tercih etmiştim. Ayrıca Sam'in listesinde olmayan ama Delilah'nın anne-kız Avrupa gezisine çıkmadan önce verdiği pamuklu tangalardan biri üzerimdeydi. Artık omuzlarımı epeyce geçen saçlarımı da başımın üzerinde dolgun bir atkuyruğu şeklinde toplamıştım.

"Gerçek olana kadar öyleymiş gibi davranmak lazım, değil mi?"

Mırıldanarak onay verdi, sonra ciddileşip bana bir dizi esneme hareketi yaptırdı. İlk *squat* hareketim esnasında arkamda durarak ellerini kalçalarıma koydu; tutuşunun şokuyla neredeyse geriye düşecektim.

Yeterli esnekliğe kavuştuğumda elini saçlarından geçirerek programı tekrar etti: "Pekâlâ, temel bilgilerle başlayalım. Doğru koşmayı öğrenmenin birinci ve en önemli adımı..." Boşluğu benim doldurmamı bekler gibi cümleyi yarıda kesti.

"İyi ayakkabılara sahip olmak mıdır?" dedim yeni Nike'larıma bakarak. Hayal kırıklığına uğramış gibi başını iki yana salladı.

"Sana gönderdiğim Kanepeden 5K'ye* makalesini okumadın mı?" Bahsettiği yazıyı koşuyla alakalı bir dergiden alıntılamış, yanında bir de oldukça karmaşık bir zaman ve mesafe çizelgesi göndermişti. Okuduğumu söyleyebilirdim... Birazcık.

Ellerini beline koyarak, "Koşmayı öğrenmenin en önemli adımı yürümektir," dediğinde kıkırdamamı bastırmak için elimden geleni yaptım. Bu yeni otoriter tavırları çok sevimli ama kesinlikle çok komikti. "İlk haftaya 3K ile başlayacağız. Her gün koşu mesafesini artıracağız ve hafta sonunda üç kilometreyi tamamlayacaksın. Haftada iki gün dinleneceksin ve ikinci haftanın bitiminde tam 5K koşabiliyor olacaksın."

Söylediği tek kelimeyi bile anlamıyordum ama beş kilometre kulağa bayağı çok geliyordu. "Sen normalde ne kadar uzağa koşuyorsun?"

"Kasaba merkezine gidip dönüyorum. Mesafe yaklaşık 12K," dediğinde ağzım açık kaldı. "Bunu başarmak için çok çalıştım. Sen de başaracaksın."

"Hayır. Mümkün değil!" diye bağırdım. "Buralarda çok fazla tepe var!"

"Sakin ol. Gün gün ilerleyeceğiz." Yolu işaret edip yürümeye başladı. "Hadi bakalım. İlk beş dakika yürüyeceğiz." Ona şüpheyle baksam da harekete geçip adımlarımı onunkilere uydurdum.

---

* Daha önce hiç egzersiz yapmamış kişileri uzun mesafeli koşular yapabilir hale getiren antrenmanlar içeren bir program. (ç.n.)

Gittiğim ilkokulun yıllık atletizm cehennemi günü, yıllar önce bunu açıkça ortaya koymuştu aslında; fakat doğuştan bir koşucu olmadığım, bu 5K antrenmanlarında daha da aşikâr hale gelmişti. On dakika içinde yüzümden terler akmaya başlamıştı ve ciğerlerimle uyluklarım alev alevdi.

Oysa Sam, hiçbir şey yapıyormuş gibi rahat nefes alıyordu. "Üç gelişme?"

Kaşlarımı çattım. "Konuşmak yok."

Bunu duyunca adımlarını yavaşlattı. Yarı yolda çıkardığım tişörtümle yüzümü sildim, sonra onu şortumun arkasına sıkıştırdım. Yolun son etabında yine yürümeye döndük ama bacaklarım bir yavru geyiğinkiler kadar titrekti.

"Bu kadar çok terleyen biri olduğunu hiç bilmiyordum," dedi Sam, ben tişörtümü tekrar giyerken.

"Ben de senin bu kadar mazoşist olduğunu bilmiyordum." Koşu meselesi artık hiç sevimli gelmiyordu doğrusu.

"O yazarlık atölyesi kelime dağarcığını bayağı geliştirmiş bakıyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Dönüp göğsüne vurdum.

Floreklerin garaj yolu bizimkinden öndeydi, bu yüzden oraya saptım. "Acilen göle atlamam gerekiyor," deyip evin etrafından döndüm ve tepeden aşağı hızla ilerlemeye başladım. Sam de yüzünde yamuk bir sırıtışla yanımda yürüyordu.

"Neyi bu kadar komik bulduğunu bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Gülmüyorum ki." Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı.

İskeleye varır varmaz ayakkabılarımla çoraplarımı çıkardım, sonra şortumu sıyırıp bir kenara fırlattım.

Sam, "Oha!" diye bağırınca ona döndüm.

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Sertçe, "Ne?" diye çıkıştım ama sonra pembe tanga giydiğimi hatırladım. Sam'in gözleri fazlasıyla çıplak kıçımdaydı. Ama ben bunu umursamayacak kadar terlemiş ve huysuzlaşmıştım.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğumda gözleri benimkilere, sonra kıçıma, sonra tekrar yüzüme kaydı. Kısık sesle bir küfür mırıldanıp yüzünü göğe çevirdi. İki elini de kasıklarının önünde tutuyordu. Kaşlarım havaya kalktı. Ne yapacağımı bilemediğim için iskelede koştum ve suya bombalama atlayıp yüzeyin altında olabildiğince uzun süre yüzdüm.

Hava almak için çıktığımda, "Geliyor musun?" diye bağırdım, ukala bir sırıtışla. "Su gevşemene yardımcı olur."

"Geleceğim ama önce başka yöne bakmanı istiyorum," diye seslendi, ellerini önünden çekmeden.

"Bakmazsam ne olur?" Daha yakınına yüzdüm.

"Hadi ama Percy. Bana bir iyilik yap." Gerçekten acı çekiyor gibiydi. Eh, bana o kadar koşu yaptırdığı için bunu hak etmişti. Gerçi içten içe mest olmuştum. Onu rahat bırakmak için ters yöne yüzdüm. Suya atladığında aramızda iki metre kadar mesafe vardı. Birbirimize öylece baktık.

"Özür dilerim," dedi biraz yaklaşarak. "Bu sadece vücudumun tepkisi."

Vücudunun tepkisi mi?

"Anladım," dedim, heyecanım sönerken. "Yarı çıplak hatun eşittir ereksiyon. Temel biyoloji."

Yüzdükten sonra ben iskeleye tırmanırken Sam arkasını döndü. Tahtaların üzerine sırtüstü uzandım ve ellerimi başımın arkasına yastık gibi koyarak güneşin beni kurutmasına izin verdim. Sonra Sam de aynı pozisyonda yanıma uzandı, şortu sırılsıklamdı.

Başımı ona doğru eğdim. "Sanırım bir dahaki sefere kullanmak için sizin eve bir mayo falan bıraksam iyi olacak."

~

Bikinilerimden birini fazladan bir havluyla birlikte Floreklere bıraktım; böylece Sam'in koşu dediği işkenceden döner dönmez göle atlayabilecektim. Zamanla bu antrenmanlara karşı sevgimin artacağına yemin etmişti ama ikinci haftamızın sonunda artan tek şey burnumla göğsümdeki çillerin sayısıydı.

Oldukça yavaş geçen bir 5K antrenmanından döndüğümüz bir gün, bahçedeki yabani otları ayıklayan Sue'ya el salladım ve Sam üstünü değiştirmek için odasına yönelirken ben de banyoya geçtim. Terli spor kıyafetlerimi çıkardım ve annemin sonunda giymeme razı geldiği, beyaz papatya desenli, sarı renkli, ipli bikinimi giyip Sam'i beklemek için mutfağa gittim. Arkamda biri boğazını temizlediğinde lavaboda su içiyordum.

"Günaydın gün ışığı!" Charlie eşofman altı ve çıplak gövdeden oluşan standart üniformasıyla kapı çerçevesine yaslanmıştı. Yarı çıplak olması benim için pek de sorun değildi. On yedi yaşındaki birine göre bayağı fit ve kaslı bir vücudu vardı.

"Saat daha dokuz bile değil," derken hâlâ soluk soluğaydım. "Neden ayaktasın?"

"Güzel soru," dedi Sam mutfağa girerken. Bardağı elimden aldı ve tekrar doldurdu. O suyunu içerken Charlie hiç utanmadan beni baştan aşağı süzdü. Göğsümde oyalanan bakışları tekrar yüzüme ulaştığında yeşil gözlerinin üzerindeki kaşları çatılmıştı.

"Domatese benziyorsun Pers," dedi, ardından Sam'e döndü. "Neden onu kendi antrenmanını yapmaya zorluyorsun? Kalp hastalığı geçmişi bizim ailemizde var, onunkinde değil."

Sam saçlarını geriye itti. "Onu zorlamıyorum. Zorluyor muyum, Percy?" Destek için bana baktığında hafifçe yüzümü buruşturdum.

"Hayır… teknik olarak *zorluyor* sayılmazsın…" Sam kaşlarını çatınca cümlemin sonunu getirmedim.

"Ama koşmaktan hoşlanmıyorsun," diye bitirdi Charlie, gözlerini kısarak.

Söyleyecek olumlu bir şey bulmaya çalıştım. "Sonrasında, yani bittiğinde verdiği hissi seviyorum."

Charlie mutfak masasındaki meyve sepetinden bir elma kapıp büyük bir ısırık aldı. "Yüzmeyi denemelisin Pers," dedi ağzı doluyken.

"Her gün yüzüyoruz zaten," dedi Sam, ağabeyine kızdığı zamanlarda kullandığı monoton sesle.

"Uzak mesafe yüzmekten bahsediyorum. Gölün karşısına kadar," diye açıkladı Charlie. Sam bana bakarken aşırı heyecanlı görünmemeye çalıştım. Şimdiye dek karşı kıyıya kaç kez bakmış, oraya kadar yüzüp yüzemeyeceğimi merak etmiştim hiç saymamıştım. Bence gerçekten müthiş olurdu.

"Kulağa ilginç geliyor," dedim.

"İstersen antrenman yapmana yardım edebilirim," dedi Charlie. Ama ben cevap veremeden Sam araya girdi: "Hayır, biz antrenmanımızı kendimiz yaparız."

Charlie beni bir kez daha süzdü. "Ama farklı bir mayoya ihtiyacın olacak."

~

Yüzme antrenmanları koşmaktan çok daha eğlenceli olsa da düşündüğümden daha zordu. Sam her sabah koşusundan sonra

beni evden alıyordu, ardından üstünü değiştirmesi için onlara geçiyorduk. Kendimize bir ısınma rutini oluşturmuştuk; iskelede birkaç gerinme hareketinin ardından sala doğru birkaç kez koşup geri dönüyorduk. Bazen Sam benimle yüzüp formumla ilgili uyarılar yapıyordu ama çoğunlukla bir yüzme makarnasına yaslanarak öylece yanımda süzülüyordu.

Charlie mayo konusunda da haklı çıkmıştı. İlk ısınma seansımda bir yerlerimin açılmaması için sürekli üstümü düzeltmek zorunda kaldım. O öğleden sonra Sam beni tekneyle kasabanın ana iskelesine götürdü ve oradan yürüyerek Stedmans'a gittik. Burası yarı bakkal, yarı ucuzcu dükkânıydı. İçeride her şeyden biraz vardı ama aradığınız şeyi bulacağınızın garantisi yoktu.

Şansıma ön taraftaki bir raf, kadın yüzme giysilerine ayrılmıştı. Bazılarına yaşlı kadın etekleri dikilmişti ama neyse ki birkaç tane sade, tek parça model vardı. Kendime kiraz renkli, kullanışlı, ucuz ve gayet hoş bir mayo seçtim ve Sam'in spor bölümünde bulduğu yüzücü gözlüğüyle mayonun ücretini, babamın verdiği parayla ödedim. Paranın kalanıyla Dairy Bar'dan dondurma aldık –Sam, Moose Tracks alırken ben pamuk şekerli tercih ettim– ve iskeleye geri yürüyüp su kenarındaki banklardan birine yerleştik. Sessiz sedasız gölü izlerken bir anda Sam eğilip dilini külahımın etrafında çevirerek akan pembe-mavi sıvıyı yaladı.

"Bunu neden bu kadar sevdiğini hiç anlamıyorum. Aşırı şekerli," dedi yüzümdeki şoku fark etmeden.

"Neydi bu şimdi?" diye sordum, normalden bir oktav yüksek çıkan sesimle.

"Dondurmanın tadına baktım."

Eh, bu oldukça açıktı zaten ama bunu yaptığında tenimde öyle bir elektriklenmeye neden olmuştu ki sanki külahımı değil de kulağımı yalamıştı.

~

Yüzme mesafem uzadığında Sam herhangi bir sorunla karşılaşmamam ya da diğer teknelerin önüme çıkmaması için yanımda kürek çekmeye başladı. Daha rahat etmesi adına motoru çalıştırmasını önerdiğimde reddetti ve yüzerken ciğerlerime gaz dolmasına ihtiyacım olmadığını söyledi. Artık her gün antrenman yapıyordum. Ağustosun sonunda gölün diğer tarafına kadar yüzmeye kararlıydım.

Büyük günden bir hafta önce Sam'in üstünü değiştirmesini beklerken Floreklerin mutfağında Sue'nun bulaşık makinesini boşaltmasına yardımcı oluyordum.

"Her sabah koşudan önce babasının eski ağırlıklarıyla egzersiz yaptığından bahsetti mi sana?" diye sordu Sue, dolaba bardakları yerleştirirken.

Kafamı iki yana salladım. "*Fitness*'a takmış durumda, değil mi?"

Sue hımladı. "Bence gerekirse seni sudan çıkarabileceğinden emin olmak istiyor," dedi omzumu sıkarak.

Karşı kıyıya yüzeceğim sabah iskeleye inerken annemle babam, ellerinde kahve fincanları ve eski tip bir kamerayla benimle geldiler. Sam iskeleye yanaştığında havlumla yüzücü gözlüğümü aldım ve çıplak ayakla yanına gittim.

"Bugün büyük gün. Nasıl hissediyorsun?" diye sordu tekneden.

Ona gülümseyip havlumu yanına attım. "Çok iyiyim. Bunu başarabilirim."

"Güzel, güzel," diye mırıldandı, bir şey arıyormuş gibi teknenin içine bakınarak. Biraz... gergin gibiydi.

"*Sen* nasıl hissediyorsun?" diye sorduğumda bana bakıp burnunu kırıştırdı.

"İyi olacağını biliyorum ama bir şeyler ters giderse diye biraz endişeliyim."

Onu daha önce hiç böyle paniklemiş görmemiştim. Tekneye, yanına indim. "Bugün su durgun ve sen de ilkyardım biliyorsun. Hem yedek cankurtaran yeleğin ve düdüğün de var. Gerçi seyircilerimiz olduğu için düdüğe ihtiyacın olacağını sanmam." Annemlerin, Charlie ve Sue ile birlikte durdukları yeri işaret edip onlara el salladım.

"Arkandayız Percy," diye seslendi Sue.

"Ayrıca," diye devam ettim. "Ben çok iyi bir yüzücüyüm. Endişe edecek bir şey yok." Sam derin bir nefes aldı. Yüzü solgundu. Parmağımı bilekliğine geçirdim. "Yemin ediyorum."

"Haklısın," diye iç geçirdi. "İhtiyaç duyarsan mola vermeyi unutma. Dinlenmek için suyun üzerinde biraz süzülebilirsin."

Omzuna hafifçe vurdum. "Eee, başlıyor muyuz?"

"Hadi başlayalım. Şans dilerdim ama ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum."

Suya girdikten sonra gözlüğümü taktım, Sam'e başparmağımla işaret verdim ve dikkatimi karşı kıyıya yönelttim. Hedefim küçük, kayalık bir sahildi. Üç derin nefes aldım, sonra ayaklarımla yerden kuvvet alarak düzenli kulaçlar atmaya başladım. Kollarımla bacaklarım eşzamanlı çalışarak beni rahatça ilerletiyordu. Hiç acele etmedim. Kısa süre sonra bedenim yönetimi ele aldı ve ritmim neredeyse otomatik hale geldi. Yapıyordum! Gölün, benim gölümün karşısına doğru yüzüyordum! Ve Sam hemen yanımdaydı. Göğsüm gururla doldu ve bacaklarımdaki yanmayla boynumdaki ağrıyı unutturup daha gayretli ilerlememi sağladı. Ne zaman nefesimi düzenlemem gerekse yavaşlıyor ama hiç durmuyordum.

Omuzlarımdaki gerilimi azaltmak için birkaç dakikada bir kurbağalama yüzmeye geçiyor, sonra serbest stilde devam ediyordum. Birkaç defa Sam'in beni yüreklendiren şeyler söyleyen sesini duysam da ne dediğini tam olarak anlayamadım. Ben de ona iyi olduğumu bildirmek için ara sıra başparmağımı gösterdim.

Karşıya yaklaştıkça uzuvlarım daha da sertleşmeye başladı. Boynumdaki ve omuzlarımdaki ağrı şiddetleniyordu; nefes alıp verişime odaklanmakta güçlük çekiyordum. Acıya karşı çenemi sıktım ama durmadım. Asla durmayacağımı biliyordum. Bunu başaracaktım. Sonunda kıyıya vardığımda vücudumu kumların üzerine sürükledim, gözlüğümü kenara fırlattım ve alnımı ellerime yaslayarak uzandım. Bacaklarım hâlâ sudaydı ve ciğerlerimden alev fışkırıyordu. Sam'in tekneyi sahile çektiğini bile duymadım. Yanıma çömelip elini sırtıma koyduğunda geldiğini ancak fark ettim.

"Percy, iyi misin?" Beni nazikçe sarstı ama hareket edemedim. Vücudum röntgen için giydirilen kurşun battaniyeyle kaplıydı sanki. Sam'in sesi bu sefer kulağımın dibinden geldi: "Percy? Percy? İyiysen bir işaret ver." Başımı ona çevirdim ve bir gözümü açtım. Birkaç santim ötedeki yüzü endişeyle kaplıydı.

"Hıı," diye inledim. "Burada biraz yatmam gerekiyor."

Sam derin bir nefes verdi ve yüzünde coşku belirdi. "Percy, başardın! Gerçekten yaptın! Harikaydın!" Ağzından kelimeler dökülüyordu ama onları idrak etmekte güçlük çekiyordum. Deliriyor gibi hissediyordum. "Ara vermeden nasıl devam edebildin, inanamıyorum cidden. Motor takılmış gibi yüzdün!" En büyük gülümsemesini takınmıştı. Zaten gitgide daha yakışıklı görünüyordu ama böyle gülümsediğinde acayip çekici birine dönüşüyordu. *Çok güzel bir çocuk.* Bu gerçeği fark ederken kendi kendime gülümsedim.

"Az önce güzel olduğumu mu söyledin?" diye sordu Sam gülerek.

Aman Tanrım, bunu yüksek sesle mi söyledim?

"Kendinde değil gibisin." Tişörtünü çıkardı ve elini sırtımdan ayırmadan yanıma uzandı. Onun da belden aşağısı sudaydı. Güneş ve ter kokuyordu. Gözlerimi kapattım ve kokusunu derin derin içime çektim.

"Kokunu da seviyorum," diye fısıldadım ama bu sefer cevap vermedi.

Yaklaşık beş dakika ya da beş saat sonra, kimsenin endişelenmemesi için artık geri dönmemiz gerektiğini söyledi. Ellerime ve dizlerime dayanarak yavaşça doğruldum ve göl suyundan yapılmış jöleye dönen bacaklarımın üzerinde Sam'in yardımıyla ilerleyerek tekneye bindim. "Şunu iç," diye emretti, mavi bir Gatorade uzatıp omuzlarıma bir havlu sararak. Ben içecekten birkaç yudum alınca yüzünde tekrar bir gülümseme belirdi. "Seninle gurur duyuyorum."

Charlie beni tekneden dışarı çekerken omzumu sıkıp, "Yüzmede daha iyi olacağını söylemiştim," dedi kardeşine.

"Gerçekten öyleymiş," diye yanıtladı Sam. Her zamanki çarpık yarım sırıtışından çok daha büyük gülümsemesi kalıcı olarak yüzüne yapışmış gibiydi. Tekneden indiğimde herkes beni kucaklamak için sırada bekliyordu. Önce annem sarıldı ("Çok iyi görünüyordun tatlım,"), sonra babam geldi ("Bunu yapabileceğini hiç tahmin etmezdim evlat,") ve son olarak da Sue beni sıkı sıkıya sardı. Artık ondan birkaç santim uzun olduğum için yanımda küçük kalmıştı. Ayrıldığımızda ellerimi tuttu.

"Sen harika bir çocuksun, biliyor musun?" Soluk mavi gözlerinin köşeleri kırışmıştı. "Hadi artık midene bir şeyler girsin. Hemen kahvaltı hazırlamaya gidiyorum."

Hayatım boyunca, o sabah yediğim kadar domuz pastırması yediğimi hatırlamıyordum. Annemler bizim eve geri dönse de Sue on kişiyi beslemeye yetecek kadar yiyecek hazırlamıştı. Sofrada hem Kanada usulü hem de normal domuz pastırması vardı. Tabağımı pastırma, çırpılmış yumurta, kızarmış ekmek ve ızgara domatesle doldurup boşaldıkça tekrar almamı izlerken oğlanlar şoka girmiş gibiydiler.

Yemeğin sonunda Sue hepimizin gözlerine baktı ve "Bu yaz her birinizden çok etkilendim. Gerçekten büyüyorsunuz. Char-

lie, bana mutfakta çok yardımcı oldun ve Sam, artık sen de benimle çalıştığın için minnettarım. Oğullarım olmadan ne yapardım bilmiyorum." Bunu büyük bir samimiyetle söylediği belliydi. Ama sesi tüm duygulara rağmen sabit kaldı.

Charlie, "Muhtemelen başka bir zavallı genci bulaşık makinesine zincirlerdin," diye yanıtladı.

Sue güldü. "Kesinlikle. Çok çalışmak ruha iyi gelir. Ve Percy," diye devam etti, "Bugün çok fazla özveri ve kararlılık gerektiren bir şeyi gerçekleştirdin. O hikâye yarışmasını kazanmandan bahsetmiyorum bile. Seninle kendi kızımmışsın gibi gurur duyuyorum." Elimi okşadı, sonra bir yetişkinden aldığım en büyük iltifatı etmemiş gibi kahvaltısına geri döndü. Sam'e baktığımda gülümsüyordu.

Yaz için gerçekten mükemmel bir sondu.

~

Selam Percy,

Biliyorum, Şükran Günü daha geçen haftaydı (bu arada Delilah'nın, Charlie için ağzının suyunu akıtmasından hâlâ iğreniyorum) ama bil bakalım ne oldu? Annem yılbaşı arifesinde restorana gitmesem de olacağını söyledi. Yani o günü birlikte geçirebiliriz.

Sam

~

Sam,

Delilah, Charlie'nin sevimli olduğunu düşünüyor ama merak etme, şu anda kuzeninin en iyi arkadaşına âşık. Hatta beni onlarla çifte randevuya çıkmaya zorluyor, bu yüzden muhtemelen Charlie'yi unutacaktır. Kıskandın mı yoksa?

Bu arada, annem bir bahçe satışında eski bir fondü seti buldu ve yılbaşında 70'ler temalı bir yemek düzenleyecek. Umarım erimiş peynir seviyorsundur.

Percy

~

Percy,

Erimiş peynir sevmeyen insan mı varmış? Ne korkunç.

Demek istediğin buysa, Delilah'yı o şekilde sevmiyorum. Kuzeniyle daha önce tanıştın mı?

Sam

~

Sam,

Delilah'nın kuzeniyle henüz tanışmadım. Charlie gibi o da 12. sınıfta ama farklı bir okula gidiyor. Adı Buckley!!! Ama herkes ona Mason diyor çünkü soyadı bu. Sanırım Buckley isminden hoşlanmıyor. Zaten kim hoşlanır ki?

Yeni yıl için geri sayım başlasın!

Percy

~

70'ler temalı Yılbaşı Gecesi için annem söz verdiği her şeyi yaptı. Hazırladığı fondü ve Sezar salatasını ateşin başına, yere kurduğumuz sofraya yerleştirdik ve dördümüz etrafına toplanıp kıtır ekmek parçalarını sarı peynire bandırıp yerken plakçalarda Joni Mitchell ve Fleetwood Mac dinledik. Bu eski plakçalar babamındı ve annem Noel hediyesi olarak tamir ettirmişti.

"Kullandığımız çatalları tekrar tekrar peynire batırmamız biraz iğrenç bence," dediğimde annem bana yandan bir bakış attı.

"Ama çok lezzetli," dedi Sam, peynir damlayan ekmeğini yüzüme doğru sallayarak.

"Kesinlikle katılıyorum Sam," diyen babam, onun çatalındaki ekmeği alıp ağzına attı.

Tatlı olarak annemin yaptığı havuçlu keki yedik, ardından da Sam hepimizi iflas ettirene kadar kibrit çöpleriyle poker oynadık.

Babam, son kibritlerini Sam'e verirken, "On beş yaşındaki bir çocuğun, yüzünü bu kadar ifadesiz tutabilmesinden rahatsız mı olsam yoksa etkilensem mi bilemiyorum," dedi.

Gece yarısı annem, Sam ve benim birer kadeh şampanya içmemize izin verdi. Baloncuklar boğazımdan aşağı kayıp ellerimi ve yüzümü ısıttı. Kısa süre sonra annemle babam, Sam için kanepeye çarşaf sererek bir yatak hazırladılar, kalan şampanyayı kadehlerimize döktüler ve yatmaya gittiler.

Sam'le ben, kanepenin iki ucuna karşılıklı oturup yorganı bacaklarımıza çektik. İki gün sonra şehre geri döneceğim için moralim bozuktu, bu yüzden bütün gece uyumadan onunla sohbet etmek istiyordum.

Yorganın altından ayağıyla bacağıma vurdu. "Bana Buckley'yle randevunun nasıl geçtiğini anlatacak mısın?" Sam'in bana olan aşkını itiraf etmesini sağlayacağını umarak bir e-postamda Delilah'nın kuzeni Mason'dan bahsettiğimden beri bunu hiç konuşmamıştık. Planım işe yaramamıştı ve Sam'in konuyu tamamen unuttuğunu düşünmüştüm.

Gerçek şuydu ki Delilah ve ben, Mason ve arkadaşı Patel'le iki kez çifte randevuya çıkmıştık. Görünüşe göre sosyal çevrelerinde, isim yerine soyadlarını kullanmak modaydı. İkisi de özel bir erkek okulunda okuyor ve aynı hokey takımında oynuyorlardı.

Delilah'nın, Patel gibi tatlı dilli ve sessiz biriyle çıkmak istemesi beni şaşırtmıştı ama çocuğun kocaman kahverengi gözleri ve gözlerinden daha da büyük bir gülümsemesi vardı.

"Boş bir insan olmadığı belli," diye açıklamıştı arkadaşım, nedenini sorduğumda. "Bence kaleciler çok seksi. Ayrıca bahse girerim harika öpüşüyordur."

Mason ise hokeye, hokey için kas geliştirmeye ve hokey kaskının altından bukleleri çıksın diye koyu renk saçlarını uzatmaya takıntılıydı. Mavi gözleri Delilah'nınkilere benziyordu. O da Delilah gibi muhteşemdi ve bunun farkındaydı. Yine de gayet iyi bir çocuktu. Ama onu, Sam'i düşündüğüm kadar sık düşünmüyordum.

"Adı Mason," diye düzelttim Sam'i. "Anlatacak pek bir şey yok aslında."

"Temel bilgilerle başlayalım: Buckley'den hoşlanıyor musun?" Sırıttı.

Onu tekmeledim, sonra omuz silktim. "Fena biri değil."

"Sadece fena değil, ha? Kulağa ciddi geliyor." Bir an duraksadı. "Sence de senin için biraz fazla yaşlı değil mi?"

"Birkaç hafta içinde on sekizine girecek, ben de şubatta on altı olacağım. Ayrıca sadece iki kez randevuya çıktık."

"Bana ikincisinden bahsetmedin."

Ona diğer çocuklarla olan ilişkilerimden bahsetmem mi gerekiyordu? Kendi benimle kızlar hakkında konuşuyor muydu ki?

"Umursayacağını düşünmedim. Zaten o benim erkek arkadaşım falan değil," dedim savunmaya geçerek.

"Ama olmak istiyor." Bu bir soru değildi.

"Emin değilim. Erkeklerin benim hakkımda böyle şeyler düşündüğünü sanmıyorum."

"Ne gibi şeyler, Percy?" Bana takılıyor muydu? Yoksa neden bahsettiğimi gerçekten bilmiyor muydu?

Kafam hem şampanya hem de düşünceler nedeniyle bulanmıştı.

"Beni öpmek gibi şeylerle ilgilendiklerini düşünmüyorum," dedim gözlerimi bacaklarımıza dikerek.

Ayağıyla tekrar bana vurdu. "Bu doğru değil. Ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum, umursuyorum."

~

Sam haklıydı: Mason benimle ilgileniyordu. Ocak ayında Delilah'yla birlikte iki kez hokey maçlarını izlemeye gittik ve kötü sıcak çikolatayla dolu köpük bardaklarımızla parmaklarımızı ısıtmaya çalışarak buz gibi sahanın tribünlerinde oturduk. Mason her iki maçta da sağ kanattaki pozisyonunu almadan önce bana dönüp el sallamayı ihmal etmedi.

Hokeyi neden sevdiğini anlayabiliyordum: Takımdaki açık ara en iyi oyuncuydu. Her gol attığında da yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. İkinci maçtan sonra Delilah ve ben, soyunma odasının dışında oğlanları bekledik. Birlikte pizza yemeye gidecektik. Mason, omzunda kocaman bir spor çantasıyla dışarı çıktığında saçları nemliydi ve şampuan kokuyordu. Göğsüyle kollarına iyice yapışan, uzun kollu, bisiklet yaka bir tişört ve kot pantolon giymişti. Charlie'den bile daha kaslıydı ve bayağı seksi göründüğünü itiraf etmeliydim. Patel ile Delilah önden ilerlerken Mason beni bir kapıya çekti ve güzel olduğumu düşündüğünü söyleyip dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," diyerek biraz sersemlemiş bir şekilde gülümsedim. Bundan sonra ne olacağından veya benden ne beklediğinden emin değildim.

"Bu acemi hallerine bayılıyorum," diye güldü.

Delilah ve ben, ay sonunda Mason'ın Yorkville'deki gösterişli bir otelde düzenlenen on sekizinci doğum günü partisine davet edildik. Yüz yirmi kişilik partide bir DJ ve bir suşi barı olacaktı. Arkadaşım, partiye davetli olduğumuz haberini okulda yaşıtımız olan tüm kızlara yaymıştı ve artık hepsi bize huşuyla karışık saygıyla bakıyordu.

Parti gecesi Delilah'nın evinde hazırlandık. Saçlarımızı sıcak bigudilerle kıvırıp rimel ve dudak parlatıcılarımızı sürdük-

ten sonra kırmızı renkli, dar, uzun elbisemi giydim. Daha önce denediğimde "muhteşem vücudumun" ortaya çıktığını söyleyen Delilah, elbiseyi üstümde görünce dehşete kapılmış gibi, "Olamaz," diye bağırdı. "Onu giyemezsin!"

"Neden bahsediyorsun?" Kafam karışmış halde altın rengi babetlerime baktım.

"O büyükanne külotundan bahsediyorum! Sana hiçbir şey öğretemedim mi ben? Tangan yok mu?"

İnanamayarak ona baktım. "Yanımda yok!"

"Umutsuz vakasın," diye içini çekti ve hayatımda gördüğüm en dar tangayı bana fırlattı.

"Annemin bunu giymemi onaylayacağını sanmıyorum," dedim kırmızı çamaşıra bakarak.

Delilah, "Eh, elbisenden külot çizginin görünmesini de onaylamaz, inan bana," dedi.

Külotumu çıkarıp tangayı giydim.

"Çok daha iyi!" dedi Delilah, kıçımı sıkarak. "Mason ellerini bundan uzak tutamayacak." Bu düşünce gerilmeme neden oldu.

Delilah'nın ebeveynleri bizi otele götürüp eve taksiyle dönelim diye elli dolar verdiler ve insan içine karışmamız için bizi vestiyerde bıraktılar.

"Burada bu kadar yetişkin olacağını düşünmemiştim," diye fısıldadım Delilah'ya, balo salonuna bakınarak. Konukların yarısından çoğu orta yaşlı ya da daha büyüktü.

"Amcam Bay Street'te nüfuzlu biridir. Borsayla alakalı bir şeyler yapıyor," diye fısıltıyla yanıt verdi.

Oğlanlar kılıflı sandalyelerden pisti izlerken biz birkaç büyük kızla birlikte dans ettik. Saat sekizi gösterdiğinde, Delilah'nın "ikinci karısıyla işi bitmek üzere" diye tanıttığı uzun boylu, beyaz saçlı, yumuşak görünümlü amcası, oğluna kadeh kaldırdı ve ona

bir anahtar fırlatarak kalabalıktan şaşkın seslerin yükselmesine neden oldu. Hepimiz Mason'ın yeni Audi'sini görmek için soğuğa karşı büzüşerek kapının önüne çıktık. "Bu gece arabanı senin için eve ben götüreceğim," dedi babası ona göz kırpıp elindeki cep şişesini uzatarak. Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde, kalan yetişkinler de gizlice partiden kaçtılar.

Bir Celine Dion şarkısının yavaş notaları hoparlörlerden yükselmeye başlayınca Mason önce beni, sonra da gülümseyerek kendini gösterdi. Yanına gidip ellerimi siyah takım elbise ceketinin omuzlarına koydum, o ellerini belime yerleştirdi. Daireler çizerek bir ileri bir geri sallanırken eğilip dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Percy." Sam'inki kadar berrak olmayan mavi gözlerine baktığımda beni vücuduna doğru çekti, böylece yanağım göğsünün üst kısmına dayandı. "Seni düşünmeden edemiyorum," diye fısıldadı.

Şarkı bittikten sonra beni koridora çıkardı. Burada Delilah, Patel, üç oğlan ve bizden büyük bir kızla buluştuk. Çocuklardan biri –kendini Daniels olarak tanıtmıştı– ceketinin altından bize votka olduğunu söylediği bir şişeyi gizlice gösterdi.

"Eğlence mekânını değiştirelim mi?" dedi kaşlarını oynatıp kolunu Ashleigh adındaki kıza dolayarak.

Oğlanların hepsinin üst katta odaları vardı. Mason ile Patel'in süitinin oturma alanında toplandık. Daniels kucağında Ashleigh ile bir koltuğa oturdu, Delilah ve Patel kanepeyi aldı, diğer iki çocuk da yere oturup Mason'la benim için bir tekli koltuk bıraktılar. Hemen koltuğun koluna tünedim ama Mason beni kucağına çekip bir kolunu belime doladı ve avucunu kalçama götürdü. Daniels her birimize birer bardak votka ve buz uzattı. İçkinin kokusu aseton gibiydi ve daha ufak bir yudum bile almadan dudaklarımı yakmıştı.

"Beğenmediysen içme," diye kulağıma fısıldadı Mason kimsenin duymaması için. Ona minnetle gülümsedim, sonra içki-

mi bardağına döktüm. "Ben hayır demem," dedi gülümseyerek. Arkadaşlarıyla yeni Audi'sinden ve hokey sezonundan bahsederken başparmağı kalçamı okşuyordu. Bir şişe sert alkole sahip denetimsiz gençlerden oluşan bir grup olmamıza rağmen küçük parti oldukça sakin geçiyordu. Neden sonra fark ettim ki Ashleigh'nin kalçasını pizza hamuru gibi yoğuran Daniels dışında kimse içkisini tazelememişti. Saat on birde diğerleri odalarına çekilirken Delilah ve ben de kabanlarımızı giymek için ayaklandık.

"Percy, gitmeden önce sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Mason, ellerini saçlarının arasından geçirerek. Sesi biraz gergindi.

Patel, "Tabii, bahse girerim öyledir," diye mırıldanınca Delilah onun koluna vurdu.

Mason beni kısa bir koridordan geçirip içinde süet başlıklı çift kişilik bir yatak bulunan, mobilyalarının tamamı sütlü kahve ve kahverengi olan şık bir odaya götürdü. Kapıyı arkamızdan kapatıp dolabın sürgülü kapağını açtı ve yere çömelip küçük kasanın şifresini girdi. Doğrulduğunda elinde minik, turkuvaz bir kutu vardı.

"O nedir?" diye sordum. "Bugün *benim* doğum günüm değil."

"Biliyorum," dedi daha da yaklaşarak. "On altıncı doğum gününde vermek için saklayacaktım ama bekleyemedim. Aç hadi." Gözleri beklentiyle yüzümde dolaştı. Kutunun kapağını açtığımda yine turkuvaz renkli, kadife bir keseyle karşılaştım. İçinde, kalın ama modern bir tokası olan gümüş bir bileklik vardı.

"Belki kız arkadaşım olmak istersin diye düşündüm," dedi ve gülümsedi. "Ve şundan daha özel bir şey takarsın." Dostluk bilekliğimin takılı olduğu kolumu kaldırdı. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum doğrusu.

"Bu çok güzelmiş… şey… vay canına! Ne diyeceğimi bilemiyorum!" diye kekeledim. Mason bilekliği bileğime taktı.

"İstersen bir süre düşünebilirsin. Ama senden gerçekten hoşlandığımı bilmeni istiyorum." Ellerini kalçalarıma koyup beni kendine çekti, sonra dudaklarını benimkilere yaklaştırıp çok yumuşak, çok nazik bir şekilde hareket ettirdi. Ardından gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. "Çok akıllı, çok komik ve çok güzelsin. Ve bunun farkında bile değilsin." Beni tekrar öptüğünde biraz daha sertti. Gözlerimi yumduğumda Sam'in görüntüleri zihnimde canlandı ve Mason dilini dudaklarımın arasında gezdirdiğinde dizlerim bükülecekmiş gibi hissedip pazılarını kavradım. Ağzımın kenarına, burnuma ve sonra tekrar ağzıma bir dizi minik öpücük kondurup dilini tekrar dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Bu sefer ağzımı onun için açtım ve Sam'in dilinin dilime dolandığını hayal ettim. Mason inledi ve ellerini kalçama kaydırarak kendini bana bastırdı. O zaman geri çekildim.

"Gitmeliyim. Delilah'nın evine geç kalacağız."

Mason itiraz etmedi. Sadece ellerini sırtımda gezdirdi ve bana hızlı bir öpücük daha verdi, sonra elimi elinin içine aldı.

Gümüş bileklik, nakışlı olanın yanında çok cafcaflı görünüyordu. Ertesi sabah annem soru sormasın diye o gelmeden önce çıkardım. Delilah hediye karşısında şaşırıp bunu "aşırı" olarak nitelendirdi ama Mason'ın ilişkimizi resmileştirmek istediğine dair bir işaret olduğunu düşünmediğini söyledi.

"Tabii ki senden hoşlanıyor Percy. Sen onun gözünde avsın. Ve bu yıl memelerin *gerçekten* gelişip güzelleşti," dedi bir sahne fısıltısıyla. "Mason'la ilişkini o kadar ciddiye almana gerek yok. Onu, Yaz Çocuğu'nu sevdiğin gibi sevmediğini görebiliyorum ama Sam'le bir araya gelmeden önce belki bunu alıştırma olarak düşünebilirsin."

Eve döner dönmez Sam'e e-posta gönderdim.

Merhaba Sam,

Son zamanlarda sık sık yeni hikâyemi düşünüyorum. Aklımda, kışın buz tutmuş göle düşüp ölerek ikiz kardeşini geride bırakan küçük bir kızın hayaletiyle alakalı bir şeyler var. Kız kardeşi ergenlik yıllarına ulaştığında kamp için göle geliyor ve ormanda tuhaf bir figür görüyor. Sonradan bunun, yalnız kalmamak için onu öldürmeye çalışan ikizinin hayaleti olduğunu anlıyor. Biraz korkutucu ve belki azıcık üzücü bir hikâye olacak. Düşüncelerini söyler misin?

Ayrıca, Delilah ve ben dün gece Mason'ın doğum günü partisine gittik. Yılbaşında bunu tahmin ettiğin için şaşırmayacağını biliyorum ama benden kız arkadaşı olmamı istedi. Doğrusu çok şaşırdım. Sence ne yapmalıyım?

Percy

~

Percy,

Ben hâlâ zombi balıklarla dolu bir gölle alakalı hikâye yazman gerektiğini düşünüyorum. Şaka, şaka. Ürpertici ölü kız kesinlikle şu ana kadarki en iyi fikrin. Kız kardeşlere Lilah ve Layla ya da Jessica ve Bessica gibi iğrenç ikiz isimleri mi vereceksin?

Bunu sana daha önce sormuştum ama sanırım tekrar sormanın zamanı geldi: Buckley'den hoşlanıyor musun?

Sam

~

Sam,

Neden daha önce Jessica ve Bessica'yı düşünmedim ki? Dâhice bir fikir!!! Mason aslında iyi bir çocuk ama benim daha çok hoşlandığım başka biri var.

Percy

~

Percy,

O zaman cevabı zaten biliyorsun.

Sam

9

Bugün

KAMYONETTE OTURUP FLOREKLERİN EVİNE baktık. Daha doğrusu, ben baktım. Sam beni izlemekle meşguldü.

"Harika görünüyor," dedim. Gerçekten de öyleydi. Yemyeşil çimenlik alan biçilmişti, çiçek tarhları düzenli ve rengârenkti. Basketbol potası hâlâ garaj kapısının üzerinde asılı duruyor, kırmızı sardunyalarla dolu toprak saksılar verandayı süslüyordu. Bunları muhtemelen Sam kendi elleriyle ekmişti. Bu düşünce içimi yumuşacık yaptı.

"Sağ ol," dedi. "Bakmaya çabalıyorum işte. Annem bahçesini yabani otların bürüdüğünü görmekten nefret ederdi." Duraksadı. "Ayrıca bahçe işleri dikkat dağıtmaya birebir."

"Restoran ve hastanenin yanında bir de bunlara nasıl yetişiyorsun?" diye sordum ona dönüp elimle evi işaret ederek. "Tek kişinin bakım yapamayacağı kadar büyük bir arazi burası." Tanrım, Sue senelerce nasıl idare etmişti acaba? Kadın hem bir başına iki çocuk büyütmüş, hem Tavern'ı işletmiş, *hem de* ev işleriyle ilgilenmişti.

Sam elini pürüzsüz yanağında gezdirdi. Tıraş olunca elmacıkkemikleri ortaya çıkmış, çenesinin keskin hatları daha da

belirginleşmişti. "Fazla uyumuyorum," dedi. "Öyle dehşete düşmüş gibi bakma. Asistan doktorken uzun saatler boyu uyanık kalmaya alıştım. Hem beni meşgul edecek işlerim olduğu için şükrediyorum. Geçen sene boş boş oturmak zorunda kalsaydım kafayı yerdim."

Kalbim vicdan azabıyla sıkıştı. Bunu tek başına, ben olmadan yapmak zorunda kalmasından nefret etmiştim.

"Charlie yardımcı olmuyor mu?"

"Yok. Geri dönmeyi teklif etti ama Toronto'da işleri çok yoğun." Kafamı anlamamış gibi yana eğdiğimde, "Bay Street'te finans alanında çalışıyor," diye açıkladı. "Büyük bir terfi almak üzere olduğu için ona şehirde kalmasını söyledim."

"Hiç bilmiyordum," diye mırıldandım. "Annen başaramamıştı ama büyük ihtimalle patronu ona gömlek giydirmeyi başarmıştır."

Sam kıkırdadı. "Takım elbise falan giyiyor olmalı hatta."

Boğazımı temizleyip sabahtan beri aklımı kurcalayan soruyu sordum. "Peki ya Taylor? Kingston'da mı yaşıyor?"

"Evet. Hukuk firması orada. Barry's Bay'de yaşamayı tercih edecek biri değil."

"Hiç belli olmuyor," diye mırıldandım camdan dışarı bakarak.

Gözucuyla Sam'in gülümsediğini gördüm. Sonra kamyonetten inip benim tarafıma yürüdü ve kapıyı açıp inmeme yardım etmek için elini uzattı.

"Kamyonetten nasıl inileceğini biliyorum," dedim ama yine de elini tuttum.

"Eh, uzun zamandır buralara uğramıyorsun, şehir çocuğu," diyerek sırıttı. Sonra bir kolunu kamyonetin kapısına, diğerini yan tarafına dayayarak beni hapsetti. "Charlie birazdan evde olur," dedi yüzümü dikkatlice inceleyerek. "Yarının son dakika hazırlıkları konusunda Julien'e yardım etmek için sabah restorana gitmişti."

"Onu tekrar görmek güzel olacak," dedim gülümseyerek. Ama ağzım kupkuru olmuştu. "Julien'i de öyle tabii. Demek hâlâ restoranda çalışıyor, ha?" Julien Chen, Tavern'ın cefakâr şefiydi. Az ve öz konuşan, çok komik bir adamdı ve Sam ile Charlie için ağabey gibiydi.

"Evet, hâlâ restoranda çalışıyor. Annemle bana gerçekten çok yardımı dokundu. Benim hastanede vardiyam varken annemi kemoterapiye götürdü ve son birkaç ayda hastaneye yattığında da sık sık yanında kaldı. Şu anda ruhsal durumunun pek iyi olduğu söylenemez."

"Anlayabiliyorum," dedim. "Acaba annenle aralarında hiç... bilirsin ya?" Küçükken bunu hiç düşünmemiştim ama büyüdükçe, aşçılık yetenekleri *pierogi* ve sosis pişirmenin çok ötesinde olan bir adamın küçücük bir kasabada yaşamayı tercih etmesinin başka bir nedeni olabileceği aklıma gelmişti.

"Bilmiyorum ki." Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ben de burada neden o kadar yıl kaldığını hep merak etmişimdir. Hayatını burada geçirmeyi planlamıyordu; bu onun için sadece bir yaz işiydi. Bildiğim kadarıyla şehirde kendi yerini açmak gibi büyük hayalleri vardı. Annem onun, ben ve Charlie için kaldığını söylemişti. Yine de son birkaç yılda aslında annem için kalıp kalmadığını düşünmeye başlamıştım doğrusu."

Hüzünlü bir gülümsemeyle bana baktı. Sonra daha fazla konuşmadan evin yan tarafına geçip göle yöneldik. Sanki on yıldan daha uzun bir süre önce değil de birkaç gün evvel bu tepeden aşağı inmiştim. İskeleye bağlı eski teknenin kıçına yeni bir motor takılmıştı. Sal da tıpkı eski günlerde olduğu gibi iskelenin biraz ötesinde süzülüyordu. Boğazımın sıkıştığını hissetsem de manzara karşısında tüm vücudum gevşedi. Göle vardığımızda gözlerimi kapatıp içime derin bir nefes çektim.

"Bu yıl Muz Tekne'yi çıkarmadık," dedi Sam ve gözlerim açıldı.

"Hâlâ duruyor mu?" dedim hayretle.

"Garajda." Sam beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. İskelenin sonuna yürüdük ve oturup gölü izlemeye başladık. Eskiden bizim iskelenin olduğu yerde şimdi daha büyük bir iskele vardı ve yan tarafına beyaz bir sürat teknesi bağlanmıştı.

"Sizin ev gölden hemen hemen aynı görünüyor," dedi. "Ama arka tarafa bir oda daha eklediler. Aile dört kişilik; çocuklar şu anda sekiz ve on yaşlarında olmalı. Bizim tarafta yüzmelerine ve salı kullanmalarına izin veriyoruz."

Suya, sala ve uzak kıyıya bakarken içimi garip bir his kapladı. Her şey çok tanıdıktı; sanki eski bir aile videosunu izliyordum. Sadece eskiden burada olan insanlar yoktu. Bir zamanlar oldukları yerde bir tek soluk siluetleri kalmıştı. O insanları da, eskiden olduğum kızı da çok özlüyordum.

"Percy?" Omzuma elini koyana kadar Sam'i duymadım. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Birkaç gözyaşının gözlerimden gizlice kaçmayı başardığını fark ettim. Yüzümü silip tebessüm etmeye çalıştım.

"Affedersin… Bir an için zamanda geriye gitmiş gibi oldum."

"Fark ettim." Sam sessizce kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zamanda geri gitmek demişken… Sence hâlâ yapabilir misin?" Başıyla gölün karşısını işaret etti.

"Karşıya yüzmekten mi bahsediyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Yapabileceğini sanmıyorum gerçi. Artık bunun için çok yaşlısın. Formunu da kaybetmiş olmalısın," dedi diliyle cık cık yaparak.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sam'in ağzının bir köşesi seğiriyordu. "Beni buraya yaşıma ve bedenime hakaret etmek için mi getirdin? Bu sizin için bile çok aşağılık bir hareket, Dr. Florek." Dudaklarının diğer köşesi de kalktı.

"Buradan bakınca vücudun gayet iyi görünüyor," dedi beni baştan aşağı süzerek.

"Sapık." Sırıtışımı bastırmaya çalışsam da pek başarılı olamadım. "Aynı ağabeyin gibi konuştun." Bunu söyler söylemez gözlerim fal taşı gibi açıldı ama o fark etmişe benzemiyordu.

"Uzun zaman oldu," diye devam etti. "Sadece eskisi kadar çevik olmadığımızı söylüyorum."

"Çevik mi? Bu kelimeyi kullanan kaldı mı? Yetmiş beş yaşında mısın sen?" diye alay ettim. "Ayrıca kendi adına konuş, ihtiyar adam. Ben gayet çeviğim. Hepimiz senin gibi güçten düşmedik." Karnını dürttüm, o kadar sertti ki vücudundaki yağ yüzdesi muhtemelen sıfırın altındaydı. Bana bakıp sırıttı. Gözlerimi kıstım, sonra bakışlarımı uzak kıyıya diktim.

"Diyelim ki karşıya kadar yüzdüm. Bundan ne kazanacağım?"

"Övünme hakkı dışında mı? Hmm..." Çenesini ovuşturduğunda gözüm, kolunun alt kısmında gerilen tendonlara kaydı. "Sana bir hediye vereceğim."

"Hediye mi?"

"İyi bir şey olacak, merak etme. Hediye seçme konusunda mükemmel olduğumu bilirsin." Bu doğruydu, konu hediye olunca Sam bir numaraydı. Bir keresinde bana kargoyla Stephen King'in *Yazma Sanatı* adlı otobiyografisinin yıpranmış bir kopyasını göndermişti. Özel bir gün değildi ama güzelce pakete sarmış ve iç kapağa bir not bırakmıştı: *Bunu bir ikinci el mağazasında buldum. Sanırım seni bekliyordu.*

"Her zamanki gibi alçakgönüllüsün. Bu mükemmel hediyenin ne olacağı hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç yok."

İçimden patlayarak çıkan kahkahaya ve yüzümde oluşan kocaman sırıtmaya engel olamadım.

"Eh, bu durumda..." diye başladım şortumun düğmelerini açarken. "... meydan okumanı nasıl reddedebilirim?" Sam bana

şaşkınlıkla baktı. Yapacağımı düşünmemiş olmalıydı. "Umarım hâlâ kürek çekmeyi biliyorsundur."

~

Tişörtümü başımdan çekip çıkardım ve ellerimi kalçalarıma dayayarak dikildim. Sam'in ağzı hâlâ açıktı ve bikinim çok açık olmasa da aniden aşırı derecede çıplak hissettim. Vücudumla ilgili bir sorunum yoktu. Yani, tamam, birkaç sorunum vardı ama bunların güvensizlik olduğunu kabullenmiştim ve yumuşak göbeğim ya da dolgun uyluklarım konusunda çok fazla endişelenme eğiliminde değilim. Düzenli olarak *spinning* derslerine katılıyor, haftada birkaç kez de ağırlık antrenmanı yapıyordum ama sebebi çoğunlukla egzersiz yaptığımda stresle daha iyi başa çıkabilmemdi. Kısacık şortlar ve spor sutyenlerle *spinning* yapan çekilmez kadınlar kadar mükemmel bir vücudum yoktu ama zaten hedefim de bu değildi. Fit sayılırdım, sadece vücudumun bazı bölgeleri birazcık dolgundu. Sam'in bakışları göğsüme kaydı, sonra yüzüme geri döndü.

"Kürek çekebilirim," dedi gözlerinde şüpheli bir parıltıyla. Tişörtünü çıkarıp iskeleye bıraktığında bu sefer ağzı bir karış açık kalan ben oldum.

"Vay anasını," dedim tiz bir sesle, kollarımı gövdesine doğru savurarak. Konuşma filtrem tamamen ortadan kalkmıştı. Zira on sekiz yaşındaki Sam oldukça formda olsa da yetişkin Sam'in kahrolası altılı karın kası vardı! Derisi gibi, geniş göğsüne serpiştirilmiş ince tüyleri de altın rengiydi ama göbek deliğinden kotunun beline doğru inen ince çizginin rengi daha koyuydu. Omuzlarıyla kolları kaslıydı ama garip ve abartılı durmuyorlardı.

Sam, çoraplarını ve spor ayakkabılarını çıkarmak için eğildi, sonra kotunun paçalarını dizlerine kadar kıvırdı. "Biliyorum,

seneler içinde formdan düştüm," dedi, mavi gözleri suya vuran güneş ışınları gibi parlarken.

Ona etkilenmemiş gibi baktım. "Tişörtünü çıkarman gerekli değildi bence."

"Hava güneşli. Teknede pişerim." Omuz silkti.

"Baş belasısın." Kaşlarımı çattım. "O kasların dekoratif amaçlı olmadığını umuyorum," dedim ve kollarını işaret ettim. "Bana ayak uydurabilecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım," deyip tekneye bindi.

Kaslarımı gevşetip hazırlamak için omuzlarımı yuvarladım ve kollarımı çevirdim. *Ben ne halt ediyorum?* Yüzmek devamlı yaptığım bir şey değildi, kendimi neye bulaştırmıştım? Sam iskeleden uzaklaştı, kürekleri kullanarak tekneyi çevirdi ve suya dalmamı bekledi. İskelenin ucunda dikilip onu izledim; çıplak ayaklarını önündeki banka dayamıştı. Sonra bakışlarımı önümdeki suya çevirdim. Tekrar Sam'e bakarken beni çarpan şey *déjà vu* muydu yoksa seneler sonra tekrar burada durmak mıydı bilmiyordum ama ellerim titriyordu.

"Kaç yaşındayız biz?" diye seslendim.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "On beş?"

Gölün diğer tarafındaki kayalık sahili inceledim. Adrenalin derimin altında kabarıyordu. Burnumdan derin bir nefes aldım ve göle daldım. Soğuk suyun altında ilerlerken içimde bir hıçkırık titreşti. Yüzeye çıktığımda ağlıyorsam da farkında değildim, kendimi yavaş yavaş yüzmeye verdim.

Hava almak için kafamı yana çevirdiğimde teknenin kenarını görebiliyordum. Sam'in yıllardır yanımda olmamasına değil, şu anda hemen yanı başımda süzülmesine odaklanmaya çalıştım. Omuzlarımdaki kasların kasılmaya, bacaklarımın yanmaya başlaması uzun sürmedi ama yine de kulaç atmaya, tekmelerimi savurmaya devam ettim.

Ayak başparmağıma kramp girdiğinde dalgınca bir ritim tutturmuştum. Yavaşladım ve kası gevşetmek için kıvırmaya çalıştım ama şiddetli acı baldırıma doğru ilerledi. Bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım, spazmlar daha da kötüleşince yüzmeyi bırakmak zorunda kaldım. Suyun üzerinde kalmaya uğraşırken dişlerimi sıktım ve kramp bir türlü geçmeyince kendimi tutamayıp bağırdım. Tekneyi hemen dibimde görene dek Sam'in seslendiğini duymamıştım.

"İyi misin?" Paniklemiş görünüyordu. Kafamı iki yana sallar sallamaz ellerini koltuk altlarımda hissettim. Daha sonra belimi ve kalçamı kavrayıp beni sudan çekip çıkarırken karnım teknenin yan tarafına sürttü. Sonunda sırılsıklam bir uzuv yığını halinde üstüne düştüm.

Kafamı çıplak göğsüne yaslayıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. Hareketsiz kaldığımda sancı azaldı ama ayak parmağımı oynattığımda tekrar bacağıma fırlayıp acıyla tıslamama neden oldu.

Ancak o zaman Sam'in kalçalarımı sıkan ellerinin farkına vardım. Alnımı, burnumu, göğsümü, karnımı... kısacası tüm vücudumu tamamen onunkine bastırmıştım ve tek istediğim dilimi sıcak göğsünde gezdirmek ve bacaklarımın arasındaki kıpırtıları geçirmek için kalçamla üzerinde daireler çizmekti. Ama çektiğim acının miktarı düşünülünce bu arzu tamamen uygunsuz kaçıyordu.

"İyi misin Percy?" Sesi gergindi.

"Kramp," diye fısıldadım göğsüne doğru. "Ayak parmağımda ve baldırımda. Hareket ettirince çok acıyor."

"Hangi bacağın?"

"Sol." Sam'in elinin uyluğumdan baldırıma doğru kaydığını hissettim. Parmaklarının altında tüylerim diken diken oldu ve içimden bir ürperti geçti. Duraksadığında ona bakmak için kafamı kaldırdım. Kararmış gözlerini hiç kırpmıyordu.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. Başını belli belirsiz salladı.

"Bunu yapmak kasları gevşetmeye yardımcı olur," deyip elini baldırıma sardı, hafifçe baskı uyguladı, sonra yavaş daireler çizerek ovmaya başladı. Kalbim o kadar şiddetli atıyordu ki onun da hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Gözlerimi yumarken istemsizce uyluklarımı birbirine bastırdım. O da bunu fark etmiş olmalıydı ki kalçamdaki sol elini sıktı. Nefesini alnımda hissedebiliyordum.

"Daha iyi misin?" diye sordu çatallı bir sesle.

Bacağımı hafifçe kaldırdım; deminki kadar acımıyordu. "Evet." Kendimi yukarı çektim ama şimdi garip bir şekilde onun tepesinde, dizlerimin üzerinde duruyordum. Göğsü benim yüzümden ıslanmıştı. Damlaları silmeye başladım ama elini bileğime dolayarak beni durdurdu. Yüzüme bakarken göz kapakları ağırlaşmıştı.

"Baş belasısın," dedi az önce söylediğim şeyi kopyalayarak. Aramızdaki hava paket lastiği gibi gerildi. Derin bir nefes aldığımda Sam'in bakışları göğsümün yükselişini takip etti. Evet, ne yazık ki meme uçlarım tamamıyla belirgindi. Islaktım ve üşüyordum.

Sam yutkundu ve tekrar gözlerime baktı. Bu bakışı onda daha önce de görmüştüm; fırtınalı, odaklanmış ve tamamen tüketiciydi. Gözlerinin içine düşüp asla çıkamayacakmışım gibi hissettiriyordu. Parmakları kalçamda, bikini altımın dikişinin hizasında hafifçe hareket etti. Diğer eli de uyluğumun arkasında aşağı yukarı kayıyordu. *Ne oluyor?*

Taylor, diye düşündüm. *Sam'in Taylor'ı var.*

Sam elini bacağımdan çekip başparmağını çatılmış kaşlarımın arasındaki kırışıklıklara bastırdı, sonra yanağımdan aşağı kaydırarak yüzümü avcunun içine aldı.

"Sen hâlâ tanıdığım en güzel kadınsın," dedi zımpara kâğıdı gibi pürüzlenmiş sesiyle.

Gözlerimi kırpıştırdım. Sözleri kafa karıştırıcı olduğu kadar muhteşemdi; sersemlemiş ve tahrik olmuştum. Ama bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum. Bunu istememeliydim. Başparmağı dudaklarımda gezinirken diğer elinin parmakları kalçama daha da gömüldü.

"Bu kötü bir fikir," dedim güç de olsa.

Gözlerini yüzümde gezdirdi, sonra altımda doğruldu. Şimdi kucağında oturuyordum. Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapatarak sığ nefesler almaya başladı. *Titriyor muydu?* Sanırım gerçekten titriyordu. Ellerimi omuzlarına götürüp kollarını aşağı yukarı ovuşturdum.

"Hey, sorun değil. Eski alışkanlıklar bazen su yüzüne çıkar, değil mi?" diyerek havayı yumuşatmaya çalıştım ama göğsümün içinde kalbim çığlık çığlığaydı. "Hadi kıyıya geri dönüp yüzerek gerginliği atalım."

Etrafıma bakındığımda gölün yarısına bile varmamış olduğumu gördüm. Dönüp Sam'e baktığımdaysa bir şeye karar vermeye çalışıyormuşçasına çenesini sıktığını fark ettim. Sonra sadece, "Tamam, peki," dedi.

~

Çok kısa ve çok sessiz tekne yolculuğumuzdan döndüğümüzde Sam üstünü değiştirmek için eve gitti. Gölde ilerlerken eski evime şöyle bir bakmış, annemle babamı verandada, ellerinde şarap kadehleriyle otururken görür gibi olmuştum. Şimdi de iskelenin ucunda, ayaklarımı suya uzatmış halde oturuyor, Sam'in gelmesini beklerken teknede olanları düşünüyordum. Parmaklarının bikinimin altına kaydığı an aklımdan hiç çıkmıyordu gerçi. Kalçalarımda dokunduğu yerler hâlâ karıncalanıyordu. Bir zamanlar Sam'i mümkün olabilecek her şekilde istiyordum ve bu

arzu hâlâ değişmemişti. O hayatına devam ettiyse benim de devam etmem gerekiyordu ve bunu yapamamış olmak çok utanç vericiydi. Yine de gerçek buydu. Kendimi tanıyordum. Onun yanındayken kendimi kontrol etmekte zorlandığımı biliyordum. Acaba bundan güzel bir hikâye çıkar mıydı? Kendini kontrol edemeyen kadın. Kendi kendime gülümsedim. Uzun zamandan beri ilk kez ilhama yakın bir şey hissetmiştim.

Sam'in ayak seslerini arkamda duyduğumda omzumun üstünden baktım. Bronz teninde mükemmel duran mercan rengi bir deniz şortu giymişti ve elinde iki havluyla bir su şişesi vardı.

"Ne düşünüyordun?" Havluları yere bırakıp omzu omzuma değecek kadar yakınıma oturdu ve su şişesini uzattı.

"Aklıma bir hikâye fikri geldi."

"Hâlâ yazıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Hiç yazmıyorum."

"Yazmalısın," dedi bir süre sonra nazikçe. "Bu işte gerçekten iyiydin çünkü. Yanılmıyorsam *Genç Kan*'ın imzalı kopyası hâlâ eski odamdaki masanın çekmecesinde duruyor."

Ona gözlerimi kocaman açarak baktım. "Cidden mi?"

"Evet. Hatta eminim." Yüzümdeki soruyu görmüş olmalıydı ki ben dillendirmeden yanıtladı. "Geçen yıldan beri eski odamda kalıyorum. Bir süre önce eski eşyalarıma göz atmıştım."

"Hâlâ atmadığına inanamıyorum. Bildiğim kadarıyla bende bile bir kopyası yok," dedim inanmazlıkla.

"Benimkini kesinlikle alamazsın." Sırıttı. "Hikâye bana ithaf edilmişti hatırlarsan."

"Hatırlamaz olur muyum," diye mırıldandım, nostaljiye kapılarak. Keşke Sue da burada olsaydı. Otuz yaşındaki Percy'nin alıştırma bile yapmadan gölün karşısına yüzmeye çalışmasını izlemekten keyif alırdı.

"Annen benden nefret etti mi?" Soru zihnimde şekillenir şekillenmez dudaklarımdan dökülüvermişti. Ona dönüp nasıl cevap vereceğini düşünmesini izledim. Uzun süre sessiz kaldı.

"Hayır, senden nefret etmedi Percy," dedi sonunda. "Öyle aniden konuşmayı kestiğimiz için endişeliydi sadece. Bir sürü soru sordu. Bazılarına cevabım vardı, bazıları cevapsız kaldı. Sanırım biraz da incinmişti." Mavi gözlerini bana dikti. "Seni çok severdi. Ailemizin bir parçasıydın." Dudaklarımı birbirine sertçe bastırıp yüzümü göğe kaldırdım.

Bu an, o an, diye düşündüm. *Ona söylemem gereken an.*

Fakat sonra Sam yine konuştu. "Bu arada ben de nefret etmiyorum."

"Efendim?" dedim ona bakarak.

"Senden nefret etmiyorum," dedi kısaca. Bu kelimeleri duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye dek hiç fark etmemiştim. Alt dudağım titremeye başlayınca dişlerimi üzerine geçirip acıya odaklandım. Cesaretim yok olmuştu. Kendimi çok zayıf hissediyordum.

"Teşekkür ederim," dedim sesimin çatlamayacağından emin olunca. Sam omzuyla omzuma hafifçe vurdu. "Yüzelim mi?" dedi kafasını sala doğru eğerek. "Belki burnunda birkaç çil çıkmasını sağlayabiliriz."

Gergin bir kahkaha attım. Önce o kalktı, sonra elini uzatıp beni kaldırdı.

"Önceden özür dilerdim Percy, ama yapacağım şey için üzgün değilim," dedi sırıtarak. Ve daha ne demek istediğini soramadan beni un çuvalı gibi kucaklayıp suya fırlatıverdi.

10

Yaz, On Dört Yıl Önce

TAVERN'DA ÇALIŞMAMA İZİN VERMESİ için Sue'yu ikna etmek kolay oldu. Ama kendi annemle babam hemen kabul etmediler. Para sıkıntımız yokken akşamlarımı neden restoranda geçirmek istediğimi anlamıyorlardı. Onlara kendi paramı kazanmayı, ayrıca Sam'le takılmayı istediğimi söyledim. İkinciyi söylemek acemi hatası olmuştu gerçi. Zaten birlikte çok fazla vakit geçirdiğimiz için bir de restoranda beraber çalışmamızı rahatsız edici buldular ve iki kurnaz profesör olarak, beni sorguya çekmek için Barry's Bay yolculuğunu fırsat bildiler.

Babam tuvalet molasından tam yirmi paket çikolata kaplamalı Timbits (nadir bulunan bir atıştırmalıktı ve en sevdiğimdi) ile dönüp koca kutuyu benim kucağıma bıraktığında bir şeylerin peşinde olduklarını anlamalıydım. (İkaz işareti! İkaz işareti!)

Ebeveynlerim bana sık sık nutuk çekmek zorunda olmadıkları için konuyu açmakta zorlandılar ve klasik bir başlangıç yaptılar:

Babam: "Persephone, Sam'i ne kadar sevdiğimizi bilirsin. O…"

Annem: "... çok hoş bir çocuk. Tek başına iki erkek çocuğunu yetiştirmenin Sue için ne kadar zor olduğunu hayal edebiliyorum. Fakat gerçekten iyi iş çıkarmış."

Babam: "Kesinlikle öyle. O harika bir çocuk. Ve gölde bir arkadaşın olduğu için çok mutluyuz evlat. Fakat sosyal çevreni Toronto'nun üst orta sınıfına doğru genişletmen de bir hayli önemli."

Annem: "Bizim çevremizde bir sorun olduğundan değil tabii. Delilah'nın ailesi, Buckley Mason'ın gelecek vaat eden bir genç olduğundan bahsetti."

Babam: "Gerçi hokey oyuncularına ne kadar güven olur emin değilim ama..."

Annem: "Mesele şu ki Sam'le o kadar çok zaman geçirmen bizi endişelendiriyor. Yapışık ikiz gibisiniz. Şimdi bir de restoran işi çıktı. Senin böyle genç yaşta..."

Babam: "... birine bağlanmanı istemiyoruz."

Onlara, Sam'in en iyi arkadaşım olduğunu, beni kimsenin anlamadığı gibi anladığını, her zaman hayatımda olacağını ve buna alışmaları gerektiğini söyledim. Tabii karşılıksız hayranlık kısmını atladım ve sadece, bir işe sahip olmanın bana sorumluluk almayı öğreteceğini belirttim.

Restoranda çalışmak, koreografisi yapılmış bir dansın parçası olmak gibiydi. Tüm sanatçılar, göründüğünden çok daha zor olan, neredeyse kusursuz bir rutini uygulamak için birlikte çalışıyordu. Sue harika bir patrondu. Ne diyecekse doğrudan söylüyor ama asla küçümseyici ya da asabi davranmıyordu. Her zaman gülüyor, müşterilerin en az yarısının adını biliyordu. Kalabalığı kolaylıkla yönetebiliyordu.

Julien ise dile getirilmeyen bir güçle ve mutfağın cehenneminde bile insanın tenini buz kestiren bakışlarla restoranın arka kısmını kontrol ediyordu. Sue'dan daha gençti, belki otuzlu yaşlarının başındaydı ama yıllarca derisi soyulmuş domuz gövdele-

rini ve Polonya birası fıçılarını yüklenmekten dolayı beli bükülmüştü. Ondan ölesiye korkuyordum; ta ki bir gün akşam yemeği sonrası sigara molasında Charlie'ye, "İyi ki yakında üniversiteye gideceksin de senden kurtulacağız. Kasabada yatağa atmadığın sadece üç tane falan kız kaldı herhalde," diye takıldığını duyana kadar. Charlie'yle dalga geçebilen herkes benim kitabımda mükemmel insan sayılırdı.

Charlie ve Julien ocaklarda, ızgarada ve fritözde birlikte çalışıyorlardı. Kendi aralarında sessiz bir iletişim kurma yolları vardı; siparişleri, Bay Florek'in vefatından önce Julien'e öğrettiği sistemle hallediyorlardı. Charlie'yi restoranda alnı konsantrasyonla gerilmiş, terli ve ciddi halde görmek ilk başlarda biraz rahatsız ediciydi. Arada bir göz göze geldiğimizde bana hızlı bir tebessüm atıyor ve aynı hızla yemeklere odaklanıyordu.

Restorandaki erkeklerin en küçüğü olan Sam ise bulaşık makinesini doldurup boşaltmaya ve siparişleri bildirmeye mahkûm edilmişti. Not kâğıtlarını Julien'e iletiyor, sonra gerekli malzemeleri getiriyordu. İhtiyaç olduğunda malzeme almak için bodrumdaki kilere koşan da oydu.

Tüm bunların en iyi yanı, Sue'nun benimle Sam'i aynı vardiyalara yerleştirmesiydi. İkimiz de perşembe, cuma ve cumartesi akşamları çalışıyorduk. Kirli bulaşıkları yemek salonundan mutfağa getirdiğimde onunla bakışmayı ve içerideki buharın saçlarını bukle bukle yapmasını seviyordum. Gecenin sonunda onunla temizlik yapmayı da seviyordum. Sam'in bulaşık yıkama becerisi makineye çatal bıçaklık yerleştirmekle sınırlı olsa da benim için sorun değildi; çünkü bu da hoşuma gidiyordu. Sam, bulaşık yıkamak dışında neredeyse her şeyde mükemmeldi.

İlçe genelinde yangın yasaklarının olduğu kuru bir yazdı ve ben, ergenliğin getirdiği cinsel enerji ve gerginlikten oluşan bir topa dönüşmüştüm. Sam geçen seneki gibi, sabah koşularından döndükten sonra birlikte yüzmek için beni alıyordu ve onların evine doğru yürürken tişörtünün yapıştığı karnına ya da alnından ve boynundan akan ter damlalarına bakmaktan kendimi alamıyordum.

Artık on altı yaşında olduğu için Muz Tekne'yi sürmesine izin veriliyordu. Temmuz ayında bir akşamüstü tekneye binip kasaba rıhtımına, dondurma yemeye gittik. Külahlarımız ellerimizde, su kenarındaki bir banka oturup biyoloji dersinde hayvanları kesip incelemenin faydalarını tartışmaya başlamıştık ki Sam eğilip dilini külahımın etrafında çevirerek pembe-mavi damlaları yakaladı. Bunu geçen yaz da yapmıştı ama bu seferki hayatımda gördüğüm en seksi şeydi.

Ben ona kocaman açılmış gözlerle bakarken, "Beş yaşındaki bir çocuğun tat alma tomurcuklarına sahipsin," dedi.

"Dondurmamı *yaladın*."

"Evet. Problem ne?" Kaşlarını çattı.

"Dilinle yaladın. Bunu yapmayı bırakmalısın."

"Neden? Erkek arkadaşının kızacağından mı endişeleniyorsun yoksa?" Sesi biraz kızgın geliyordu. Delilah, Yaz Çocuğu'nun verdiğim sinyalleri algılamasını beklemenin bir faydası olmadığını söyleyerek kuzeniyle görüşmeye devam etmem için beni ikna eden kişi olmuştu. Sam'e birçok kez Mason'ın erkek arkadaşım olmadığını, çıktığımızı ama ilişkinin ciddi olmadığını açıklamıştım. Gerçi ne Sam ne de Mason aradaki farkı anlıyormuş görünmüyordu.

"Bir milyonuncu kez söylüyorum, Mason benim erkek arkadaşım değil."

"Ama onunla öpüşüyorsun," dedi Sam.

"Evet ama büyütülecek bir şey değil," diye yanıtladım, konuyu nereye götürdüğünden emin olamayarak.

Külahından bir ısırık aldı, sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Ben sana biriyle öpüştüğümü söylesem büyütülecek bir şey olduğunu düşünür müydün?"

Kalbim patlayıp küçük parçacıklara bölündü. "Biriyle mi öpüştün?" diye fısıldadım.

Gergin olduğunu anlayabiliyordum çünkü göz temasını kesip bakışlarını körfeze dikmişti. "Evet. Yıl sonu dansında Maeve O'Conor'ı öptüm."

Maeve O'Conor'dan nefret ediyordum. Maeve O'Conor'ı öldürmek istiyordum.

"Maeve. Ne güzel bir isim," diye mırıldandım.

Sam'in mavi gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Büyütülecek bir şey değildi," dedi saçlarını yüzünden çekerken.

~

Yurttaşlık Bayramı o yaz büyük bir önem taşıyordu. Annemle babam ilk kez beni kulübede yalnız bırakacaktı. Ayrıca o hafta sonu, gölün karşısına tekrar yüzmeye karar vermiştim. Ebeveynlerim, yıllık bir gelenek haline gelecek gibi görünen atletizm başarımı kaçırmak istemese de bir etkinliğe katılmak mecburiyetindeydiler. Üniversitedeki bir dekan, küçük bir şaraphaneye dönüştürmek için Prince Edward County'de bir çiftlik satın almıştı ve düzenlediği partiye onları da davet etmişi. Cumartesi sabahı erken saatlerde bana veda edip gidene kadar partiyi dillerinden düşürmemişlerdi.

Hava yapış yapıştı ve yazın ilk yarısında olduğu gibi, muhtemelen yağmayacak bir yağmur vaat ediyordu. Floreklerin evinin etrafını saran çimenler uzun zaman önce kahverengiye dön-

müştü ama Sue çiçek tarhlarını düzenli tutmaya kararlıydı. Bu yüzden, oğullarını ve beni, sıcağa karşı bahçeyi sulamakla görevlendirip hafta sonu kalabalığı doluşmadan önce fazladan *pierogi* hazırlamak için restorana her zamankinden daha erken gitmişti.

Vardiya vaktimiz geldiğinde çoğu akşam olduğu gibi Muz Tekne'yle kasaba rıhtımına gittik, oradan da restorana yürüdük. Üstümde her zamanki gibi koyu renkli kot etek ve kolsuz bluz vardı; restorana vardığımızda terden sırılsıklam olmuştum. Tuvalette yüzüme soğuk su çarptım ve nemden elektriklenmiş saçlarımı düzeltip tekrar atkuyruğu yaptım, sonra biraz rimel ve pembe dudak parlatıcısı sürdüm.

Kapıları açtığımız andan gecenin sonuna dek masalar hiç boşalmadı. Son müşterilerin servisini de tamamlayıp temizliğe başladığımız sırada Sue yorgunluktan bayılacakmış gibiydi. Julien, berbat göründüğünü söyleyerek onu erkenden eve dönmeye zorladı.

İşlerimi bitirdikten sonra arka kapının dışında, her akşam beni bekledikleri yerde Charlie ve Sam'e katılarak, "Bütün gece *pierogi* suyunda kaynamışım gibi hissediyorum," dedim. Mutfaktaki işlerini halledince buraya gelip sırtlarını duvara dayayarak otururlardı. Onlara bahşişlerini uzattım.

"Bütün gece *pierogi* suyunun başında dikilen benim," dedi Charlie, kalkıp parayı cebine koyduktan sonra bana ne kadar ıslak olduğunu göstermek için tişörtünü çekiştirerek. "Senin yakınmaya hakkın yok. Eve döner dönmez göle atlayacağım."

Şaka yapmıyordu. Tekneyi bağlar bağlamaz şortunun düğmesini açtı ve tişörtünü çıkardı. Sue verandanın ışığını açık bırakmıştı ama su karanlıktı. Yine de ayın solgun ışığında, külotunu çıkarıp göle atlayan Charlie'nin çıplak kıçını seçebildim.

"Kahretsin Charlie," dedi Sam, ağabeyinin başı yüzeyde belirdiğinde. "Keşke uyarsaydın."

"Percy'ye iyilik yaptım," diye güldü büyük Florek. "Geliyor musunuz?"

Aşırı sıcak gecelerde uyuyamadığımda ben de gölde çıplak yüzüyordum ama etrafta birileri varken asla yapmamıştım. Fakat şu anda lahana ve sosis kokuyordum ve giysilerim vücuduma yapışmıştı. Yüzmek kulağa harika geliyordu.

"Ben geliyorum," dedim, midemdeki düğümleri görmezden gelerek bluzumun düğmelerine uzanırken. "Ama soyunurken arkanızı dönün." Bluzumu yere attım. Charlie yüzerek uzaklaştı ama arkamı kontrol ettiğimde Sam'in beyaz pamuklu sutyenime baktığını gördüm.

"Pardon," diye mırıldandı, sonra dönüp kendi tişörtünü çıkardı.

Eteğimle külotumu çıkardım, sutyenimi çözdüm ve hemen suya daldım. Benimle neredeyse aynı saniyelerde atlayan Sam'in beyaz uzuvlarını bir bulanıklık halinde görmüştüm. Birbirimizden ayrı duruyorduk ama ben onlardan biraz daha uzağa yüzüp sırtüstü döndüm ve kollarımla bacaklarımı açarak berrak göğün altında süzüldüm. Yorgun ayaklarım rahatlamayla karıncalandı. Göl etrafımda hareket ederken gözlerim ağırlaştı. Uzunca bir süre sonra biri üzerime su sıçrattı ve Charlie, "Sanırım Percy'yi yatırmanın zamanı geldi," dedi.

O iç çamaşırlarıyla eve koşup birkaç havluyla geri geldi, Sam de patikadan eve doğru yürümeme yardım etti.

"Yarın yüzmeye hazır mısın?" diye sordu, merdivenin sonuna geldiğimizde.

Cevap olarak hımladım. "Ama beni uyandırmak zorunda kalabilirsin," dedikten sonra iyi geceler diledim, evin ön basamaklarını tırmandım ve yatağıma gidip çırılçıplak uzandım.

Kapının tıklatılma sesiyle sıçrayarak uyandım. Saate baktığımda 08.01'i gösteriyordu.

"Arasan da olurdu," diye homurdandım, üzerime pamuk bir sabahlık geçirip alt kata inerek kapıyı açtığımda. Sam karşımda suçlu suçlu sırıtıyordu.

"Bizzat uyandırmam daha etkili olur diye düşündüm. Dün gece çok yorgun görünüyordun." Omuz silkti. Deniz şortuyla kapüşonlu hırka giymişti ve saçları her zamanki gibi suratındaydı.

"Anal kişiliğe sahip biri olarak saçlarının böyle darmadağınık olması cidden çok tuhaf," dedim ona ters bir bakış atarak.

İçeri girip spor ayakkabılarını çıkardı. "Bu sabah birileri bayağı huysuz."

"Daha şimdi uyandım ve çok fena çişim var." Tuvalete geçtim. "Kahvaltı yapmadıysan dolapta Cheerios, ekmek çekmecesinde de çörekler var."

Tam tuvaletimi yaparken telefon çalmaya başladı. "Telefona bakar mısın?" diye seslendim Sam'e. "Annem ya da babamdır."

Banyodan çıktığımda Sam alıcıyı direkt bana uzattı.

"Alo?"

"Percy, ben Mason." Gözlerim Sam'e kaydı.

"Selam. Senin bu saatte uyandığını bilmiyordum," diye cevap verdim, Sam dönüp kendini ekmek kızartma makinesiyle meşgul ederken. Evin ana katı açık plan olduğu için her şeyi duyması kaçınılmazdı.

"Bugün gölün karşısına yüzecektin, değil mi? Sana şans dilemek istedim." Mason göl evini haftada bir kez arıyordu. Ama aramasa da muhtemelen aklıma bile gelmezdi. Göldeyken şehirdeki hayatımla ilgili neredeyse her şeyi unuttuğum gibi onu da unutuyordum.

"Evet, bugün. Teşekkür ederim. Hava biraz kapalı," dedim camdan dışarı bakarak. "Ama rüzgâr yok gibi görünüyor. Bir sorun çıkmayacaktır."

"Telefonu açan kimdi?"

"Ah, Sam'di." Sam omzunun üstünden bana bir bakış attı. Mason'a ondan bahsetmiş, arkadaş olduğumuzu söylemiştim. Ama *en iyi* arkadaşım olduğunu ve ona karşı önemsiz sayılmayacak bir hayranlık beslediğimi belirtmemiştim tabii. "Yüzerken bana göz kulak olduğunu söylemiştim, hatırladın mı?" Sam, *kim, ben mi?* der gibi işaret edince gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bayağı erken gelmiş." Bu bir suçlama değildi. Mason kıskançlık etmeyecek kadar özgüvenliydi.

"Evet." Gergince güldüm. "Yataktan kalkabildiğimden emin olmak istemiş. Dün gece çok yorucuydu da."

"Peki, ben seni fazla tutmayayım o zaman. Sadece sesini duyayım demiştim. Ve..." Boğazını temizledi. "... seni özlediğimi söylemek istedim. Geri dönmeni sabırsızlıkla bekliyorum. Sana sarılmak istiyorum Percy."

Sam'in çöreğine krem peynir sürmesini izledim. Kolları kalındı ve açık renkli tüyleri güneşte parlıyordu. Küçük mutfağımızda dev gibi görünüyordu. Üç yıl önce tanıştığım sıska ergen değildi artık.

"Ben de," diye yanıtladım, yalanın ağzımda bıraktığı tadı sevmesem de. Mason'ı hiç özlememiştim.

Telefonu kapattığımda Sam tabağa koyduğu çöreği bana uzattı.

Teşekkür edip bir tabureye yerleşerek kahvaltıya başladım. O da kendine yeni bir çörek hazırlayıp tezgâhta karşıma yerleşti ve bir lokma ısırıp çiğnerken gözlerini bana dikti.

"Şu meşhur Buckley miydi o?" diye sordu dolu bir ağızla. Ona ifadesiz bir bakış attım.

"Mason."

"Sık sık arıyor mu?"

Oyalanmak için çöreğimden büyük bir ısırık kopardım. "Haftada bir," dedim bir dakika sonra. "Araması iyi bir şey aslında. Yoksa varlığını tamamen unuturum."

Sam çiğnemeyi yarıda bıraktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Ne o surat öyle?" diye sordum.

Lokmasını yutup boğazını temizledi. "Sadece… ondan pek hoşlanıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Hoşlanmadığımı söyleyemem. Gayet tatlı bir çocuk."

"Tamam Percy. Öyledir," dedi biraz bitkince.

"Mesele o değil." Yarısını yediğim çöreğime baktım. "Sana daha önce de söylemiştim, benim daha çok hoşlandığım başka biri var."

"E-postanda bahsettiğin çocuk mu?" diye sordu sessizce, ben tabağımdaki susamlarla oynarken. "Percy?"

Kafamı kaldırmadım. "Evet, o."

"Buckley biliyor mu?"

Sam'e baktım. Bahsettiğim kişinin kendi olduğunu bilip bilmediği belli değildi. İfadesi nötrdü.

"Emin değilim," dedim. "Onu okumak bazen zor oluyor."

Sessizce kahvaltımı bitirdikten sonra annemin benim için aldığı yüzücü tipi mayoyu giydim. Yüzmenin mükemmel bir hobi olduğuna karar vermişti ve sonbaharda yüzme takımının seçmelerine katılmamı istiyordu. Bana da mantıklı gelmişti ama hâlâ düşünüyordum.

Bugün pek de güzel bir gün sayılmazdı. Hava bunaltıcı ve bulutluydu ama en azından gölün yüzeyi düzdü.

Floreklerin iskelesine adım atarken, "Bugün geçen yıla göre çok daha az gergin görünüyorsun," dedim.

"Geçen yıl o günün öncesinde tam bir hafta boyunca kâbuslar görmüştüm," dedi. "Boğulacağını ve seni kurtaramayacağımı

düşünüyordum. Artık bunu hiç sıkıntı çekmeden yapabileceğini biliyorum." Ayakkabılarını çıkardı, gömleğini başının üzerinden çekti ve ikisini de iskelede bıraktı. Omuzlarını birkaç kez geriye doğru yuvarladı.

"Sende de bayağı gelişme var," dedim çıplak gövdesini işaret ederek. Gölgeler, göğsünün ve karnının çıkıntılarında oynaşıyordu. Kıkırdadı.

"Birlikte birkaç ısınma turu yapalım, sonra da başlayalım. Ne dersin?"

"Sen nasıl istersen, koç."

Biz suda ısınırken Sue ve Charlie kahveleriyle iskeleye inmişlerdi. Sam tekneyi hazırlarken ben gölden onlara el salladım. Sonra Sam'le birbirimize başparmaklarımızı göstererek yola çıktık.

Kolay değildi ama geçen yaz kadar zor gelmedi. Yüzme stilimi değiştirmeye veya yavaşlamaya gerek duymadım. Sabit, ritmik bir tempo tuttum. Bacaklarım yorulmuştu ama ağırlıkları yüzünden gölün dibine çekilivereceğimiş gibi hissetmiyordum. Omuzlarım sızlıyordu ama acıdan tükenecek gibi değildim. Sahile ulaştığımda sığ sularda oturup soluklandım. Sam de tekneyi kıyıya çekti.

"Geçen senekinden yedi dakika önce bitirdin!" diye bildirdi, tekneden atlayıp kumun üzerine bir soğutucu çanta bırakarak. Hemen dibime otururken teni terle parlıyordu. "Bence annen haklı; yüzme takımına girmelisin. Nefesini düzenlemek için bile duraksamadın!"

"Her sabah maraton koşan çocuk mu söylüyor bunu?" dedim hızlı nefesler arasında.

"Aynen öyle." Sam sırıttı. "Haklısın." Bana soğuk bir şişe su verdi. Yarısını içtim, kalanını bitirmesi için ona verdim. Rüzgâr esmeye başlamış, hava ağırlaşmıştı.

"Sonunda yağmur yağacak galiba," dedim, esintiyle dans eden kavak yapraklarını izleyerek.

"Öyleymiş. Annem büyük bir fırtınanın kopacağını söylüyor," dedi Sam kollarını dizlerine dolayarak. "Fazladan bir vardiya çalışmam için bana ihtiyacı olması çok kötü, yoksa korku filmi gecesi yapabilirdik."

"*Blair Cadısı*!" dedim.

"Çok uygun olurdu. Onu hâlâ nasıl izlemedik?"

"Eh, ben birçok kez izledim."

"Ondan eminim."

"Ama seninle hiç izlemedim." diye ekledim.

Sam, "Bu büyük bir ihmal," diye yanıtladı.

"İhmallerin en büyüğü." Birlikte sırıttık.

Kulübeye döndüğümde hareket edecek halim bile yoktu. Sue'nun destansı kahvaltılarından birinin ardından karnım davul gibi olmuştu ve tamamen bitkindim. Kendimi kanepeye bıraktım ve saat beşi geçerken ancak uyandım. Sam muhtemelen çoktan işe gitmişti. Bense bu akşam izinliydim. Şehirdeyken ailem beni her zaman evde yalnız bırakırdı ama göldeyken hep etraftaydılar. Dün gece o kadar çabuk uyuyakalmıştım ki yokluklarını fark etmemiştim. Fakat şimdi ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Uyku sersemi banyoya gidip yüzüme su çarptım ve avuçlarıma dolan soğuk sıvıyı höpürdeterek içtim. Sonra bir defter alıp göle indim ve iskelenin ucundaki Muskoka sandalyelerinden birine oturdum. Rüzgâr daha da hızlanmıştı ve gri suların üzerinde beyaz köpükler hareket ediyordu. Yeni hikâyem için birkaç fikir yazdım ama kısa süre sonra sayfalara yağmur damlaları düşmeye başlayınca eve dönmek zorunda kaldım.

Akşam yemeği için sosis pişirip annemin bıraktığı pilav ve fasulye salatasıyla birlikte yedim. Ardından can sıkıntısıyla oturma odasına geçip *Blair Cadısı*'nı bulana kadar DVD koleksiyonumuzu karıştırdım.

Berbat bir seçimdi. Bu filmi her izlediğimde korkardım ama ilk defa yalnız izliyordum. Ormanın ortasındaki bir göl evinde, tek başımaydım. Karanlık ve fırtınalı bir geceydi. Filmi yarısında durdurup kapıları kilitledim, evin her yerini gezip dolapları, yatakların altını, duş perdesinin arkasını kontrol ettim. Tam tekrar oynat düğmesine bastığım anda şiddetli bir gök gürültüsü evi sarstı ve bunu bir şimşek takip etti. Gökyüzü her aydınlandığında arka kapının camına bastırılmış korkunç bir yüz görmeyi bekliyordum. Film bittiğinde fırtına dinmişti ama hava hâlâ yağışlı ve çok karanlıktı. Aşırı korkuyordum.

Kendime mısır patlattım ve dikkatimin dağılması umuduyla *Amcam Tek Başına* filmini açtım ama John Candy ile Macaulay Culkin bile korkumu yatıştıramadı. Ağaç kabuğu parçalarını ve küçük dalları çatıya savurarak bir çatırtı senfonisi oluşturan rüzgâr da her şeyi daha beter hale getiriyordu. Evimizin bu kadar gıcırdadığını daha önce hiç fark etmemiştim. Sonunda çıldıracak raddeye gelip Floreklerin evini aradığımda saat on biri biraz geçmişti.

Sam ilk çalışta açtı.

"Selam. Bu kadar geç aradığım için üzgünüm ama burada korkudan ölmek üzereyim. Rüzgâr tuhaf sesler çıkarıyor ve az önce *Blair Cadısı*'nı izledim. Evet, aptalca bir seçimdi. Bu gece burada tek başıma uyumamın imkânı yok. Sizde yatabilir miyim?"

"Elbette. Benimle de yatabilirsin," dedi telefonun diğer ucundaki ses. "Nasıl istersen, Pers."

"Charlie?"

"Ta kendisi," diye yanıtladı. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Tam aksine. Hiç bu kadar tahrik olmamıştım."

"Sen zalim bir kadınsın, Percy Fraser. Dur kapatayım da Sam'i çağırayım."

Sam beş dakikadan az bir süre içinde bir şemsiyeyle bizim kapıdaydı. Beni almaya gelmesine teşekkür edip bu kadar çocukça davrandığım için özür diledim.

"Sorun değil Percy," dedi, diş fırçamla pijamalarımı koyduğum çantayı alarak.

El feneri getirip getirmediğini sorduğumda gözlerini devirdi. Ne zaman bir el fenerine ihtiyacı olmuştu ki? Bizim evden ayrılırken ona mümkün olduğunca yakın durarak koluna girdim. Çalılıklardaki hışırtıyı, ardından da bir dalın kırılma sesi duyduğumda neredeyse çığlık atacaktım. Boştaki kolumu Sam'in beline sararak kendimi ona iyice yapıştırdım.

Gülerek, "Muhtemelen bir rakun ya da kirpidir," dedi ama verandaya çıkana kadar ona sıkıca tutundum. "Sessiz olmamız gerek," diye fısıldadı içeri süzülürken. "Annem çoktan uyudu. Yoğun bir akşamdı."

"Kapıyı kilitlemeyecek misin?" diye sordum o mutfağa doğru ilerlerken.

"Yoo. Dışarı çıkarken bile kilitlemeyiz," dedi ama gözlerimdeki dehşeti görünce geri dönüp sürgüyü çekti.

Ana kat karanlıktı ve Charlie'nin bodrumda izlediği televizyondan gelen belli belirsiz ses merdivenlerden yukarı süzülüyordu. Sam iki bardağa su doldururken elmacıkkemiklerinin altındaki çukurları dolduran gölgeleri inceledim. Yüz hatları ne ara bu kadar belirginleşmişti?

"Ben buradaki kanepede uyurum, sen de benim yatağımda yatarsın," dedi bardaklardan birini bana uzatarak.

"Yalnız uyumayı hiç istemiyorum," diye fısıldadım. "İkimiz de senin odanda uyuyamaz mıyız?"

Sam elini saçlarının arasından geçirerek düşündü. "Olur. Bodrumda bir yerde şişme yatağımız olacaktı. Şişirmek biraz zaman alıyor ama olsun." Saat geç olmuştu ve Sam'e daha fazla zahmet vermek istemiyordum. Ama yatağında beraber yatmayı önerdiğimde tereddüt etti.

"Yemin ederim uykumda tekme atmam," diye söz verdim. Çenesi seğirirken saçlarını tekrar karıştırdı.

"Peki, tamam," dedi huzursuzca. "Fakat duş almam gerekiyor. Soğan ve fritöz yağı kokuyorum."

~

Ana kattaki banyoda dişlerimi fırçaladıktan sonra genelde uyurken giydiğim pamuklu şortla askılı tişörtümü giydim, saçımı kalın bir örgü yaptım ve Sam'in, misafir beklememesine rağmen temiz ve düzenli olan odasına geçip onu beklemeye başladım. Fotoğrafımız hâlâ masasının üzerindeydi. *Süper Doktor* da kitaplığının en üst rafında, babasıyla çektirdiği bir fotoğrafın yanında dik şekilde duruyordu. Tolkien setine daha iyi bakmak için dizüstü çökmüştüm ki Sam içeri girip kapıyı usulca kapattı.

"Ben bunları hiç okumadım," dedim başımı kaldırmadan.

Yanıma çömelip *Hobbit*'i raftan aldı. Saçları ıslaktı ve yüzünden geriye doğru özenle taranmıştı. Etrafa sabun kokusu yayıyordu.

"Nefret edeceğinden neredeyse eminim ama istersen ödünç alabilirsin." Kitabı bana uzattı. "İçinde çok fazla şarkı var."

"Ah... Bir bakayım, teşekkürler." Aynı anda doğrulduk. Sam hemen dibimde bir kule gibiydi. Kafamı kaldırıp ona baktığımda yüzü pespembe oldu.

"Yatarken hep bu tişörtü mü giyersin?" diye sordu. Ne demek istediğini düşünerek kendime baktım. "Buradan bakınca biraz açık görünüyor."

Askılı tişörtüm beyazdı ve düşününce, gerçekten de oldukça açıktı. Göğsümün ve boynumun yanmaya başladığını hissettim. "Bu sorunu aşağı bakmayarak çözebilirsin," diye mırıldandım. Yine de bir yanım –büyük, aç bir yanım– heyecanlanmıştı.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Doğru. Üzgünüm. Birden öyle karşımda görünce..."

Rahat eşofman altına ve tişörtüne baktım. Böyle sıcak bir gece için fazla görünüyorlardı. "*Sen* yatarken genelde böyle mi giyiniyorsun?"

"Evet. Kışın."

"Şu anda yazın ortasındayız, biliyorsun değil mi?"

Olduğu yerde kıpırdandı. O an gergin olduğunu anladım. Sam neredeyse hiç gerilmezdi.

"Farkındayım. Hava sıcak olduğunda… şey…" Ensesini ovuşturdu. "Genellikle *boxer*'la uyurum."

"Anladıım," diye mırıldandım. "O zaman eşofman kalsın."

İkimiz de tek kişilik yatağa baktık. "Bu tuhaf olmayacak, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi kendinden emin bir şekilde.

Lacivert yatak örtüsünü açtığında ne yapacağımı bilemeyerek yatağa girdim. Duvara mı dönmeliydim? Yoksa bu kabalık mı olurdu? Belki de sırtüstü yatmalıydım. Sam yanıma oturduğunda hâlâ karar verememiştim. Naneli diş macununun kokusunu alabiliyordum. Omuzlarımızla kalçalarımız birbirine değiyordu.

Elimde tuttuğum kitaba baktı. "Kitap okumak ister misin? Işık açık kalsın mı?"

"Aslında bugünkü yüzme yüzünden hâlâ çok yorgunum." Ciltsiz kitabı ona uzattığımda alıp komodinin üzerine koydu ve lambayı kapattı.

Sırtüstü yatmanın en iyisi olduğuna karar verdim ve başımı yastığa koymak için yatakta geriye doğru kaydım. Sam de aynısı-

nı yapınca dar yatakta sıkışarak öylece uzandık. On dakika kadar gözlerim açık halde yattım. Kalbim hızla çarpıyor ve bedeninin dokunduğu her yerim cızırdıyordu.

"Aşırı sıcak," diye fısıldadı bir süre sonra. Anlaşılan ikimiz de uyumuyorduk.

"Eşofmanınla tişörtünü çıkar o zaman," diye fısıldadım. "Benim için sorun olmaz. Seni deniz şortuyla gördüm sonuçta. *Boxer* da çok farklı değil." Birkaç saniyeliğine tereddüt etti, sonra üstündekileri çıkarmaya koyuldu. Tam emin değildim ama sanırım yere koymadan önce ikisini de katlamıştı. Başını bana çevirdiğinde nefesi yanağıma çarptı. İkimiz de hâlâ uyanıktık.

"Bunun tuhaf olmamasına sevindim," dediğinde kendimi tutamayıp kahkaha attım. Beni susturmaya çalıştı ama kendi de gülmeden duramıyordu. Bu da beni daha da güldürdü. Sonunda Sam bana dönüp eliyle ağzımı kapattı. Ve vücudumdaki her hücre donma noktasına geldi.

"Annemi uyandıracaksın. İnan bana, bunu istemezsin," diye fısıldadı. "O kadar yorgundu ki yatağa şarap kadehiyle gitti." Yavaşça ağzımdan çektiği elini yüzüme geri koyma dürtüsüyle savaştım. Sonra bir süre daha sessizce yattık. Sam hâlâ bana dönüktü.

"Percy?" dediğinde ben de yana döndüm. Vücudunun şeklini zar zor seçebiliyordum; kuzeydeki geceler karanlık kelimesine yeni bir anlam kazandırıyordu. "Sana Maeve'i öptüğümü söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kalbim gümbürdemeye başladı.

"Evet," diye mırıldandım ama sonrasını duymak istediğimden emin değildim.

"O öpücük bir şey ifade etmiyordu. Demek istediğim, ondan o şekilde hoşlanmıyorum."

"Neden öptün o zaman?" Soru bir refleks gibi ağzımdan kaçıvermişti.

"Yıl sonu dansına birlikte gitmiştik ve gecenin son yavaş şarkısı çalıyordu. Bilmiyorum. Olması gereken buymuş gibi gelmişti."

"Sen mi ona teklif etmiştin?" Bana baloya katıldığını söylemişti ama bir kızla birlikte gittiğinden bahsetmemişti.

"O teklif etti," diye açıkladı. "Böyle konuları normalde konuşmuyoruz diye sana söylemedim sanırım. Emin değilim."

Bir an düşündüm. "İlk öpücüğün müydü?" diye sordum. Sam sessiz kaldı. "Bana söylemeyecek misin? Sen benim ilk öpücüğüme şahit oldun."

"Hayır," diye yanıtladı.

"Hangisi için hayır? İlk öpücüğün değil miydi yoksa bana söylemeyecek misin?"

"İlk öpücüğüm değildi. On altı yaşındayım Percy."

"İlki ne zamandı?" Sesim kısılmıştı.

"Bilmek istediğinden emin misin? Biraz tuhaflaştın sanki."

"Evet," diye tısladım. Çığlık atmak istiyordum. "Söyle."

"Geçen yıldı. Okuldan bir kız birlikte buz pateni yapmayı teklif etti, sonra beni ceza alanına itip dudaklarıma yapıştı. Biraz çılgıncaydı."

"Psikopattı herhalde."

"Öyle gibi. Bir daha çıkmadık." Duraksadı. "Ama Jordie'nin ablasının arkadaşı Olivia ile birkaç kez randevuya çıktım." *Jordie'nin ablası bizden bir yaş büyük.*

"Onu öptün mü peki?" Boğuluyormuş gibi konuşuyordum. Başım dönüyordu. Üç kız. Sam tam üç kızı öpmüştü. Ve biri on birinci sınıfa gidiyordu. Gerçi niye şaşırıyordum ki? Sam çok zeki, tatlı, hoş bir çocuktu ama benimdi. Benim. Sadece benim.

Başka bir kızın onunla vakit geçirmesi düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Şey, evet. Öpüştük." Tereddüt etti. "Biraz da yakınlaştık."

"On birinci sınıfa giden bir kızla mı *yakınlaştın*?" diye cıyakladım.

"Evet, Percy. Bu çok mu şaşırtıcı?" Sesi kırgın geliyordu. "Sen erkek arkadaşınla öpüşüp yakınlaşmıyor musun?"

Derin bir nefes aldım. "O. Benim. Erkek. Arkadaşım. Değil," diye fısıltıyla bağırıp omzunu bir kez, iki kez dürttüm. En sonunda Sam bileğimi kavrayıp çıplak göğsüne bastırdı.

"O zaman erkek arkadaşın olmayan o çocukla öpüşüp yakınlaşmıyor musun diye sorayım."

Kendimi tutamadan, "Başkasıyla öpüşmeyi tercih ederim," dedim ama sözcükleri anında boğazıma geri tıkmak istedim.

"Kiminle?" diye sordu. Tenim adrenalinle gerildi, yine de ağzımı kapalı tuttum. Sam bileğimi hafifçe sıktı. Acaba nabzımın ne kadar hızlı attığını hissediyor muydu? "Kiminle, Percy?"

Homurdandım. "Bana söyletme," derken sesim o kadar kısıktı ki dillendirip dillendirmediğimden kendim bile emin olamadım. Sonra Sam'in sıcak nefesini yüzümde hissettim. Alnını benimkine yaslamıştı.

"Lütfen söyle bana," diye yalvardı yumuşak bir sesle. Şampuanının kokusu, nemli saçları, vücudundan gelen ısı içimde yoğun duyguların kabarmasına neden oluyordu.

Güçlükle yutkundum. "Biliyorsun," diye fısıldadım.

Sam sessiz kaldı. Ağzı benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve başparmağı bileğimi okşuyordu.

"Emin olmak istiyorum," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve kelimeleri serbest bıraktım.

"Seninle öpüşmeyi tercih ederim."

Bu itiraf dudaklarımdan dökülür dökülmez Sam onlara yapıştı. Öpüşü yoğun ve ısrarcıydı. Bir uçurumdan sıcacık bal dolu bir çukura atlamak gibiydi. Sonra aynı hızla geri çekilip kesik nefesler alırken alnını alnıma dayadı.

"Oldu mu?" diye fısıldadı.

Kafamı iki yana salladım. "Daha fazla istiyorum."

Aramızdaki boşluğu kapatıp dudaklarıma yumuşacık öpücükler kondurmaya başladı. Yine de yeterli değildi. Bileğimi bıraktığında ellerimi saçlarına daldırıp onu iyice kendime çektim. Dilimi alt dudağındaki o çizgide kaydırdım, ardından dudağını ağzımın içine aldım. Derin derin inledi ve birden elleri her yerimdeydi. Sırtımda, kalçamda, karnımda. Nane tadındaki dili benimkini okşamaya başladı. Bacağımı onunkine dolayarak kalçasına iyice yaslandığımda gırtlağından acı dolu, çaresiz bir ses yükseldi. Belimi kavrayıp aramıza birkaç santimlik mesafe koydu.

"İyi misin?" diye sordum. Cevap gelmedi. "Sam?"

"Kafa sallıyorum," dedi.

"Özür dilerim. Biraz kaptırdım galiba."

"Özür dilenecek bir şey yok. Hoşuma gitti." Derin bir nefes aldı. "Ama bence artık uyumalıyız. Yoksa *ben* kendimi kaptıracağım."

Kafa salladım.

"Percy?"

"Kafa sallıyorum."

Sonra beni tekrar öptü. İlk başta yavaştı. Dudağımı hafifçe emdi ve sıcak dilini ağzımda dolaştırdı. İnledim. Daha fazla, daha fazla, daha fazla istiyordum. Ellerimi sırtından beline, oradan da *boxer* şortunun lastiğine kaydırdım. Karşılık olarak o da popomu avuçladı. Heyecanının kanıtını hissettiğimde kendimi ona bastırdım. Bir anda keskin bir nefes alıp dondu.

"Durmamız gerek Percy." Yanlış bir şey mi yaptım diye soracaktım ki çatlayan sesiyle, "Gelmek üzereyim," dedi.

Rahat bir nefes aldım. "Tamam."

Parmak uçlarını yüzümde dolaştırdı. "Uyuyalım mı o zaman?"

"Ne kadar uyuyabilirsek," dedim sessizce gülerek. Sonra duvara döndüm. Yüzümde bir gülümseme vardı. Bir süre sonra her nasılsa uyku beni içine çekmeye başladı. Dalmadan hemen önce Sam'in, "Ben de seninle öpüşmeyi tercih ederim," dediğini duydum.

~

Bir şey beni aniden uyandırdı. Gözlerimi açtığımda nerede olduğumdan emin değildim. Vücudumun orta kısmında bir ağırlık vardı. Duvara bakarak birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, sonra her şeyi hatırladım.

Sam'in yatağındaydım.

Sam'le birlikteydim.

Sam beni öpmüştü.

Sam uyurken kolunu bana sarmıştı.

Kapı iki kez sertçe tıklatıldı. Telaşla nefes aldım. Sam'in avcu yine ağzıma kapandı.

"Sam, saat dokuz oldu," diye seslendi Sue. "Koşuya geç kalma diye uyandırayım dedim."

"Sağ ol anne. Birazdan aşağıda olurum," dedi Sam. Annesinin ayak sesleri kapıdan uzaklaşana dek kıpırdamadan yattık. Sonra elini ağzımdan çekti ama kolu hâlâ belimdeydi. Ona doğru geriledim ve kalçamda sertliğini hissettim.

"Kusura bakma," diye fısıldadı. "Her uyandığımda oluyor."

"Benimle alakası yok mu yani? Egom biraz yaralandı doğrusu."

"Üzgünüm."

"Özür dileyip durma," diye tısladım.

"Tamam, üzgü..." Kafasını sırtıma yaslayıp iki yana salladı. "Biraz gerginim." Yüzünü bana bastırdığı için sesi boğuktu.

"Ben de," diye itiraf ettim. "Ama sorun değil. Hatta gayet güzel bir his."

"Öyle mi?"

"Öyle." Kalçamı yine ona bastırdım. Kısık bir küfür savurdu.

"Percy." Beni hafifçe itti. "Şimdi aşağı inip annemle kahvaltı yapacağız. Biraz sakinleşmem gerek."

Kendi kendime gülümseyip yüzüne bakmak için döndüm. Saçları her zamankinden daha dağınık, mavi gözleri hâlâ uykuluydu. Çok tatlı görünüyordu. Ben onu incelerken o da beni inceledi. Gözleri önce yüzümde, sonra da tişörtümde dolaştı.

"Günaydın," dedim.

"Bu tişörtü sevdim." Tembelce sırıtıp parmağını tişörtümün askısında kaydırdı.

"Sapık," diyerek güldüğümde dudaklarıma yapıştı. Sert, yoğun ve uzun bir öpücüktü. Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti.

"Günlük dozumu aldım," dedi. "Sana bir *sweatshirt* bulayım. Charlie'nin manzaranın tadını çıkarmasına izin veremeyiz."

Kalçamı ve uyluklarımın yarısını kapatan *sweatshirt*'ünü giydikten sonra Sam'in peşinden alt kata indim. Sue dağınık topuz yapılmış saçları ve çiçekli sabahlığıyla masada her zamanki yerinde oturmuş, kahvesini yudumlayarak bir aşk romanı okuyordu. Dudaklarında minik bir gülümseme vardı. Ancak bizi eşikte görür görmez kayboldu.

"Percy dün gece burada kaldı," diye açıkladı Sam. "Sen uyuduktan sonra telefon etti. Korku filmi izleyince tek başına kalamamış."

"Umarım sorun olmaz Sue. Yalnız kalmak istemedim."

Sue bir bana, bir oğluna baktı. "Nerede uyudu peki?"

"Benim yatağımda," dedi Sam. Ben bir oğlanı yatağıma aldığımı annemle babama asla itiraf edemezdim. Ama Sam yalan söylemekten hoşlanmıyordu.

"Sam, iki kâse mısır gevreği hazırla," diye buyurdu Sue. Sam buyruğu yerine getirirken ben de rahatsızca masaya oturup annemlerin gezisiyle alakalı konuştum.

Sam masaya gelince annesi boğazını temizledi. "Percy, buraya ne zaman istersen gelebileceğini biliyorsun. Ve Sam, sen de sana güvendiğimi biliyorsun. Fakat ikiniz de artık büyüdüğünüz ve birlikte çok sık vakit geçirdiğiniz için ciddi bir konuşma yapmanın zamanı geldi diye düşünüyorum." Sam'e baktığımda ağzının bir karış açık olduğunu gördüm. Ben de masanın altında bilekliğimle oynuyordum.

"Anne, bu hiç gerekli değ..."

"Böyle şeyler için henüz çok gençsiniz," diye lafını kesti Sue, bir ona bir bana bakarak. "Ama aranızda herhangi bir şey olursa..." Sam bir şey söyleyecek gibi olunca onu susturmak için ellerini kaldırdı. "... güvende olacağınızdan ve birbirinize saygı çerçevesinde yaklaşacağınızdan emin olmam gerek. Bu başkalarıyla olabilecek yakınlaşmalarınız için de geçerli."

Gözlerimi mısır gevreğime diktim. Sue haklıydı; itiraz edemezdim.

"Percy, Sam bana bir şeyden bahsetti. Toronto'da kendinden büyük bir çocukla görüşüyormuşsun."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Evet, öyle denebilir," diye mırıldandım.

Gözlerinde hayal kırıklığı belirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "O çocuktan hoşlanıyor musun peki?"

"Anne!" Sam utançtan pancar kesilmişti. Sue onu tek bir bakışla susturup tekrar bana döndü. Şimdi ikisinin de gözleri bendeydi.

"Hoş bir çocuk," dedim ama Sue daha fazlasını istiyordu. "Ama o benden, benim ondan hoşlandığımdan daha çok hoşlanıyor."

Sue uzanıp elini benimkinin üstüne koydu ve gözlerini gözlerime dikti. Bu özelliğini Sam'e de aktarmıştı. "Şaşırmadım. Sen çok akıllı ve iyi bir kızsın." Elimi sıkıp arkasına yaslandı. Ve biraz daha sert bir sesle devam etti: "Bir erkek ne kadar hoş olursa olsun onunla bir şeyler yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum. Hiçbir şey için acele etmeye lüzum yok. Bir kişi seni acele ettiriyorsa, acele etmeye değmeyecek biridir. Anlıyor musun?"

Anladığımı söyledim.

"Hiçbir erkeğin saçmalıklarına boyun eğme. Benim oğullarımın bile."

"Peki," diye fısıldadım.

"Ve sen." Sue, Sam'e döndü. "En iyi kızlar beklemeye değer. Her şeyden önce güven ve dostluk gelir. Daha on altı yaşındasın, önümüzdeki dönem on birinci sınıfa başlayacaksın. Ve umut ediyorum ki önünde daha upuzun bir hayat var." Hüzünle gülümsedi. "Pekâlâ, bu kadar anne konuşması yeter." Avuçlarını masaya dayayarak kalktı.

"Ah, bir şey daha! Eğer Percy bir daha burada kalmak isterse sen burada, kanepede uyuyacaksın sevgili oğlum."

~

Annemlerin geri dönmesiyle birlikte havayı incelten sıcak, tozlu günler de döndü. Aşırı kuru günlerden birinde kulübenin karşısındaki kayalık alanda küçük bir çalı yangını başladı. Çalılıklardan dumanlar yükselirken kayıkçılar söndürmeye yar-

dım etmek için birer birer kıyıya yanaştılar. Sam, Charlie ve ben de Muz Tekne'yi alıp kıyıdan biraz uzakta demirledik. Oğlanlar söndürme çalışmaları için su kovası zincirine katılırken ben kenarda bekledim. Alevler fazla yüksek değildi ama yangın söndürüldükten sonra Sam ve Charlie tekneye geri döndüklerinde kendileriyle o kadar övünüyorlardı ki gören de yanan bir binadan bebek kurtardıklarını zannederdi.

Sonrasındaki günlerde Sam ve ben birlikte yüzdük, çalıştık. Onun küçük kasaba hayatından ve düşünce şeklinden bıkması, benim yüzme takımı seçmelerine katılmayı düşünmem ve *Testere* filmlerinin en can alıcı anlarının neler olduğu gibi pek çok şey hakkında konuşsak da öpüştüğümüz geceden bir kez bile bahsetmedik. Konuyu nasıl açacağımı bilemiyor, doğru zamanı bekliyordum.

Mason arada bir ev telefonunu arıyordu ama konuşmalarımız yalnızca birkaç dakika sürüyordu. Öyle ki bir telefon görüşmemizin ardından babam gözlüğünün üstünden bana baktı, "O çocukla her konuştuğunda çok fazla peynir yediğin için acilen tuvalete gitmen gerekiyormuş gibi görünüyorsun," dedi. İğrenç bir benzetmeydi. Yine de haklıydı. Mason'la aramdakileri bitirmek için şehre dönmeyi bekliyordum. Bunu telefonda yapmak istemiyordum.

Ağustos ayının üçüncü haftasında hava değişti. Bölgenin üzerine yoğun bir kara bulut örtüsü çöktü ve şişkin karınlarından boşalan sular, Algonquin Park'tan Ottawa'ya kadar her yeri sırılsıklam etti. Göle yaz tatiline gelenler erkenden toplanıp şehre döndüler. Gölün üzeri hafif bir pusla kaplandı ve her şeyin siyah beyaz görünmesine neden oldu. Karşı kıyıdaki yeşil tepeler bile sisle sarılmıştı. Babam açık hava delisi olmadığı için hep birlikte evde oturmaktan memnundu. O rutubeti önlemek için ateşi beslemeye devam ederken annemle ben kanepeye yerleşiyorduk. Annem toplumsal cinsiyet ilişkileri ders programına

eklemeyi düşündüğü yarım düzine kitabı gözden geçiriyor, ben de yeni hikâyem üzerinde çalışıyordum. Sam de, onunla Antik Yunan tıbbı ve Hipokrat hakkında hararetli bir şekilde konuşan babamla birlikte masada oturuyor ve bin parçalık bir yapbozla uğraşıyordu. Ben babamın anlattıklarına kulağımı tıkamıştım ama Sam büyülenmiş gibiydi. Restoranda çalışmanın bana maaş çeki formunda bir özgürlük hissi vermesi gibi, babamla konuşmanın da Sam'e daha büyük bir olasılıklar dünyasına pencere açtığı hissine kapılıyordum. Bazen benimle muhabbet ederken de aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Şehirden ve ziyaret ettiğim müzelerden, dev sinemalardan ve konser salonlarından bahsetmeme bayılıyordu.

Altı gün süren şiddetli yağmurdan sonra, yatak odamdaki üçgen pencerelerden süzülen güneşle uyandım. Gölün yansıması duvarlarda ve tavanda benekler oluşturuyordu. Sam, beni çalıların arasında bir yürüyüşe çıkardı. Tüm sezon boyunca kuru olsa da şimdi kayaların ve dalların üzerinde köpüren bir dereyi izleyerek ilerledik. Yağmurdan sonra hava soğuduğu için kot pantolonumu ve eski Toronto Üniversitesi *sweatshirt*'ümü giymiştim. Sam de ekose bir gömlek tercih edip kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Bastığımız yerler nemliydi ve ormanın dört bir yanında mantarlar filizlenmişti. Bazılarının neşeli sarı-beyaz şapkaları vardı, bazılarının üstü yassıydı.

"İşte geldik," dedi Sam, sık çalıların arasında yaklaşık on beş dakika yürüdükten sonra. Omzunun üstünden ileri baktım ve tırmanmakta olduğumuz hafif eğimin düzleşerek küçük bir su birikintisi oluşturduğunu gördüm. Ortasında zümrüt rengi yosunlar ve solgun likenlerle kaplı devrilmiş bir ağaç uzanıyordu.

"Buraya ilkbaharın ilk günleri, karlar yeni eridiğinde gelmeyi seviyorum," dedi. "Derenin suyu öyle gürültülü akıyor ki inanamazsın." Ağacın üstüne çıkıp oturdu ve yanındaki boşluğa vurdu. Ben de yanına gittim ve bacaklarımı göletin üzerinde sallayarak oturdum.

"Çok güzel gerçekten. Şuradan bir cüce ya da bir peri çıkıverecekmiş gibi," dedim, dibinde kahverengi mantarların büyüdüğü kalın, çürüyen bir ağaç kütüğünü işaret ederek. Sam kıkırdadı.

"Gelecek hafta sonu şehre döneceğimize inanamıyorum," diye mırıldandım. "Gitmek istemiyorum."

"Ben de gitmeni istemiyorum."

Bir süre derenin şırıltısını dinleyip sivrisinekleri savuşturduktan sonra Sam, "Düşünüyordum da," diye lafa girdi tekrar. Kısık ve titrek sesinin aksine bakışları sabitti.

Neyin geldiğini biliyordum. Belki de bunu bekliyordum. Koyu renkli saçlarım yüzüme düşecek şekilde başımı eğdim ve gözlerimi ayaklarımıza diktim.

"Seni ve beni... Bizi düşünüyordum," dedi ayağıyla ayağımı dürterek. Ona baktım –saçlarının uçları nemden kıvrılmıştı– ve zayıf bir şekilde gülümsedim.

"Seninle öpüştüğümüz o geceyi kaç kez düşündüm anlatamam." Bana utangaç bir sırıtış atarken bakışlarımı tekrar yere çevirdim.

"Bunun bir hata olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Hızlıca, "Hayır! Kesinlikle öyle değil," dedi ve elimi tutup parmaklarını benimkilere geçirdi. "Aksine, inanılmazdı. Kulağa klişe geleceğini biliyorum ama hayatımın en güzel gecesiydi. Aklımdan hiç çıkmıyor."

"Benim de," diye fısıldadım, sudaki yansımalarımıza bakarak.

"Sen ve ben özeliz," diye başladı. "Senden başka kimseyle vakit geçirmek, konuşmak istemiyorum. Senden başka kimseyi öpmek istemiyorum." Duraksadı. Midem bulanıyordu. "Ama benim için önemlisin; öpüşmekten çok daha önemli hem de. İşin o tarafını aceleye getirirsek diğer her şeyi mahvedeceğimizden endişeleniyorum."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum ona bakarak. "Sadece arkadaş olalım mı diyorsun?"

Derin bir nefes aldı.

"Sanırım doğru anlatamadım." Kendi kendine sinirlenmiş gibiydi. "Demek istediğim şu ki sen benim için herhangi bir arkadaş değilsin, benim en iyi dostumsun. Fakat sen gidince aylarca birbirimizi görmediğimiz oluyor. Hâlâ çok genciz ve benim daha önce hiç kız arkadaşım olmadı. İlişkiler nasıl yürütülür bilmiyorum ve seninle aramızdaki şeyi mahvetmek istemiyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum Percy. Olabilecek her şekilde. Ama hazır olduğumuzda."

Gözlerimdeki batmayla savaştım. Ben hazırdım. Onunla olmak istiyordum. On altı yaşındaydım ama Sam benim için doğru kişiydi. Bunu şimdi de biliyordum, üç yıl önce odamın zemininde oturup Oreo yerken, benden ona bir bileklik yapmamı istediğinde de biliyordum. Bakışlarımı bileğine kaydırdım.

Saçımı yüzümden geriye ittiğinde gözlerimi sımsıkı kapattım. "Bana bakar mısın lütfen?"

Başımı iki yana salladım.

"Percy," diye yalvardı Sam, ben kolumla gözyaşımı silerken. "İkimizin üzerinde de baş edemeyeceğimiz bir baskı oluşsun istemiyorum. Büyük planlarımız var; hangi okullara girebileceğimize, benim tıp için burs alıp alamayacağıma on birinci ve on ikinci sınıftaki performansımız karar verecek." Notların Sam için ne kadar önemli olduğunu, eğitiminin ne kadar pahalı olacağını ve okumasına yardım etmesi için akademik bir ödüle nasıl güvendiğini biliyordum.

"Yani hiçbir şey yaşanmamış gibi arkadaş olmaya geri döneceğiz. Peki sonra ne olacak? Başka sevgililer mi bulacağız?" Ona baktım. Yüzündeki ıstırabı ve endişeyi görebiliyordum; derinlerde bir yerde söylediklerinin mantıklı olduğunu bilsem de

kızgındım ve utanmıştım. Tamam, ben de işleri berbat etmek istemiyordum. Ama idare edebileceğimizi düşünüyordum. Sam tanıdığım en olgun çocuktu. Mükemmel biriydi.

"Başka bir kız arkadaş aramıyorum," dedi ve bu birazcık daha iyi hissetmemi sağladı. "Sana şu anda birlikte olmamız gerektiğini söyleyip sonra başkalarıyla görüşmemeni istesem pislik gibi davranmış olurum."

"Her iki şekilde de koca bir pisliksin." Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama dilimde yanmış kahve tadı vardı.

"Bunu söylerken ciddi misin?"

Gülümsemeye çalışarak başımı sağa sola salladım. "Bence gayet harikasın," dedim sesim çatallanarak. Sam'in kolu omuzlarımı sımsıkı sardı. Nemli toprak, yağmur ve çamaşır yumuşatıcısı kokuyordu.

"Yemin eder misin?" derken dudakları saçlarımda olduğu için sesi boğuk çıktı. Bilekliğini bulmak için kolunu yokladım ve ipi çekiştirdim.

"Sen de öylesin," diye fısıldadı. "Ne kadar harika olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

11

Bugün

SAM VE BEN SALA uzanmış, güneşe karşı gözlerimizi yummuştuk. Kendimi, kalçamdaki ellerinin, baldırımı sıkan parmaklarının, "*Sen hâlâ tanıdığım en güzel kadınsın*," sözlerinin neden olduğu bir sisin içinde sürükleniyormuş gibi hissediyordum.

O sırada kıyıdan bir ses yükseldi: "Vaay, gözlerim bayram etti."

Elimi yüzüme siper ederek doğruldum. Charlie tepede durmuş, bize bakıyordu. Bu kadar mesafeden bile gamzelerini görebiliyordum. Ona el sallarken sırıtmadan edemedim. "Aç mısınız?" diye seslendi. "Barbeküyü açmayı düşünüyordum."

Yanımda oturan Sam'e baktım. "Kalmak zorunda değilim."

Kısa bir an yüzümü inceledi. "Saçmalama." Ağabeyine döndü. "Çok iyi olur. Birazdan orada oluruz."

Ona katıldığımızda Charlie ön verandada barbeküyü yakmakla meşguldü. Sam saçlarını kuruturken havlumu omuzlarıma iyice sarmıştım; gövdesinin yan tarafını kaplayan kasları incelemeye koyulmuştum ki ağabeyi bize döndü. Ve gözleri ateş böcekleri gibi parladı. Saçları sıfıra yakın kesilmişti. Çelikten yapılmış gibi görünen çenesi, gamzelerinin sevimliliğine ve dolgun

dudaklarının güzelliğine kontrast oluşturuyordu. Yalınayaktı ve zeytin rengi bir şortla, üstten üç düğmesi açık olan beyaz keten bir gömlek giyip kollarını sıvamıştı. Sam kadar uzun olmasa da bir bankacının değil, bir itfaiyecinin gövdesine sahipti. Ve hâlâ film yıldızları kadar yakışıklıydı.

Yaz Çocukları büyüyüp olağanüstü erkeklere dönüşmüşler. Delilah Mason'ın cıyaklaması kulaklarımda çınladı ve yokluğunun ağırlığı göğsümü kapladı.

Charlie, kardeşine anlık bir bakış atıp beni sıkı sıkı kucakladı. Görünüşe göre ıslak mayom umurunda değildi. "Persephone Fraser," dedi geri çekilip kafasını iki yana sallayarak. "Nihayet gelebildin."

Sonra yeniden barbekünün başına geçti ve Tavern'dan getirdiği sosisleri pişirip birkaç tane de biber közledi. Bunların yanına lahana turşusuyla hardal çıkarıp bir yemek dergisi için fotoğraflanabilecek gibi görünen Yunan usulü bir salata hazırladı. Onu izlediğimde değiştiğini görebiliyordum. Sam'e, küçükken olduğundan daha yakın ilgi gösteriyordu. Ara sıra ona uzun bakışlar atıyordu; onu kontrol ediyormuş gibiydi. Birkaç defa da –çözmeye çalıştığı bir bilmeceymişiz gibi– bir bana, bir ona baktığını fark ettim. Gözleri hâlâ baharda gün ışığında parlayan yapraklar gibi dans ediyordu ve yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. Ama küçüklüğümüzdeki ciddiyetsizliğini kaybetmişti. Biraz hüzünlü, biraz da gergin görünüyordu ki içinde bulundukları durumda bu aslında gayet normaldi.

Yemeğe geçtiğimizde, "Eee Charlie," dedim sırıtarak. "Taylor'la çoktan tanıştım. Sen bu ay hangi kadınla görüşüyorsun bakalım?" Bu laf, kafamda kurduğumda çok komik gelmişti ama Fraser kardeşlerin gergince bakışmalarına neden oldu. Sam'in başını belli belirsiz iki yana salladığını, Charlie'nin çenesinin hafifçe gerildiğini fark ettim.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandı Charlie.

Sessizce birbirlerine baktılar, sonra büyük Fraser bana döndü. "Şu anda kız arkadaşım yok Pers. İlgileniyor musun?" Göz kırptı ama sesi düzdü. Yüzümün yandığını hissettim.

"Şundan elli tane daha içtikten sonra belki," dedim boş bira şişemi göstererek.

Charlie'nin yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. "Hiç değişmemişsin. Tüylerim diken diken oldu yemin ederim."

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum." Biramı kaldırdım. "Başka bira isteyen?"

"Olur," dedi Sam ama bakışlarıyla ağabeyine hâlâ hançerler fırlatıyordu.

Kirli tabakları topladım ve durulayıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Ev ergenliğimden beri pek değişmemişti. Duvarlar boyanmış, birkaç tane de yeni mobilya alınmıştı ama diğer her şey aynıydı. Hâlâ Sue'yu hatırlatıyordu. Hâlâ Sue *kokuyordu*. Üç bira daha alıp arka kapıdan çıkıyordum ki Charlie'nin bağırdığını duydum.

"Asla öğrenmiyorsun Sam! Yine aynı bok."

Sam sert bir sesle bir şeyler mırıldandı ve Charlie tekrar konuştuğunda sesini alçalttı. Ne dediğini anlayamıyordum ama sinirli olduğu belliydi. Biraları tezgâhın üzerine bırakıp banyoya süzüldüm. Aralarında her ne geçiyorsa duymamam gerektiğini biliyordum. Yüzüme su çarptım, otuza kadar saydım, sonra mutfağa geri döndüm. Charlie buzdolabının tepesinden cüzdanını alıyordu.

"Aa, gidiyor musun? Yanlış bir şey mi söyledim?" Charlie tezgâhın etrafından dolaşıp yanıma geldi.

"Hayır, sen mükemmelsin Pers." Soluk yeşil gözleri yüzümde gezinince biraz sersemlemiş hissettim. Bir tutam saçımı kula-

ğımın arkasına sıkıştırdı. "Eski arkadaşlarımla buluşma planım vardı. Buraya sık sık gelemiyorum."

"Sam, Toronto'da yaşadığını söyledi. Beni hiç aramadın."

Başını sağa sola salladı. "Bunun iyi bir fikir olmayacağını düşündüm." Omzunun üzerinden, verandaya açılan sürgülü kapıya baktı. "Hayatında her şey yolundaymış gibi gösterdiğini biliyorum ama o dev beyninin seni kandırmasına izin verme. Koca bir morondan başka bir şey değil bu çocuk."

"Tam bir ağabey gibi konuştun," dedim, ne anlatmak istediğinden emin olamayarak. "Bu arada, beni arayıp haber verdiğin için teşekkür etmek istedim."

"Telefonda da dediğim gibi, burada olman gerektiğini, doğrusunun bu olduğunu düşündüm." Kapıya doğru ilerledi, sonra bana döndü. "Yarın görüşürüz. Sana yer ayıracağım."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. "Bunu yapmak zorunda değilsin." Florek ailesiyle oturmamalıydım. Aileden değildim. Belki bir zamanlar öyleydim ama artık değildim.

"Aptallık etme. Ayrıca yanımda bir arkadaş olması iyi olur. Sam'in yanında Taylor olacak."

Bu söylediği bana öyle sert çarptı ki birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Sonra başımı salladım. "Peki o halde. Tamam."

Charlie ön kapıdan çıktıktan sonra iki birayı alıp arkaya gittim. Akşam olmak üzereydi ve güneş batıda yavaş yavaş alçalıyordu. Sam ayaktaydı; ellerini veranda korkuluğuna dayamış, gölü izliyordu.

"İyi misin?" diye sordum yanına gidip ona bir bira vererek.

"Evet. İnanılmaz gelebilir ama…" dedi gözünün ucuyla bana bakarak, "Charlie ve ben eskisinden çok daha iyi anlaşıyoruz. Ama hâlâ beni nasıl sinir edeceğini çok iyi biliyor."

Sessizce biralarımızı bitirdik. Güneşin büyülü altın ışınları gölün karşısındaki tepelere vuruyordu. İçimi çektim; buradayken her zaman en sevdiğim manzara karşımdaydı. Neşeyle bağıran gençlerle dolu bir tekne kükreyerek önümüzden geçti. Arkasından su kayağı yapan bir genç kadını çekiyordu. Oluşturdukları dalgalar birkaç saniye sonra kıyıya çarptı.

"Bir süredir uyumuyorum," dedi Sam, gözlerini sudan ayırmadan.

"Bundan bahsetmiştin," diye yanıtladım. "Uyuyamaman normal. Şu anda çok şey yaşıyorsun."

"İş nedeniyle uykusuz yaşamaya alışkınım ama eskiden her fırsat bulduğumda şekerleme yapardım. Şimdi yatakta öylece uzanıyor, ne kadar bitkin olsam da uykuya dalamıyorum. Sen bunu hiç yaşadın mı?" Yatağımda yatıp saatlerce Sam'i düşündüğüm, nerede ve kiminle olduğunu merak ettiğim, onu son görüşümden bu yana geçen yılları ve günleri saydığım tüm geceleri aklımdan geçirdim.

"Evet, yaşadım," dedim ona bakarak. Batan güneş, elmacık kemiklerine ve kirpiklerinin uçlarına öpücükler konduruyordu.

"Suçu eski yatağıma atardım ama orada daha bir senedir yatıyorum."

"Bir dakika. Eski yatağın mı? O şu anki bedeninin yarısı kadar olmalı!"

Hafifçe güldü. "O kadar da kötü değil. Birkaç ay önce, annemin hastaneden dönmeyeceği belli olduğu sıralarda onun yatağına geçmeyi düşündüm ama bu üzücü bir düşünceydi."

"Peki ya Charlie'nin odası?" Charlie'nin yatağı çift kişilikti.

"Dalga mı geçiyorsun? O odadan kaç kız geçtiğini çok iyi biliyorum. Yatağında *hayatta* uyuyamam."

"Eh, çarşaflar son on yılda en az bir kez yıkanmıştır herhalde," dedim gülerek. Gözlerim gölde bir tur daha atan kayakçıdaydı. Ama Sam'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" dedim bakışlarımı sudan ayırmadan.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Sam. "Benimle gel." Kısık sesi yumuşacıktı.

Onu sürgülü kapıdan mutfağa kadar takip ettim. Bodruma giden kapıyı açarak merdiven boşluğundaki ışığı yaktı ve önden inmem için eliyle işaret etti. Gıcırdayan merdivenden indim ve en alt basamağa geldiğimde aniden durdum.

Yeni bir düz ekran TV dışında burası da tamamen aynıydı. Kırmızı ekose desenli kanepe, kahverengi deri tekli koltuk, orta sehpa... Hepsi aynı yerlerindeydi. Kırkyama battaniye kanepenin dayanma yerine koyulmuştu ve zemin hâlâ sisal halıyla kaplıydı. Aile fotoğrafları –Sue ve Chris'in düğün günü, bebek Charlie, bebek Sam ve yürümeye başlayan Charlie, devasa bir kar kümesinde oturan, yanakları ve burunları soğuktan pembeleşmiş Florek oğlanları, okulda çekilmiş garip pozlar– da duvardan indirilmemişti.

Sahanlıkta hemen arkamda duran Sam'in yakınlığı ensemdeki tüyleri diken diken etti.

"Zaman makinesine mi girdik?"

"Onun gibi bir şey." Etrafımdan dolaşıp odanın köşesindeki büyük karton kutunun yanına çömeldi. "Bunun harika olduğunu mu düşüneceksin yoksa beni deli olarak mı göreceksin emin değilim."

"İkisi de olamaz mı?" dedim yanına diz çökerken.

"Kesinlikle olabilir," diye kabul etti. Kapağın köşesini kaldırdı, sonra duraksayıp gözlerime baktı. "Sanırım bunların hepsini senin için aldım." Sonunda kutuyu açtı.

Kafamı çevirip yüzüne baktım. "Yoksa bunlar…"

"Evet," dedi sorumu bitiremeden.

"Çok fazla var."

"Tam olarak doksan üç tane."

DVD'leri kutudan çıkarmaya başladım. *Carrie*, *Cinnet*, *Yaratık*, *Halka*'nın Japon ve Amerikan versiyonları. *Şeytanın Ölüsü. Ölüm Kitabı. Kötü Ruh. Çığlık. Kara Göl'ün Canavarı. Kuzuların Sessizliği. Elm Sokağında Kâbus. Lanetli Cüce. Ölüler Ülkesi. O. Dehşet*.

"Hiçbirini izlemedin mi cidden?"

"Deli olduğumu düşüneceğini söylemiştim."

Düşündüğüm şey bu değildi. Benim onu özlediğim kadar Sam'in de beni özlediğini düşünüyordum.

"Yanımda dura dura bana benzemişsin Sam Florek."

"Tahmin bile edemezsin."

"Bence edebilirim." *Cadılar Bayramı* serisinin birincisiyle ikincisini kutudan çıkardım. Kıkırdayıp alnını ovuşturdu.

"Seçme sırası sende," dedi.

"Film izlemek mi istiyorsun?" Nedense bunu isteyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Evet, neden olmasın?" Gözlerini kıstı.

"Yani hemen şimdi mi?" Bu, teknede yaşadığımız o andan çok daha samimi gelmişti.

"Aynen," dedi. Sonra ekledi: "Biraz dikkatimi dağıtmak iyi gelecek."

"DVD oynatıcın var mı ki?" diye sorduğumda PlayStation'ı işaret etti. Dudaklarımı büzdüm. Görünüşe göre birlikte film izleyecektik.

"Mısır var mı peki?"

Gülümsedi. "Tabii ki var."

"Tamam. Sen gidip biraz mısır patlat, ben de filmi seçeyim." Buyruğu gayet özgüvenli bir şekilde vermiştim ama aslında biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bir süre Sam'den uzak kalmalıydım. Çünkü kendimi bir tuhaf hissediyordum. Ne yapacağımı bilemez haldeydim.

O yukarı çıkınca arka cebimdeki telefonuma uzandım. Chantal'dan bir cevapsız arama ve Sam'le karşılaşmamın nasıl geçtiğini soran birkaç mesaj vardı. Yüzümü buruşturup telefonu tekrar cebime koydum ve DVD kutusunu karıştırmaya koyuldum.

Bunu yapabilirim, diye düşündüm. Sam'le arkadaş olabilirdim. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama pazartesi kasabadan ayrıldıktan sonra da onunla görüşmeye devam etmeye kararlıydım. Başka biriyle ilişkisi olduğu gerçeğiyle başa çıkmam, hatta lanet düğününü planlamam gerekse bile bunu yapacaktım.

Sam elinde koca bir kâse patlamış mısır ve iki şişe birayla döndüğünde televizyonun önünde dikiliyor, filmi arkamda gizliyordum.

"Hangisini seçtiğimi tahmin etmek ister misin?"

Sam mısırı ve içecekleri sehpaya bırakıp ellerini beline dayayarak bana baktı. Gözleri bir süre yüzümde dolaştı, sonra dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"I-ıh," dedim o konuşmadan önce.

"*Şeytanın Ölüsü*."

"Yok artık." DVD'yi havada salladım. "Nereden bildin?"

Sam kahve masasının etrafından bana yaklaşırken filmi yukarı kaldırıp ondan kaçırmaya çalıştım. Almak için arkama uzandığında göğsü benimkine sürtündü. Kolumu tutup çekiştirdi ve DVD'yi elimden çekmeye çalışırken parmakları benimkilere dolandı. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Sam'in yüzü-

nün detayları dışındaki her şey bulanıklaştı. İrislerini saran koyu mavi halkaları ve gözaltlarında oluşmuş hafif morlukları görebiliyordum. Bakışlarımı ağzında, dudağındaki çizgide dolaştırdım. *Arkadaşız. Arkadaşız. Arkadaşız.*

"Eski alışkanlıklar, değil mi?" dedi, kulağa kadife gibi gelen sesiyle.

"Ha?" Gözlerimi kırpıştırdım.

"Filmi diyorum. Eski günlerin hatırına izlemek istiyorsun."

"Doğru," deyip DVD'yi bıraktım.

"Bu sabah söylediklerinde ciddi miydin?" diye sordu. "Taylor'la aramdakileri bilmek istemediğin konusunda? Konuşmak istemiyorsan saygı duyarım. Charlie'nin başka fikirleri var ama..." Cümlesini yarıda kesti. "Percy?" Gözlerimi yummuş, kendimi darbeye hazırlıyordum. Nişanlandıklarını duyurduğunu zihnimde çok net bir şekilde duyabiliyordum; bu kaçınılmaz sonuç gibi görünüyordu.

"Anlatabilirsin," dedim ona bakarak. "Konuşabiliriz." Omuzları biraz gevşemiş gibi göründü. Oturmamı işaret ettikten sonra DVD'yi yerleştirdi, ışıkları kıstı ve kendi de oturup patlamış mısırı aramıza yerleştirdi. Kanepenin iki ucunda, eski pozisyonlarımızdaydık.

"İki yıldan biraz fazla bir süredir görüşüyoruz," dedi.

Bilinmeyen, saçma sapan bir nedenden dolayı, "İki buçuk yıl," diye düzelttim. Loş ışıkta bile ağzının köşesinin biraz yukarı kıvrıldığını görebiliyordum.

"Doğru. Ama mesele şu ki, bu kadar süredir birlikte sayılmayız. Altı ay kadar ayrı kaldık. Bana göre bitmişti. Bittiğini biliyordum ama Taylor'da büyük ikna kabiliyeti var. Muhtemelen bu yüzden avukatlıkta bu kadar iyi. Her neyse, yaklaşık bir ay önce tekrar bir araya geldik ama olmadı. Yürümedi." Susup ellerini

saçlarından geçirdi. "Yani bugün teknede olanlar yüzünden kendini..." Tekrar susup en baştan başladı. "Söylemeye çalıştığım şey şu: Taylor'la birlikte değilim."

"Onun bundan haberi var mı?" diye sordum. "Çünkü dün gece kendini kız arkadaşın olarak tanıttı."

"Evet, o zaman öyleydi," dedi. "Artık değil. Ayrıldık. Seni motele bıraktıktan sonra her şeyi bitirdim."

"Ah." Kafamın içinde yükselen gürültünün arasında söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Benim yüzümden mi? Benim yüzümden olamaz.

Son on iki yıl hiç yaşanmamış gibi, ona hiç ihanet etmemişim gibi Sam'in hayatına tekrar girmek istesem de bunu hak etmediğimi biliyordum. Patlamış mısır kâsesine baktım. Sam daha fazlasını söylememi bekliyor gibiydi ama zihnimde dolaşan kelimelerin hiçbirini kavrayamıyor, onları bir cümleye sığdıramıyordum.

"Yarın orada olacak," dedi, cenazeyi kastederek. "Yanlış anlamanı istemedim. Sana karşı dürüst olmak istedim."

En zayıf noktama doğrudan bir darbe indirdiğini anlamasın diye yüzümü ifadesiz tuttum. Konuşmaya devam etti: "Ayrıca teknede uygunsuz davranmadığımı bildiğinden emin olmak istedim." Riske girip ona bir bakış attım. "Belki biraz çizgiyi aşmış olabilirim." Ağzı yamuk bir sırıtışla büküldü. Ama gözleri benden bir güvence bekliyor gibi bakıyordu. Ona en azından bunu borçluydum, bu yüzden şakaya vurdum.

"Anlaşıldı. Bana takıntılısın." Sesim niyet ettiğim gibi alaycı ve komik çıkmadı.

Sam bana göz kırptı. Televizyondan yüzüne mavi ışık vurmasaydı yanaklarının kızardığını göreceğimden emindim.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama kumandayı eline aldı. "Başlayalım mı?"

Film başladı ama benim gözlerim sık sık ekrandan ayrılıp gizlice Sam'i buluyordu. Bir saat sonra esnemeye başladı. O kadar çok esniyordu ki sonunda patlamış mısır kâsesini sehpanın üzerine koyup arkamdaki kırlenti çıkardım.

"Hey." Ayağımla ayağını dürttüm. "Neden biraz uzanıp gözlerini kapatmıyorsun?" Ağırlaşmış göz kapaklarıyla bana baktı. "Al bunu." Ona yastığı uzattım.

"Tamam," dedi. "Kısa bir süreliğine uzanacağım." Yan dönüp kolunu yastığın altına soktu, bacaklarını benim oturduğum tarafa doğru iyice uzattı.

Ayakları benimkilere çarptığında fısıldayarak, "Sorun olur mu?" diye sordu.

"Hayır." Kırkyama battaniyeyi bacaklarımıza örtüp onun beline kadar ittim ve kendim de kanepede aşağı doğru kaydım.

"İyi geceler Sam," diye fısıldadım.

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandı.

Ve uykuya daldı.

~

Uyandığımda uzuvlarımız birbirine karışmıştı. Hâlâ kanepenin iki ucundaydık ama bacağım onun bacağının üzerindeydi ve eli, ayak bileklerimden birine dolanmıştı. Boynum ağrıyordu ama hareket etmedim. Bütün gün burada kalmak, Sam'in dudaklarında bir gülümsemeyle mışıl mışıl uyumasını izlemek istiyordum. Fakat cenaze töreni bu sabah on birde başlayacaktı ve bodrum katının küçük pencerelerinden içeri süzülen ışığa bakılırsa uyanma vakti gelmişti.

Kollarımla bacaklarımı Sam'den ayırdım ve nazikçe omuzlarını sarstım. Uyku halinde inlediğinde adını fısıldadım. Kafası

karışmış bir şekilde gözlerini kırpıştırarak bana baktı, ardından dudaklarına yavaşça çarpık bir sırıtış yayıldı.

"Selam," dedi çatlak sesle.

"Selam." Ben de ona sırıttım. "Uyudun."

"Uyudum," dedi yüzünü ovuşturarak.

"Uyandırmak istemezdim ama cenazeye geç kalmamak için kalkman gerek."

Sam'in sırıtışı soldu. Kalkıp öne eğildi ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı? Hazırlıklar için Tavern'a gidebilirim ya da... Bilmiyorum..." Sam doğrulup başını kanepenin arkasına yasladı. Bacaklarımı altıma alıp ona dönerek oturdum.

"Her şey halledildi. Julien bu sabah tüm hazırlıkları bitirmek üzere Tavern'da olacak. Ayin bitene kadar uzak durmamızı söyledi." Burun köprüsünü sıktı. "Yine de teşekkür ederim. Birazdan seni motele geri götürürüm."

Sam kahve demleyip ikimiz için ayrı termoslara doldurdu. Havadan sudan muhabbet açmaya çalıştım ama tek kelimelik cevaplar verdiğini görünce çenemi kapalı tutmaya karar verdim. Motele giden kısa yolda tamamen sessizdik ama Sam'in çenesindeki gerginliği görebiliyordum. Birkaç araç dışında boş olan otoparka girdiğimizde saat sekizdi. Emniyet kemerimi çözdüm ama kamyonetten inmeye yeltenmedim. Bir sorun olduğunu hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordum.

"İster inan ister inanma ama," diye başladı camdan dışarı bakarak. "Bugünün hiç gelmemesini umuyordum." Uzanıp elimi onunkinin üstüne koydum ve başparmağımı teninde dolaştırdım. Yavaşça elini döndürüp parmaklarını benimkilere geçirdi.

Hiç konuşmadan öylece oturduk. Bir süre sonra kafamı kaldırıp ona baktığımda ön camdan dışarıyı izleyen gözlerinden yaşlar döküldüğünü gördüm. Yana kayıp ona yaslandım ve birleşmiş ellerimizi kucağıma koyup diğer elimi üzerlerine sardım. Sam'in bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Omzuna bir öpücük kondurup elini sıktım.

İçgüdülerim ona her şeyin yoluna gireceğini söylememi, onu teselli etmemi söylese de acının etrafını sarmasına izin verdim. Yasını yaşarken onunla bekledim. Sarsılmaları kesilip nefes alıp verişleri düzene girdiğinde kafamı geri çekip yanaklarında kalan yaşları sildim.

"Özür dilerim." Sesi fısıltıdan bile kısıktı.

Gözlerinin içine baktım. "Özür dilenecek bir şey yok."

"Şu anda babamın öldüğü yaşta olduğum bir türlü aklımdan çıkmıyor. Her zaman annemin genlerini almayı, babamın kusurlu kalbi ve kısa ömrüyle lanetlenmemeyi diledim. Ama annem hastalandığında elli yaşında bile değildi." Sesi çatlayınca susup yutkundu. "Cenazesi bugün ve ben böyle şeyler düşünecek kadar bencilim. Kendime inanamıyorum. Fakat gerçekten aynı kaderi istemiyorum. Daha hayatımı yaşamaya başlayamadım bile. Genç ölmek istemiyorum."

"Ölmeyeceksin," diye araya girdim ama devam etti.

"Ölebilirim. Bundan emin..."

Elimle ağzını kapattım. "Ölmeyeceksin," diye tekrarladım daha sert sesle. "Buna iznin yok." Kafamı iki yana sallarken gözlerim yaşarmıştı.

Gözlerini kırpıştırdı, dudaklarına bastırdığım elime baktı, ardından bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Uzun birkaç saniye boyunca beni öylece izledi, sonra gözleri kararda ve gözbebekleri büyüyerek mavileri neredeyse kapattı. Hareket edemiyordum. Ya da etmiyordum. Hangisi olduğundan emin değildim. İki elim

de –biri Sam'in elini tutar, diğeri dudaklarını örterken– benzine batırılıp ateşe verilmiş gibiydi. Sam'in göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Bense nefes alıp almadığımdan bile emin değildim.

Sonra bileğimi kavradı. Elimi ağzından çekeceğini sanmıştım ama bunu yapmak yerine gözlerini yumdu ve avcumun ortasına bir öpücük kondurdu. Sonra bunu bir kez daha tekrarladı.

Gözlerini açtı, benimkilere dikti ve avcumu tekrar öpüp dilinin ucunu yavaşça tenimde kaydırdı; böylece bacaklarımın arası başta olmak üzere tüm vücudumun alev almasına neden oldu. Keskin nefesimin sesi kamyonette yankılanırken Sam bir anda beni kaldırıp bacaklarım iki yanında olacak şekilde kucağına oturttu. Dengemi sağlamak için omuzlarına tutunurken elleri uyluklarımın arkalarını okşadı ve şortumun eteklerinde dolaştı. Bana açık bir huşuyla bakıyordu.

Başparmağını ağzıma götürüp dudağımı serbest bırakana dek dişlerimin dudağımda olduğunu fark etmedim bile. Elini yanağıma koyduğunda kafamı çevirip ben de onun avcunu öptüm. Diğer eli şortumun içine kayıp külotumun dikişine değdiğinde eline doğru hafifçe inledim.

"Özledim seni," dedi pürüzlü bir sesle. Dudaklarımdan acı dolu bir hıçkırık dökülürken ağzı benimkini buldu ve sesimi yuttu. Dilime dolanan dilinde kahve ve sıcak akçaağaç şurubu tadı vardı. Çok huzur vericiydi. Sonra dikkatini boynuma verip çeneme doğru yakıcı öpücükler kondurarak ilerledi. Kafamı geriye yatırıp gövdemle bir yay çizerek ona tam erişim verdim ama öpücükler orada durdu. Ve bir anda dudakları meme ucumu buldu. Nazikçe ısırdıktan sonra emmeye başladığında gırtlağımdan yükselen ses daha önce kendimden hiç duymadığım türden bir sesti ve Sam'in yüzünde ukala bir sırıtışla bana bakmasına neden oldu.

O anda içimde bir şeyler koptu ve tişörtünün eteğini kaldırıp ellerimi karnının ve göğsünün sert hatlarında dolaştırmaya

başladım. Koltukta kıpırdanıp iyice yerleşti, dizlerimi iki yana daha da açıp kalçamı kendine bastırdı. Kasıklarımda hissettiğim sertliğin üzerinde daireler çizmeye başladığımda tıslayıp belimi kavradı ve hareket etmemi engelledi. Gözlerine baktım.

"Böyle gidersen fazla dayanamam," diye fısıldadı.

"Dayanmanı istemiyorum zaten," dedim. Soluk soluğaydı. Gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını öptüm. Elleri yüzümü buldu ve alnını alnıma yaslayıp burnunu benimkinin yan tarafına sürttü. Alıp verdiği her nefesi ağzımda hissedebiliyordum. Başparmağını tekrar dudağımda dolaştırdı, sonra dudaklarını benimkilere yavaşça bastırdı. Ellerimi tişörtünün altına sokup sırtına kaydırarak onu kendime çekmeye çalıştım ama kafamı tutup ağzıma nazik öpücükler kondurmaya devam etti; her öpücüğün ardından yüzüme bakıp tepkimi ölçüyordu. Boğazımdan hüsran dolu bir inleme yükseldi çünkü bu yeterli değildi. Sam hafifçe güldüğünde kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Dizlerimin üzerinde doğrularak öpücüğün kontrolünü elime almaya çalıştım; ancak Sam'in elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine bastırdı. Elleri şortumun içindeydi ve parmakları etime batıyordu. Sertliğini bana iyice yasladığında kendimi tutamadan, "Ah, Tanrım," diye inledim. Dudaklarını kulağıma değdirip, "Belki ben de senin dayanmanı istemiyorumdur," diye fısıldadığında uyluklarım titremeye başladı.

Ağzı benimkini örttü ve dişleri alt dudağımı çekiştirdi. Sonra ısırdığı yeri yalayıp dilini ağzıma daldırdı. İnlemesinin titreşimini hissettiğimde daha fazla dayanamayıp üzerinde yine daireler çizmeye başladım. Bir elini kalçamdan ayırıp göğsümü avuçladı, ardından askılı tişörtümü çekiştirip altına sıkıştırdı. Meme ucumu sıktığında etkisini ta bacaklarımın arasında hissettim.

"Siktir Percy," dedi nefes nefese. "O kadar iyi hissettiriyorsun ki. Bunu yapmayı ne kadar çok düşündüğümü asla tahmin ede-

mezsin." Sözcükleri kalbimi sarıp uzuvlarıma bir sıcaklık yayılmasını sağladı.

"Edebilirim," diye fısıldadım. Ağzı boynuma kayıp dili köprücükkemiğimden kulağıma doğru yol çizdi; tatminin doruk noktasına ulaşmaya çalışarak ona sürtündüm.

"Edebilirim," dedim tekrar. "Ben de sürekli seni düşünüyorum." İtirafım ağzımdan çıkar çıkmaz Sam inleyerek beni kendine iyice bastırdı. Bir eli hâlâ şortumun içindeydi. Diğer eliyse göğsümü sutyenimden kurtarmakla meşguldü. Meme ucumu büyük bir açlıkla ağzına alırken gözlerimin içine baktı. Orgazmın hızla yaklaştığını hissederken "Sam", "devam et", "gelmek üzereyim," gibi sözlerin yanı sıra anlaşılmaz şeyler de mırıldanıyordum. Beni üzerinde daha hızlı ve sert hareket ettirmeye başladı. Ağzını daha da açıp göğsümü içerideki sıcaklığa çekti ve dişlerini etime geçirdiğinde işim bitmişti. Omurgama bir elektrik dalgası yayılınca şiddetli bir şekilde sarsıldım. Dudakları hemen benimkileri bulup inlemelerimi yuttu, dili hevesle dilimle oynaştı. Sonunda bedenim biraz olsun gevşedi. Artçı sarsıntılar devam ederken kendimi ona bıraktım.

"Seni istiyorum. Seni hep istedim," diye mırıldandı ben nefes almaya çalışırken. Geri çekildim. Çıplak göğsüm, ağzından kalan ıslaklık nedeniyle üşümüştü. "Siktir. Muhteşem bir şeysin."

Elimi uyluğunda yukarı doğru götürüp ince eşofmanının üzerinden ereksiyonunu kavradım. Alt dudağını öptüm, sonra ağzımın içine çekerek ısırıp emdim. Bir yandan da parmaklarımı eşofmanının belinden içeri sokup sıcacık aletinin üzerinde kaydırmaya başladım. Dilimi kulağına götürüp dişlerimle kulak memesini çekiştirirken, "Sen tanıdığım en güzel adamsın," diye fısıldadım. Elimi tutup eşofmanından çıkardı ve kalçamı sıkıp beni kendine bastırdı. Kasıklarının altımda kasıldığını hissedebiliyordum. Boğazından boğuk bir haykırış yükseldi; orgazmı

vücudunu üç ayrı dalgayla sarsarken ben de boynuna öpücükler kondurdum. Sonunda sakinleştiğinde göğsüne yaslanıp hızlı nefeslerinin sesini dinledim. Kolları beni sardı ve birkaç sessiz dakika boyunca bu şekilde kaldık.

Ona bakmak için geri çekildiğimde kaşları çatılmıştı.

"Seni sevmiştim," diye fısıldadı.

"Biliyorum," dedim.

İncinmiş gözleri yüzümde dolaştı. "Kalbimi kırdın."

"Onu da biliyorum."

12

Yaz, On Üç Yıl Önce

"SAM FLOREK LANET KAÇIĞIN teki. Bunu sakın aklından çıkarma." Delilah yatağıma oturup süt beyazı bacaklarını altına toplamış, göl evine götüreceğim eşyalarımı valizime yerleştirirken bana motivasyon konuşması yapıyordu. "Sen aşırı derecede ateşli bir erkek arkadaşı olan, on yedi yaşında, zeki ve seksi bir kızsın. Ne kadar inanılmaz biri olduğunu göremeyen ve seni aşağı çeken bir kasaba eziğine ihtiyacın yok!"

Delilah son zamanlarda erkek karşıtıydı. Okul döneminin başında McGill Üniversitesi'ne giden Patel'den ayrılmış ve geçmişinden sıyrılmıştı. Kaderinin dünyayı değiştirmek olduğuna inanıyordu ve hiçbir erkeğin yoluna çıkmasına izin vermemeye kararlıydı. Notları benimkilerden daha iyiydi. Gerçi şu sıralar yaz dönemi için Patel'le tekrar bir aradaydılar.

"Kendi kuzeninin aşırı derecede ateşli olduğunu söylemenin garip olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim, yüzme giysilerimi zaten tıklım tıkış olan valizime sıkıştırırken.

"Niye garip olsun ki? Ortada olan bir gerçeği belirtiyorum sadece," diye yanıtladı. "Ayrıca asıl noktayı kaçırıyorsun. Tekrar incinmeni istemiyorum. Sam için fazla iyisin."

"Bu doğru değil." On aydır kendimi onu unuttuğuma ve ilişkimizi tamamen platonik tutmak istemekte haklı olduğuna inanmaya çalışıyordum ama onun için fazla iyi olduğuma bir an bile inanmamıştım. "Ve o ezik değil," diye ekledim.

Bazen acaba okula gitmek, doktor olmak ve bir daha arkasına bakmamak gibi büyük planları varken bana bağlanmak istemediği için mi aramızdakileri erteledi diye merak ettiğim oluyordu. Barry's Bay'de mahsur kalmak istemediğini biliyordum ve en endişeli anlarımda, benimle bir ilişkide de mahsur kalmak istememiş olabileceği düşüncesi zihnimi meşgul ediyordu.

Annemin çok istediği gibi yüzme takımına katılmış, tüm yıl boyunca antrenman yaparak, yazı yazarak ve Mason'ın hokey maçlarını izlemeye giderek kendimi oyalamıştım. Sam ise zamanının çoğunda ders çalışmış ve restoranda çalışıp üniversite için para biriktirmişti. Neredeyse hiç ara vermemişti. Kaç kez partilere katılması ya da Finn ve Jordie'yle video oyunları oynamaya gitmesi için onu ikna etmeye çalıştığımı hatırlamıyordum. Benimle konuşurken kızlardan bahsetmiyordu ama randevuya çıkarak vakit harcamayı tercih etmeyeceğini biliyordum. Umursadığımdan değildi tabii. Yani... tamam, umursuyordum. O hâlâ en iyi arkadaşımdı ama aramızdakiler bununla sınırlıydı. Arkadaştık. Daha ötesi değil.

"Ziyarete geldiğimde buna kesin olarak karar vereceğim," dedi Delilah, valizime uzanıp yüzme takımı mayomu çıkarırken. "Göldeyken yüzerek çok zaman geçirdiğini biliyorum ama lütfen yanına bundan biraz daha heyecan verici şeyler aldığını söyle," dedi lacivert mayoyu yüzümün önünde sallayarak.

Gülümsedim. Delilah'nın böyle bir tepki vereceğini biliyordum. Altın rengi ipli bikinimi çıkarıp ona fırlattım. "Mutlu musun?"

"Tanrı'ya şükür. Yüzerek kazandığın vücudu sergilemeyeceksen kendini klora bulamanın ne anlamı var?"

"Bazı insanlar buna egzersiz diyor," dedim gülerek. "Hani sağlık için yapılan şey."

"Aman... Sanki sen ve Mason çırılçıplak yatıp atletik vücutlarınızın ne kadar seksi olduğunu konuşmuyorsunuz," diye alay etti.

"Tekrar ediyorum, o senin kuzenin."

Delilah ve Patel bir süre önce seks yapmaya başlamışlardı ve arkadaşım, aynı şeyin Mason'la benim için de geçerli olduğunu sanıyordu. Eğer onu düzeltirsem kuzeniyle aramda olanları detaylarıyla anlatmak zorunda kalırdım ve bu tercih edeceğim bir şey değildi.

"Mason ailesinin gen havuzu aşırı güzel insanlar ortaya çıkardıysa ben n'apabilirim?" Delilah saçlarını omzunun arkasına attı. Haksız değildi. Kızıl saçları ve patlayıcı kişiliğiyle bile benden çok daha yumuşak görünüyordu. Okuduğumuz lisedeki çocukların, öğle yemeğinde sürekli masamıza uğrayıp flört etme çabaları göstermesine neden olan acayip kıvrımları vardı. Tabii ayağına gelen herkesi elinin tek bir zarif hareketiyle savuşturuyordu.

Birkaç defter, birkaç da ciltsiz kitap alıp giysi yığınının üzerine yerleştirdim. "Fermuarı kapatamayacağım herhalde," dedim, eşyaları bastırmaya çalışarak.

"Güzel, o zaman burada kalmak zorundasın!"

"Bir ay sonra görüşeceğiz, D. Zaman uçup gidecek. Şunu kapatmama yardım eder misin?" Ben fermuarı çekerken Delilah şişkin valizin kapağını iyice bastırdı.

"Charlie hâlâ hatırladığım kadar seksi mi?" Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. Erkeklerden nefret eden bu versiyonu bile hâlâ erkek lafı geçince salya akıtıyordu.

Charlie sonbaharda Western'de okumaya başlamıştı ve onu Noel tatilinden beri görmemiştim. "Çirkin değil," dedim. "Buna da geldiğinde kendin karar verebilirsin." Annemler bu Yurttaşlık Bayramı'nı da Prince Edward County'de geçireceklerdi ve Mason, Delilah ve Patel'i göl evine davet etmeme izin vermişlerdi.

Mason üniversite için Toronto'da kalmıştı ve geçen sonbaharda ilişkimizi resmileştirmiştik. Sam'in benimle ilgili fikrini değiştireceğini umuyordum ama Şükran Günü'nde görüştüğümüzde, yatağında geçirdiğimiz gece hiç yaşanmamış gibiydi. Bu yüzden sonraki hafta sonu sinemada Mason'ın elini eteğimin altına kaydırmasına izin vermiştim. "Umarım artık bana erkek arkadaşım demeye başlarsın," diye fısıldamıştı kulağıma. Ben de bir erkek tarafından istenme hissinin tadını çıkarırken bunu yapacağımı söylemiştim.

Noel arifesinde ailem, Florekleri kokteyl içmeye davet ettiğinde Sam daha evin kapısından girer girmez bileğimdeki gümüş takıyı fark etmiş ve beni bir kenara çekerek hem dostluk bilekliğimi hem de Mason'ın hediye ettiği bilekliği taktığım bileğimi tutmuştu.

"Bana aktaracağın gelişmeler var mı Percy?" diye sormuştu gözlerini kısarak. Ebeveynlerimiz yakınlardayken ve Charlie de duyma mesafesindeyken ona Mason'la ilişkimden bahsetmeyi planlamıyordum ama yalan söylemek de istememiştim.

Tek yanıtı, "Gümüş, bizimkinin yanında pek hoş durmamış," olmuştu.

~

O yaz göl evine vardığımızda neredeyse arabadan iner inmez Sam ve Charlie arasındaki gerilimi hissettim. Evimizin arka kapısında dikilirlerken aralarında bir metre mesafe vardı.

"Her zamankinden daha muhteşem görünüyorsun Pers," dedi Charlie, bakışlarını Sam'e dikip beni sıkı sıkı kucaklayarak.

"Sinsi," diye mırıldandı Sam.

Charlie eşyalarımızı indirmemize yardım etti ama vardiyasına hazırlanmak için erken ayrılmak zorunda kaldı. Gitmeden önce bana bir kez daha sıkıca sarılıp bir süre bırakmadı.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye fısıldadı kulağıma, başka kimse duymasın diye. "Kardeşim lanet olası bir aptal."

O öğleden sonra salda yatarken Sam'e, "Charlie'nin nesi var?" diye sordum.

"Bazı konularda bir türlü hemfikir olamıyoruz," dedi belli belirsiz.

Yüzüstü dönüp kafamı ellerime dayadım. "Biraz ayrıntıya girseniz mi, Dr. Florek?"

"Gerek yok," dedi Sam. "Önemli konular değiller."

Sam akşam yemekten sonra beni evlerine davet ettiği için eşofmanlarımla ve yazdığım son hikâyeyle kapılarını çaldım.

"Sana ödev getirdim," dedim kapıyı açtığında, kâğıtları göstererek.

"Benim de sana vereceğim bir şeyler var." Gülümsedi. Peşinden odasına gittim ve burada en son baş başa kaldığımızda neler olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Dolabının üst rafından, beyaz kurdeleyle birbirine bağlanmış, biraz yıpranmış üç kitap çıkardı: *Rosemary'nin Bebeği, Sadist* ve *Damızlık Kızın Öyküsü*. "Bunları garaj satışlarında ve ikinci el mağazalarında bulmak için aylar harcadım," dedi biraz gergince. "Atwood'un kitabı korku değil distopya ama İngilizce dersi için okuduğumda senin de seveceğini düşündüm. Diğer ikisini de en sevdiğin filmlerden bazılarını oluşturan kelimeleri kâğıt üzerinde görmek istersin diye aldım."

"Vay canına," dedim. "Sam, bunlar harika."

"Öyle mi?" Pek inanamamış gibiydi. "Yine de gümüş bilezik kadar gösterişli değiller."

O akşam bilekliği takmamıştım bile. Beni kıskanıyor muydu? Sam'in daha önce para konusunda güvensiz olduğunu görmemiştim ama belki de mesele buydu.

"Gösterişli olmayabilirler ama çok daha iyiler," dediğimde rahatlamış göründü. Ona uzun zamandır aklımda olan hayalet hikâyesinin düzenlenmiş versiyonunu verdim.

"Okuma zamanı." Kendini yatağının ucuna bırakıp yanındaki boşluğa vurdu.

"Benim yanımda mı okumak istiyorsun?"

Sayfadan başını kaldırmadan, "Hı hı," dedi ve beni susturmak için işaret parmağını dudaklarına götürdü. Yatakta yanına yerleşip *Damızlık Kızın Öyküsü*'nü açtım. Yaklaşık yarım saat sonra Sam hikâyemin yazılı olduğu sayfaları bırakıp elini, onu son gördüğüm zamankinden biraz daha kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirdi. Bu şekilde daha büyük görünüyordu.

"Gerçekten harikaydı Percy," dedi.

"Yemin eder misin?" diye sordum kitabımı yatağa bırakarak.

"Elbette." Bunu sorduğuma şaşırmış gibiydi. Bilekliğimi dalgınca çekiştirdi. "Ölen kız kardeşten korktum mu yoksa onun için üzüldüm mü ya da her ikisini de mi hissettim karar veremedim."

"Cidden mi? Benim amaçladığım şey de tam olarak buydu!"

"Cidden. Tekrar okuyup kenarlarına notlar yazacağım, olur mu?" Tabii ki de olurdu. Sam benim en iyi okuyucumdu. Her zaman karakterleri güçlendirecek fikirleri ya da hikâyenin mantığında bir boşluğa işaret eden soruları olurdu.

"Çok iyi olur. Delilah'nın eleştirisi her zamanki gibi fazla... Delilah stilindeydi. Ve tamamen işe yaramazdı."

"Daha fazla seks eklemeni mi söyledi?"

"Aynen öyle." Güldüm. Üzerimize garip bir sessizlik çökerken seksle ilgili olmayan bir konu açmak için beynimi zorladım. Sonra Sam konuştu.

"Sen ve Buckley ne zaman ciddileştiniz?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ona hiç Mason diyecek misin?"

"Muhtemelen hayır," diye mırıldandı.

"Şey, *ciddi* olduğumuzu söyleyebilir miyim emin değilim."

"Ama o artık erkek arkadaşın."

"Evet, öyle." Kotumun dizindeki delikle oynadım.

"Pekâlâ. Sanırım temel bilgileri biliyorum: Kendisi Delilah'nın kuzeni oluyor, hokey oynuyor, özel bir erkek lisesinde *–abartıyla titredi–* okudu ve şimdi de Toronto Üniversitesi'ne gidiyor, kız arkadaşına pahalı takılar alıyor ve berbat bir adı var." E-postalarımızdan bu kadar detayı hatırlamasına şaşırdım. "Ama nasıl biri olduğunu hiç anlatmadın."

"Hoş biri." Omuz silktim ve kitabın kapağındaki kırmızı pelerinli kadını inceledim. Acaba *o* neler saklıyordu?

"Bundan bahsetmiştin." Sam dizini benimkine vurdu. "Yazıların hakkında ne düşünüyor?" diye sordu yataktaki kâğıtlara hafifçe vurarak.

"Bilmem. Ondan okumasını istemedim hiç. Bu hikâyeler özel."

"Erkek arkadaşına gösteremeyecek kadar mı özel?" diye sordu sırıtarak.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Onu tekmeledim. "Bir ara göstermeyi düşünüyorum ama başkalarının yazılarını okuması biraz korkutucu."

"Benim okumam korkutucu değil mi?" Bana kirpiklerinin arasından baktı.

"Eh, ben yanındayken okuduğunda korkutucu, evet," diye geçiştirdim. "Ama sana güveniyorum."

Sam bu cevapla tatmin olmuş gibiydi.

"Eee, hoş biri olması dışında neyini seviyorsun bu çocuğun?" Alaycı bir soru değildi bu. Gerçekten meraktan sorduğu belliydi. Nakışlı bilekliğimle oynadım.

"O da benden hoşlanıyor. Bu özelliğini seviyorum," dedim dürüstçe.

Sam bir daha soru sormadı.

~

Ara sıra Charlie hakkında yeni bir şeyler öğreniyordum ve onunla ilgili tüm düşüncelerim değişiveriyordu. Artık altında, büyükbabasının ona "mükemmel notları" için hediye ettiği emektar mavi kamyoneti vardı. Bunu duyduğumda şaka yaptığını zannederek gülmüştüm ama gamzelerinin kaybolduğunu görünce kaşlarımı çatmıştım. "Tam akademik burs aldım," demişti bana. "Böyle şoke olmuş görünme."

Fakat işe giderken hâlâ Muz Tekne'yi tercih ediyordu. "Cehennem çukurunda koca bir akşam geçirdikten sonra eve dönerken rüzgârı sırtımda hissetmeyi seviyorum," diye açıklamıştı bunu. "Ayrıca," diye devam etmişti göz kırparak. "Tekneyi kullandığım zaman göle çıplak girmek daha kolay oluyor." İşte tanıdığım Charlie buydu.

Restorandaki vardiyamızdan sonra göle çıplak dalmak, ritüellerimizden biri olmuştu. Sue'nun ne yaptığımızdan haberdar olduğunu varsayıyordum –gölde pek sessiz sayılmazdık– ve annemler beni, elimde ıslak giysilerimle, vücuduma havlu dolan-

mış halde eve girerken görmüşlerdi. Ama hiçbiri umursuyormuş gibi değildi. Oğlanların vücutlarının bazı kısımlarını gördüğüm oluyordu ve bazen *kazara* olduğunu bile söyleyemezdim ama bu ritüeli çoğunlukla iş sonrası serinleme olarak görüyorduk.

Charlie'nin, bizden yaşça biraz büyük olan ve gölün aşağısındaki bir evde yaşayan yeni kaçamağı Anita da arada bir bize katılıyordu. Ama onun yanımızda olması bile Charlie'nin geçebileceği her çizgiyi geçmesini engellemiyordu.

Bir perşembe vardiyadan sonra yine göldeydik. Charlie ile Anita, iskelenin sonunda suyun içinde dikilerek bira içiyor, gülüşüp öpüşüyorlardı. Sam ve ben de onlardan biraz uzakta yüzme makarnalarına dayanmış süzülüyorduk.

"Percy tam bir afet değil mi sence de?" diye sordu Charlie bir ara, bizim duyabileceğimiz kadar yüksek sesle.

"Geçen de dedim ya, kesinlikle öyle," diye kıkırdadı Anita. Küçük göğüslerinin suyun üzerinde yüzdüğünü görebiliyordum. Yüzümün yandığını hissettim.

Charlie onun yanağına bir öpücük kondurarak, "Doğru, unutmuş olmalıyım," dedi.

"Bahse girerim unutmuşsundur," diye güldü Sam ama ben kendimi huzursuz hissettim. Sanki Charlie'nin bir amacı vardı. Sam'e doğru yüzdüm. Ayağım bacağına çarptığında irkildi. Artık bayağı yakın olduğumuz için göğsünün suyun altında nasıl bembeyaz parladığını görebiliyordum.

"Ne var biliyor musun Pers?" dedi Charlie kelimeleri uzatarak. "Anita ve ben senin çok seksi olduğunu düşünüyoruz. Bir ara bize katılmalısın."

Ağzım açık kaldı ve Sam'in ayağının bileğimi sardığını hissettim.

Anita, "Kızı rahat bırak Charlie," diye azarladı. "Onu korkutuyorsun."

"Benim erkek arkadaşım var," diye yanıtladım, sıkkın görünmeye çalışarak. Ama bir yandan da kendimi birazdan geleceklere hazırlıyordum çünkü Charlie henüz son noktayı koymuş gibi görünmüyordu.

"Ah, doğru ya," dedi. "Şu zengin çocuğu. Sam bahsetmişti. Tüh, ne kötü. Ama şaşırmadım. Burada çok güzel, zeki, komik ve... belirtmeden geçemeyeceğim, geçtiğimiz bir yılda *ikizleri* bayağı gelişip serpilmiş bir kızdan bahsediyoruz."

"Charlie," diye uyardı Sam.

"Ne? Yalan mı? Bana fark etmediğini söyleme, Samuel," diye devam etti Charlie. "Cidden Pers, senin gibi bir kızı hangi erkek kaçırmak ister ki?" *Tam isabet.*

"Siktir git Charlie," dedi Sam, ama ağabeyi onu dinlemek yerine Anita'ya bir şeyler fısıldıyordu. Kız bana dönüp hüzünle, "*Ayyy*," dedi.

"*Aman Tanrım.*" Sam'in bana baktığını fark edene kadar bu kelimelerin ağzımdan çıktığını fark etmemiştim.

"İyi misin?" diye fısıldadı ama cevap vermedim. Charlie ve Anita vücutlarını örtmek için pek fazla zahmet etmeyerek sudan çıkıyorlardı.

"Biz bodrumda olacağız," diye seslendi Charlie, eve doğru giderlerken. "Teklif hâlâ geçerli Pers."

"Percy?" Sam ayağıyla beni dürttü. "Üzgünüm. Bu Charlie için bile fazlaydı."

"Geçen yaz olanları ona anlattın mı?" diye fısıldadım, boğazımda oluşan yumruyu yutkunup kafamın içinde olup bitenleri görüp görmemesini umursamadan yüzüne bakarak.

"Evet ama her şeyi değil. Noel arifesinde sizin evde Mason ve bileklikle ilgili konuştuklarımızı duyduktan sonra beni köşeye sıkıştırdı."

"Harika. Senin tarafından reddedilmek yetmiyormuş gibi şimdi Charlie ve Anita da her şeyi biliyor." Nefesimi tutup yakıcı gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

"Özür dilerim Percy. Bu konuyu açacağı aklıma bile gelmemişti. Utanmana gerek yok. Ağabeyim bu senaryoda aptalın ben olduğumu düşünüyor." Yüzümü yıldızlara çevirdiğimde bacaklarını benimkilere sararak beni kendine çekti.

"Hey," diye fısıldadı, bir elini belime koyarak.

Kaskatı kesildim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sana sarılmak istiyorum," dedi gergin bir sesle. "Charlie yüzünden üzülmenden nefret ediyorum." Bir süre öylece durduk. Sonra tekrar konuştu. "Sarılabilir miyim?" Hayır demem için milyonlarca sebep vardı. En önemli ikisi, bir erkek arkadaşım olması ve bu erkek arkadaşın Sam olmamasıydı.

"Olur," diye fısıldadım.

"Gel buraya."

Kıyıya, evinin görüş alanında olmayan bir alana doğru yürüdük. Su onun göğsünün ortasına, benimse omuzlarıma geliyordu. Birbirimize döndük ve Sam öne doğru bir adım atıp kollarını etrafıma sardı. Sıcak ve kaygandı. Kalbinin sabırsız vuruşlarını göğsümde hissedebiliyordum.

"Charlie bir konuda haklı," dedi. "Çok güzel, zeki ve komiksin." Ona iyice sokuldum. Elleri sırtımda aşağı yukarı kayıyordu. "Ve hiçbir erkek seni elinden kaçırmak istemez."

"Sen hariç."

"Bu doğru değil." Sesi çatallıydı. Eğilip alnını alnıma yasladı ve yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Beni deli ediyorsun," dedi. Gözlerimi yumdum. Sırtım buz keserken karnımın içinde bir alev topu dönüyordu. Sam'i seviyordum ama bu yaptığı hiç adil değildi. Belki ne istediğini bilmiyordu ya da bu davranışlarının ne kadar zalimce olduğunun farkında değildi. Ama hislerini çözene dek benimle oynamasına izin veremezdim.

"Kafamı karıştırıyorsun," dedim onu iterek. "Eve gitmeliyim."

~

O gece hiç uyuyamadım.

Sam tek kelime etmeden eve gitmeme izin vermişti. Saat ikiyi geçerken, on beşinci doğum günümde, "*bir sonraki mükemmel hikâyen için*" notuyla hediye ettiği defteri çıkardım, boş sayfalardan birini açtım ve "*Sam Florek lanet kaçığın teki*" yazdım. Gözlerimden öfkeli, sıcak yaşlar süzülüyordu. Son bir yılımı hayatıma devam etmeye çalışarak geçirmiş ve bunu *başardığımı* zannetmiştim. Kendimi mi kandırıyordum?

Sam koşudan sonra bize geldiğinde hiçbir şey söylemedi. O sabah birbirimizle bir iki kelimeden fazla konuşmadık. Ben yüzmemi kısa kesip biraz kestirmek için sala tırmanana kadar tamamen sessizdik.

"Dün gece için üzgünüm." Yanımda oturuyordu, ayaklarını suya sallamıştı. *Tam olarak hangi kısmı için üzgünsün? Beni neredeyse öptüğün için mi? Benimle oynadığın için mi?*

"Tamam," dedim gözlerimi kapalı tutup yanağımı sıcak ahşaba bastırarak. Öfke ayak parmaklarımdan yukarı doğru kıvrılarak ilerliyordu.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu biliyorum. Yaptığım gerçekten şerefsizlikti," diye devam etti. Anlamıyordu. Doğrulup oturdum. Yüzü pişmanlık doluydu.

"Erkek arkadaşım varsa var. Bunu senin düşünmene lüzum yok Sam," dedim küçümsemeyle. "Asıl düşünmen gereken, eylemlerinin sözlerinle tam bir zıtlık içinde olması."

Derin bir nefes aldı. "Haklısın Percy." Gözlerime bakmak için kafasını eğerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. "Kafanı karıştırdığımı söyledin. Bunun için üzgünüm. Şimdi eskiye dönebilir miyiz?"

"Bilmem. Sence?" Sesim bir oktav yükselmişti. "Geçen yılı aramızdaki her şey normalmiş gibi davranarak geçirdim. Beni istememiş olabilirsin, sorun değil. Artık başka birisiyle görüşüyorum. Ve aramızda hiçbir şey olmamış gibi davrandım, çünkü *senin* istediğin buydu. Bence gayet iyi bir iş çıkardım." Cevap vermesine fırsat tanımadan ayağa kalktım. "Eve gidiyorum. Dün gece pek uyuyamadım. Bu akşam işten önce biraz kestirmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Saldan atladım ve veda bile beklemeden kıyıya doğru yüzdüm.

Öğleden sonra geç saatlerde gökyüzü uğursuz bulutlarla kaplanınca Charlie ve Sam beni kamyonetle almaya geldiler. İkisinin arasındaki her zamanki yerime sıkıştım. Havadan sudan muhabbet edecek ruh halinde değildim.

"Teklifimi düşündün mü Pers?" diye sordu Charlie gamzeli bir gülümsemeyle. Bakışları Sam'e kilitlenmişti.

"Charlie," dedim gözlerimi kısarak. "Siktir git, tamam mı? Sam'i kızdırmak istiyorsan kızdır ama beni bunun dışında bırak. Böyle boktan oyunlar için çok yaşlısın!"

Büyük Florek bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Sadece şaka yapıyordum," diye mırıldandı.

"*Biliyorum*!" diye bağırdım ellerimi bacaklarıma vurarak. "Yine de midemi bulandırıyor."

"Tamam, tamam. Seni anlıyorum," dedi. "Bundan sonra iyi çocuk olacağım." Kamyoneti garaj yolundan çıkardı ve yolculuğun geri kalanında hiçbirimiz konuşmadık.

Ertesi sabah yağmur yağıyordu ve Sam koşu kıyafetleri içinde bize geldiğinde sırılsıklam olmuş haldeydi.

Kapıyı onun için babam açmıştı. "Sam, gölde boğulmaktan son anda kurtulmuş gibisin."

Sam'in tişörtü vücuduna yapışmış, göğsündeki ve karnındaki kasları gözler önüne sermişti. Bir boğulma kurbanına göre çok iyi görünüyordu. Ve bu görünüşü tepemi attırıyordu. "Burada bekle, sana bir havlu getireyim," dedi babam.

Annem kanepeden, "Üstünü değiştirmesi için bir şeyler versen daha iyi olur," diye seslendi. Babam ona bir banyo havlusu fırlattı ve giymesi için bir şeyler bulmaya yukarı çıktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum, o havluyla kafasını kurularken.

"Her sabah koşudan sonra buraya gelirim. Ayrıca," diye ekledi alçak bir sesle, "Seninle konuşmak istiyorum. Yukarı çıkabilir miyiz?"

Ailemin önünde olay çıkarmak istemediğim için hayır diyemedim. Hem bu hafta Sam'le alakalı yeterince drama yaşamıştım. Merdivende yanından geçtiğimizde babam kuru giysileri ona verdi ve Sam annemlerin odasında üstünü değiştirirken ben kendi yatağıma bağdaş kurarak oturdum, yağmurun çatıdaki patırtılarını dinleyerek bekledim.

Ona ne kadar kızgın olsam da Sam beline birkaç santim geniş gelen eşofman altı ve kolları aşırı kısa kalan yeşil yün kazakla odama girdiğinde gülmeden edemedim.

"Umarım bunları giyerken ciddi bir konuşma yapmayı düşünmüyorsundur."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi sırıtarak. Gözleri parıldıyordu.

Bunu çok özlemişim, diye düşünürken gülümsemenin yüzümden kaybolduğunu hissettim. Sam kapıyı kapattı ve yatakta karşıma oturdu.

"Yanılmışım," diye başladı. "Hem de çok." Bakışlarım onunkilerle çarpıştı. "Sen de yanıldın. Dün, seni istemediğimi söylerken." Mavi gözlerini gözlerime dikerek kısık sesle konuştu. "Seni istiyordum. Hâlâ istiyorum. Hep istedim." Ciğerlerimde keskin bir baskı hissettim; sanki sözleri tüm oksijeni emmişti. "Sana aksini düşündürdüğüm, kafanı karıştırdığım için özür dilerim. Okula odaklanmamız gerektiğini düşünmüştüm. Annemin geçen yaz söylediği şey, yani bir ilişki yaşamak için bolca zamanımız olması mantıklı gelmişti. Daha fazlası olmaya çalışırsak aramızdakileri mahvedeceğimizi sanmıştım ama aksini yapmaya çalışırken aramızı bozdum."

"Öyle oldu," diye takılmaya çalıştım. Her şeye rağmen gülümsedi.

"Sana geçen yaz bunu nasıl yapacağımı bilmediğimi söylemiştim." Parmağıyla bir beni bir kendini gösterdi. "Hazır olana kadar beklememiz gerektiğini söyledim." Derin bir nefes aldı. "Şu anda hazır mıyız bilmiyorum ama daha fazla beklemek istemiyorum." Ellerini ellerimin üstüne koyup sıktı.

Kucağına atlamak, kollarımı boynuna dolamak ve dudağındaki çizgiyi öpmek istedim. Ama aynı zamanda onu yumruklamak da istiyordum. Yine fikrini değiştirebileceği düşüncesi kafamı kurcalıyordu. Böyle bir şey olursa bununla yaşayabileceğimi sanmıyordum.

"Sam, benim bir erkek arkadaşım var," dedim, sesimin kulağa güçlü gelmesini sağlayarak. "Ve kendisi bir hafta sonra burada olacak. Şu anda buna saygı duymanı istiyorum."

"Elbette," dedi, sesi çatlasa da. "Bunu yapabilirim."

"Demek bu o," dedi Sam mutfak penceresinden Mason, Delilah ve Patel'in dört kişilik bir masada oturduğu yemek salonuna bakarak. Eskiden garsonlar arasındaki favorim olan Joan, onlara menülerini veriyordu. Barry's Bay'e vardıklarında cumartesi vardiyama sadece iki saat kalmıştı, bu yüzden birlikte daha çok zaman geçirebilmek adına benimle restorana gelmeye karar vermişlerdi. Mason bana sürpriz yapmak istediklerini söylemişti. Gerçekten de sürpriz olmuştu. Burada olduklarından Sam'e bahsetmeyi düşünmüyordum ama Joan menülerini verdikten sonra mutfağa dalmış ve "böyle acayip seksi bir erkek arkadaşa" sahip olduğum için "acayip şanslı bir kaltak" olduğumu söylemişti. Joan'u severdim. Ama eskiden.

Aslında Mason gerçekten de iyi görünüyordu. Hokey sezonu sona erdikten sonra koyu renk saçlarını daha kısa kestirmişti. Bu da dikkatleri çenesine çekiyordu. Spor salonunda saatler geçirdiğini açıkça gösteren dar, siyah bir tişört giymiş, pilot tipi güneş gözlüğünü yakasına takmıştı.

"Aynen," dedim arkamızda başka bir vücuttan gelen ısıyı hissederken.

Charlie bana doğru eğilerek pencereden hızlıca baktı ve "Ben daha yakışıklıyım," deyip istasyonuna geri döndü.

Delilah, Sam'in merhaba demek için masalarına uğramasında ısrar edince işler daha da garipleşti. Ben kusura bakmamasını söylerken Sam ellerini kotuna sildi, saçlarını yüzünden çekti ve yanlarına doğru ilerleyerek Mason ve Patel'le el sıkıştı. Delilah ise tokalaşmayı falan boş verip kollarını Sam'in boynuna doladı ve omzunun üstünden bana bakarak "hassiktir" diye ağzını oynattı.

Sonra ona dönerek, "Bu gece vardiyandan sonra yanımıza gel Sam," dedi. "O yakışıklı ağabeyini de getir." Sam kaşlarını kaldı-

rıp Patel'e baktı ama çocuk eğleniyormuş gibi sırıtıp başını iki yana sallamakla yetindi.

"Charlie'nin bu gece kız... yani Anita'yla planları vardır muhtemelen. Ama ben üstümdeki şu sosis ve lahana turşusu kokusundan kurtulur kurtulmaz gelirim. Tabii böyle şeyleri seviyorsan yıkanmayabilirim de," dedi Delilah'ya sırıtarak. Arkadaşım ona kocaman bir gülümseme attı. Mason ise bu konuşmayı, gözlerine ulaşmayan bir tebessümle izliyordu.

Eve döndüğümde üçü de çoktan sarhoş olmuştu. Mason ve Patel'in dilleri dolanarak sakal mı yoksa bıyık mı daha iyi diye tartıştıklarını duyabiliyordum. Delilah kanepede Patel'in kucağına yığılmış, Joan Didion'ın biyografisini okuyordu. Askılı tişörtü yukarı sıyrılıp karnını gözler önüne sermişti ve sutyen takmadığı çok belliydi. İçeri girdiğimde başını kaldırdı ve bakışları yavaşça yüzüme odaklandı.

"Persephone!" diye seslendi, kollarını iki yana açıp ona sarılmam için yanına çağırarak. "Seni *çooook* özledik!" Onu kucaklamak için eğildim.

"Bensiz de gayet iyi idare etmiş gibisiniz." Boş bira şişeleri mutfak tezgâhına sıra sıra dizilmiş, babamın plaklarından birkaçı yere saçılmıştı ama biri *Revolver*'ı pikaba takmayı başarmıştı. Orta sehpanın üzerinde açık bir şişe tekilayla erimekte olan bir kâse buz duruyordu ve iki oğlanın da elinde berrak sıvıyla dolu bardaklar vardı.

"Gel, otur bebeğim," dedi Mason, beni kucağına çekip çenemin altına bir öpücük kondurarak. "Alınma ama biraz kokuyorsun."

Karnına dirsek attım. "Duşa gireceğim." Ayağa kalkmak için harekete geçtim ama Mason beni sımsıkı tutup dilini boynumda gezdirdi.

"Hmmm..." diye mırıldandı kıkırdayarak. "Tadın *pierogi* gibi."

"Çok komik. Şimdi izin verirsen gidip temizleneyim."

Duşta gereğinden fazla oyalandım. Sam'in her an geleceğini bildiğim için hem korku hem heyecan doluydum. Hayatımın büyük bir kısmı ona kapalıymış ve şimdi, onsuzken birlikte vakit geçirdiğim kişilerle tanıştırarak kapıları açacakmış gibi hissediyordum. Delilah'nın onu görmesini çok istemiştim. Mason'la karşılaşacakları içinse pek endişeli sayılmazdım. Erkek arkadaşım kıskanç biri değildi, Sam de zıtlaşmayı sevmezdi. Belki de onları aynı odada görürsem Sam'in sıradan biri olduğunu idrak ederim diye düşünüyordum. Belki bunca zamandır onu efsanevi bir varlık, mükemmel bir dost ve gerçek dünyada nadir bulunan, çok kıymetli bir potansiyel erkek arkadaş olarak görüyordum ve bunun bozulması gerekiyordu.

Banyodan çıktığımda Sam kanepenin yanına çektiği yemek sandalyesinde oturuyordu. Nemli saçlarını yüzüne düşmesinler diye taramış, gündelik olarak giymediğini bildiğim güzel, koyu renk kotuyla beyaz gömleğini giymişti. Kolları dirseğine kadar katlanıp bronz tenini ortaya çıkarmıştı. Ayakları çıplaktı. Çok iyi görünüyordu. Tıpkı bir yetişkin gibiydi. Benim üstümdeyse havlu kumaştan şort ve pembe bir Barry's Bay kazağı vardı. Mason ona dolu bir bardak tekila uzattı ve kadeh tokuşturup koca birer yudum içtiler. Sam'in yüzünü buruşturmamak için mücadele ettiğini görebiliyordum; sağlam içici değildi.

"Bunu normalde misket limonu, tuz ya da başka bir şeyle içmiyor muydunuz?" diye sordum onlara katılarak.

Mason, "Misket limonu getirmeyi ihmal ettik," dedi. "Ama bu acayip iyi bir şişe. *Shot* atmak için kullanmak israf olurdu." Bir başka bardağı doldurup bana uzattı. Küçük bir yudum bile boğazımı yakınca öksürmeye başladım.

"Evet. Acayip iyiymiş cidden," diye hırladım. Hâlâ öksürüyordum. Mason beni kendine doğru çekti. Kucağına oturmamı istediğini fark ettiğimde dondum.

"Gel, bana eşlik et bebeğim," dedi daha çok çekiştirerek. Dizinin ucuna beceriksizce tünedim. Sonunda doğrulup oturmayı başaran Delilah bana sorgulayıcı bir bakış atarken gözlerimi, Mason'ın ellerinin çıplak uyluğumda dolaşmasını izleyen ve kaşlarını çatıp içkisinin geri kalanını kafasına diken Sam'e çevirdim. Delilah'nın bakışları ikimiz arasında gidip geldi, sonra gözleri anlayışla genişleyip dudaklarında sarhoş bir gülümseme belirdi.

Patel, "Dayanıklısın ahbap," diyerek Sam'e biraz daha içki doldurmak için şişeye uzandı.

"Eee, Sam," diye mırladı Delilah, dirseklerini dizlerine, yüzünü de ellerine dayayıp ona doğru eğilerek. "Son görüşmemizden bu yana uzun zaman geçti. Büyüyüp gürbüz ve çekici bir erkek olmuşsun. Bana biraz kız arkadaşından bahset bakalım." Sam bana şaşkın bir bakış attı ama Delilah'nın bununla nereye varmak istediğini hiç bilmiyordum.

"Kız arkadaşım yok," dedi Sam, içkisinin birazını daha içerek.

"Buna inanmak zor," diye devam etti Delilah. Sonra Patel ve Mason'a döndü. "Biliyor musunuz, Sam bazen çok kalp kırıcı olabiliyor. Elde etmesi zor erkeği oynamayı seviyor." Ona uyarıcı bir bakış attım ama arkadaşım sadece gülümseyip başını hafifçe iki yana salladı. "Bir keresinde doğruluk mu cesaret mi oyununda Percy'yi öpmeyi açıkça reddetmişti." *Tanrı'ya şükür.*

Patel, "Off, bu ağır olmuş dostum," derken Mason beni göğsüne doğru çekti.

"Zavallı bebeğim." Kollarını belime sarıp dudaklarını boynumun yan tarafına bastırdı. "Bu gece bunu telafi edeceğim." Bakışlarım otomatik olarak Sam'e döndü. Çenesini sıkmış, kararmış gözlerini bize dikmişti. Dizi aşağı yukarı sallanıyordu.

"Bir şeyler atıştırmak isteyen var mı?" Mason'ın kucağından atlayıp mutfağa yöneldim.

Sam, "Sana yardım edeyim," diye teklifte bulunurken Patel ve Mason hiç unutamadıkları bir cennette yedi dakika oyunundan bahsetmeye başlamışlardı.

Üst dolapların birinden servis kâsesi almak için parmak uçlarımda yükseldiğimde Sam'in arkamdan yaklaştığını hissettim. "Ben alayım." Yukarı uzandığında parmakları benimkilere değdi. Kâseyi tezgâha koyarken, "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı. Nefesini kulağımda hissedince içimi bir ürperti kapladı. Titrememe engel olamadım.

"Sabunun mucizesi," dedim. "Bu tiki görünüşünle seni neredeyse tanıyamayacaktım."

"Tiki mi?" Gözleri parladı.

Sırıttım. "*Bayağı bayağı* tiki."

"Abur cuburları ne zaman getirmeyi düşünüyorsunuz acaba?" diye bağırdı Delilah kanepeden. Bir paket cipsi kâseye boşaltıp oturma odasındaki orta sehpaya koydum ve Mason'ın koltuğunun koluna oturdum. Patel'le ikisi şimdi de hokeyle alakalı hararetli bir tartışmaya tutuşmuşlardı.

Delilah, "Sen onları boş ver," dedi Sam'e. "Azıcık takıntılılar. Bizim tartışacak daha önemli konularımız var. Mesela sevgili Persephone'miz." Bacağını dürttü. "Duyduğuma göre en sevdiği okuyucusuymuşsun. Eleştirilerinin ve yorumlarının ne kadar yapıcı olduğunu anlatıp duruyor."

Yüzünde bir sırıtış beliren Sam bana baktı. "Öyle mi?"

Gözlerimi devirdim. "Egosu yeterince şişkin zaten, D."

"Buna katılmıyorum," dedi Sam. "Ne kadar zeki olduğumdan biraz daha bahset Delilah."

"Hikâyelerine daha fazla seks ve romantizm eklemesini söylesen seni daha zeki bulurdum," dedi arkadaşım gülerek.

"Neye kıkırdıyorsunuz?" diye araya girdi Mason.

Sam, "Percy'nin hikâyelerini konuşuyoruz. Sen onlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorunca yüreğim kalktı. Mason'a hâlâ yazılarımı göstermemiştim.

"Bana hiç göstermedi," dedi erkek arkadaşım, Sam'e gözlerini kısarak.

"Öyle mi? Yazma konusunda inanılmaz yeteneklidir." Sam'in gözleri parlıyordu. "Benden *sürekli* yorum istiyor ama aslında hiç ihtiyacı yok. Doğuştan gelen bir kabiliyeti var."

"Gerçekten mi?"

Sam onu duymamış gibi devam etti: "İlk önce *Genç Kan*'ı okumalısın. Birkaç yıl önce yazdı ama hâlâ benim favorim. Tanrım, karakterlerin isimlerini bulmak için nasıl sabahlamıştık, hatırlıyor musun Percy?"

Sam bölgesini işaretliyordu, bu çok belliydi. Benim tek yapabildiğimse onaylar gibi mırıldanmak oldu.

"Siz ikinizin bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum," dedi Mason, bana bir bakış atarak. "Percy'nin burada ona eşlik edecek bir arkadaşı olması ne güzel."

Beni kucağına çekip döndürdü ve bacaklarım iki yanına gelecek şekilde oturttu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sorun etmezsiniz, değil mi çocuklar?" Arkamdakilere bakmak için kafasını yana eğmişti. "Sevgilimi asırlardır görmedim." Yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarıma yapıştı ve ıslak ıslak öpmeye başladı. Nefes almak için ayrıldığımızda Sam çoktan yerinden kalkıp kapıya yönelmişti.

"Yarın sabah koşusuna çıkabilmek için erken yatmam lazım," dedi bana bakmadan. Sonra çıkıp gitti.

Hafta sonunun geri kalanında da mesafesini korudu. Onu tekrar görebilmek için şehirden arkadaşlarımın bir an önce gitmesini diliyordum. Yazın yarısı zaten geçip gitmişti ve Mason'ın davranışlarının Sam'le geçireceğim vakitten çalması canımı sıkıyordu. Vücudumun sahibi olduğunu belirtmek ister gibi elleri-

nin sürekli üzerimde olması gerilmeme neden oluyordu. Hoşça kal öpücüğü verirken bile dokunmadığı yerim kalmamış, dili ağzımın her yerinde gezinmişti.

Mason'ın ziyaretinin ardından Sam değişip içine kapandı. Restoranın mutfağındayken ya da evlerinin bodrum katında vakit geçirirken bazen göz göze geliyorduk ve o anlarda neredeyse havanın çatırdadığını duyuyordum. Ama bunun dışında bana olan duygularına perde çekmiş gibiydi. Benim de istediğim buydu zaten. Sonra yazın son günleri yaklaştı ve gerçekten istediğimin bu olmadığının farkına vardım. O perdeyi ardına dek açmak istiyordum.

Yazın son haftasında Mason'a telefon ederek *sorun sende değil, bende* konuşması yaptım ve ondan ayrıldım. Şaşırdı ama Delilah kadar abartmadı. Arkadaşım, artık çifte randevulara çıkamayacağız diye mızmızlanınca ona, yeni okul dönemi başlarken kendinin de zaten Patel'le ilişkisine ara vereceğini hatırlatmak durumunda kaldım.

Anne ve babamla şehre dönmeden önceki son gün Sam'le birlikte nemli mayolarımızla onun yatağında oturmuş, kitap okuyorduk. Hava çok sıcaktı ve Charlie ile Anita bodrum katını işgal ettikleri için yukarıdaydık. Sue klimayı açmayı reddediyordu. Bu yüzden Sam odasının panjurlarını kapatmış ve vantilatörünü ikimizi de serinletecek şekilde ayarlamıştı. O yatağın ayakucunda, sırtını duvara yaslayarak otururken ben yüzüm ona dönük şekilde yatak başlığına dayanmış, dizlerimi göğsüme çekmiştim. Sam anatomi kitaplarının birindeki bir diyagramı inceliyordu, ben de *Mahşer* kitabını okuyordum. Ya da okumaya çalışıyordum. Son on dakikada bir sayfayı bile bitirememiştim çünkü Sam'e bakmayı kesemiyordum. Gözlerim ayak bileklerini saran bronz çizgilerde, baldırlarındaki kaslarda, bileğindeki bileklikte dolaşıyordu. Bacağımı uyluğuna yaslamak için uzattım ama ayağım ona değer değmez sıçradı.

"İyi misin şapşal?" diye sordum. Bana baktı, sonra yataktan fırladı ve şifonyerinin çekmecesini karıştırdı.

"Bana bir iyilik yap," dedi eski Weezer tişörtünü bana fırlatarak. O yatağa oturup burnunu ders kitabına tekrar gömerken tişörtü üstüme geçirdim.

Bacağını ayak parmağımla dürtmeye başladığımda yanaklarının birer elma gibi kızardığını fark ettim. Sam'i kızıştırmak, yapmayı en çok sevdiğim üç şeyden biriydi ve son günlerde buna pek fırsat bulamamıştım. Şimdi sakin ve ilgisiz halinde küçük bir delik açıldığını gördüğüm için dişlerimi kenarlarına geçirmek ve deliği çekiştirerek büyütmek istiyordum.

"Acaba neden beni tekmelemeye karar verdin?" dedi monoton bir sesle, gözlerini sayfadan kaldırmadan. Kaşları çatıktı. İki ayağımı da kucağına yerleştirdim ve tüm vücudunun kasıldığını hissettim.

"Büyüleyici bir kitap olmalı. Bütün yaz elinden düşürmedin."

"Hıı."

"Olay örgüsü çok mu ilgi çekici?"

"Aşırı sürükleyici," diye mırıldandı. "Normalde ders çalışmama laf etmezdin, ne oldu birden?"

"Laf etmiyorum ki," diye teminat verdim. Sonra topuğumu uyluğuna bastırdım. "Seksi kısımlar da var mı?" Sonunda bana gözucuyla baktı, kafasını iki yana salladı ve kitabına geri döndü.

"Aslında..." Bacaklarımı kucağından çekip dizlerimi kıvırdım ve bu sefer de ayak parmaklarımı uyluğuna bastırdım. "İnsan vücudu çok seksi. Şu anda incelediğin o derisiz adam resmini kastetmiyorum tabii."

Yüzünü bana çevirerek, "Bu kas sisteminin bir diyagramı Percy," dedi. "Bu..." Bir elini bacağıma sardı. "... baldır kası mesela." Sesi alaycıydı ama sanki biri damarlarımdaki kanı kafeinle

değiştirmişti. Elini üzerimde istiyordum. *İki elini* de üzerimde istiyordum.

Bacağımı tuttuğu yere baktı ve bana döndü. Gözlerinde soru işaretleri vardı.

"Baldır kası, ha?" dedim. "Bunu bildiğim iyi oldu. Bir gün mutlaka kullanmayı deneyeceğim. Koşmak diye bir şey duymuştum." Güldüğümde elini geri çekti.

Kitaplarımız kucaklarımızda açıktı ama ikimiz de tek bir sayfa çevirmeden dakikalarca oturduk. Aramızdaki bir vaadin daha kayıp gitmek, masamın çekmecesindeki eski nakış ipi kutusu gibi saklanmak üzere olduğunu hissettim. Ve onu tutmaya çalıştım.

Ayak parmaklarımı uyluğunun altına kaydırdım.

"O kitaptan başka şeyler de öğrendin mi?" diye sordum. Gözleri benimkileri buldu. Yavaşça başını salladı.

"Beni de aydınlatmak ister misin Bay Dâhi?" Oyunbaz görünmek için elimden geleni yapıyordum ama sesim titrekti.

"Percy..." Göz temasımızı bozmamak için tüm özgüvenimi son damlasına kadar kullanmam gerekti.

"Sanırım başka bir müstakbel doktordan yardım istemeliyim," diye takıldığımda gözlerini hızlıca kırpıştırdı. O anda anladım. Zayıf noktası buydu. Başka birinin bana dokunması fikrinden nefret ediyordu. Elini baldırımın arkasına kaydırdığında bir zafer narası atmak istedim.

Bu sefer parmaklarını sarmak yerine kasın üzerinde aşağı yukarı kaydırarak tüm bedenime bir elektrik akımı yayılmasına, bütün sinir uçlarımın alev almasına neden oldu. Dudaklarını ciddiyetle birbirine bastırmıştı ve yüzünde konsantrasyondan başka bir şey yoktu. Elini baldırımda yavaşça aşağı doğru götürdü ve bileğimi kavradı. Sonra bana bakıp sırıttı.

"Bilek," dedi.

Yarı nefesim kesilir, yarı kahkaha atar gibi bir ses çıkardım. Sam ayaklarımın dibinde diz çöküp diğer bileğimi de kavradı ve gözlerimin içine bir, iki, üç saniye baktı. Yutkundum. Sonra tepkimi izlemeye devam ederek parmağını bacağımın üst kısmında yavaşça yukarı kaydırdı.

"Kaval kemiği."

Sam'in bana dokunmasını defalarca hayal etmiş, hatta bunu takıntı haline getirmiştim. Yatağımda uzanıp sanki o dokunuyormuşçasına elimi bacaklarımın arasına götürür, tepemde omuzlarını, güzel dudaklarını görüyormuş gibi yapardım. Şimdi de ona dokunmayı, parmaklarımı karnından şortunun beline doğru uzanan tüylerde dolaştırmayı çok istiyordum ama donakalmıştım. Anı mahvetmekten, Sam'i etkisi altında olduğu büyüden uyandırmaktan korkuyordum.

Avcuyla dizimi örttü, sonra diğer elini öteki dizime götürdü. Bacaklarımı iki yana açıp yatakta yavaşça aralarına girdi ve tekrar ayak bileklerimi kavrayıp yatağa bastırarak üzerime eğildi. Gövdemi dik tutmaya çalışırken kollarım titriyordu. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Uzan Percy," diye fısıldadı.

Dediğini yaparken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerine oturdu ve kararmış bakışlarını yüzüme dikti. Uzun gövdesi vantilatör esintisini kestiği için birden aşırı terlemeye başladım. Dudağımın üstünde boncuk boncuk biriktiğini hissedebiliyordum. Bakışları hâlâ yüzümdeyken elini tekrar dizime koydu.

"Diz," diye fısıldadı. Gözlerimi kırpıştırdım. Hava iyice ağırlaşmıştı.

"Diz, ha? O kitabın hangi seviye olduğunu çok merak ettim," diye takıldım.

Dudaklarında minik bir tebessüm oynaştı. "*Vastus medialis, vastus lateralis, tensor fasciae latae.*" Parmaklarını yukarı kaydırıp uyluğumun iç kısmındaki yumuşak ete değerek, "*Adductor longus*," diye mırıldandığında keskin bir nefes aldım. İşaret parmağıyla uyluğumun hassas teninde bir yol çizerek kasıklarımdan geçti ve tişörtün eteğine vardı. Avcunu kalça kemiğimin çıkıntısına bastırdı, ardından bikini iplerimin bulunduğu kısma sardı. Beni izlerken yüzündeki gülümseme silinmişti. Onu üstüme çekmek, ağırlığının beni yatağa bastırmasını hissetmek istiyordum. Ellerimi saçlarına daldırıp dalgalarını çekiştirmek, dudaklarımı sıcak boynuna değdirmek istiyordum. Ama hareket etmeden yattım.

Göğsüm hızla inip kalkarken tişörtümü yukarı doğru itip karnımı açtı ve yavaşça bikini altımın bir tarafındaki ipleri çözmeye başladı. Ardından avcunu kalçamla belimin kıvrımında kaydırdı. "*Gluteus medius.*" Elini arkaya götürdü. "*Gluteus maximus.*" Gergince güldüm.

"Bugünlük anatomi dersi yeter mi?" diye sordu çatallanmış, boğuklaşmış sesiyle. Yutkunup kafamı iki yana salladım. Gözleri zaferle parladı ve tişörtü daha da yukarı itti. Sırtımı yataktan kaldırıp tişörtü üstümden çıkarmasına izin verdim ve ıslak bikini üstüme aniden havanın çarpmasıyla titredim. Bakışları sertleşmiş meme uçlarımı örten üçgen kumaş parçalarında ve yanlardan taşan göğüslerimde dolaştı. Tekrar bana bakarken gözleri hiç görmediğim kadar koyu maviydi.

Hafifçe aşağı kaydı ve eğilip dudaklarını göbek deliğimin altındaki deriye bastırdı. Ağzını karın kaslarımda gezdirip öpücükler kondururken tek tek kasların isimlerini fısıldadı, sonra diliyle göbek deliğimden karnımın ortasına doğru sıcak, ıslak bir çizgi çizdi. Kalçam seğirirken çarşafı yumruklarımın arasında sıkıştırdım. Göğüslerimin arasından yukarı doğru ilerleyip dilini köprücükkemiklerimin arasındaki boşluğa sürttüğünde gırtla-

ğımdan bir inilti yükseldi. Ellerimi sırtının sıcak ve pürüzsüz tenine bastırdım. O da çenemin hemen altını hafifçe emip dilini boynumda gezdirdi ve kulak mememi hafifçe ısırdı.

"*Auriküler lobül*," diye fısıldadı, dudaklarını kulak mememe değdirerek. Sonra doğruldu ve yüzünü tam benimkinin hizasına getirdi. Bir elini belime, çıplak kalçama doğru kaydırırken diğer eliyle yatağa dayanıp dengesini sağladı.

Kollarımı boynuna doladığımda dudaklarını benimkilere yavaşça bastırdı. Öpücüğüne karşılık verip dilimle dudaklarını ayırdım. Tuz ve portakal tadındaki ağzı keşfetmek istediğim sıcacık bir mağaraydı. Bir elimi saçlarına daldırdım ve alt dudağını ısırdım. Dudaklarımızı ayırdığımızda elini uyluğumun iç kısmına kaydırdı.

"Sana dokunmak istiyorum Percy," diye fısıldadı kabaca. "Yapabilir miyim?"

Boğuk sesle onayladım. Ağırlığını yan tarafına verdi ve ikimiz de parmaklarının altın rengi kumaşın altına kaymasını izledik. Bacaklarımın arasındaki nemli kıvrımları takip etti ve bikini altım bu hareketle yana düştü. Parmağını nazikçe içeri bastırdı, sonra bana baktı. Yüzünde şaşkınlık vardı.

"Bunu yapıyoruz muyuz?" dedi alçak sesle.

Şu anda olanları mı yoksa genel anlamda ilişkimizi mi kastediyordu bilmiyordum ama her ikisine de cevabım aynıydı.

"Evet, yapıyoruz."

13

Bugün

CHANTAL, PAZAR *BRUNCH*'INI ASLA aksatmazdı. Şu anda da çok yüksek ihtimalle en sevdiği restorandaki en sevdiği masada nişanlısıyla oturmuş, gazete okuyordu. Arkadaşım önce Kültür Sanat bölümünü, nişanlısı da Görüşler bölümünü okur, sonra değiş tokuş yaparlardı. Kahvelerini içtikten sonra da Chantal keyifle *Eggs Benedict*'ini yemeye koyulurdu. Yani ona ulaşırsam ritüelini bozmuş olurdum. Ayrıca en az iki fincan kafein tüketmeden asla konuşmazdı. Bu yüzden içinde bulunduğum krizle ilgili yorum yapabileceğini zannetmiyordum. En azından ona hızlıca bir mesaj yazıp silerken kendime söylediğim buydu. Telefonumu komodinin üstüne bıraktım. Yine. Sonra kafamı iki yana sallayıp beşinci sefer uğurludur diye düşünerek aptal cihazı tekrar elime aldım, mesajımı yazdım ve hızlıca gönder tuşuna basarak bir kenara attım. Ve oturup bekledim. Bir dakika beş dakikaya dönerken hâlâ cevap gelmemişti. Mesajı gönderdiğim için kendime lanet ederek kalkıp banyoya gittim.

Aynayı buharlaştırana kadar sıcak suyu akıttım, sonra duşun altına girdim, başımı fayansa yasladım ve kaygıyla tetiklenen düşüncelerin, hardal gazı gibi etrafımı sarmasına izin verdim.

Kahretsin, benim sorunum ne? Nasıl bir insan, annesinin cenaze gününde eski (yeni bekar kalmış!) erkek arkadaşından faydalanır? Sam hayatında kalmama asla izin vermeyecek. Hem neden izin versin ki? Ben onun arkadaşı olamayacak kadar boktan, bencil bir insanım.

Omuzlarımın titrediğini hissedene kadar ağladığımı fark etmedim. Kendime acıdığım için kendimden iğrenerek kafamı duvardan ayırıp tüm vücudumu sabunla sertçe ovaladım, saçlarımı yıkadım ve kurulandım.

Kiliseye on dakika erken vardım ama otopark şimdiden tozlu kamyonetler ve temiz sedanlarla dolmuştu. Genç bir adam, araçları bitişikteki alana park etmeleri için yönlendiriyordu. Arabamı gelişigüzel bir sıranın sonuna bırakıp kiliseye doğru yürüdüm. Siyah ayakkabılarımın topukları çimlere gömülüyor ve beni hissettiğim kadar dengesiz gösteriyordu.

Sam, kilisenin merdiveninin önünde küçük bir grubun arasında dikiliyordu. Yanındaki Taylor'ı görünce olduğum yerde kaldım. Genç avukatın bacakları zürafalarınkiler kadar uzun, saçları güneş ışınları kadar parlak sarıydı. Sam ve Charlie geleceğinden bahsetmiş olsalar da bugün nedense onu görmeyi beklemiyordum. İçimdeki tüm havanın boşaldığını hissederken gözlerimi sımsıkı kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Tekrar açtığımda Charlie otoparkın karşısından bana bakıyordu. Elini sallayınca bütün grup bana döndü.

Gruba yaklaştığımda orta yaşlı, zayıf adamın Julien olduğunu fark ettim. Aralarında Charlie ve Sam'in baba tarafından büyükanne ve büyükbabası olduğunu düşündüğüm yaşlı bir çift de vardı. Sue'nun ebeveynleri çoktan göçmüştü ama diğer çift, Ottowa'daki erkek kardeşi ve onun karısı olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve içim altüst olmasına rağmen yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim.

"Millet, bu Percy Fraser," dedi Charlie, yanlarına vardığımda. "Muhtemelen onu hatırlıyorsunuzdur. Biz çocukken o ve ailesi yan evde oturuyordu." Aileyi kucaklayarak selamladım ve baş sağlığı diledim. Sıradan bir cenaze törenindeymiş ve Sam'in yoğun bakışları üzerimde değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum.

"İyi görünüyorsun Percy," dedi Julien, bana fazla sıkmadan sarılarak. Geri çekilirken kollarının üst kısmını sıvazladım. Etrafına bayat sigara kokusu yayıyordu ve gözleri kıpkırmızıydı.

En son Sam ile Taylor'a döndüm. Bu sabah olanlardan sonra Sam kendini çok çabuk kapatmıştı. Gerçi bu gayet doğaldı. Kim öz annesinin cenazesinin sabahı, "*beni kırık bir kalple geride bıraktın*" muhabbeti açmak isterdi ki? Şimdi onunla göz göze gelmekten, gözlerinde bulacağım şeyden korkuyordum. Pişmanlık mı görecektim? Kızgınlık mı? Acı mı?

Bu yüzden bakışımı onun yerine Taylor'a sabitledim. Eli, *bu adam benim* diye bas bas bağırırcasına Sam'in omzunu kavramıştı. Sam ilişkilerini bitirmiş olabilirdi ama Taylor'ın onunla işinin bitmediği aşikârdı. Ona karşılık olarak, *bu sabah kesinlikle eski erkek arkadaşınla samimi dakikalar yaşamadım* dediğini umduğum sakin bir tebessüm attım ama yemek boruma yükselen safranın tadını alabiliyordum. Genç sarışın, özel dikim siyah tulumu ve alçak atkuyruğu yapılmış parlak saçlarıyla göz alıcı görünüyordu. Bense siyah, düz kesim elbisemle yanında fazlasıyla sıkıcı duruyor olmalıydım. Çok az makyaj yapıp hiç takı takmayarak kasıtlı minimal şıklığı yakalamıştı. Eğer ben yalnızca rimel ve dudak parlatıcıyla dolaşsaydım aşırı yorgun görünürdüm. Bu sabah şişmiş gözlerimi ve kızarmış burnumu gizlemek için beş dakika boyunca kat kat kapatıcı sürmüştüm.

Sonunda Sam'e baktığımda onu ilk kez görmüş gibi oldum. Beyaz bir gömlek ve vücuduna oturan, pahalı görünümlü siyah bir takım elbise giymişti ve tıpkı bir kızılçam gibi dimdik duru-

yordu. Yeni tıraş olmuş ve saçlarını tarayıp bir çeşit şekillendirici ürünle sabitlemişti. Gerçek bir doktordan ziyade televizyonda doktoru oynayan bir oyuncuya benziyordu.

Sam ve ben eskiden beraber takılırken hep ya mayolarımız ya da gündelik kıyafetimiz içinde olurduk. Takım elbiseli halini sadece bir kez görmüştüm. Şimdi de tam bir yetişkin, gerçek bir erkek gibi görünüyordu. Koluna genç ve başarılı bir avukatı takıp gezmesi gereken biriydi, bir umutsuz vakayı değil. Taylor'la çarpıcı bir çift oluyorlardı ve onlara bakan herkes, kaderlerinde inanılmaz derecede güzel, akıllı ve başarılı çocuklar yapmak var diye düşünürdü.

Uzanıp onu da kucakladım. Sam'e sarılmak, eve geri dönüp dört bin günlük hasreti gidermek ve veda etmek gibi hissettiriyordu.

Taylor, "Artık içeri girsek iyi olur," deyince Sam'in göğsünde, kibar bir baş sağlığı dileğinden daha fazlası gibi görünecek kadar uzun kaldığımı fark ettim. Tam geri çekilecektim ki Sam kollarını daha da sıktı ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni bırakmadan önce bir saniye daha böyle kaldı.

Burası kasabadaki en büyük kiliseydi, yine de oturaklar bu sabah gelen herkese yetecek kadar fazla değildi. Arka oturakların gerisinde sıralar halinde dikilen insanlar mekânı kapı eşiklerine kadar doldurmuştu. Hatta bazıları dışarı taşıyordu. İnanılmaz bir sevgi ve destek gösterisiydi bu. Fakat aynı zamanda kiliseyi sıcak ve boğucu bir hale getirmiş, saçlarımı toplamış olmayı dilememe yol açmıştı. Charlie ile Sam'in arasında oturuyordum. Karşımızdaki büyük fotoğraftan Sue'nun gülen yüzü bize bakıyordu. Etrafı leylak, orkide ve gül aranjmanlarıyla doluydu. Dudağımın üstünde biriken teri silip avuçlarımı elbiseme sürttüm.

"İyi misin Pers?" diye fısıldadı Charlie. "Gergin görünüyorsun."

"Sadece terledim," dedim. "Sen nasılsın?"

"Gerginim." Muhtemelen anma konuşmasını yazdığı katlanmış bir kağıdı gösterdi. "Onu gururlandırmak istiyorum."

Konuşma sırası geldiğinde podyumun kenarlarını öyle sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz kesildi. Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı ve konuşmaya başlayana dek birkaç uzun saniye kalabalığa baktı. Konuştuğunda sesi duyulabilir şekilde titriyordu. Tekrar sustu, derin bir nefes aldı ve daha istikrarlı bir sesle devam etti. Babalarının ölümünden sonra Sue'nun aileyi ve restoranı nasıl bir arada tuttuğunu anlatırken kendini toparlamak için birkaç kez duraksaması gerekti ama tek bir gözyaşı akıtmadan bitirmeyi başardı ve yeşil gözlerinde bariz bir rahatlama ifadesiyle sahneden indi.

Charlie yerine dönerken Sam ayağa kalkarak beni şaşırttı. Onun da konuşma yapacağını bilmiyordum. Kendinden emin adımlarla kilisenin ön tarafına doğru yürümesini izledim.

"Çoğunuz bunu şoke edici bulacaktır ama annem *pierogi* sevmezdi," diye başladı dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. Salondakilerden kısık kahkahalar yükseldi. "Asıl sevdiği şey, bizleri *pierogi* yerken izlemekti." Gözlerini çoğunlukla elindeki kâğıtta tutuyordu ama çok iyi bir konuşmacıydı. Charlie'nin anma konuşması ciddi ve saygılıyken, Sam'inki hafif alaycıydı ve Sue'nun iki erkek çocuk yetiştirme mücadeleleri ve zaferleriyle ilgili neşeli hikâyelerle salondaki hüznü dağıtıyordu. Bir ara kafasını kaldırıp kalabalığı inceledi, bakışları bir süre bende oyalandıktan sonra tekrar kâğıda döndü. Gözucuyla Taylor'ın beni incelediğini fark ettim ve kalbim koşu ayakkabılarını giyip son hızda koşmaya başladı.

"Annem yirmi yıl babam olmadan yaşadı," diye devam etti Sam. "İkisi anaokulundan beri arkadaştılar, dokuzuncu sınıfta çıkmaya başlamış ve liseden sonra evlenmişlerdi. Büyükbabam, biraz daha beklemeleri için onları ikna etmeye kimsenin gücü-

nün yetmeyeceğini söylerdi. Çünkü biliyorlardı. Bazı insanlar böyle şanslı oluyor işte. En iyi dostları ve aşkları olacak kişi hayatlarına girdiğinde bunu anlıyor ve o kişiyi asla bırakmıyorlar. Ne yazık ki ebeveynlerimin aşk hikâyesi kısa sürdü. Annem ölmeden kısa bir süre önce bana artık hazır olduğunu, savaşmaktan ve babamı özlemekten bıktığını söylemişti. Ölümü yeni bir başlangıç olarak görüyor, bir sonraki hayatını babamla geçireceğini söylüyordu. Umuyorum ki şu anda tam olarak yaptıkları şey budur. Umuyorum en iyi arkadaşını tekrar bulmuştur."

Büyülenmiş gibiydim. Sam'in her kelimesi ruhuma saplanan bir oktu sanki. Oturmak için geri döndüğünde neredeyse kollarımı boynuna dolayacaktım ki Taylor elini kendi elleri arasına alıp kucağına koydu. Ve birbirine kenetlenmiş parmaklarının görüntüsü gerçekliğin bir tokadı gibi yüzüme çarptı. İkisi, dikkat ve özenle sarılıp saten bir fiyonkla süslenmiş bir hediye paketiydiler. Sam ve ben ise, aralarına on yıldan fazla zaman ve kocaman bir sır girmiş yangın yeriydik. Ben yarın Toronto'ya gidecek, bu kasabadan ve Sam'den bir kez daha uzaklaşacaktım. Her şeyi yoluna sokma ümidiyle geri dönmek başından beri çılgınca bir hataydı. Sam'in dudakları benimkilere yeniden değdiğinde bu ne kadar mükemmel, güzel ve doğru gelse de ona karşı tamamen dürüst olmadan bu sabah yaşananlara izin vermem de büyük hataydı. Hayatıma devam etmek için yaptığım her şeye rağmen, on sekiz yaşımda olduğum yere geri dönmüştüm.

Kiliseden çıkarken Charlie bana kolunu uzattı. Sonra göğsüme bir ağırlık çökerken yavaşça arabama geri yürüdüm ve başımı direksiyona yasladım.

Burada olmamalıyım. Buraya gelmemeliydim.

Ama artık gidemezdim. Henüz törenler bitmemişti. Bu yüzden üzerimdeki ağırlığın biraz geçmesini bekledim ve arabamı Tavern'a sürdüm.

~

Restorandaki etkinlik, cenaze sonrası küçük bir toplantıdan daha büyük ve gürültülü bir aile buluşması olarak adlandırılabilirdi. Gülümseyen akrabaların ve dostların, Sue'nun *pierogi*'lerini yiyerek kaynaşmasını izledim. Kalabalığa yer açmak için masalar kaldırılmıştı ve hoparlörlerden Sue'nun en sevdiği *country* şarkılar yükseliyordu. Bir grup çocuğun dans çemberi oluşturup Shania Twain ve Dolly Parton'ın müzikleri eşliğinde hoplayıp zıplamaya başlaması uzun sürmedi. Manzara öyle huzur vericiydi ki kendimi içinde duran bir sahtekâr gibi hissettim.

Çantamda titreyen telefonu duymazdan gelip barın arkasındaki genç garsondan bir kadeh şarap aldım ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp motele dönmeden önce biraz sohbet edebilmek için tanıdık bir yüz aradım. Charlie, verandada sigara içenlerin yanındaydı. Sam ile Taylor ortalıkta görünmüyordu. Julien ise ya mutfakta saklanıyor ya da büfedeki reşoları yeniden dolduruyor olmalıydı. Ona yardım etmek için mutfağa gittim. Orada değildi ama arka kapı ardına kadar açıktı. Arkada sigara mı içiyor diye oraya doğru ilerledim ve birilerinin konuştuğunu duyunca duraksadım.

"Sen kafayı yemişsin dostum," diyordu kalın bir ses. "Aynı yoldan tekrar geçmek istediğinden emin misin?"

"Hayır," diye cevap veren Sam'di. "Bilmiyorum." Konuşma şekline bakılırsa kafası karışıktı. "Belki de istiyorumdur."

"Geçen sefer ne kadar berbat duruma düştüğünü hatırlatmamıza ihtiyacın var mı?" diye sordu üçüncü bir ses.

Oradan ayrılmam gerektiğini biliyordum Fakat ayrılmadım. Telefonum tekrar titremeye başlarken ayaklarım yere yapışmıştı sanki.

"Hayır, gerek yok. Ben de oradaydım. Ama o zamanlar sadece çocuktuk."

Bunu duyunca bahsettikleri kişinin ben olduğumu anladım. Ve elbisem terden sırılsıklam olmuş halde, adeta idam mangasını bekliyormuşçasına öylece kalakaldım.

"Ben de oradaydım diyor! Saçmaladığının farkındasın, değil mi?" dedi ilk ses hiddetle. "Sadece çocuktunuz, öyle mi? Sadece bir çocuk, senin o zaman düştüğün gibi bitik duruma düşmezdi." Gerisini duymak istemiyordum. Sam'i ne kadar kırdığımı duymak istemiyordum.

"Sam," dedi diğer ses daha nazikçe. "Düzelmen yıllarını aldı, unuttun mu?"

Kusmak üzereydim.

Döner kapılardan yemek salonuna koştum ve Charlie'ye tosladım.

"Hey! Bir yere mi yetişiyorsun?" Gözleri yüzüme odaklandığında gamzeleri kayboldu. "Rengin atmış ve aşırı terlemişsin, Pers. Her şey yolunda mı?"

Ciğerlerimde cevap vermeme yetecek kadar oksijen kalmamıştı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zonklamaları tenimin her santiminde hissediyordum. Belki bu sefer gerçekten kalp kriziydi. Ölüyor olabilirdim. Nefes almaya çalıştım ama görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladı. Ona yapmamasını söyleyemeden Charlie beni mutfağa geri götürdü. Kulağıma korkunç bir hırıltı geliyordu. Sonra bunun kendi sesim olduğunu fark ettim ve eğilip nefesimi düzenlemeye çalıştım. En sonunda ellerimle dizlerimin üstüne çöktüm. Boğuk sesler duyuyordum ama çok uzaktan geliyor gibiydiler. Sanki ben çamurun altında yüzüyordum, seslerse kıyıdan yükseliyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Omuzlarımda tüy gibi bir baskı hissettim ve çamurun içinden, yavaşça sayan bir ses duymaya başladım. *Yedi. Sekiz. Dokuz. On. Bir. İki. Üç…* Ses devam etti ve bir süre sonra nefesimi onun ritmine göre ayarlamayı başardım. *Dört. Beş. Altı. Yedi…*

"Ne oluyor?" diye sordu biri.

"Panik atak," diye yanıtladı sayı sayan ses. Sonra kaldığı yerden devam etti. *Sekiz. Dokuz. On.* "Aferin Percy. Nefes almaya devam et."

Dediğini yaptım. Nefes almaya devam ettim. Kalbim yavaşlamaya başladı. Derin, uzun bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Sam önümde çökmüş, elini omzuma koymuştu.

"Ayağa kalkmak ister misin?"

"Henüz değil," derken ölüm hissinin yerini utanç aldı. Birkaç nefes daha alıp gözlerimi tekrar açtığımda Sam hâlâ karşımdaydı. Dizlerimin üzerinde yavaşça doğruldum. Sam de dirseklerimi kavrayarak yerden kalkmama yardım etti. Alnı endişeyle kırışmıştı. Arkasında iki kişi duruyordu. Biri son derece yakışıklı, siyahi bir adam, diğeriyse mürekkep karası saçlara ve açık renk tene sahip, uzun bir adamdı.

"Arkadaşlarım Jordie ve Finn'i hatırlıyor musun?" dedi Sam.

Onlardan özür dilemek için ağzımı açtım ama sonra kenarda duran Charlie'yi fark ettim. Bana sanki noktaları birleştirmiş ve sonunda bir şeyleri anlamışçasına dikkatle bakıyordu.

"Panik atak mıydı?" diye sorduğunda bu akşamı kastetmediğini biliyordum.

Yanıt olarak kafamı hafifçe salladım.

"Sık sık oluyor mu?" Sam kaşlarını çatmıştı.

"Uzun zamandır olmuyordu."

"Ne zaman başladı Percy?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şey…" Bakışlarım bir saliseliğine Charlie'ye kaydı. "On iki yıl kadar önce."

14

Sonbahar, On Üç Yıl Önce

DELILAH VE BEN, LİSEDEKİ son yılımızın ilk haftasında bir gün kafeteryada oturuyorduk. Yüzümde, kar küreme aracının bile silemeyeceği kocaman bir gülümseme vardı. Geçen hafta sonu ikinci el bir Toyota satın almıştım ve özgürlük hissi bir kuklacı gibi ipleri elinde tutuyor, yüz kaslarımı gererek devamlı sırıtmama neden oluyordu. Babam, sadece restoranda kazandığım bahşişler sayesinde dört bin dolar biriktirdiğimi duyunca çok şaşırmış ve arabanın yarı ücretini ödemeyi kabul etmişti.

"*Şu* kızlardan olma," dedi Delilah, elindeki patates kızartmasını suratımın önünde sallayarak. Ona yüzme takımından ayrılma fikrimden bahsetmiştim. Antrenmanlar hafta içi oluyordu ama müsabakalar çoğunlukla hafta sonları gerçekleşiyordu. Ve benim, her hafta sonu Barry's Bay'e gidip Sam'le vakit geçirmek gibi büyük planlarım vardı.

"Hangi kızlardan?" diye sordum, ton balıklı sandviçle dolu ağzımla. Tam o sırada kızıl saçlı, gayet hoş bir çocuk masamıza gelip Delilah'nın karşısına oturdu ve elini uzattı.

Arkadaşım, çocuğun konuşmasına bile izin vermeden, tepsisinden yeni aldığı patates kızartmasını ona doğru salladı. "Cidden mi?"

"Burada yeniyim," diye kekeledi çocuk, elini geri çekerken. "Merhaba demek istemiştim."

Delilah bana, *şaka mı bu?* der gibi bir bakış attı, sonra çocuğa dik dik baktı.

"Eee? İkimiz de kızılız diye bir araya geliriz, sonra da dünyaya havuç kafalı veletler getiririz diye mi düşündün? Öyle bir şey olmayacak." Eliyle çocuğu kovdu. "Baaay!"

Çocuk, onun ciddi olup olmadığını anlamak için bana baktı.

Omuz silktim. "Göründüğünden daha hoştur aslında."

Çocuk gidince Delilah yine bana döndü. "Ne diyordum? Aklı fikri erkek arkadaşında olan, ona çorap falan örmekten başka bir şey yapmayan, hayatında ilgi çekici hiçbir şey olmayan şu kızlardan olma lütfen. *O tip kızlar* aşırı sıkıcı oluyorlar. Sakın sıkıcı olmaya kalkma Persephone Fraser. Yoksa senden ayrılmak zorunda kalırım."

Güldüğümde gözlerini kıstı. Şaka yapmıyordu.

"Peki," dedim ellerimi kaldırarak. "Takımdan ayrılmayacağım. Ama Sam benim erkek arkadaşım değil. Biliyorsun, henüz ilişkiye etiket koymadık. Her şey çok yeni."

"Yeni değil. Yüz yaşında bir ilişkiden bahsediyoruz," dedi kafasını sağa sola sallayarak. "Etiket koyup koymamanız önemli değil, siz birliktesiniz." Gözleri yüzümdeydi. "Ve şöyle gülümseyip durmayı kes. Midemi bulandırıyorsun."

~

Yüzmeyle ilgili herhangi bir programımın olmadığı hafta sonları, arabamı perşembe akşamından hazırlıyor ve cuma öğleden

sonra okuldan çıkar çıkmaz kuzeye doğru yola koyuluyordum. Annemle babam ilk başlarda bunu onaylamamıştı ama *yakında on sekizime basacağım* ve *kullanmıyorsak bir göl evine sahip olmanın ne manası var* konuşmalarıyla onları kazanmış, göldeyken ders çalışmayı ihmal etmeyeceğime söz vermiştim. Onlara söylemediğim şey, Sam'le baş başa kalır kalmaz dilimi boğazına sokmayı planladığımdı. Ama bunu da eninde sonunda öğrendiler.

Sam'in ellerinin ve dudaklarının vücudumun her santimetrekaresinde gezdiği o ilk günün ertesi sabahı Sue, onun boynundaki minik ısırık izini fark etmişti. Sam her zamanki sarsılmaz dürüstlüğüyle yanıt verince, göl evine tek başıma gideceğim ilk seferden hemen önce Sue, annemle babamı aramış ve olan bitenden haberleri olup olmadığını sormuştu. Annem bu konuyu bana hiç açmamıştı ama Sam'in dediğine göre Sue ona, Sam'le benim "fiziksel bir ilişkiye" adım attığımızı söylemiş, sonra da onu annemle görüştürüp bana saygı ve özenle yaklaşacağına dair söz verdirmişti.

Ebeveynlerim benimle seks hakkında *asla* konuşmazdı. Sam'le böyle bir konuşma yaptıklarını duymak da fazlasıyla şaşırtıcıydı. Ama hafta sonu göl evine varıp da çantamı açtığımda, üzerine annemin el yazısıyla "*her ihtimale karşı*" yazılı bir not kâğıdı yapıştırılmış bir kutu prezervatif bulmuştum.

Sam cuma günleri çalışıyordu. Bu yüzden ben de vardiyasının bitmesini beklemek için doğruca Tavern'a gidiyordum. Charlie üniversite için ayrıldığından beri Sam mutfakta Julien'e yardım etmeye başlamıştı. Eğer vardığımda restoran hâlâ dolu olursa bir önlük kapıp belime bağlayarak ya masalara servis yapıyor ya da bulaşık istasyonunda Sam'in yerini almış, sivilceli bir çocuk olan Glen'e yardım ediyordum. Ortalık sakin olursa da Julien'in, Sam'in gitmesine izin vermesini beklerken bar bankosunda oturup ödev yapıyordum.

Sam vardiyasından sonra duş almakta ısrar ettiği için her seferinde onların evine gidiyorduk. Arabadayken hafta içinde neler yaptığımızı –yüzme antrenmanları, biyoloji sınavları, Delilah dramaları– birbirimize anlatıyor, eve varır varmaz da üst kata koşuyorduk. Sue restoranı kapatıp eve dönene dek yalnız geçirebileceğimiz sadece otuz dakikamız oluyordu. Sam'in duşunun ardından ışığı kapalı tutarak derhal birbirimizin kollarına atlıyorduk. Dillerimiz, dişlerimiz, ellerimiz adeta çarpışıyordu. Sam'in odasının camında annesinin aracının farlarını gördüğümüz andaysa üstlerimizi giyinip alt kattaki mutfağa koşuyor ve Julien'in eve gönderdiği yemekleri mikrodalgaya atıyorduk. Sue kendi akşam yemeğini hazırlarken mutfak masasında oturup yemeklerimizi yiyor, bir yandan da alttan birbirimizin ayaklarını dürtüp gizli gizli bakışıyorduk.

Sue bir keresinde, "Siz ikiniz ancak iki fil kadar gizli hareket edebiliyorsunuz," demişti.

Eylülün sonlarına doğru yapraklar renk değiştirirken göl suyu yüzemeyecek kadar soğudu, biz de yeni bir sabah rutini oluşturduk. Sam koştuktan sonra arka kapıyı çalana kadar uyuyordum. Sonra o az kafeinli latte yaparken ben de çörek ya da mısır gevreği hazırlıyordum ve tezgâhta oturup yeni hikâyelerim, Finn'in –Sam'in de Jordie'nin de katlanamadığı– yeni kız arkadaşı ya da ocak ayında sona erecek olan üniversite başvuruları hakkında muhabbet ediyorduk.

Delilah, Sam ve Jordie'nin kalbinde Kingston'daki Queens Üniversitesi vardı. Tarihi ve çok güzel bir kampüse sahip okul, ülkedeki en iyi üniversitelerden biriydi. Delilah siyaset bilimi, Sam tıp hazırlık, Jordie de işletme istiyordu ve Queens, bu üç bölümdeki başarısıyla meşhurdu. Sam burs kazanmak için hâlâ var gücüyle çabalıyordu çünkü annesi ne kadar çalışırsa çalışsın hem eğitim hem de konaklama ücretlerine para yetiştiremezdi. Bense eğer notlarımda ani bir düşüş olmazsa Toronto Üniversitesi'ne

gidecektim. Annemle babam, kısmen okula bağlılıkları, kısmen de çalışan indiriminden faydalanabilecekleri için orada okumamı arzuluyorlardı. Ben de bu yüzden İngilizce bölümüne başvuru yapmıştım ve eğer kabul edilirsem olabildiğince çok yaratıcı yazma dersi almak istiyordum. Toronto Üniversitesi iyi bir okuldu ama tabii ki Sam'le aynı üniversiteye gidecek olsak daha mutlu olurdum. Toronto ile Kingston'ın arası şahsi araçla üç saatti; eğer hızlı sürersem ve trafik olmazsa iki buçuk saate orada olabilirdim. Ama zihnimde kendine yer açmaya çalışan asalak bir endişe, Sam okula başladıktan sonra aramızdakini sürdüremeyeceğimizi söylüyordu.

Şükran Günü'nde göl evindeydim. Annemler de sonradan geldi ve bayram yemeğini hep birlikte yedik. Sue sonunda Julien'i de bize katılmaya ikna etmişti ve Charlie'nin hafta sonu için eve dönmesiyle Floreklerin yemek masasında yedi kişi olmuştuk. Charlie ve Julien, Sam ile beni ilişkimiz hakkında acımasız şakalara maruz bıraktılar. Gerçi bunları kafamıza takmıyorduk. Masanın altında el ele tutuştuk ve annemle babamın, Julien'in sivri dili ve Charlie'nin çocuk yaşta hamilelik imaları karşısında şoke olmalarını gülerek izledik.

Noel'de yine hep birlikteydik ama ailem yılbaşı için şehre dönerken ben kalıp Tavern'da çalışmayı seçtim. Yeni yıla girerken gece yarısı Sam beni alt kattaki gömme buzdolabına sürükledi ve narenciye kutularına dayayarak öptü.

"Sana çok âşığım," dedi ayrıldığımızda. Nefesi minik bulutlar halinde çıkıyordu.

"Yemin eder misin?" diye fısıldadığımda gülümsedi ve bilekliğimin üzerinden bileğimin iç kısmını öptü.

Sue, annemle babamın da onayını alarak geceyi onların evinde geçirmeme izin verdi ve hepimiz duş alıp pijamalarımızı giydikten sonra bir şişe beyaz şarap çıkardı, kendi için balık fanusu

büyüklüğündeki bir kadehi doldurduktan sonra içkinin kalanını Sam'le bana bırakarak odasına yöneldi. Biz de bodruma inip DVD oynatıcıya bir şeyler koyduk ve kanepede battaniyenin altında kıvrıldık.

Sue'nun bizi kontrol etmeye gelmeyeceğinden emin olmak için on dakika bekledim, sonra dizlerimi bacaklarının iki yanına koyarak Sam'in kucağına oturdum. Hem şarap hem de *sana âşığım* sözleri içimi kıpır kıpır etmişti. Tişörtünü kafasından çekerek çıkardım ve göğsüne, boynuna, dudaklarına öpücükler kondurdum. Dillerimiz birbirini bulurken Sam heyecandan titreyen parmaklarıyla pembe ekoseli pijama üstümün düğmelerini çözmeye başladı ama içime bir şey giymediğimi fark edince durdu. Bana bakarken gözleri gece yarısında okyanusun aldığı renge dönüşmüştü. Yaz tatilinin son günü onun odasında yaşadıklarımız haricinde, buluşmalarımızın hiçbirinde tişörtlerimizi çıkarıp öpüşmekten öteye geçmemiştik. Sutyenimi bile hiç çıkarmamıştım. Ama şimdi kalan düğmeleri kendim açtım.

"Ben de sana çok âşığım," diye fısıldadım ve omuzlarımı silkerek üstümdekini düşürdüm. Gözleri göğsüme kayarken altımda daha da sertleşti.

"Mükemmelsin," dedi gözleri tekrar benimkileri bulduğunda. Mutlulukla gülümseyip üzerinde hareket etmeye başladım. Elleri belimi kavradı, sonra dudaklarından bir inleme koparken göğüslerimde gezindi.

Kulağına doğru eğilip ağzımı tenine değdirerek yumuşak bir sesle, "Seni ne kadar sevdiğimi göstermek istiyorum," dedim. Elimi aramıza kaydırıp sertliğini kavradım. Dudağını ısırdı ve bekledi. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Tamam," diye nefes verdi, sonra birlikte pijama altını çıkardık. "Fazla dayanabileceğimi sanmıyorum," dedi boğuk ve pürüzlü sesiyle. Elini göğsüme götürüp pembe ucunu çimdikledi. "Meme uçlarının sertleşmesini izlerken bile boşalabilirim."

Bakışlarım onunkilere kaydı. Böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Sıcak dalgalar tüm bedenimi kapladı. *Boxer* şortunun belini çekiştirdim ve üstünden çıkarabilsin diye biraz geriye çekildim. Gözlerim kocaman açılırken elimi etrafına sardım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için tereddütlüydüm.

"Nasıl olduğunu göster," dedim. Sam elini benimkinin üzerine sardı.

~

Sam, Jordie ve Delilah o bahar Queen's'e kabul mektuplarını aldılar. Hepsi adına çok sevindim ama özellikle de öğrenim ücretinin büyük kısmını karşılayacak bir akademik burs kazanmayı başaran Sam için çok mutluydum. Sonrasında benim de Toronto Üniversitesi'ne kabul edildiğim açıklandı ve hem anne babam hem de Sam bunun için çok heyecanlandılar. Ama ben kendimi, herkes uzay gemisine binerken yerden onlara el sallıyormuşum gibi hissediyordum.

Sam bana böyle hissetmem için bir sebep vermemişti aslında. Ayrıyken sürekli e-postayla haberleşiyor, ikimiz de üniversiteye başladığımızda ne zaman görüşebileceğimize dair planlar yapıyorduk. Bana Kingston ile Toronto arasında sefer yapan trenin tarifesini –yolculuk üç saatten kısa sürüyordu– her iki şehirde ziyaret etmemiz gerektiğini düşündüğü kitapçıların ve hastanelerin çok tatlı bir listesini göndermişti.

Nisan ayında Toronto'da laleler ve nergisler açar, manolyalarla kiraz ağaçlarındaki tomurcuklar tombullaşırken ülkenin kuzeyindeki Bare Rock Yolu'nun kenarlarında ve çalılıklarda hâlâ karlar yığılıydı. Sam ve ben yürüyüşe çıkıp dere yatağı boyunca ağır ağır ilerledik. Botlarımız karın şaşırtıcı derecede derin olduğu zemine batıyor ve güneşin dalları delip geçmeyi başardığı

nemli toprakta kayıyordu. Hava, annemin pahalı çamur maskelerinden biri gibi hem taze hem de mantarımsı kokuyordu. Dere o kadar gürültülü akıyordu ki kükremesi yüzünden konuşurken bağırmak zorunda kalıyorduk.

Yaşlı, devrik ağacın uzandığı birikintiye vardığımızda suyun sesi azaldı. Aydınlık bir gündü ama çamların gölgesi bayağı serindi ve ağaç kabuğunun nemi kot pantolonumdan bile içeri sızıyordu. Sam'in ısrarıyla kapitone montumu giydiğim için mutluydum.

"Yıl sonunda büyük bir parti var," dedi Sam, kütüğe yerleştiğimizde. Yünlü montunun cebinden Sue'nun yulaf ezmeli-kuru üzümlü kurabiyelerinden birini çıkarıp bana uzattı. "Mezuniyetten hemen sonra. Ve… şey, herkes resmi giyinecek." Aylardır kestirmediği saçlarını gözlerinden çekti ama tutamlar gerisingeri alnına düştü.

"Mezuniyet balosunu mu kastediyorsun?" diye sordum sırıtarak.

"Mezuniyet balosu da var, evet ama o kadar özel bir şey değil. Bu bahsettiğim, ormandaki büyük bir alanda düzenlenecek bir parti." *Ne dersin?* der gibi kaşlarını kaldırdı.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Artık partilere katılmak için vaktin var," dedim kurabiyeden bir ısırık alırken.

Boğazını temizledi. "Eğer kendi mezuniyetinle çakışmazsa benimle gitmek ister misin peki?" Hafifçe yüzünü buruşturdu ve sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: "Yani, sevgilim olarak."

"Takım elbise mi giyeceksin?" Nasıl görüneceğini hayal ederek gülümsedim.

"Bazıları ceket giyecek," dedi yavaşça. "Bu bir evet mi?"

"Takım elbise giyeceksen ben varım," diyerek kaburgalarına dirsek attım. "İlk randevumuz olacak."

"Birçoğunun ilki," dedi o da beni dürterek. Ve gülümsemem kayboldu.

"Başka randevularımız da olacak Percy," diye devam etti aklımı okuyup yüzüme bakmak için kafasını eğerek. "Toronto'ya seni görmeye geleceğim. Sen de Kingston'a geleceksin. Ne zaman müsait olursak buluşacağız."

Burnum bir kaşık *wasabi* yemişim gibi yanıyordu. "Ayrı geçecek dört yıl, çok uzun bir zaman," diye fısıldadım bilekliğimle oynayarak.

"Seninle benim için bu süre hiçbir şey," dedi usulca. Ve ben daha soramadan işaret parmağını bilekliğime geçirip nazikçe çekiştirdi. "Yemin ederim. Ayrıca daha bol bol vaktimiz var. Bütün yaz birlikte olacağız."

Ama yanılıyordu. Bütün yaz birlikte olamadık.

~

Sam boş zamanlarında *–sırf eğlence için!–* ders kitaplarını okuyan biriydi ve ülkenin en rekabetçi programlarından birine tam akademik burs kazanmıştı. Demek istediğim, onun zeki olduğunu zaten biliyordum. Ama yaşıtları arasındaki en yüksek not ortalamasına sahip olduğunu öğrendiğimde şoke oldum.

"Sen ciddi ciddi zekiymişsin," dedim haberi vermek için aradığında. "Bana neden söylemedin?"

"Ders çalışmayı ihmal etmiyorum ve okuldaki dersler bana çok kolay geliyor," diye yanıtladı. Omuz silktiğini neredeyse duyabiliyordum. "O kadar da büyük bir mesele değil yani."

Ama büyük bir meseleydi. Okul birinciliği nasıl önemsiz olabilirdi? Ayrıca bu, mezuniyette veda konuşması yapacağı anlamına da geliyordu.

Mezuniyet töreninin ve bahsettiği büyük partinin olduğu gün arabamla Barry's Bay'e gittim. Delilah'yla alışveriş merkezinde seçtiğimiz beyaz straplez elbise, arka tarafta askıda duruyordu.

Kendi mezuniyet törenim birkaç gün önceydi; cehennem sıcağına rağmen okulun futbol sahasında düzenlenmişti ve pek de olayı yoktu.

Göl evine vardığımda duş alıp elbisemi giyecek ve biraz makyaj yapıp saçımı omzuma düşen bir örgü halinde toplayacak kadar vaktim vardı. Sam aracılığıyla, kızların ormandaki partiye ne gibi ayakkabılarla gideceğini öğrenmiş ve kayışlarında yapay elmaslar olan gümüş rengi bir çift terlik seçmiştim.

Floreklerin evine gittiğimde Sue ve oğlanlar verandada oturmuş, buğulu bardaklardan soğuk çay içiyorlardı. Charlie, Western Üniversitesi'ndeki ikinci yılının ardından tatil için eve dönmüştü. Bir cuma akşamı erken saatte üçünün birden evde olması nadir rastlanan bir şeydi. Sam hasır sandalyeden kalkıp beni karşılamaya geldi. Siyah bir takım elbiseyle beyaz gömlek giymiş, siyah kravat takmıştı. Saçlarını da kestirmişti ve bu haliyle James Bond'un genç versiyonu gibiydi.

Bu çocuğun benim olduğuna inanamıyorum, diye düşündüm, ellerimi omuzlarından kollarına doğru kaydırırken. Ama bunun yerine, "Eh, bununla idare edeceğiz artık," dedim. Bana ne kadar iyi göründüğünün farkındaymış gibi bir tebessüm atıp yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Sonra fotoğraf için Sue'ya poz verdik.

Okuluna adım attığımız andan itibaren Sam'in sadece bir dâhi olmakla kalmadığını, herkes tarafından çok sevilen biri olduğunu gördüm. Gerçi buna şaşırmamıştım; harika bir insan olduğunu biliyordum. Sadece diğerlerinin de bunu fark ettiğinden habersizdim. Erkekler beşlik çakıp sırtına vurarak tokalaşırken bazı kızlar bana bakma zahmetine bile girmeden *ay okulun bittiğine inanamıyorum* iç çekişleriyle boynuna atlıyorlardı. Jordie ve Finn'i biraz tanıyordum ama Sam'in bir parçası, hatta belki de merkezi olduğu bu dünyaya tamamen yabancıydım.

Bazı açılardan Sam aklımda onu ilk gördüğüm haliyle kalmıştı. Babasının ölümünün ardından sınıf arkadaşlarıyla ilişki kurmakta zorlanan sıska bir oğlan çocuğuydu. Sonraki yıllarda da ancak benim zorlamalarımla eğlenmeye çıkan bir ergene dönüşmüştü. Şimdiyse arkadaşlarının gürültülü tezahüratları eşliğinde, cüppesi ve kepiyle sahnede ilerlemesini izlemek bir metamorfozun gerçekleşmesine şahit olmak gibiydi. Konuşmasını kalın ve berrak bir ses tonuyla yaptı. Alçakgönüllülük ve umut dolu, yer yer komik sözleriyle son derece etkileyiciydi. Büyülenmiştim adeta. Ve onunla gurur duyuyordum. Fakat seyircilerin geri kalanıyla birlikte alkış tutmak için ayağa kalkarken içimde bir korku tohumunun filizlendiğini hissettim. Sam bunca yıldır Barry's Bay gibi küçük bir kasabada benim için güvenli bir şekilde saklanmıştı ama eylül ayında çok daha büyük bir dünyanın parçası olacak ve sayısız olasılıkla ayakları yerden kesilecekti.

Charlie'nin kamyonetinin ön kısmına sıkışmış halde partiye giderken, "İyi misin?" diye sordu Sam bana sessizce.

"Evet. Sadece yazın ne kadar hızlı geçtiğini düşünüyorum," diye yanıtladım, aşağı indiğimiz yolun etrafındaki ağaçların sıklaşmasını izleyerek. "Neyse ki iki ayımız daha var."

Sam'e küçük bir tebessüm attım; ancak Charlie öksürür gibi yaparak nefesinin altından bir şeyler söyledi.

"Az önce bana ne dedin?" diye çıkıştım.

Büyük Florek, "Sana demedim," derken gözucuyla kardeşine baktı. Sonrasında ikisi de konuşmadılar.

Yolda yirmi dakika kadar geçmişti ki Charlie ağaçların arasındaki toprak bir patikaya saptı. Kısa bir süre içinde de devasa bir açıklığa girdik. Güneş çoktan batmıştı ama yolun sonundaki eski çiftlik evi ve ahırlar seçilebiliyordu. Düzinelerce araç, çimenliğe sıra sıra park edilmişti ve meralardan birine ışıklarla süslenmiş küçük bir sahneyle DJ kabini kurulmuştu. Charlie kamyoneti

çiftlik evinin önüne çekti. Buraya yerleştirilmiş katlanır bir masada para kutusuyla bir yığın kırmızı plastik bardak vardı ve arkasında iki kız oturuyordu. Partiye giriş bileti ve fıçıdan doldurmak için bir plastik bardak ücreti yirmi dolardı.

Biz arabadan inince Charlie, "Sizi saat tam birde buradan alırım," dedi ve bir toz bulutu içinde uzaklaştı.

Hava taze çimen ve Axe vücut spreyi kokuyordu. Meralarda Sam'le beraber mezun olan öğrencilerden çok daha fazla insan vardı. Kızlar gerçekten de dedikleri gibi terlik ya da sandalet giymişti ve bazılarının üstünde yerlere kadar uzanan mezuniyet elbiseleri varken bazıları günlük yazlık elbiseler tercih etmişti. Erkeklerin çoğu kumaş pantolon ve gömlekliydi ama Sam de dahil birkaçında hâlâ ceket vardı. Bardaklarımızı doldurduktan sonra Jordie ile Finn'i bulmaya çıktık ama tek ışık kaynağı sahne olduğu için tam önünde durmadıkça yüzleri seçmek için gözlerimizi kısmamız gerekiyordu.

Birkaç dakikada bir, birileri Sam'e konuşmasının ne kadar harika olduğunu söylemek için yanımıza geliyordu. İnsanların arasında ilerleyerek sahneye yaklaştık ve çoktan sarhoş olmaya başlayanların sarmaş dolaş dans etmesini izledik. Birkaç biranın ardından etrafta hiç seyyar tuvalet olmadığını ve kızların gizlice çalılıkların arasına girip çömeldiğini fark ettim. Bunun üzerine içmemi yavaşlattım ama sonunda herkes gibi çalılıkların yolunu tutmak zorunda kaldım.

Geri döndüğümde Sam'e, "Bu eşsiz bir deneyimdi," dedim. Sahnenin kırmızı ışıkları dört biranın etkisiyle yüzüne yerleşen sırıtışı ve yarı kapalı gözlerini aydınlatıyordu.

"Dans et benimle," dedi kollarını belime dolayarak. Hoparlörlerden gümbür gümbür disko şarkısı yükseliyordu ama biz yavaşça sağa sola sallanmaya başladık.

"Bu akşam aynı şeyi bin kişiden duydun, biliyorum ama…" dedim parmaklarımı ensesindeki saçların arasına daldırarak. "…

konuşman gerçekten inanılmazdı. Bu ilişkide yazma yeteneği olan taraf benim sanıyordum. Başka ne sırlar saklıyorsun Sam Florek?"

Yüzündeki gülümseme soldu.

"Ne?" dedim. Dudaklarını birbirine bastırdığında yüreğim ağzıma geldi. "Sam, ne oluyor? Benden sakladığın bir şey mi var?" Sallanmayı kestim.

"Daha sessiz bir yere gidelim," dedi elimi tutup beni sahneden uzağa çekerek. Bir kaya yığınının arkasına geçtiğimizde elini saçlarının arasından geçirdi.

"Sam, beni korkutuyorsun," dedim sesimi dengeli tutmaya çalışarak. İçtiğim biralar başımı döndürüyordu. "Ne oluyor?"

Derin bir nefes alıp ellerini ceplerine soktu. "Tıp hazırlık öğrencileri için yoğunlaştırılmış bir yaz seminerine kabul edildim."

"Seminer mi?" diye tekrarladım. "Başvurduğundan bahsetmemiştin."

"Biliyorum. Kabul edilme ihtimalim düşüktü. Birinci sınıflardan sadece on iki kişi seçiyorlar. Gireceğimi gerçekten düşünmemiştim."

"Eh, bu harika," dedim dilim dolanarak. "Seninle gurur duyuyorum Sam."

"Sorun şu ki Percy," dedi tereddütlü bir şekilde. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Seminer okuldan önce başlayacak. Üç hafta sonra gitmek zorundayım."

Omurgamdan aşağı yakıcı bir sıvı akmış gibi hissettim. "Üç hafta mı?" Üç hafta rüzgâr gibi geçerdi. Ondan sonra Sam'i bir daha ne zaman görecektim? Şükran Günü'nde mi? Gözlerimi yumdum; her şey dönmeye başlamıştı. "Kusacağım," diye inledim.

"Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Söylemem gerekiyordu ama yazı birlikte geçirmeyi ne kadar çok istediğini biliyordum," dedi elimi tutarak.

"Senin de çok istediğini sanıyordum," diye mırıldandım ve midemdeki her şeyi yeni mokasenlerinin üzerine boşalttım.

Kamyonete bindiğimde Charlie, rimelle lekelenmiş yanaklarımı görür görmez Sam'e döndü. "Sonunda ona söyledin, ha?"

Sam ona karanlık bir bakış attı ve yolun geri kalanında kimse tek kelime etmedi.

Üç hafta sanki birkaç saniyeymişçesine çabucak geçti; ayak tabanlarımda kökler oluşturan korku, dallarını kollarıma ve omuzlarıma doğru uzatmaya başladı. Sam, birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunda sanki büyük bir sınava hazırlanıyormuşçasına kitaplara gömülmüştü. Ama gölün karşısına yüzme geleneğimizi bozmayı reddetti ve okul için kasabadan ayrılmasından bir önceki gün yüzmem için ısrar etti. Çok güzel ve güneşli bir sabahtı. Göl kenarına inip esneme ve gerinme hareketlerini yapmaya başladım. Yüzme takımına girdiğimden beri gölü yüzerek geçmek eskisi kadar zor gelmiyordu. Karşı kıyıya varıp dizlerimi göğsüme çekerek Sam'in benim için yanına aldığı suyu içerken neredeyse uyuşmuş hissediyordum.

"Şimdiye kadarki en hızlı yüzüşündü," dedi Sam mutlu bir şekilde, kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekerek. "Sana yetişemeyeceğimi sandım."

Acı bir kahkaha attım. "Komik," dedim, sesimin kırgın çıkmasından nefret ederek. "Çünkü geride kalan benmişim gibi hissediyorum."

"Gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi?" Ona bakmasam da sesindeki endişeyi duyabiliyordum.

"Ne düşünmem gerekiyor Sam? Bana kursa başvurduğunu bile söylemedin. Kabul edildiğinde haber vermedin." Gözyaşlarımı yuttum. "Neden gitmek istediğini anlıyorum. Seçilmiş olman harika. Senin için çok iyi bir fırsat olduğundan da eminim. Ama tüm bunları *son dakikaya kadar* benden saklaman canımı yaktı. Hem de çok. Bana bunun tek taraflı bir şey olduğunu hissettirdi."

"Öyle değil!" dedi sesi çatlayarak. Yüzüm ona dönük olacak şekilde beni kucağına çekti ve başka yöne bakmamam için yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tanrım! Kesinlikle öyle değil. Sen benim en iyi dostumsun. En sevdiğim insansın." Beni öpüp çıplak göğsüne bastırdı. Terden sıcacıktı ve kokusu yaz gibiydi. Sam gibiydi. Ona iyice sokulmak istedim.

"Sürekli konuşacağız."

"Seni bir daha göremeyecekmişim gibi geliyor," diye itiraf ettim.

Gerçekten saçmalıyormuşum gibi acıyarak gülümsedi.

"Sadece üniversiteye gidiyorum," dedi ıslak saçlarımı öperek. "Gün gelecek benden hiç kurtulamayacaksın. Söz veriyorum."

~

Sue ve Sam ertesi sabah erkenden ayrılırken Charlie'yle ben verandadan onlara el salladık. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Hadi," dedi Charlie, araba gözden kaybolduktan sonra kolunu omzuma atarak. "Tekneyle gezelim."

Sam yokken Charlie'nin aslında o kadar da pislik olmadığı ortaya çıktı. Eh, ne de olsa etrafta eziyet edilecek kimse kalmamıştı. Annemle babam şaşkınlıkla karşılasalar da Tavern'da ekstra vardiya almaya başladım. Charlie çalışmadığı zamanlarda bile beni işe götürüyor ve göl kenarında gördüğünde nasıl olduğumu sormak için yanıma geliyordu.

İyi değildim. Sam gitmeden önce bir ceptelefonu almıştı ama ondan haber almadan bir haftadan uzun zaman geçmişti. Mesajlaşmayı pek tercih etmeyeceğini zaten biliyordum ama "*Nasılsın?*", "*Seni özledim*" ve "*Konuşalım mı?*" mesajlarıma neden cevap vermediğini aklım almıyordu. Yurt odasındaki telefonu aradığımda da açmıyordu.

Müşterilerin siparişlerini bildirmek için mutfağa ne zaman girsem Charlie bana soru soran bakışlar atıyordu. Bir gece eve dönüş yolunda gölün ortasında tekneyi durdurdu ve bana döndü.

"Dökül bakalım," diye buyurdu.

"Ne dökülecegim?"

"Bilmiyorum Pers. Sen söyle. Sam gittiği için üzgün olduğunu biliyorum ama son zamanlarda ortalıkta Bayan Havisham gibi dolanıyorsun."

"Sen Bayan Havisham'ı biliyor muydun?" diye homurdandım.

"Siktir git."

İçimi çektim. "Ondan hâlâ haber alamadım. Ne bir e-posta attı ne de aradı."

Charlie yüzünü ovuşturdu. "Henüz interneti kurulmamış olmalı. Hem annem söyledi ya, evi arayıp iyi olduğunu bildirdi."

"Ama beni neden aramadı?" diye yakındığımda Charlie güldü.

"Uzun mesafe aramalarının ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun Pers?"

"Mesaj da atmadı."

Charlie içini çekti. Tereddütlü gibiydi. "Pekâlâ. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Bilmem, ister miyim?" Gözlerini kıstım. Bu çocuğun sağı solu belli olmazdı.

"Açıkçası, kardeşimin o kursu senden saklamasının korkakça olduğunu düşünüyorum." Duraksadı. "Ve onun yerinde ben olsaydım Kingston'a varır varmaz seni arardım."

"Sağ ol," dedim yüzüm cayır cayır yanarken.

"Sam'in kafasında, senin zaten ona ait olduğuna dair bir fikir var. Öyle sapkın türden bir şey değil, eninde sonunda her şeyin yoluna gireceğini, birlikte olmanın kaderiniz falan olduğunu düşünüyor. Bence bu saçmalıktan başka bir şey değil."

Dehşete düştüm. "Bunun gerçekleşmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

"Ben kadere kısmete inanmam," dedi düz bir sesle. "Zaten işleri bir kez batırdı ve gidip şu hokeyci çocukla sevgili olmana yol açtı. Umarım bu kez senin için savaşır." Motoru çalıştırdı. "Yoksa başkası savaşacak."

15

Bugün

MAKYAJIMI DÜZELTMEK VE BİRKAÇ dakika yalnız kalabilmek için arabama sıvıştım. Sam ile Charlie'nin karşısında atak geçirmek zaten yeterince kötüyken bir de Jordie ve Finn'in beni ellerimle dizlerim üzerinde görmesi büyük rezillikti. İşaretleri erkenden fark edip sakin bir yere geçmektense kalp krizi geçirdiğimi düşünerek paniğimi bin kat daha artırmak gibi bir hataya düştüğüm için kendime çok kızgındım.

Göz altlarıma bir kat daha kapatıcı sürerken telefonum titremeye başladı. Ekrandaki ismi daha fazla görmezden gelemezdim. "Efendim?"

"P!" diye bağırdı Chantal. "İyi misin? Sabahtan beri seni arıyorum."

Sabah ona attığım mesajı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Ben, şey, burada biraz kafam dağıldı. Ben…" Cümlenin devamını getiremedim çünkü ne hissettiğimi bilemiyordum.

"Persephone Fraser, sen ciddi misin?" diye cıyakladı arkadaşım. "Bana yardıma ihtiyacın olduğunu, *acilen* konuşmamız gerektiğini söyleyen bir mesaj atıp da ortadan kaybolamazsın! Sana ulaşmaya çalışırken kafayı yedim burada. Panik atak geçirdiğini ve ormanda falan bayılıp kaldığını, ayılara ya da tilkilere yem olduğunu sandım."

Güldüm. "Aslında bir bakıma öyle." Mutfakta dolaştığını, sonra bir bardağı sıvıyla doldurduğunu duydum. Şüphesiz kırmızı şaraptı. Ne zaman strese girse kırmızı şarap içerdi.

"Gülme," dedi huysuzca. Sonra sesini yumuşattı: "Bir bakıma öyle derken ne kastediyorsun? *Gerçekten* ormanda kayıp mı oldun?"

"Hayır tabii ki. Arabamdayım." Tereddütlüydüm.

"Ne oldu P?" Sesi her zamanki kadifemsi tonuna dönmüştü.

Yanağımın içini ısırdım, sonra yara bandını pat diye çekmeye karar verdim: "Panik atak geçirdim. Biraz önce, cenaze sonrası etkinlikte. Çok da önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil de ne demek?" Chantal öyle bağırdı ki telefonumun sesini kısmak zorunda kaldım. "Yıllardır panik atak geçirmedin ve şimdi on yılın ardından ilk kez hayatının aşkını görüyorsun. Hem de anlattıklarından hatırladığım kadarıyla senin için ikinci bir anne gibi olan annesinin cenazesinde. Böyle bir zamanda panik atak geçirmenin önemli bir şey olmadığını nasıl söylersin?"

Bir şeyler kekeledim.

"P," dedi sesini alçaltarak. Ama sertliğinden bir şey kaybetmemişti. "Seni görmediğimi sanıyorsun ama görüyorum. Etrafındaki herkesi nasıl belli bir mesafede tuttuğunu, çıktığın o kendini beğenmiş pislikleri ne kadar az önemsediğini görüyorum. Sam'le aranda geçenleri daha başka şeylerin altına gömsen de bunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum."

Fena sersemlemiştim. "Sebastian'ı sevdiğini sanıyordum," diye mırıldandım.

Kısık bir kahkaha attı. "Hep birlikte *brunch*'a gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Hani garson bizi uzun süre görmezden gelmişti ve sen tuvalete gitmek zorunda kalmıştın? Sebastian'a, garson gelirse senin için sipariş vermesini söylemiştin."

Hatırladığımı söylediğimde devam etti.

"Adam sana koca bir yığın çikolatalı pankek sipariş etmişti. Ama sen kahvaltıda tatlı şeyler yemekten nefret ediyorsun. Ona hiçbir şey söylemedin, sadece teşekkür ettin. Yarım pankek yedin ama o fark etmedi bile."

"Sadece kahvaltıydı," dedim sessizce.

"Söz konusu yemek olduğunda *sadece öyleydi, sadece böyleydi* diyerek geçiştiremezsin," diye yanıtladı Chantal. Gülmeden edemedim. Eğer tanışsalardı Sue ile çok iyi anlaşırlardı. Arkadaşım derin bir iç geçirdi. "Demek istediğim şu ki Sebastian seni hiç tanımıyordu. Ve sen de aylardır birlikte olmanıza rağmen seni tanımasına fırsat vermedin. Bu hiç hoşuma gitmemişti açıkçası."

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

İlişkilerle alakalı stratejimi tek bir *brunch*'ın ardından çözen Chantal, bir anlık sessizliğin ardından, "Neler olduğunu anlat bana," dedi. Ben de anlattım. Hem de her şeyi.

"Bütün gerçeği ona söyleyecek misin?" diye sordu bitirdiğimde.

"Artık kendimi suçlu hissetmeyeyim diye geçmişi hortlatmaya değer mi bilmiyorum."

Chantal, aynı fikirde olmadığını gösteren bir ses çıkardı. "Bunun sadece kendini daha iyi hissetmekle ilgili olduğu konusunda rol yapmayalım. Ortada bir gerçek var: Sen aslında hayatına devam etmedin."

~

İçeri döndüğümde konukların çoğu gitmiş, Dolly ile Shania susmuştu. Sam ve Charlie bir araya getirilmiş birkaç masanın etrafında dayılar, teyzeler, yengeler, kuzenler ve büyükanneleriyle büyükbabalarından oluşan küçük bir grupla oturmuş şarap ve brendi içiyorlardı. İkisi de hayli yorgun ama rahatlamış görünüyordu. Florekleri anılarıyla baş başa bırakıp çamaşır dolabında fazladan bir önlük buldum ve barın arkasından bir servis tepsisi alıp kirli tabaklarla bardakları toplayarak mutfaktaki bulaşık makinesinin başında kamburu çıkmış halde duran Julien'e götürdüm.

Bir saat kadar sessizce çalıştıktan sonra, son çatal bıçak takımını temizlerken Julien bana bakmadan, "Nereye gittiğini hep merak ettim," dedi.

"Aslında hiçbir yere gitmedim. Sadece buraya dönmedim," dedim. "Ailem göl evini sattı."

Birkaç uzun saniye geçti.

Julien, "Ortadan kaybolmanın sebebinin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz," deyince duraksadım. Son çatalı da kurutup ne demek istediğini sormak için ona dönmüştüm ki tekrar konuştu: "Hepimiz gelmen gerektiğini düşündük." Gözlerini benimkilere dikti. "Bir daha kaybolma sakın."

"Hepimiz derken..." diye başlamıştım ki kapı açılıp Sam yarım düzine kirli bardakla içeri girdi. Bizi gördüğünde olduğu yerde durdu ve kapı kapanıp omzuna çarptı.

"*Déjà vu*," dedi üstümdeki önlükle elimdeki havluya bakarak. Yüzünde tembel bir sırıtış vardı ve kafası biraz bulanık gibiydi. Ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, gömleğinin yakasını çözmüştü.

"Yeteneğimi kaybetmedim," dedim kalçamı dışarı çıkarıp önlüğü işaret ederek. Julien'in gözlerini üzerimde hissedebili-

yordum. "Çalışana ihtiyacınız olursa nereye geleceğinizi biliyorsunuz."

Julien alaycı bir şekilde gülerek, "Bulaşık konusunda senin kadar berbat olmasa da pek de iyi sayılmaz," diyordu ki bu sefer de Charlie elinde birkaç brendi bardağıyla mutfağa girdi.

"Herkes gitti. Bu bulaşıklar son," dedi, bardakları bırakarak. "Temizlik için ikinize de teşekkürler. Ve her şeyle ilgilendiğin için sağ ol Julien. Tam da annemin istediği gibi oldu." Brendi ve sigara kokuları yayarak yanımdan geçip Julien'e sarıldı. Sam de önce Julien'i, ardından beni kucakladı. Kulağıma fısıldadığı teşekkür, ıslak omuzlarımı saran sıcacık bir havlu gibiydi.

"Hadi siz artık gidin," dedi Julien. "Ben bulaşıkları bitirip dükkânı kapatırım."

Charlie pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelik tezgâhlara baktı. "Bana tüm işler bitmiş gibi görünüyor. Neden hep beraber çıkıp eve geri dönmüyoruz? Yolda pizza da alırız. Bugün hiçbir şey yemedim."

Julien kafasını iki yana salladı. "Teşekkürler ama siz gidin," dedi boğuk bir sesle. "Arabayı Percy sürsün. Siz iki ahmak alkollüsünüz."

~

Hiçbirimiz resepsiyonda yemek yemediğimiz için Floreklere giderken Pizza Pizza'da durup iki pizza aldık. Julien benden çocukları eve bırakmamı istediği için rahatlamıştım. Veda etmeye hazır değildim.

Chantal'la konuştuktan sonra daha sakin hissediyordum. Herhangi bir tavsiyede bulunmamıştı aslında. Sadece son birkaç gün hakkında konuşmamı dinlemiş, sonra Sam'le kamyonette olanlar konusunda o kadar kötü hissetmememi, her insanın kederle farklı şekillerde baş ettiğini söylemişti.

Belki de bu sabah olanlar gerçekten de Sam için en karanlık zamanındaki küçük bir kurtuluş anıydı. Kendime, *eğer hepsi bu kadarsa, benden tek istediği buysa bile bunu kabullenebilirim*, dedim.

"Çok tuhaf," dedi Charlie arka koltuktan. "Siz ikiniz öndesiniz, ben arkadayım. Eskiden sizi ben gezdirirdim."

"Ve bizi delirtirdin," dedi Sam ve gözlerimiz buluştu. O gülümseyince ben de gülümsedim ve bir an için ikimiz baş başaymışız gibi hissettim. Bu her zaman böyleymiş gibi. Sonra arka koltuktaki Charlie'yi ve hangi cehenneme gittiğini bilmediğim Taylor'ı hatırladım.

"Bize şu panik ataklardan bahset, Pers. Kafadan kontak mısın yoksa?" dedi Charlie.

"Charlie." Sam'in sesi beton kadar sertti.

Dikiz aynasından Charlie'nin gözlerine baktığımda muziplik parıltısı değil, endişe gördüm.

"Aynen. Cenaze için özel izinle çıktım," dediğimde güldü ama kaşlarının arasındaki çizgiler iyice derinleşmişti. "Biraz kaygı sorunum var," dedim yola bakarak. Ciğerlerimde basıncın oluşmasını bekledim ama bir şey olmadı, bu yüzden devam ettim. "Genelde başa çıkabiliyorum. Bilirsiniz, terapistler, nefes egzersizleri, mantralar... Ayrıcalıklı beyaz bir kızın öz bakım rutini işte. Bazen kasvetli düşünceler kontrolden çıkabiliyor." Aynadan tekrar Charlie'ye bakıp gülümsedim. "Ama iyiyim."

"Bu iyi Percy," dedi Sam. Ona baktığımda acıma göreceğimi sandım ama yüzünde öyle bir ifade yoktu. Sorunumu onlara anlatmanın bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı.

Eve vardığımızda odalarına gidip takım elbiselerini değiştirdiler; buzdolabından aldığımız biralar ve pizzalarla verandada oturup tabak yerine peçetelerimizi kullanarak yemeye başladık. İlk dilimleri hiç konuşmadan bitirdik.

"Her şeyin bitmesine seviniyorum aslında," dedi Charlie nefes almak için yemeye ara verince. "Düşünecek bir şey kalmadı."

"Buna hazır olduğumu sanmıyorum," diye yanıtladı Sam, birasından bir yudum alıp göle doğru bakarak. Bir kız ve bir oğlan, Floreklerin salına tırmanıyordu.

Charlie, "Ben de," derken gölden şapırtı ve cıyaklama sesleri yükseldi.

"Komşunun çocukları," dedi Sam, benim onlara baktığımı fark ederek. "Sizin evde oturanlar." İkisi de siyah saçlıydı ve oğlan, kızdan biraz daha uzundu.

"Sakın ha!" diye bağırdı kız ama oğlan onu saldan itiverdi. Kız tekrar yukarı tırmanınca ikisi de kahkahalara boğuldular.

"Burada ne kadar kalacaksın Charlie?" diye sordum.

"Bir hafta kadar. Halledilmesi gereken birkaç işimiz var." Restoran ve evle ilgili işler olduğunu varsaydım ve ona bir şey sormadım. Onların bu evi satması fikri, kendi göl evimizi kaybetmem kadar acı vericiydi. Ama beni ilgilendirmezdi. "Ya sen Pers? Ne zaman şehre döneceksin?"

"Yarın sabah," dedim bira şişesinin etiketini sökerken. İkisi de cevap vermedi. Sessizlik sağır ediciydi.

"Taylor cenazeden sonra Kingston'a mı döndü?" diye sordum konuyu değiştirmek için. Çünkü şu anda yerimde olması gereken kişinin o olduğu hissinden kurtulamıyordum. Sam mırıldanarak evet dedi ama Charlie kaşlarını çatmıştı. "Çok kötü," dedim bir dilim pizza daha almak için uzanarak.

Charlie birden, "Sikerim böyle işi! Dalga mı geçiyorsun Sam?" diye hırlayınca kolumu hızla geri çektim ve yarısı dolu bira şişemi kucağıma devirdim.

"Sana inanamıyorum gerçekten!" diye bağırmaya devam etti Charlie. "Yine aynı şeyi yapıyorsun. Lanet korkağın tekisin."

Sam burun deliklerini genişleten birkaç nefes aldı, sonra alçak sesle, "Ne yaptığıma dair hiçbir fikrin yok," dedi.

"Haklısın, hiçbir fikrim yok," dedi ağabeyi, sandalyesini devirecek kadar hızlı şekilde geri iterek.

"Tanrım, Charlie!" Sam de bağırmaya başlamıştı. "Taylor'la birlikte olmadığımızı biliyor. Ancak bu seni hiç ilgilendirmez."

"Evet, ilgilendirmez." Etrafına dalga dalga öfke yayan Charlie'nin göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu.

"Charlie?" Öne doğru bir adım attım. "Sen iyi misin?"

Bana afallamış gibi baktı. Sanki orada olmamı beklemiyordu. Gözleri yumuşadı.

"Evet Pers, iyiyim. Ya da şöyle diyeyim, bir sigara yakıp uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra iyi olacağım," dedi ve eve yöneldi. Omzunun üstünden kardeşine bakıp, "Kıza kuru giysiler ver," dedikten sonra gitti.

Titreyen ellerimle kirli peçeteleri ve boş şişeleri toplamaya kalktım. Sam'e bakamıyordum.

"Bana ver," dedi çöpleri elimden alıp benimle göz hizasına gelmek için eğilerek. Karşımda başka biri olsaydı ağabeyiyle kavga etmiş biri için tuhaf şekilde sakin olduğunu söylerdim ama bu Sam'in klasik haliydi. Gerçi yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

"İyi olacak mı?" diye sordum.

"Evet." İçini çekip Charlie'nin az önce geçip gittiği sürgülü kapıya baktı. "Çocukluğumuzdan beri hiç değişmediğimi düşünüyor ama yanılıyor." Bana temkinli bir şekilde baktı. Konuşmaya devam edip etmeme konusunda kararsız olduğunu görebiliyordum. "Önce üstüne kuru bir şeyler giy."

"Annenin giysilerini giyemem Sam," dedim, ellerim kadar titrek sesimle.

"Doğru." Kafasıyla evi işaret etti. "Benimkilerden giyebilirsin."

Bu gezi, başından beri zamanda yolculuk etmek gibiydi aslında; yine de Sam'in eski odasına girdiğimde üzerime çarpan nostalji dalgasına hazır değildim. Lacivert duvarlar. Anatomik kalp posteri. Çalışma masası. Bir zamanlar olduğundan çok daha küçük görünen tek kişilik yatak.

Bana bir eşofman ve bir tişört verdi. "Ben çıkayım da üzerini değiştir," deyip kapıyı arkasından kapattı.

Sam'in giysileri bana yaklaşık altı beden büyüktü. Tişörtün kollarını katlayıp beline bir düğüm attım ama eşofman altı için ipini iyice sıkıp bağlamak ve paçalarını katlamaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Beni gördüğünde güleceksin," diye seslendim, kitaplığın en üstündeki sarı-kırmızı bir kutu gözüme çarparken. Önceki gibi dik şekilde durmuyordu ama yine de oradaydı. Sam içeri girerken rafa uzandım.

"Bunun hâlâ sende olduğuna inanamıyorum," dedim *Süper Doktor* kutusunu göstererek.

"Az önceki elbisen çok seksiydi ama bunlar sana daha çok yakışmış." Sırıtıp eşofman altını işaret etti. "Özellikle de sarkan ağ kısmı."

"Kasıklarımı rahat bırak," dedim ona. Cevap olarak bir kaşını kaldırdı. "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Kutuyu elimden alıp rafa geri koydu. "Oynamak mı istiyordun yoksa?" diye sorduğunda kafamı iki yana salladım.

"Eskilerden başka neler duruyor?" Kitaplığa yaklaştım.

"Hemen hemen her şey," dedi Sam yanımdan. "Annem eşyalarımı toplamadı. Ben de döndüğümden beri onlara dokunmadım."

Tolkien romanlarının önüne çömeldim, sonra halıya bağdaş kurup oturdum.

"Bunu bitirememiştim." *Hobbit*'e dokunurken kafamı kaldırıp Sam'e baktım. Gergin bir ifadeyle beni izliyordu.

"Hatırlıyorum," dedi sessizce. "Çok fazla şarkı vardı."

Yanımda diz çöktüğünde omzu benimkine dokundu. Gergin bir şekilde saçımı yüzüme düşürüp aramızda bir bariyer oluşturarak parmaklarımı kalın tıp kitaplarının sırtlarında gezdirdim. Anatomi ders kitabına geldiğimde duraksadım; on yedi yaşımızdayken bu odada olanları hatırlamıştım.

Düşünce davetsiz bir şekilde aklıma girdi ve aynı anda ağzımdan çıkıverdi: "O anlar hayatım boyunca yaşadığım en seksi anlardı." Sonra gözlerimi raftan ayırmadan, "Kahretsin," dedim. Eski bilim kitaplarından oluşan bir çığın altında kalıp ölmek istiyordum. Sam gülermiş gibi bir nefes verdi, sonra saçlarımı omzumun arkasına çekti.

"O zamandan beri bir iki yeni şey öğrendim," derken kısık sesi, yanağımda kelimelerini hissedebileceğim kadar yakındı. Ellerimi uyluklarıma, güvende oldukları yere bastırdım.

"Öyledir," dedim kitaplara doğru.

"Percy, bana bakar mısın?" Gözlerimi kısa bir an için yumdum ama sonra dediğini yapıp ona baktım. Keşke bakmasaydım. Çünkü bakışları dudaklarıma kaymış ve tekrar yüzüme baktığında arzuyla kararmıştı.

"Bu sabah için üzgünüm," diye mırıldandım. "Asla yaşanmamalıydı." Eşofmanın ipiyle oynadım.

"Percy," dedi tekrar, ondan başka yere bakmamam için yüzümü tutarak. "Ben üzgün değilim."

"Gençliğimizden beri değiştiğini söylerken ne demek istedin?" diye sordum kısmen cevabı öğrenmek, kısmen de oyalanmak için. Derin bir nefes alarak ellerini yanaklarımdan aşağı indirip ensemi kavradı ve başparmaklarını çenemin kıvrımlarında gezdirdi.

"Artık hiçbir şeyi garanti bilmiyorum. İnsanları cepte görmüyorum. Zamanın sonsuz olmadığının farkına vardım." Hafifçe, biraz da hüzünle gülümsedi. "Muhtemelen Charlie bunun hep farkındaydı. Belki de babam öldüğünde yaşı daha büyük olduğu için. Taylor'la zaman kaybettiğimi düşünüyordu. Sanırım… kolay yolu seçmek istemiştim."

"Bu iyi bir şey değil mi?" dedim. "İlişkide olabildiğince az sürtüşme yaşamak yani."

Cevabı hızlı ve netti. "Hayır."

"Ondan neden ayrıldın?"

"Nedenini biliyorsun."

Rahatlamak yerine panikle ter dökmeye başladım. Kalbimin temposunun arttığını hissedebiliyordum. Ellerinin arasında kafamı iki yana sallamaya çalıştım ama sıkıca tuttu ve yüzünü eğip dudaklarını benimkilere bir fısıltı misali değdirdi. Sonra hafifçe geri çekildi.

"Beni nasıl deli ettiğinin farkında mısın? Hiçbir şey değişmedi." Beni tekrar öptü. O kadar özenliydi ki kalbim güvende olduğunu düşünüyormuş gibi az da olsa rahatladı. Ciğerlerim de aynı fikirde olmalıydı ki dudaklarımdan bir iç çekiş yükseldi. "Seninle güldüğüm kadar kimseyle gülmedim. Senin dostluğunu başka kimsede bulamadım." Ellerimi tutup boynuna sardı ve ikimiz de dizüstü durana dek beni çekti. Ona, bu yola girmeden önce konuşmamız gerektiğini söylemek istedim ama beni göğsüne sıkıca bastırdı; kemiklerim, kaslarım ve bunları bir arada tutan tüm parçalar sıvılaştı.

Biraz gerileyip saçlarımı kulaklarımın arkasına attı ve "On yıldan fazla bir süredir seni unutmaya çalışıyorum ama artık denemek istemiyorum," diye fısıldadı. Cevap vermeye fırsatım olmadı çünkü ellerini saçlarıma daldırıp dudaklarımı kendininkilere hapsetmişti. Tadı pizza, sinema geceleri ve uzun bir yüz-

meden sonra kumlarda dinlenmek gibiydi. Alt dudağımı emdi ve inlediğimde ağzıma karşı gülümsedi.

"Sanırım ben de seni deli ediyorum," dedi. Kucağına tırmanmak, onu tüketmek ve onun tarafından tüketilmek istiyordum. Ellerimi tişörtünün altına sokup beline kaydırarak onu kendime daha da bastırdım ve inlemesini duymaktan çok hissettim. Önce kendi tişörtünü, sonra benimkini çıkarıp ikisini de yere attı. Gözlerimi bronz tenine dikip parmaklarımı göğsündeki açık renkli tüylerde ve karnında dolaştırarak her çıkıntıyı ezberledim.

"Hiç fena görünmüyorsunuz Dr. Florek," dedim soluksuzca. Kafamı kaldırıp ona baktığımda yamuk sırıtışı ve gözlerinin gök mavisi o kadar tanıdıktı, o kadar ev gibiydi ki onu tekrar kaybetmek anlamına gelse bile her şeyi anlatmam gerektiğini hissettim. Ellerimi üzerinden çektim.

"Sorun ne?" Gözleri yüzümde gezindi.

"Konuşmamız gerek," dedim, sonra tavana baktım. Yanaklarımdan süzülen iki tombul gözyaşını hemen sildim.

"Bana bir şey söylemene gerek yok," dedi elimi tutarak. Kafamı iki yana salladım.

"Söylemeye mecburum." Parmaklarını sıktım. "On iki yıl önce bana evlenme teklif etmiştin," diye fısıldadım. *Nefes al.*

"Hatırlıyorum," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

"Ve seni kendimden uzaklaştırmıştım."

"Evet." Sesi pürüzlüydü. "Onu da hatırlıyorum."

"Seni çok severken, tek istediğim sana evet demekken neden hayır dediğimi bilmene ihtiyacım var."

Sam kollarını gövdeme dolayarak beni sıcak göğsüne çekti. "Ben de evet demeni çok istemiştim." Dudaklarını omzuma bastırıp öptü.

"Bugün restoranın arka tarafında Jordie ve Finn'le konuşmana kulak misafiri oldum," dedim tenine doğru. Vücudunun gerildiğini hissederken ona baktım. "Bizden bahsediyordunuz sanırım."

"Evet, öyleydi."

"Olanlardan sonra berbat duruma düştüğünü söylerken ne demek istiyorlardı?"

"Percy, şu anda gerçekten bunun hakkında konuşmak istiyor musun? Çünkü yapmayı tercih edeceğim başka şeyler var." Beni nazikçe öptü.

"Bilmek istiyorum. Bilmem gerek."

İç çekip kaşlarını çattı. "Sonrasında zor zamanlar geçirdim, hepsi bu. Arkadaşlarım da biliyorlar. Jordie'yle aynı üniversiteye gitmiştik, unuttun mu? Partilerde geçirdiğim gecelere, aşırı alkol tüketmeme kendi gözleriyle şahit oldu. Şimdi de beni korumak istiyorlar."

Gerçeğin tamamını söylüyormuş gibi değildi. Şüphemi fark etmiş olmalıydı ki açıklamaya devam etti. "Her şey geçmişte kaldı, Percy."

Geçmişte kalmadığını biliyordum, en azından benim için durum öyle değildi ama saçlarımı boynumun arkasına itip köprücükkemiğime bir öpücük kondurduğunda çenemi geriye attım ve parmaklarımı saçlarına geçirerek onu kendime çektim.

Birkaç saniye sonra, "Sam, dur," dediğimde gerileyip alnını benimkine yasladı.

"Senin için yeterince iyi değilim," dedim ona. "Seni hak etmiyorum. Seninle arkadaştan ötesi olmayı bırak, arkadaş olmaya bile layık değilim." Devam edecektim ama iki parmağını dudaklarıma bastırıp kocaman açılmış gözlerle bana baktı.

"Böyle yapma Percy. Beni bir daha kendinden uzaklaştırma," diye yalvardı. "Ben bunu istiyorum." Hızlı hızlı nefes alıyordu ve alnı soru sorarcasına kırışmıştı. "Sen istemiyor musun?"

"Her şeyden çok istiyorum," dediğimde ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. Ellerimi dudaklarına götürdü ve gözlerini gözlerimden ayırmadan öptü.

"O zaman sana sahip olmama izin ver," dedi. Sadece bu seferlik mi yoksa sonsuza dek mi demek istediğini bilmiyordum ama ağzımdan peki kelimesi çıkar çıkmaz beni öpmeye başladı.

~

Öpüşürken hem aşırı tutkulu hem de beceriksizce hareket ediyorduk. Dişlerimiz birbirine çarptığında ikimiz de güldük.

"Siktir Percy. Seni istiyorum. Çok istiyorum," dedi alt dudağımı ısırarak. Keskin acı tüm vücuduma bir ürperti gönderirken ağzını aşağı kaydırıp köprücükkemiğimi dişledi.

"Seneler boyu her gece uyanık yatıp bu çilleri düşledim," diye mırıldandı göğsümdeki minik kahverengi noktaları öperek. Sutyenimi açtığını fark etmemiştim bile; askılarımı indirdiğinde üzerimden düşüverdi. Göğüslerimi avuçlayıp uçlarını parmaklarının arasında sıkıştırdı. Dokunuşuyla sertleştiklerinde de eğilip dilini birinin üzerinde gezdirdi, sonra ağzının içine aldı. Dengemi korumak için omuzlarına tutundum. Adını fısıldadığımda dudaklarımı öpmek için doğruldu, sonra dikkatini yine göğüslerime verdi.

Dili ve dişleriyle yaptıklarının bacaklarımın arasına gönderdiği akım yüzünden dikkatim dağılırken kotunun beline uzanıp düğmeyi açmaya çabaladım. Sonunda başardım ve pantolonunu aşağı indirip iç çamaşırının üzerinden ereksiyonunu avuçladım. Aldığı keskin nefes içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Sam'i kışkırtma, kontrolünü kaybedip arzu dolu sesler çıkarmasını sağlama ihtiyacı seneler sonra uyanmıştı. İçimde şehvet, hasret ve sıcak yaz gecelerinin havai fişekleri patlıyordu adeta. Tırnaklarımı sırtında gezdirdim, sonra yüzünü benimkine doğru çektim.

"Açık olacağım," dedim gözlerimi kırpmadan. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Bana sahip olabilirsin ama ben de sana sahip olmak istiyorum." Onu öptüğümde benliğimden geriye ne kaldıysa hepsini kattım. Ellerimi göğsünde, karnında dolaştırdım ve çamaşırının belinden içeri kaydırıp aletini kavradım. Kafasını eğip bir süre beni izledi, sonra bir gülümsemeyle yüzüme bakıp elimi üzerinden çekti.

"Bunu ilk yaptığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu beni halıya yatırıp kotunu üstünden çıkarırken.

"Çok gergindim," dedim. "Canını yakacağım diye korkuyordum." Giydiğim eşofman altının belini tutup aşağı, bileklerime kadar çekiştirdi.

"Usulünü hemen kavramıştın," dedi bacaklarımın arasında diz çökerek. "Sonra da bayağı bir alıştırma yapmıştık." Bana yamuk bir sırıtışla baktı.

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Ama bunu yapmama hiç izin vermemiştin." Eğilip külotumun üzerine bir öpücük kondurdu.

"Utanıyordum," dedim nefes nefese.

"Ya şimdi?" diye sordu külotumu yana çekerek. Bacaklarım seğirdi. "Hâlâ utanıyor musun?"

"Hayır," diye keskin bir nefes aldığımda bana gülümsedi ama gözlerinde açlık fırtınaları kopuyordu.

"Güzel." Parmaklarını külotumun kenarlarına geçirip aşağı çekti, sonra kollarımı oynatamayayım diye bileklerimi kalçalarıma bastırdı. "Çünkü telafi edilecek çok fazla yıl var." Dilini içime daldırdı, sonra klitorisime doğru kaydırdı. Bir yandan bunu yapmayı ne kadar çok düşündüğünü, tadımın ne kadar iyi olduğunu sayıklıyor, bir yandan da diliyle üzerimde daireler çiziyordu. Haykırdığımda daha sert emmeye başladı. Bacaklarımı iki yana

açmaya çalıştım ama külotum yüzünden bileklerim hareket etmiyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu yumuşacık bir sesle. Yanıt olarak kalçamı yüzüne doğru kaldırdım. Ellerimi bıraktı, külotumu ve eşofmanı bileklerimden çekip attı ve popomu sıkıca kavrayıp beni ağzına bastırdı. Parmaklarım saçlarına karışırken dilini tekrar içime soktu. İnlemesi içimi titretirken parmak uçları tam da ihtiyacım olan yerleri okşuyordu. Bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştığımda uyluğumun içini ısırdı ve bir elini meme ucuma götürüp sıkmaya başladı. Ağzı da onu takip etti ve sıcak dili göğsümün üzerinde yollar çizerken parmakları bacaklarımın arasındaki kıvrımlarla oynadı. Ben ismini defalarca fısıldarken bir parmağını içime daldırdı. Tüm vücudum terden sırılsıklam olmuştu ve yanıyordum ama yine de daha fazlasını istedim. Bana bakarken bir parmağını daha içeri kaydırdı, sonra bir tane daha ekledi ve içimi tamamen doldurdu. Tekrar aşağı kayıp beni sert ve uzun bir şekilde emdiğinde, dişlerini üzerime sürttüğünde bacaklarım kontrolsüzce titredi. Bir haykırışla milyonlarca minik parçaya ayrıldım.

Gevşek vücuduma öpücükler kondururken kollarımı ve bacaklarımı ona doladım.

"Utanarak harcadığın onca zamanı düşün," dedi sırıtarak.

"Kapa çeneni." Bacaklarımla onu sıktığımda güldü ve nemli alnıma yapışmış kâküllerimi iterek beni tekrar öptü.

"Sana birkaç yeni şey öğrendiğimi söylemiştim," dedi öpmeye devam ederken.

Yüzümde aptal bir gülümsemeyle, "Egon için endişeleniyorum," dedim.

Omzumu, sonra kulağımı dişledi ve tamamen üstüme çıkıp kendini bana bastırdı. On iki yıldır hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Bu yüzden beynimi kemiren sesi daha fazla

duymazdan gelemeyeceğimi bilsem de şimdilik bir kenara ittim. Sam için deliriyordum. Onunla hiç seks yapmamıştık ve şu anda bunu yaparak diğer herkesin anısını silmek istiyordum. Sadece o kalsın istiyordum.

Yüzümü ona yaklaştırıp dudaklarını yavaşça öperken kalçalarımı ona doğru kaldırdım. İç çamaşırını aşağı çekiştirdiğimde sıcak ve sert aleti kalçama değdi. Sam başımın arkasına uzanıp komodin çekmecesinden bir prezervatif çıkardı, taktı ve tekrar üzerime uzanarak kollarını kafamın iki yanına dayadı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye fısıldadım. Kendini içime ittiğinde keskin bir nefes aldım. Birkaç saniye hareketsiz kaldı ve öylece birbirimize baktık.

"Evet, yapıyoruz," dedi ve içimden neredeyse tamamen çıkıp tekrar girdi. İkimiz de yüksek sesle inledik. Bacaklarımı beline sarıp onunla buluşmak için kalçamı kaldırarak belirlediği sakin ritmi takip ettim; gözlerine bakmaya devam ederek ellerimi omuzlarında, sırtında ve saçma derecede sıkı kıçında gezdirdim. Dizimi kaldırıp kendini daha da derine itti. Kalçasını o kadar yavaş dairelerle hareket ettiriyordu ki doruk noktasına ulaşacak gibi olsam da tekrar geri çekiliyordum. Hem zevk hem de hayal kırıklığıyla homurdanıp devam etmesini, daha hızlı olmasını rica ettim. Bu kibarlığıma rağmen sadece sırıtıp dişleriyle dudağımı çekiştirdi.

"Bunu uzun zamandır bekliyordum. Hiç acelem yok," dedi.

Gerçekten de acelesi yok gibiydi, ama yalnızca ilk başta. Sonra sırtı terden kayganlaştı ve kasları gerilip kendini sıktığı için titremeye başladı. Ben sabırsızlanıp ihtiyaç ve arzuyla omzunu ısırarak, "Ben de bunun için uzun zamandır bekliyorum," dediğimdeyse kendini bırakıp hareketlerini hızlandırdı.

Sonrasında yüzümüz birbirine dönük şekilde yerde uzandık. Akşamüstü güneşi altın rengi ışınlarını üzerimize yolluyordu. Sam'in göz kapakları ağırlaşmıştı ve dudaklarında bir gülümseme vardı. Parmak uçlarını kolumda yukarı aşağı kaydırıyordu. Ona söylemek zorunda olduğumu biliyordum. Sözcükler zihnimde adeta bir döngü oluşturmuştu ve onları artık dillendirmeliydim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sevmeyi hiç bırakmadım."

Ama ne dediğini zar zor duydum çünkü aynı anda, on iki yıl önce söylemem gereken kelimeler boğazımdaki düğümden kurtulup ağzımdan çıkıverdi.

16

Yaz, On İki Yıl Önce

SONUNDA SAM'DEN HABER ALDIĞIMDA gidişinin üzerinden iki hafta geçmişti. Ona çok öfkeliydim. Benden özür dileyip *nasılsın*, *seni seviyorum*, *seni özledim* gibi şeyler söyleyip durdu ama sesi uzak gibiydi. Seminer, yurt ve diğer öğrenciler hakkındaki sorularımdan kaçınıyor ya da tek kelimelik cevaplar veriyordu. Beş dakika konuşmuştuk ki arka planda kapı tıklatıldı ve bir kız sesi, Sam'e gitmeye hazır olup olmadığını sordu.

"O kimdi?" diye sordum gergince.

"Sadece Jo."

"Bir kız, değil mi?"

"Evet. Seminere katılanlardan biri," diye açıkladı. "Çoğumuz aynı kattayız. Bu akşam da hep birlikte yemek yiyeceğiz. Aslında artık gitsem iyi olacak."

"Ah." Beynime sıçrayan kanın sesini duyabiliyordum. "Üç gelişme rutinimizi bile yapmadık daha."

"Dinle, sana daha sonra e-posta gönderirim. Bu hafta internetim açıldı."

"Bu hafta derken? Hafta başı gibi mi?"

"Birkaç gün önce, evet."

"Ah."

"Anlatılacak pek bir şey olmadığı için yazmadım. Ama yazacağım, tamam mı?"

Daha sonra sözüne sadık kalarak birkaç e-posta ve hatta birkaç kısa mesaj gönderdi ama hepsi de hızlıca yazılmış, tatmin edici olmayan, gelecekte gelişmeleri daha kapsamlı aktaracağına söz veren notlardı. Tek dert ortaklarım, okula gittiğinde Sam'e göz kulak olacağına ve onu birlikte gördüğü "sıska kıçlı ezikleri" bana tek tek rapor edeceğine söz veren Delilah ile beni dinleyen ama pek fazla yorum yapmayan Charlie'ydi.

Hafif yağmurlu bir akşam restorana giderken ona Sam'in, eylülde Jordie'yle beraber kalabilmek için iki kişilik bir odaya geçtiğini bildiren son mesajını anlattığımda Charlie, "Yeniden yüzmeye başlaman gerek," dedi. "Sam'le yaptığın gibi yani." Bana bakmıyordu. "O kafandaki düşüncelerden biraz uzaklaşman lazım. Yarından itibaren başlıyoruz. Sabah sekizde iskelede olmazsan gelip seni sürükleyerek göle indiririm, haberin olsun." Cevap beklemeden kamyonetten indi ve ben ağzım bir karış açık arkasından bakarken arka kapıdan mutfağa girdi.

Ertesi sabah üstünde eşofman altı ve *sweatshirt*, elinde bir fincan kahveyle beni iskelede bekliyordu. Onun sabahın bu erken saatinde uyandığı nadiren görülürdü.

"Senin türünün öğleden önce fonksiyonlarını yerine getirebileceğini sanmıyordum," dedim ona doğru yürürken. Yaklaştıkça yüzündeki yastık kırışıklıkları belirginleşti.

"Yalnızca senin için Pers," derken sesi gayet ciddiydi. Teşekkür etmek için ağzımı açmıştım ki –çünkü gölde yüzmek Sam ve benim birlikte yaptığımız bir şey olsa da aynı zamanda en sevdiğim aktivitelerden biriydi ve bunu özlemiştim– Charlie kafasıyla suyu işaret etti. Mesaj açıktı. *Atla*.

O günden sonra her sabah buluşmaya başladık. Charlie suda bana katılmaktansa iskelenin kenarında oturup dumanı tüten içeceğini yudumlayarak seyretmeyi tercih ediyordu. İlk fincan kahvesinin yarısına gelene kadar işlevsiz sayılabileceğini çabucak öğrendim, ancak kahve biter bitmez gözleri bahar çimenlerinin tazeliğiyle parlamaya başlıyordu. Havanın çok sıcak olduğu sabahlarda suya dalıyor ve benimle kulaç atıyordu.

Sabahları suda geçen bir haftadan sonra Charlie, yaz bitmeden gölü tekrar yüzerek geçmem gerektiğine karar verdi. "Bir hedefe ihtiyacın var. Ayrıca bunu yaptığını yakından görmek istiyorum," dedi gölden eve doğru giderken. Charlie'nin yüzmeye başlamamı ilk önerdiği ve antrenman yapmama yardım etmeyi teklif ettiği yazı düşündüm ve hiç tartışmadan kabul ettim.

Bazı günler yüzdükten sonra Sue ile kahvaltı yapıyorduk. İlk başta arkadaşlığımızdan rahatsız görünmüş, bizi hafifçe kaşlarını çatarak izlemişti. Charlie'ye bundan bahsettiğimde, "En iyi kardeşin kim olduğunu anlamandan endişeleniyor," diyerek beni başından savdı. Ona gözlerimi devirdim ama soru aklımda yer etmişti bile.

Charlie'nin haklı olduğu bir şey vardı: Yüzerken düşüncelerden uzaklaşıyordum ama bu sadece suda olduğum, nefesime odaklandığım ve ilerlediğim sürece devam ediyordu. Ağustos ayının ortalarında şu kaçık sevgililerden birine dönüşmüştüm. Vardiyadan eve her geldiğimde, saat geç de olsa, ailem şehirlerarası aramaları haftada ikiyle sınırlandırmış da olsa ev telefonundan Sam'i aramaya başladım. Gölde doğru düzgün şebeke olsaydı kendi ceptelefonumu kullanırdım. Sam'in saat sekizde laboratuvara gitmeden önce koşabilmek için sabah ekstra erken kalktığının farkındaydım ama geç saatte aradığımda yurtta olacağını ve benden kaçamayacağını biliyordum.

Ama aramalar kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Sam'in dikkati çoğunlukla dağınık oluyordu ve sürekli sorula-

rımı tekrarlamamı istiyordu. Ve seminer hakkında o kadar az konuşuyordu ki bir parçası olmaktan keyif almıyormuş gibiydi. Bu nedenle bunu benden sır olarak saklamasının yanı sıra beni bırakıp oraya gitmesine de kızmaya başladım.

Yine tek heceli cevaplar verdiği bir akşam hiddetle, "Bu seminer için birlikte geçireceğimiz yaz tatilinden vazgeçtin. En azından biraz seviyormuş gibi davranabilirsin," diye çıkıştım.

"Percy," diye içini çekti. Sesi bitkin geliyordu; ya benim yüzümden ya da seminer yüzünden yıpranmış gibiydi.

"Çok şey istemiyorum," dedim ona. "Sadece bir nebze heves göster."

"Bir nebze mi? Yine sözlüğünle mi yatıyorsun?" diye havayı yumuşatmaya çalıştı ama ruh halim hiç de iyileşmedi.

Üniversiteye erken gideceğini söylediği andan beri içimi kemiren soruyu sonunda sordum: "Bu şeye benden kaçmak için mi başvurdun?"

Hattın diğer ucu sessizdi. Kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Şakaklarım öfkeli kan akışıyla zonkluyordu.

"Tabii ki hayır," diye yanıtladı sonunda kısık sesle. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Telefon ettiğimde neredeyse hiç konuşmuyorsun ve oradan nefret ediyor gibisin. Ayrıca, *Sürpriz, üç hafta sonra ayrılıyorum!* haberinin ilişkimize pek güven kattığı söylenemez."

"Bunu ne zaman atlatacaksın?" Ondan daha önce hiç duymadığım bir sertlikle konuşmuştu.

"Muhtemelen bunu benden sır olarak sakladığın süre kadar," diye karşılık verdim.

Derin bir nefes aldığını duydum. "Buraya senden kurtulmak için gelmedim," dedi daha sakin bir şekilde. "Kendim için bir şeyler inşa etmeye geldim. Bir gelecek. Sadece alışmaya çalışıyorum. Çünkü her şey çok yeni."

Sonrasında telefonda fazla kalamadık. Saat gece yarısını geçmişti. Gecenin çoğunda, Sam'in kendi için inşa ettiği gelecekte bana yer olmayacağı endişesi yüzünden uyanık kaldım.

~

Çevremdeki herkes sinirime dokunmaya başladı. Sam'le telefon konuşmalarımı kısa kesiyordum. Bazen Delilah'nın mesajlarına cevap vermekten bile kaçınıyordum. Okula gitme heyecanı bana batıyordu. O ve Sam'in aynı kampüste olmaları hiç adil gelmiyordu. Annemle babamsa suratsızlığımı fark etmemiş gibiydi. Dışarıdan eve geldiğimde onları sık sık bir yığın evrakın başında fısıldaşırken buluyordum.

Böyle günlerden birinde babamın anneme, "Hepsini bir arada yürütebileceğimizi sanmıyorum," dediğini duydum ama kendi gençlik kaygılarıma o kadar kapılmıştım ki onların yetişkin sorunlarıyla ilgilenecek durumda değildim.

Endişelerimin durulduğu tek zamanlar Charlie'yle suda geçirdiğim anlardı. Annemlere gölün karşısına tekrar yüzeceğimi söyleme zahmetine girmemiştim. Zaten şehre erken dönmüşlerdi –evle alakalı, kulak asmadığım bir mesele vardı– ve yazın son on gününde benimle olmayacaklardı. Büyük gün gelip çattığında Charlie'yle her sabah olduğu gibi iskelede buluştum, kafamla selam verdim ve suya dalıp yüzmeye başladım. Tekneye binmesini bile beklemedim ama çok geçmeden yan tarafımda küreğin suya çarpışlarını fark ettim.

Sabit kulaçlar atarak gölde ilerlemek, zihnimi kemiren, beni rahatsız eden her şeyden bir kurtuluştu. Kıyıya ulaştığımda uzuvlarım canlandırıcı bir hisle yanıyordu.

Charlie tekneyi kıyıya çekerken, "Bunu nasıl yapacağını unuttuğunu sanıyordum," diye seslendi. Üstünde deniz şortu ve terden ıslanmış tişörtü vardı.

"Yüzmeyi mi?" diye sordum. Kafam karışmıştı. "Yaklaşık bir aydır her gün antrenman yapıyoruz ya."

Charlie yanıma oturdu. "Gülümsemeyi," dedi omzuyla beni dürterek.

Elimi yanağıma götürdüm. "İyi hissettirdi," dedim. "Hareket etmek... Kaçmak."

Kafa salladı. "Kim ara sıra Sam'den kaçmaya ihtiyaç duymaz ki?" *Haksız mıyım?* der gibi kaşlarını oynattı.

"Ona karşı her zaman çok sertsin," dedim, nefesimi düzenlemeye çalışırken güneşe karşı sırıtarak. Endorfin içimi kıpır kıpır etmişti. Cevap vermedi, zaten ben de bir şey demesini beklemiyordum. Bunun yerine, "Eee, beklentilerin karşılandı mı?" diye sordum.

Başını yana eğdi.

"Yüzmemi yakından izlemek istediğini söylemiştin. Hayal ettiğin gibi oldu mu?"

"Kesinlikle." Vurgulamak için gamzeli bir tebessüm attı. "Gerçi rüyalarımda kıvırtarak yürürken üzerinde o küçük sarı bikinin oluyor, bu değil." Bu klasik Charlie repliği bir zamanlar aldırış etmeyeceğim bir şeydi ama şu anda damarlarıma jet yakıtı doldurulmuş gibi hissediyordum. Ve tadını çıkarmak istiyordum. Oynamak istiyordum.

"Ben asla kıvırtmam!" diye yakındım. "Hayatımda hiç öyle yürümedim."

"Ah, sen öyle san," dedi Charlie tamamen düz bir ifadeyle.

"Sen önce kendine bak. Sözlükte *flörtöz* kelimesinin altında senin fotoğrafının olduğundan eminim."

Güldü. "Sözlük tanımı esprisi, ha? Bundan daha iyisini yapabilirsin Pers."

"İşte bunda haklısın," dedim kahkahama engel olamadan. "İlk öpücüğümü sen vermiştin, biliyor musun?" Soru ağzımdan

kaçıvermişti. Bir anlam ifade etmiyordu ama Charlie'nin gamzeleri yok oldu.

"Doğruluk mu cesaret mi oyununda," dedi. Bazen unuttu mu diye merak ediyordum. Demek unutmamıştı.

"Doğruluk mu cesaret mi oyununda, evet."

"Hmm," dedi suya bakarak. Nasıl bir tepki beklediğimden emin değildim ama bu olmadığı kesindi. Aniden ayağa kalktı. "Offf acayip yandım! Gidip suya dalacağım."

"Sen de her gün çıplak dolaşırsın, bugün nedense tişört giymeye karar vermişsin," diye takıldım, o kalkıp tişörtünü üstünden çıkarırken. Charlie üstsüzken genelde gözlerimi yüzünde tutmaya çalışırdım çünkü vücudu çok geniş, çok kaslıydı. Ama şimdi tam karşımda terden parlayan bronz teniyle dururken başka yere bakmak çok zordu. Gözlerimi kaçıramadan beni yakaladı ve pazısını esnetti.

"Gösterişçi," diye mırıldandım.

Charlie yüzerken kuma uzanıp güneşe karşı gözlerimi yumdum. Tekrar yanıma oturduğunda uykuya dalmak üzereydim.

"Hâlâ yazıyor musun?" diye sordu. Daha önce yazmaktan hiç bahsetmemiştik.

"Hımm… çok sık yazmıyorum," dedim. Özellikle bu yaz hiç yaratıcı hissetmemiştim. Yani aslında cevabım, *hiç yazmıyorum*, olmalıydı.

"Hikâyelerin bayağı iyi."

Bunu duyunca doğruldum. "Onları okudun mu? Ne zaman?"

"Evet. Geçen gün Sam'in masasında bir şey ararken buldum ve hepsini okudum. Harbiden çok iyiler. Yazmakta iyisin."

Ben ona bakıyordum, o ise göle.

"Cidden beğendin mi?" Sam ve Delilah yazdıklarımı her zaman coşkuyla okurlardı ama ikisi de bir bakıma beğenmek *zo-*

rundaydılar. Fakat Charlie'nin vücut parçalarıyla ilgili olmayan iltifatlar yapma alışkanlığı yoktu.

"Evet. Biraz tuhaflar ama amaç da bu zaten, değil mi? Hikâyelerin farklı. İyi anlamda." Bana baktı. Gözleri güneşte kereviz yeşiline dönüşmüştü ve bronzlaşmış teninde parlıyordu. "Yeni bir şeyler yazmak kaçmana yardımcı olabilir," derken bakışlarında alaycılık yoktu.

Onun bu yaz bunalımdan kurtulmama yardım etmek için yaptığı şeyler aniden bir bir gözümün önünden geçti. Ne kadar huysuz olsam da çabalamıştı. Bunu o anda anlamasam da o akşam yaptıklarından sonra kesin anlardım.

Bacaklarım, kasaba rıhtımından restorana yürüyemeyecek kadar titrek olduğu için kamyonetle gidip Tavern'ın arka tarafına yanaştık. Charlie motoru susturunca bana döndü. "Bir fikrim var. Seni biraz olsun neşelendirebileceğini düşünüyorum." Bana tereddütlü bir gülümseme attı.

Yüzümü ifadesiz tutarak, "Sana üçlü seksin limitlerim dışında olduğunu söylemiştim," dediğimde kıkırdadı.

"Kardeşimden bıktığın zaman bana haber ver Pers," dedi gülmeye devam ederek. Tamamen hareketsiz kaldım. Charlie ile hiç bu kadar çok vakit geçirmemiştim. Ve mesele şuydu ki bundan zevk alıyordum. Hem de çok. Hatta Bazen Sam'e ne kadar kızgın olduğumu ve onu ne kadar özlediğimi bile unutuyordum. Charlie o yaz takılacak bir kız bulmamıştı ve şaşırtıcı şekilde iyi bir dinleyiciydi. Kötü ruh halimi ya tamamen görmezden gelerek ya da her şeyi yüzüme vurarak yok etmeyi başarıyordu. "Sürtüklük sana hiç yakışmıyor," demişti bir keresinde, Sam'in sinir bozucu derecede kısa bir mesajının ardından ona çıkıştığımda. Şimdi de kamyonetin içindeki hava karamel sosu kadar yoğundu.

"Arabalı sinema," diye mırıldandı Charlie, gözlerini kırpıştırarak. "Fikir buydu. Şu bayıldığın, sevimsiz eski korku filmle-

rinden birinin gösterimi var. Senin için iyi olabileceğini düşündüm. Annenler bu hafta şehre döndüler, değil mi? Yalnız hissediyorsundur."

"Barry's Bay'de arabalı sinema olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten. Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Lisedeyken sürekli giderdim." Duraksadı. "Eee, ne diyorsun? Film pazar günü ve o gün ikimiz de çalışmıyoruz." Tam olarak parmak basamadığım bir nedenden ötürü bu tehlikeli olacakmış gibi geliyordu. Korku filmi izlemek Sam'le paylaştığım bir şeydi ve Sam burada değildi. Ama ben buradaydım. Charlie de öyle.

"Varım," dedim kamyonetten inerken. "Tam olarak ihtiyacım olan şey bu."

~

Cumartesi günü Sam'den e-posta geldi.

Tekneyle eve dönerken serin rüzgâra rağmen cildimin hâlâ yapış yapış olmasına neden olan aşırı yoğun bir vardiyanın ardından gölden yeni çıkmıştım. O gün hemen hemen tüm müşteriler *pierogi* sipariş etmiş ve akşamın yarısında stoklarımız tükenmişti. Tabii turistler bundan pek memnun olmamışlardı ve Julien de çok öfkelenmişti.

Ev tamamen boştu. Duş alıp kendime bir tabak peynir ve kraker hazırladıktan sonra e-postalarımı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açtım. Her gün iş sonrası, Sam'le görüşme öncesi ritüelim buydu. Fakat bu sefer alışılmadık olarak gelen kutumda birkaç saat önce gönderilmiş bir e-posta vardı ve konusu "*Bunu çok düşündüm*"dü. Sam genelde sabahları programı başlamadan ya da öğleden sonra işi biter bitmez yazardı ve bunlar her zaman bir iki cümlelik haberler olurdu. Hiçbirine konu eklemezdi. E-postayı açıp paragrafları gördüğümde uzuvlarım dehşetle uyuştu.

Percy,

Son altı hafta çok zor geçti. Düşündüğümden daha zordu. Hâlâ bu odaya ya da yatağa alışamadım. Okul çok büyük. Ve öğrenciler çok zeki. O kadar ki küçük bir kasabada büyümemin bana kendi zekâm hakkında sahte bir güven duygusu verdiğini fark etmeme neden oluyorlar. Derslerde ya da laboratuvarda etrafıma bakındığımda herkesin, açıklamalara gerek duymadan her şeyi anlıyormuşçasına kafa salladığını ve talimatları izlediğini görüyorum. Kendimi çok geride hissediyorum. Bu seminere nasıl kabul edildiğimi bile anlamıyorum ve okul sürekli böyle mi olacak diye düşünmeden edemiyorum.

Seninle son günlerimi bile çalışarak geçirdiğimi biliyorum ama bu yeterli değilmiş. Daha çok çalışmalıymışım. Eğer burada başarılı olmak istiyorsam şimdi daha da çok çalışmam gerekiyor.

Seni çok özlüyorum. Bazen konsantre olamıyorum çünkü seni ve neler yaptığını düşünüyorum. Telefonda her konuştuğumuzda, sana seminerden hiç bahsetmediğim ve burada mutsuz göründüğüm için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını sesinde duyabiliyorum. Her şeyin boşa gitmesini hiç istemiyorum. Bu yüzden daha sıkı çalışacağım. Burada başarıyı yakalayacağım. Buna mecburum.

İşte bu yüzden bazı sınırlar belirlememiz gerektiğini düşünüyorum. Sesini duymayı seviyorum ama telefonu kapattığımda yalnızlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Yakında sen de okula başlayacaksın ve o zaman ne demek istediğimi anlayacaksın. Kafamızı çalışmalarımıza –benim laboratuvara, senin de yazılarına– vermenin kendimize borcumuz olduğunu düşünüyorum.

Önerim, sürekli olarak iletişim halinde olmamak. Şimdilik haftada bir kez telefonda görüşelim diyorum. Her hafta aynı saatte yapabiliriz; tıpkı randevu gibi. Aksi takdirde tek düşündüğüm sen olacaksın ve bunca zamandır istediğim bu şeyde başarılı olamayacağım. Hem senin için hem de kendim için olmak istediğim kişi

olamayacağım. Büyük bir gelecek inşa etmek için sadece bir süreliğine mesafe istiyorum.

Ne dersin? Bu konuyu yarın konuşalım. Pazar günü randevu günümüz olabilir diye düşünüyorum.

Sam

E-postayı tam üç kez okudum. Yanaklarım yaşlarla ıslanmış, boğazıma bir avuç kraker sıkışmıştı. Sam uzaklaşmak istiyordu. Bizden. Benden. Çünkü benimle konuşmak kendini yalnız hissetmesine neden oluyordu. Onun dikkatini dağıtıyordum. Onu geleceğinden alıkoyuyordum.

Eh, bu konuyu konuşmak, bu konuda savaşmak için yarına kadar bekleyeceğimi düşünüyorsa fena yanılıyordu. Kimse ne sevgilisine ne de en iyi arkadaşına böyle davranmazdı.

Telefon üç, dört, beş kez çaldı. Ama arka plandaki müzik ve kahkahalar arasında alo diyen Sam değildi. Bir kızdı.

"Kimsiniz?" diye sordum.

"Ben Jo. Siz kimsiniz?" Sam bu yüzden mi aramamı istememişti? Odasında başka kızları mı ağırlıyordu?

"Sam orada mı?"

"Sam şu anda meşgul. Onu neşelendiriyoruz. Mesaj bırakmak ister misiniz?" Konuşurken dili dolanıyordu.

"Hayır. Ben Percy. Telefonu Sam'e ver."

"Percy." Kız kıkırdadı. "Senin hakkında çok..." Sesi aniden kesildi, müzik sustu ve kapının kapanma sesi gelmeden önce boğuk kahkahalar yükseldi. Bir anlık sessizliğin ardından Sam konuştu.

"Percy?" Tek kelimesiyle bile sarhoş olduğunu anladım. Daha sıkı çalışmak için mesafe isteyen biri böyle mi yapardı?

"O yazdıkların kandırmacadan mı ibaretti? Sadece diğer kızlarla sarhoş olmak için mi benden mesafe istiyorsun?" diye bağırdım avaz avaz.

"Hayır, hayır, hayır. Percy, bak, şu anda gerçekten sarhoşum. Jo ahududulu votka getirmiş. Konuşalım ama yarın, tamam mı? Sanırım şimdi ku..." Hat kesildi.

Kanepeye kıvrıldım ve kendimden geçene kadar ağladım.

~

Charlie ertesi akşam beni sekizden biraz önce aldı. O zamana kadar gözyaşlarım tükenmişti. Delilah'yla telefonda konuşurken, sonra da Sam'in kusmak için telefonu kapattığından dolayı özür dileyen kısa mesajını okurken uzun uzun ağlamıştım. Mesajında benimle bu akşam konuşmak istediğini de söylemişti. Cevap vermemiştim.

O akşam gülmemin mümkün olacağını sanmıyordum ama Charlie'nin ön koltuğa yığdığı abur cubur dağı gerçekten çılgıncaydı.

Ben cips ve şeker paketlerine bakarken, "Daha doyurucu bir şeyler istersen gideceğimiz yerde hamburger, patates kızartması ve sosisli satılıyor," dedi.

"Aynen. Bu kadar şey yetmeyecektir," diye takıldım ona. Ve bu çok iyi hissettirdi. Adeta hafiflememi sağladı. "Genelde bir gecede dört parti boy cips gömerim ama sen üç tanecik almışsın."

Uzun garaj yolunda aşağı doğru ilerlerken, "Ukala," dedi. "Hangi aromayı sevdiğini bilmiyordum. Riske girmek istemedim."

"Çıktığın tüm o kızlara ne olduğunu hep merak etmişimdir," dedim elime bir kutu Oreo alarak. "Şimdi anladım. Onları şişmanlatıp akşam yemeği niyetine yiyorsun."

Bana muzip bir sırıtış attı. "Eh, o dediklerinden biri doğru," dedi kısık sesle. Gözlerimi devirdim ve göğsümden boynuma doğru yayılan kızarıklığı görmemesi için pencereye döndüm.

"Çok kolay korkuyorsun," dedi bir dakika sonra.

"Ben kolay korkmuyorum. Sen insanları gereksiz yere kışkırtmayı seviyorsun," dedim yüzünü incelemek için ona dönerek. Kaşlarını çatmıştı. "Ne? Yalan mı?" diye bağırdığımda güldü.

"Hayır, yalan değil. Sanırım *korkmak* yanlış kelime oldu. Kolay heyecanlanıyorsun diyelim." Bana baktı. "Hoşuma gidiyor." Kızarıklığın tüm vücuduma yayıldığını hissedebiliyordum. Bakışlarını tekrar yola çevirirken yüzündeki gülümseme o kadar büyüktü ki gamzesi meydana çıkmıştı. Uzanıp dokunmak için güçlü bir dürtü hissettim.

"Beni kızdırmak hoşuna gidiyor, ha?" dedim kızgın görünmeye ama aynı zamanda flört etmeye çalışarak. Cevap vermeden önce bana bir bakış attı.

"Bir nevi. Boynunun kızarması hoşuma gidiyor; her yerin yanıyormuş gibi. Dudakların bükülüyor ve gözlerin kararıp vahşileşiyor. Bu halin bayağı seksi oluyor," dedi gözlerini otoyoldan ayırmadan. "Bana karşı gelmen de hoşuma gidiyor. Bazı hakaretlerin çok acımasızca olabiliyor, Pers." Şoke olmuştum. Beni seksi bulmasına değil –zira Charlie her zamanki Charlie'liğini yapıyordu, yani en azından ben öyle düşünüyordum– de bana bu kadar dikkat etmesine şaşırmıştım. Onunla vakit geçirmek yaz tatili boyunca akıl sağlığımı biraz olsun koruyabilmemi sağlayan şeydi ama şu anda edindiğim izlenime göre sadece bu yaz değil, çok daha öncesinden beri beni izliyor gibiydi. Demek bana sadece acıyarak bakmıyordu.

"Söz konusu hakaret etmek olduğunda tüm madalyaları sen hak edersin, Charles Florek," diye yanıtladım kaygısız görünmeye çalışarak.

"Bak bu konuda haklısın," dedi. Bir anlık duraksamadan sonra, "Eee, o şişmiş gözlerin sebebi ne?" diye sordu.

Tekrar pencereye dönüp, "Salatalık dilimleri işe yaramamış sanırım," diye mırıldandım.

"Klorlu bir havuzda saatlerce gözlerin açık yüzmüş gibisin. Bu sefer ne yaptı?"

Biraz kekeledim. Tekrar ağlamaya başlamadan hızlıca anlatabilir miydim emin değildim. "Şey..." Boğazımı temizledim. "Dikkatini dağıttığımı ve ara vermek istediğini söyledi." Charlie'ye baktığımda çenesini sıktığını gördüm. "Mesafeye ihtiyacı varmış. Benden uzak kalmalıymış. Böylece sıkı çalışıp bir gün önemli biri olabilirmiş."

"Senden ayrıldı mı?" Sözcükleri sessizdi ama arkalarında çok fazla öfke vardı.

"Bilmiyorum," dedim çatallanan sesimle. "Öyle olduğunu sanmıyorum ama benimle sadece haftada bir konuşmak istiyor. Dün gece aradığımda odasında birileri vardı. Bir süredir birlikte takıldığı şu kız da dahil. Ayrıca sarhoştu." Charlie'nin çenesinde bir kas seğirdi.

"Neyse, bu konuda konuşmayalım," diye fısıldadım, ikimizin de bir süredir sessiz kalmasına rağmen. Sonra daha emin bir şekilde ekledim. "Bu gece eğlenmek istiyorum. Yazın bitmesine bir hafta kaldı ve birazdan tüm zamanların en iyi korku filmlerinden birini izleyeceğiz."

Charlie bana hüzünlü bir ifadeyle baktı.

"Lütfen?" dedim.

Dikiz aynasına baktı. "Eğlenmen benim işim."

Gösterimdeki film, favorilerimden biri olan *Rosemary'nin Bebeği*'ydi. Charlie'nin beklediği gibi, psikopat karakterin herkesi bıçakla kestiği, sevimsiz bir hikâye değildi yani. Bitiş jeneriği çalarken ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bu ne çarpık bir şeydi böyle," diye mırıldandı. Sonra yavaşça bana döndü. "Cidden böyle şeyleri mi seviyorsun?"

"*Bayılıyorummmm*," diye mırladım. Bir paket tuzlu sirkeli cips, bir torba ekşili şerit ve solucan jelibon, iki tane de *slushie* bitirmiştik ve neredeyse şeker komasına girecektim. Tüm yaz boyunca geçirdiğim en eğlenceli akşamdı ve bütün gün cenin pozisyonunda ağladığım düşünülürse bu çok şaşırtıcıydı.

"Rahatsız edici bir kızsın Pers," dedi başını iki yana sallayarak.

"Bak şu konuşana." Sırıttım. O da sırıttığında gözlerim gamzelerine indi ve sonra, bakışlarının ağzımda olduğunu fark ettim. Boğazımı temizlediğimde çabucak gösterge panelindeki saate baktı.

"Seni geri götürsek iyi olur," dedi kamyoneti çalıştırarak.

Eve dönüş yolculuğunu önce onun Western Üniversitesi'nde okuduğu ekonomi bölümünü ve aynı evi paylaştığı zengin çocuklarını, sonra da benim, herkes daha büyük ve daha iyi şeylere doğru ilerlerken ailemin isteğiyle Toronto'da kalmaya mecbur olmak hakkında neler hissettiğimi konuşarak geçirdik. Charlie ne bana kendimi iyi hissettirmeye çalıştı ne de aşırı tepki verdiğimi söyledi. Sadece dinledi. Bir saatlik yol boyunca belki bir dakika bile susmadık. Kamyoneti bizim evin önüne çektiğinde Charlie'nin ilkokul dansında yaşadığı komik bir olaya gülüyorduk. Babasının öğrettiği "düzgün" adımları uygulamaya kalkınca Meredith Shanahan'ı eski moda bir dansa sürüklemiş ve kızın dehşete kapılmasına neden olmuştu.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordum gülmeye devam ederken. "Buzdolabında babamın birkaç birası olacaktı."

"Olur." Charlie motoru durdurup benimle kapıya kadar geldi. "Eğer kartlarını doğru oynarsan sana dans teklifi edebilirim."

"Ben sadece tango yaparım," dedim, anahtarı kilitte çevirirken omzumun üzerinden ona bakarak.

Kulağıma eğilip, "Aramızdakinin asla yürümeyeceğini biliyordum," dediğinde kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Ayakkabılarımızı çıkardık ve Charlie küçük, açık mekânı inceledi. "Yıllardır buraya gelmedim. Annenle babanın kır evi havasını bozmaması çok güzel." Mutfak tezgâhının büyük kısmını kaplayan espresso makinesini gösterdi. "Şu hariç tabii."

Odanın diğer tarafına gidip dışarıdaki kızılçamları aydınlatan projektörü açtım ve sallanan dalları izlerken, "Dünyada en sevdiğim yer burası," dedim. Arkamı döndüğümde Charlie yüzünde garip bir ifadeyle beni inceliyordu.

"Eve gitsem iyi olacak," dedi boğuk bir sesle, omzunun üzerinden kapıyı işaret ederek.

Başımı yana eğdim. "Daha yeni geldik." Buzdolabını açmak için yanından geçtim. "Ayrıca sana bira sözü verdim." Ona bir şişe uzattım.

Ensesini arkasını kaşıdı. "Aslında yalnız içme alışkanlığım yok." Gözlerimi devirdim ve *sweatshirt*'ümün kolunu elimin üzerine doğru çekiştirerek şişenin kapağını açıp uzun bir yudum aldım.

"Oldu mu?" diye sordum şişeyi yine ona uzatırken.

Bir yudum alırken bana ihtiyatla baktı. "Bu akşam iyi görünmek için bayağı çabalamışsın," dedi yırtık kot şortumla gri sweatshirt'ümü ve at kuyruğu yaptığım saçlarımı işaret ederek. Ancak o zaman onun koyu renkli güzel bir kot pantolon ve yeni görünen bir polo tişört giydiğini fark ettim.

"Balo elbisemi Toronto'da bıraktım," diye yanıtladım.

Gülümserken gözleri bacaklarıma kaydı. "Benim flörtlerim balo elbisesi giymez, Pers," dedi yeniden yüzüme bakarken. "Ama genellikle temiz giysiler tercih ederler." Kendime baktığımda şortumun bacağında turuncumsu bir leke olduğunu gör-

düm. "Bilirsin, temiz şeyler insanın temel bir hijyen seviyesine sahip olduğunu gösterir." Tenimin yandığını hissedebiliyordum. Charlie'nin dudakları bir sırıtışla gerildi.

"Bu akşam sana ne dedim ben?" derken sesi boğuk ve alçaktı. Elindeki şişeyi bıraktı ve bana doğru bir adım attı. "Kızarmış boyun. Bükülmüş ağız. Ve gözlerin her zamankinden daha da koyu."

Birkaç uzun saniye boyunca ikimiz de nefes almadan öylece durduk.

"Acayip seksisin," diye hırladı. "O kadar seksisin ki dayanamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra kendimi ona atarak kollarımı boynuna doladım ve ağzını aşağı doğru çektim. Arzulanmayı o kadar çok istiyordum ki. Charlie de aynı hevesle belime sarıldı ve beni sert vücuduna bastırdı. Bir eliyle kalçamı tutarken diğerini atkuyruğuma sarıp kafamı geri çekti ve boynumu emdi. İnlediğimde kıçımı sıktı ve beni kucağına alıp tezgâha oturttu, bacaklarımı genişçe açıp aralarına girdi ve diliyle dudaklarımı aralarken bir elini baldırımda kaydırdı.

Öpücüklerin arasında, "Bugün bacaklarımı tıraş etmedim," diye fısıldadığımda ağzıma doğru bir kahkaha atarak vücuduma titreşimler gönderdi. Sonra gözlerini gözlerimden asla ayırmadan eğilip bileğimi tuttu ve diliyle kaval kemiğimden dizime, oradan da şortumun paçasına kadar bir yol çizdi.

"Hiç umurumda değil," diye hırladı. Sonra doğrulup yüzümü ellerinin arasına aldı. "Tüylerini bir aydır almamış olsan bile seni isterim." Bacaklarımı beline bastırıp sertçe dudaklarına yapıştım ve alt dudağını ısırıp inlemesini sağladım. Çıkardığı sesler egom için ödül gibiydi.

"Üst kata çıkalım," deyip onu ittim ve tezgâhtan atlayıp odama yöneldim.

Eşikten içeri adım atar atmaz elleri beni buldu. Dizlerimin arkası yatağa vurana dek geriledim. İkimiz de aynı anda birbiri-

mizin tişörtüne uzandık ve kollarımız birbirine karışarak çıkarmaya çalıştık. Sonra Charlie saniyeler içinde sutyenimi çıkarıp attı, ben de parmaklarımı kotunun düğmelerine götürdüm. Bir an önce onu hissetmek istiyordum. Arzulanmanın tadını çıkarmak, kötü hisleri silmek istiyordum. Pantolonunu çıkarmamı izledi, sonra uzanıp şortumun fermuarını indirdi. Birbirimizin karşısında nefes nefese dikildik. Ardından külotumu çıkardım ve ona doğru bir adım atıp parmak uçlarımı omzuna değdirdim. Charlie elini benimkinin üstüne koyana dek titrediğimi fark etmemiştim.

"Emin misin?" diye sordu nazikçe. Cevap olarak onu yatağa, üstüme çektim.

~

Sonrasında hemen uykuya dalmış olmalıydım çünkü uyandığımda pencerelerden pembe sabah göğü görünüyordu. Uyku mahmurluğundan kurtulamadan omzuma bir nefes vurduğunu, üstümde bir bacağın ağırlığı olduğunu hissettim. Annemin geçen sene verdiği prezervatif kutusu komodinin üzerinde açık duruyordu.

"Günaydın," dedi çatallı bir ses kulağıma. Aynı Sam'in sesine benziyordu. Kötü bir rüya olmasını umarak gözlerimi sıkıca yumdum. Bana doğru dönüp alnımı, burnumu, dudaklarımı öptü. En sonunda gözlerimi açtım ve bir çift yeşil gözle karşılaştım.

Yanlış gözler.

Yanlış kardeş.

Kesik bir nefes aldım. Ciğerlerim oksijen arıyordu. Nabzım son sürat atıyor, tüm vücudumda zonkluyordu.

"Pers, sorun ne?" Charlie üstümden çekilip oturmama yardım etti. "Miden mi bulanıyor?"

Kafamı iki yana sallayıp kocaman açtığım gözlerimi ona çevirdim ve soluklanmaya çalışarak, "Nefes alamıyorum," dedim.

~

Yazın son günlerini kendime karşı nefretimle dolu bir pusun içinde geçirdim. Yaptığım şeyin nedenini ve ihanetimi Sam'e nasıl açıklayacağımı düşünüp duruyordum.

Panik atak geçtikten sonra Charlie'yi evden kovmuştum ama öğleden sonra beni kontrol etmek için geri dönmüştü. Yakıcı gözyaşları arasında ona bağırıp çağırmış, büyük bir hata yaptığımızı, ondan nefret ettiğimi, kendimden nefret ettiğimi söylemiştim. Nefes alışlarım yine anormal derecede hızlanınca beni sıkıca sarıp sakinleşene dek tutmuş, ne kadar üzgün olduğunu, beni incitmeyi asla istemediğini fısıldamıştı. Sakinleştiğimde de acı dolu bir yüzle benden özür dileyip evden ayrılmıştı. Gittiğinde onun da kalbini kırdığım için kendimi daha da berbat hissetmiştim.

Ertesi gün Tavern'daki son vardiyam için beni evden aldığında da Charlie tekrar özür diledi, ben de kafamı sallayarak karşılık verdim. Bir daha da bu konuyu hiç açmadık.

Şehre döndüğümde annemle babam, göl evini satışa çıkaracakları haberini verdiler. Bunun geleceğini anlamalıydım. Para hakkındaki didişmelerine daha çok kulak vermeliydim. Toronto'daki evimizin tadilata ihtiyacı olduğunu, tatillerde istersem Floreklerde kalabileceğimi açıkladıklarında gözyaşlarına boğuldum. Yaptığım şey için cezalandırılıyordum sanki.

Charlie'yle geçirdiğim o geceden sonra Sam'le yalnızca e-posta aracılığıyla konuşmuştum ancak haberi veren mesajımı görür görmez beni aradı ve çok üzüldüğünü, ama önümüzdeki yazı onlarda geçirebileceğimi söyledi.

"Üzüntünü anlayabiliyorum," dedi. "Ama tek başına veda etmek zorunda değilsin. Şükran Günü'nde eşyalarını birlikte topla-

yıp bırakmak istediklerini bize götürürüz. *Kara Gölün Canavarı* posterini odama asabiliriz."

İkimiz de o e-postadan bahsetmedik. Charlie'yle olanları da anlatmadım.

İhtiyacım olan şey Delilah'yla konuşmaktı ama o çoktan Kingston'a taşınmıştı. Ona her şeyi anlatmak, her şeyi yoluna sokacak bir plan yapmak istiyordum ama bunu mesajla ya da telefonla, tepkisini görmeden yapamazdım.

Okulun ilk birkaç haftası nasıl geçti anlamadım. Hiçbir şey zihnimde yer etmedi. Tek hatırladığım, planlanmış pazar sohbetlerimiz arasında Sam'in daha uzun e-postalar göndermeye başlamasıydı. Artık Jordie'yle aynı odada olduğu ve hem kampüse hem de şehre alıştığı için kendini daha rahat hissediyordu. Ayrıca, seminerin sonunda kimseye puan ya da not verilmeyecek olmasına rağmen üstün başarısından dolayı profesöründen takdir ve araştırma projesinde yarı zamanlı çalışma teklifi almıştı. Henüz Delilah'yla karşılaşmamışlardı ama kızıl saçlı birileri var mı diye sürekli etrafına bakındığını söylüyordu.

Okula ilk başladığı zamanlarda çok yalnız hissettiğini ve beni endişelendirmemek için mesajlarını öyle kısa tuttuğunu sonradan açıkladı. Onu aradığımda sarhoş olduğu ve geleceğini bensiz düşünemediğini doğru düzgün belirtmediği için de özür diledi. En iyi arkadaşı olduğumu, beni çok özlediğini ve çok sevdiğini söyledi.

Sam'in dersleri cuma günleri erken saatlerde bitiyordu. Bunu fırsat bilerek hafta sonları beni görmek için Toronto'ya gelmek istedi ama profesörümün yirmi bin kelimelik bir kısa hikâye istediği gerekçesiyle onu engelledim. Bu yalan değildi ama ödevimi zamanından önce bitirdiğimden bahsetmedim. Şükran Günü yaklaşırken gerginlikten patlamak üzereydim. Neler olduğunu daha Delilah'ya da anlatmamıştım ama Sam'e açıklamak için

kendimi ikna etmiştim. Aramızdakileri yoluna koymak için her şeyi yapardım ama ona yalan söyleyemezdim.

Cuma günü arabama atladım ve kasabaya varış zamanımı Sue ile Sam'in gelişiyle aynı vakitlere denk getirebilmek için tuvalet molası bile vermedim. Annemle babam göl evindeki eşyalarımızın çoğunu çoktan almışlardı ve bayram için Barry's Bay'e gelmeyeceklerdi. Emlakçı önümüzdeki hafta gelip eve değer biçmeden ve müşterilere göstermeye başlamadan önce odamı toplama işini bana bırakmışlardı.

Sam'e attığım son e-postada, eve gelir gelmez onunla önemli bir şey konuşmak istediğimi söylemiştim. *Ne tesadüf, ben de seninle bir şey konuşmak istiyorum*, diye yanıt vermişti.

Eve vardığımda Sam'in gelmesini beklerken kendimi eşyaları toplamakla meşgul ettim. Yatağımın üzerindeki *Kara Gölün Canavarı* posterini çıkarırken ellerim titriyordu. Çalışma masamı boşalttım ve Sam'in hediyesi olan kumaş kaplı defterin sayfalarını çevirip parmaklarımı içindeki eğik "*bir sonraki mükemmel hikâyen için*" notunda gezdirdim. Sonra defteri ve üstünde ismimin başharfleri olan ahşap kutuyu bir karton kutuya yerleştirdim. Ahşap kutunun kapağını açmadan bile içinde, dostluk bilekliklerimizi ördüğüm ipler olduğunu biliyordum.

Beni affetmek zorunda, diye düşündüm tekrar tekrar, gerçek olmasını dileyerek.

Tam komodine geçmiştim ki arka kapının açıldığını duyup uçarak basamakları indim ve kendimi Sam'in kollarına attım. Kapıya doğru gerilerken kahkahası içimde yankılandı ve kollarımız birbirimizin bedenine dolandı. Hatırladığımdan daha iriydi sanki. Somuttu. Gerçekti.

"Ben de seni özledim," dedi saçlarıma doğru. Derin bir nefesle onu içime çektim. Kucağına tırmanıp kaburgalarının arasına yerleşmek ve oracıkta kıvrılmak istiyordum.

"Üç gelişme?" diye fısıldadığımda gözleri bir gülümsemeyle kırıştı.

"Bir, seni seviyorum," dedi. "İki, seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeden buradan tekrar gitme fikrine ya da senin bir daha buraya dönmeme ihtimaline katlanamıyorum." Titrek bir nefes aldı ve tek dizinin üstüne çöküp elimi tuttu. "Üç..." Kafasını kaldırıp bana baktığında kocaman açılmış mavi gözlerinde ciddiyet, umut ve biraz da korku vardı. "... benimle evlenmeni istiyorum."

Kalbim mutluluktan patlayacak gibi oldu. Zevkin damarlarımda erimiş halde dolaştığını hissettim. Fakat aynı hızla ne yaptığımı, kiminle yaptığımı hatırladım ve yüzümdeki tüm kan çekildi.

Sam hızlı hızlı devam etti: "Bugün ya da bu yıl değil tabii. Eğer istersen otuz yaşımıza kadar bekleyebilirim. Ama benimle evlenmeni istiyorum." Kotunun cebine uzanıp altın bir yüzük çıkardı. Ortasındaki büyük tektaşın etrafı minik elmaslarla süslüydü. O kadar güzeldi ki şiddetli bir mide bulantısı hissetmeme neden oldu.

"Bunu annem verdi. Kendi annesinin yüzüğüymüş," dedi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın Percy. Lütfen ailem ol."

Birkaç uzun saniye boyunca şokun verdiği sessizlikle dikildim. Zihnim karmakarışıktı. Elinde anneannesinin yüzüğüyle önümde diz çökmüşken ona Charlie'den nasıl bahsedebilirdim? Ve ona her şeyi anlatmadan teklifini nasıl kabul edebilirdim? Hayır. Edemezdim. Benim evlenilecek kadar iyi biri olduğumu düşünürken bunu ona yapamazdım. Tek bir seçeneğim vardı.

Ben de karşısında diz çöktüm. Yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ediyordum.

"Sam." Yüzük onun avcunda kalacak şekilde parmaklarını kapatıp gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. "Yapamam." Gözlerini kırpıştırdı. Ağzını açtı, kapattı, tekrar açtı. Ama hiçbir şey diyemedi.

"Çok genciz. Biliyorsun," diye fısıldadım. Bu bir yalandı. Ona evet demek, bizi sorgulayan olursa da defolup gitmelerini söylemek istiyordum. Sam sonsuza dek yanımda olsun istiyordum.

"Daha önce bunu ben de söylemiştim, biliyorum. Fakat şimdi yanıldığımı görüyorum," dedi. "Herkes kaderindeki kişiyle on üç yaşındayken tanışacak kadar şanslı olamıyor. Ama biz tanıştık. Birbirimizi bulduk. Ve seni şimdi istiyorum. Sonsuza kadar benimle olmanı istiyorum. Sürekli bunu düşünüyorum. Seninle seyahat etmeyi, iş bulmayı, aile kurmayı hayal ediyorum. Hayallerimde her zaman yanımdasın. Yanımda olmak zorundasın." Konuşurken sesi çatlamıştı ve gözleri, fikrimi değiştirdiğime dair bir işaret görmek için yüzümde dolaşıyordu.

"Hislerin devamlı aynı kalmayabilir Sam," dedim. "Beni bir kez kendinden uzaklaştırdın zaten. Semineri benden sakladın ve bütün bir yazı, neden beni o kadar az aradığını düşünerek geçirmeme neden oldun. Sonra da o e-postayı attın. Önümüzdeki ay beni sevip sevmeyeceğini bile bilmiyorken aşkının sonsuza dek süreceğine nasıl güveneyim?" Sözcükler dilimi yakıyordu. Sam de tokat yemiş gibi gerilemişti. "Bence bir süreliğine ara vermeliyiz," dedim, sesimdeki acıyı duymaması için olabildiğince kısık sesle.

"Bunu gerçekten istemiyorsun, değil mi?" Sesi çatallı, gözleri yaşlıydı. Karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Kısa bir süreliğine," diye tekrarladım gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Zihninde bir şeyleri oturtamıyormuş gibi yüzümü inceliyordu. "Yemin eder misin?" derken bana inanmadığı için meydan okuyor gibiydi.

Tereddüt ettim. Sonra işaret parmağımı bilekliğine takıp çektim.

"Yemin ederim."

17

Bugün

"CHARLIE'YLE YATTIM," DEDİM SAM'E, beni sevdiğini söylediğini tam olarak idrak edemeden.

Sam sessiz kaldı.

"Çok özür dilerim," derken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Tekrar tekrar özür diledim. Yine de konuşmadı. Yerde birbirimize dönük yatıyorduk ama onun gözleri omzumun gerisindeki bir yere dikilmişti. Bakışları gibi, kolumdaki parmakları da donmuştu.

"Sam?" Hareket etmiyordu. "Bir hataydı," dedim sesim titreyerek. "Çok büyük bir hataydı. Seni her şeyden çok seviyordum ama beni bırakıp gitmiş, sonra da o e-postayı göndermiştin. Benimle işinin bittiğini düşünmüştüm. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum." Sözcükler hıçkırıklarım arasında karmakarışık çıkıyordu. "Bu yüzden... bu yüzden her şeyi bitirdim. Seni seviyordum Sam. Gerçekten. Çok seviyordum. Ama senin için yeterince iyi değildim. Hâlâ değilim..." Cümlemi yarıda kestim çünkü Sam ağzını açıp kapatıyordu. Bir şey söylemeye çalışıyor ama sesi çıkmıyordu sanki.

"Geri almak, her şeyi düzeltmek için yapmayacağım şey yok," diye devam ettim. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

Bana bakarken gözlerini hızlı hızlı kırpıştırıyordu. Sonra kafasını iki yana salladı.

"Sam, n'olur bir şey söyle. Lütfen," diye yalvardım, kupkuru boğazımla. Gözleri kısıldı, yüzü karardı. Çenesi, dişlerini sıkıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Nasıldı?" diye sordu. Sesi o kadar kısıktı ki onu yanlış duydum sandım.

"Ne?"

"Charlie'yi becermişsin ya. Nasıldı diye soruyorum." Sesi zehir saçıyordu. Sam'den beklenmeyecek bu tepki irkilmeme neden oldu. Hiç kımıldamadan yattım. Göğsümde başlayan bir karıncalanma kollarıma doğru yayılıyordu; sanki damarlarıma gerçekten zehir enjekte edilmişti. Gerçeği Sam'e itiraf etmenin nasıl olacağını, nasıl tepki vereceğini –acısını mı ifade edecekti, öfkesini mi kusacaktı yoksa araya zaman girdiği için tepkisiz mi kalacaktı?– merak etmiştim ama böyle zalim olacağını hiç düşünmemiştim.

Yoğun bakışlarını üzerime dikmişti ve birden çırılçıplak olduğumu fark ettim. Buradan çıkmak zorundaydım. Başa çıkabileceğimi sanmış ama yanılmıştım.

Tek elimle göğsümü kapatıp doğruldum ve diğer elimle kıyafetlerime uzandım. Saçlarım yüzüme düşerken kitaplığa dönüp olabildiğince hızlı giyindim, ardından kapıya koştum.

Arkamdan, "Sana inanmıyorum," dediğinde duraksadım. "Gidiyorsun, ha?" Gözyaşlarımı hızlıca sildim. Ona döndüğümde tamamen çıplak dikiliyordu. Bacakları iki yana açıktı ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Cevap vermek istedim ama düşüncelerim tamamen bulanıktı.

Kafasını bir kez sağa sola salladı. "Tıpkı seneler önce yaptığın gibi kaçıyorsun." Her kelimesi zehirli birer ok gibi keskin ve yakıcıydı. "Ben sadece okul için gittim ama sen buradan ayrıldın ve bir daha geri dönmedin."

Bir şey söyleyebilmek için bulanıklığın arasından çıkmaya çalışırken kekeledim. Konunun değişmesi karşısında afallamıştım. Vücudumda çalışan tek şey kalbimdi ve o da hız sınırını aşmıştı. Nabzımı parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

"Beni görmek isteyeceğini düşünmedim," demeyi başardım sonunda. "Ailem evi satmıştı... geri dönecek bir yer yoktu..."

Gözleri acıyla parladı. "Ben buradaydım. Her bayram. Her yaz. Burada bekliyordum."

"Ama benden nefret ediyordun. Sana yazdım. Ne bir cevap verdin ne de aradın."

Ellerini kafasına götürdüğünde çenemi kapattım. Burnundan bir nefes aldı, sonra patladı: "Ne tepki vermemi bekliyordun ki?" diye bağırırken boynundaki tendonlar gerilmişti. Ona ağzım açık bakakaldım. "Ağabeyimle yattın!" Son sözcükleri öyle bir kükreyerek söyledi ki yüzümü buruşturmaktan başka bir şey yapamadım.

Beynim düzgün çalışmıyor olmalıydı çünkü dediği şeyi idrak edemiyordum. Zamanlar birbirine karışmıştı. *Charlie'yle yattım. Sam'den ayrıldım. Bir daha hiç konuşmadık.* Göğsüm sıkışıyordu. Yüzümü ovuşturup tekrar odaklanmaya çalıştım. Charlie'yle yatmıştım ama Sam'in benimle konuşmayı kesmesinin sebebi bu değil, evlilik teklifini reddetmemdi. Sonra parçalar birleşmeye başladı ve nefes almam daha da zorlaştı. Kafam boynumdan kopmak üzereydi sanki. Görüşümde karınca gibi minik noktalar belirince gözlerimi sıkıca yumdum. Bir an önce buradan çıkmalıydım.

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıyı açtım, koridoru şimşek hızıyla geçip merdivenden indim ve ön kapıya yöneldim. Sam

adımı sesleniyor, peşimden geliyordu ama dinlemeden çantamı askıdan alıp dışarı koştum ve veranda basamaklarını inince olduğum yerde durdum.

Arabam gitmişti. *Arabam hangi cehennemdeydi?* Bir otoparktaymışım da yanlış sıraya gelmişim gibi telaşla kendi etrafımda döndüm ama arabamı bulamadım. Etrafımda sadece çalılar, ağaçlar ve eşikte çırılçıplak dikilen Sam vardı. Cenazeden sonra buraya kendi aracımla geldiğime yemin edebilirdim ama şimdi o kadar emin değildim. *Ne oluyor?* Ağzımdan hırıltılar yükseliyordu. *Rüya görüyor olmalıyım*, diye düşündüm. *Bunların hepsi rüya.*

Çakıl taşlarının üzerinden yola doğru koşmaya başladım. Sam arkamdan bağırıp küfürler savururken ilerlemeye devam ettim. Taşlar ayaklarıma batıyor, ciğerlerim çaresizce oksijen arıyordu. Vücudum otomatik pilotta çalışıyor olmalıydı çünkü yöneldiğim yer doğrudan eski evimdi. Uzun garaj yoluna geldiğimde de durmadım.

Hepsi sadece kötü bir rüya.

Tek istediğim yatağımda kıvrılmak ve yarın olana dek uyumaktı. Sabah uyanacak, annemlerle kahvaltımı yapacaktım. Sonra Sam koşusundan terli bir halde geri dönüp beni yüzmeye götürecekti. Ve her şey eskisi gibi olacaktı. Ben, Sam ve göl... Birlikte olacaktık.

Görüş alanıma giren evimi neredeyse tanıyamayacaktım. Arka taraftan yeni bir kısım uzanıyordu ve etraftaki çam ağaçları kesilmişti. Eskiden orada olmayan bir ateş çukuru vardı. Kapının önüne de kırmızı bir minivan park edilmişti. Burası benim evim değildi ve ben bir rüyada değildim. Yolda geri geri gitmeye başladım ama dizlerimin bağı çözülünce yere düştüm. Kesik kesik nefesler alırken gözyaşları gözlerimi yakıyordu.

Sam'in yaklaştığını duymadım. Spor ayakkabıları önümde durana dek geldiğini de görmedim.

"Bir günde iki panik atak biraz fazla değil mi sence?" dedi. Sesi sert ya da alaycı değildi. Cevap veremedim. Kafamı bile sallayamadım. Tek yapabildiğim nefes almaya çalışmaktı. Sam önümde diz çöktü.

"Nefes alıp verişlerini yavaşlatmalısın," dedi. Ama yapamadım; maraton koşmuş gibiydim. İçini çekti. "Hadi Percy. Birlikte yapalım." Elleriyle yüzümü kavradı ve parmaklarını saçlarıma daldırıp başparmaklarını yanaklarıma sürttü.

"Bana bak," dedi yüzümü kendine doğru kaldırarak. Alnı kırışmıştı. Daha önce yaptığı gibi sayı sayarak yavaşça nefes almaya başladı. Odaklanmam biraz zaman aldı ama sonunda daha kolay soluklanabildim. Nefes alışlarım yavaşladı ve kalbim sakinleşti.

"Daha iyi misin?" diye sordu Sam. Daha iyi değildim, hiç iyi değildim. Çünkü beynimi saran pus kaybolduğu için bu kaygı kasırgasını başlatan şeyi hatırlamıştım.

"Hayır," dedim karga gibi bir sesle. Çenem titrerken, elleri hâlâ yüzümde olan Sam'e bakıp zar zor, "Zaten biliyordun," demeyi başardım.

Yutkunup dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet. Biliyordum."

Gözlerimi kapatıp bir yığın halinde toprağa düştüm. Sessiz hıçkırıklar bedenimi sarsıyordu. Sam'in bir şey dediğini duydum ama tek odaklanabildiğim, ne zamandır bildiği ve bunca zaman boyunca benden ne kadar derinden nefret etmiş olabileceğiydi.

İlk önce ellerini sırtımda hissettim. Sonra kolları beni sardı ve tüm dünya karardı.

18

Kış, On İki Yıl Önce

DELILAH, NOEL TATİLİ İÇİN döner dönmez tren istasyonunda bir taksiye atlayıp bize geldi ve kapıyı açtığımda arkasında sürüklediği valizi bırakıp kollarını boynuma sardı. Yüzümü omzuna gömdüğümde burnuma dolan Herbal Essences şampuan ve karda nemlenmiş yün manto karışımı kokusunu seneler sonra bile unutmadım.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi beni bıraktığında. "Erkeklerin bize bunu yapmasına izin vermemeliyiz."

"Bunu kendime ben yaptım," dediğimde yüzü anlayışla buruştu.

"Biliyorum," diye fısıldadı. Sonra valizini yüklenip benimle odama gelerek yatağıma oturdu. Ona telefonda her şeyi anlatmıştım ama bir kez daha tekrar ettim ve Sam'e bıraktığım tüm cevapsız mesajlardan bahsettim.

"Kampüste onu görmedim," dedi Delilah, ona sorduğumda. "Ama görürsem sana söyleyeceğim, söz."

Kış tatilinde Delilah'yla geçirdiğim o birkaç haftada yazdan beri ilk kez normal hissettim. Patel'le tekrar bir araya gelmişlerdi

(yüzüncü kez) ama tamamen sıradan bir gönül eğlencesi olduğunu söylüyordu. Ona inandığımdan emin değildim gerçi. Tatili birlikte geçirme planları yapmışlardı ama Delilah vaktinin neredeyse tamamını benimle geçirdi. Metroyla şehir merkezine gidip alışveriş merkezinde dolaştık, yemek alanında *poutine** yedik ve ayaklarımız ağrıdığında sinemada yayıldık.

Bir gün odamda yerde oturmuş, koca bir *cheesecake*'i dilimlemeden direkt çatallarımızla yerken ona okulda ne kadar zorlandığımı, kelimelerin artık eskisi kadar kolay gelmediğini anlattım.

"Sam'in yorumlarını özlüyorum," dedim ağzım kekle doluyken. "Artık kimin için yazıyorum ki?"

"Kendin için yazıyorsun Percy, her zaman yaptığın gibi," dedi Delilah. "Ben senin okuyucun olurum. Seksle ilgili taleplerimi minimumda tutarım, söz veriyorum."

"Bu mümkün mü?" diye sordum, dudaklarımda nadir bir gülümsemenin oynaştığını hissederek.

"Senin için her şeyi yaparım," dedi göz kırparak. "Erotik edebiyattan bile vazgeçerim."

Yılbaşı arifesinde şehirdeki büyük konsere gittik ve belediye binasının önündeki meydanda buz gibi rüzgâra karşı birbirimize sokulup babasının matarasından gizlice votka yudumladık. Sam hakkında hiç konuşmadık. Delilah'yla birlikteyken, aylardır tökezlememe neden olan sisin ötesini görebildiğimi hissediyordum. Ama o Kingston'a gittiğinde sis hayatımın üzerine yeniden çöktü ve tüm enerjimi, iştahımı ve bir zamanlar okulda başarılı olmamı sağlayan hırsımı tüketti.

Delilah sözünü tuttu ve mart başında beni aradı. "Onu gördüm," dedi telefonu açtığımda. Ne selam verdi de havadan sudan muhabbet açtı.

---

* Kanada usulü, et soslu ve lor peynirli patates kızartması. (ç.n.)

Kampüste binadan binaya ilerlerken en yakınımdaki banka oturdum. "Tamam," dedim sesli bir şekilde nefes vererek.

"Bir partideydi." Duraksadı. "Percy, çok sarhoştu."

Konuşması normal tarzından çok farklıydı. Fazla nazikti.

"Devamını duymak ister miyim?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Duyacakların iyi şeyler olmayacak Percy. Sen karar ver."

Kafamı eğip saçlarımı yüzüme düşürerek etrafımda koşuşturan öğrencilerle aramda bariyer oluşturdum.

"Duymak zorundayım."

"Peki." Derin bir nefes aldı. "Bana asıldı. Çok iyi göründüğümü söyledi ve üst kata çıkmak isteyip istemeyeceğimi sordu." Dünya dönmeyi bıraktı. "Tabii ki kabul etmedim! Ona siktirip gitmesini söyledim ve yanından ayrıldım."

"Sam bunu yapmaz," diye fısıldadım.

"Üzgünüm Percy ama yaptı. Fakat dediğim gibi aşırı sarhoştu. "

"Sen bir şey yapmış olmalısın," diye bağırdım. "Her zaman yaptığın gibi onunla flört etmişsindir kesin. Ona ne kadar sevimli olduğunu falan söylemişsindir."

"Hayır!" dedi Delilah. Sesi şimdi kızgın geliyordu. "Onunla ilgilendiğimi düşünmesini sağlayacak hiçbir şey yapmadım ya da söylemedim. Bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Bunu düşündüğüm için beni suçlayamazsın," dedim net bir şekilde. "Sonuçta her zaman biraz sürtüksün ve bununla gurur duyuyorsun."

Söylediklerimin neden olduğu şok aramızda uzun bir sessizliğe yol açtı. Delilah hiçbir şey demiyordu. Ama orada olduğunu biliyordum çünkü nefesini duyabiliyordum. Tekrar konuştuğunda ağladığı belliydi.

"Üzgün olduğunu biliyorum Percy. Sam konusunda üzgünüm ama benimle bir daha asla böyle konuşma. Özür dilemeye hazır olduğunda beni ara."

O kapattıktan sonra telefonu kulağımdan ayırmadan, başım eğik halde uzun bir süre oturdum. Öyle konuşmamam gerektiğini biliyordum. Çok çirkin sözler sarf etmiştim ve niyetim kesinlikle bu değildi. Onu tekrar aramayı, özür dilemeyi düşündüm. Ama yapmadım. Delilah'yı bir daha hiç aramadım.

19

Bugün

SAM'İN YATAĞINDA UYANDIĞIMDA BAŞIM zonkluyordu. Cama döndüğümde içeri süzülen mavimsi pembe ışığı gördüm. Ne zamandır uyuyordum? Birden sıcak basınca üstümdeki yatak örtüsünü attım. Hâlâ Sam'in tişörtünü ve dizleri toprak olmuş eşofman altını giyiyordum. Sessizce uzanıp kulak kabarttım ama ev sessizdi. Komodinde bir bardak su ve bir şişe Advil duruyordu. Muhtemelen Sam bırakmıştı.

İki ağrı kesiciyi bir bardak suyla yuttuktan sonra yatağın kenarından ayaklarımı sarkıtarak oturdum ve başımı ellerimin arasına alarak neden olduğum yıkımı düşündüm. Gerçekleri Sam'e en olmayacak zamanda, annesinin cenaze töreninin yapıldığı gün söylemiştim. Onu hiç düşünmemiştim. Tek düşündüğüm, içimdeki çirkinliği bir an önce dışarı atıp kurtulmaktı. Ama Sam zaten her şeyi biliyordu. Biliyordu ve konuşmak istememişti; en azından o anda.

Yatağın yanında duran el çantama uzandım ve telefonumu alıp Chantal'ı aradım. Artık hayatımdaki insanları kendimden uzaklaştırmamaya kararlıydım.

"P?" diye açtı telefonu, uykudan boğuklaşmış sesiyle.

"Ona hâlâ âşığım," diye fısıldadım. "Her şeyi batırdım. Onu seviyorum ve beni affetmesini sağlayabilsem bile onun için yeterince iyi olamamaktan korkuyorum."

"Yeterince iyisin," dedi Chantal.

"Ben bir enkazım. O ise bir doktor."

"Yeterince iyisin," diye tekrarladı arkadaşım.

"Ya o öyle düşünmüyorsa?"

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

"O zaman eve dönebilirsin P. Ve sana, onun ne kadar yanıldığını anlatırım."

Gözlerimi yumup titrek bir nefes verdim.

"Tamam. Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum."

Telefonu kapattığımızda karanlık koridordan banyoya geçtim. Işığı açıp aynada yansımamı gördüğümde yüzümü buruşturmadan edemedim. Gözlerim şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Yanaklarım kızarmış, akan rimelle lekelenmişti. Yüzüme biraz soğuk su çarpıp siyahlıklar gidene kadar ovalayarak iyice kızarttım.

Parmak uçlarımda alt kata inerken burnuma kahve kokusu doldu. Mutfakta ışık yanıyordu. Sam'le tekrar yüzleşmeden önce derin bir nefes aldım. Ama oradaki Sam değil, Charlie'ydi. Masada, eskiden Sue'nun oturduğu yerde oturuyordu. Elinde bir fincan vardı ve beni bekliyormuş gibi kapıya bakıyordu.

"Günaydın," dedi fincanını göstererek.

"Arabamı sen aldın," dedim eşikte dikilerek.

"Ben aldım," dedi kahvesinden içerek. "Üzgünüm. Aceleyle gitmen gerekeceğini düşünmedim." Sam ona yaşananları anlatmış olmalıydı. "Göle indi," dedi Charlie, ben soramadan.

Göle baktım, sonra yine Charlie'ye döndüm. "Benden nefret ediyor."

Kalkıp yanıma geldi ve gülümseyerek bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Yanılıyorsun," dedi. "Sana olan duygularının, nefretin tam karşıtı olduğundan eminim." Gözleri yüzümde dolaşırken gülümsemesi soldu. "Peki, sen benden nefret ediyor musun?"

Bunu bana neden sorduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Aramızda olanları Sam'e anlatabilecek tek kişi oydu.

"Senden asla nefret etmem," dedim sesim çatlayarak. Beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "O zaman da nefret etmemiştim. O yaz bana karşı çok iyiydin."

"Başka niyetlerim vardı ama asla harekete geçmeyi planlamıyordum," diye fısıldadı. "O geceye kadar."

"O gece olanlar benim suçumdu," dedim. Charlie omuzlarımı sıktı, sonra beni bıraktı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim ayrıldığımızda.

"Tabii." Sesi boğuktu. "Ne istersen."

"Annen biliyor muydu?"

Yüzü değişince gözlerimi yumup boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, senden çok bana kızmıştı."

"İyi hissetmemi sağlamıyor," dedim çatallanan sesimle.

Kafa salladı. Sonra gözleri ateşböcekleri gibi parladı. "Ona, beni bir sürü şekerle ve kıllı bacaklarla baştan çıkarmaya çalıştığını söyledim ama bana inanmadı."

Boğuk bir kahkaha attım. Üzerimdeki ağırlığın bir kısmı gitmişti.

"Seni aramamı istedi," dedi tekrar ciddileşerek. Nefes almayı kestim. "Ölmeden önce. Sam'in sana ihtiyacı olacağını söyledi."

Ona tekrar sarılıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

~

Sam iskelenin ucuna oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmıştı. Güneş henüz tepelerin üzerinde görünmüyordu ama karşı kıyıda oluşturduğu hale, yakında bize göz kırpacağının işaretçisiydi. Adımlarım iskeleyi oluşturan tahtaları titretiyordu ama Sam dönüp bakmadı.

Yanına oturup dumanı tüten iki fincan kahveyi yere koydum, bacaklarımı göle daldırabilmek için pantolonumu dizlerime kadar sıyırdım ve fincanlardan birini ona uzattım. Dışarıda henüz hiç tekne yoktu ve hiçbir şey konuşmadan kahvelerimizi içerken etraftaki tek ses, bir dalgıçkuşunun uzaklardan gelen kederli bağırışıydı. Nereden başlayacağımı düşünürken kahvemin yarısına gelmiştim. Sonra Sam konuşmaya başladı.

"Noel tatilinde okuldan eve geldiğimizde Charlie bana ikinizin arasında olanlardan bahsetti," dedi durgun suya bakarak. Araya girip özür dilemek istedim ama konuşmaya devam edeceğini görebiliyordum. Yaptığım şeyden bunca zamandır haberdar olmanın ona nasıl hissettirdiğini, beni bir daha görmek istemediğini duymaktan ne kadar korksam da onu dinlemeliydim. En azından bunu ona borçluydum.

Sesi boğuktu; bu sabah hiç konuşmamış gibiydi. "Ayrıldıktan sonra çok kötü durumdaydım. Sorunun ne olduğunu, neden kendini öyle kapattığını anlamadım. Evliliğe, hatta evlenmekten bahsetmeye hazır olmasan da sırf bu yüzden ayrılmak istemen mantıklı gelmedi. Ve ilişkimize senden tamamen farklı bir bakış açısıyla bakmış olabileceğimi hissettim. Çıldıracak gibiydim."

Duraksayıp gözucuyla bana baktı. Boğazımın utançla sıkıştığını, kalbimin gümbürdediğini hissedebiliyordum ama hislerle savaşmak yerine, bunun rahatsız edici bir konuşma olacağını kabullendim ve tüm dikkatimi Sam'e verdim.

"Sanırım Charlie, gerçekte ne olduğunu ve benden neden uzaklaştığını bilirsem bir şekilde durum iyileşir diye düşündü." Hâlâ inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Senin beni hâlâ çok sevdiğini, hemen pişman olduğunu ve kafayı yediğini söyledi."

"Panik atak geçirdim," diye fısıldadım.

"Evet, o kısmı dün restoranda anladım," dedi yüzüme bakarak. Düne göre çok daha sakindi ama sesi ifadesizdi.

Elimi bacağına koymadan önce tereddüt ederek, "Çok pişman oldum," dedim. Dokunuşumun altında ne gerildi ne de kıpırdadı. Bu yüzden elimi çekmedim. "Hayatımın en büyük pişmanlığı bu. Keşke yaşanmasaydı ama yaşandı. Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum," dedi omuzları çökerken bakışlarını tekrar göle çevirerek. "Dün kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Yıllar önce atlattığımı sanıyordum ama sen söyleyince ilk defa duyuyormuşum gibi oldu."

Elini ellerimin arasına alıp hafifçe salladım. "Hey," dediğimde bana baktı. Gözlerinin içine bakıp elini biraz daha sıktım. "Senin hiçbir şey için özür dilemene gerek yok. Öte yandan ben..."

Hüzünlü bir şekilde gülümseyip elini saçlarının arasından geçirdi.

"Hayır Percy, özür dilemeliyim." Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Bir bacağını sudan çıkarıp kıvırarak bana döndü. Ben de ayaklarımı sudan çıkarıp altıma alarak aynısını yaptım.

"Sen her zaman benim mükemmel olduğumu düşündün."

"Sam, sen zaten *mükemmeldin*." Bu bariz bir gerçekti.

"Hayır işte!" dedi kararlılıkla. "Buradan ayrılmaya o kadar takıntılıydım ki okula gittiğimde her şeyi mahvedeceğim düşüncesiyle ödüm patladı. Sadece böyle küçük bir kasabada büyüdüğüm için o kadar akıllı göründüğümü, her an sahtekârın teki olduğumu anlayacaklarını düşündüm. Korkudan felç oldum resmen. Bir yandan da evi özlüyordum. Seni delicesine özlüyordum. Ne kadar berbat halde olduğumu anlayıp beni kötü görmeni istemediğim için de aramamayı tercih ettim."

"On sekiz yaşındaydın; öyle hissetmen tamamen normaldi. Ama ben bunu anlayabilecek kadar olgun değildim."

Kafasını sağa sola salladı. "Charlie'yi her zaman kıskandım. Sanırım bunu sen de biliyordun. Lisedeyken neredeyse hiç ders çalışmazdı ve tüm sınavlarından yüksek not alırdı. Kızlar ona bayılırdı. Her şey onun için çok kolaymış gibi görünüyordu. Sonra sen de kolayca ona gittin." Midemde sanki kırk kat yükseklikten düşüyormuşçasına bir his oluştu.

"Benimle evlenemeyeceğini söylediğinde geleceğim yıkılmış gibi hissettim," diye devam etti. "Ama bir gün fikrini değiştireceğini, ikimizin de biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Sonra... Sen ve Charlie'yi duydum ve bunu kaldıramadım." Yüzünü ovuşturdu. "Çok öfkeliydim. Sana. Charlie'ye. Ve kendime. Senin hakkında hissettiklerim benim için her zaman çok açık ve netti. Gençken bile birbirimiz için yaratıldığımızı, bir bütünün iki yarısı olduğumuzu biliyordum. Seni o kadar çok seviyordum ki *aşk* kelimesi hissettiklerimi açıklamak için yeterli gelmiyordu. Ama şimdi anlıyorum ki sen bunu bilmiyormuşsun. Bilseydin Charlie'ye gitmezdin. Bunun için senden özür dilerim." Bana doğru uzanıp başparmağıyla alt dudağımı dişlerimin altından çekip çıkardı. Dudağımı ısırdığımı fark etmemiştim.

Özür dilemesine gerek olmadığını, kendini açıklaması gereken kişinin ben olduğumu söylemek için yine ağzımı açtım ama beni durdurdu.

"Noel'den sonra okula döndüğümde seni, bizi ve yaşanan her şeyi unutmak istedim," dedi. "Seni sistemimden atmak ve sanırım senin bana yaptığın gibi canını yakmak istedim. Deli gibi çalışıyor ama diğer yandan devamlı içiyordum. Alkolün ve kızların eksik olmadığı büyük ev partilerine gidiyordum." Başka kızlardan bahsedince midemdeki kaslar kasıldı. Devam etmek için iznimi istermiş gibi gözlerini kıstığında derin bir nefes alıp bekledim.

"Çoğunu hatırlayamıyorum ama çok fazla kız olduğunu biliyorum. Jordie bana göz kulak olmaya çalıştı. Hastalık kapacağımdan ya da psikopat bir kıza çatacağımdan endişeleniyordu. Ama iflah olmuyordum. Gerçi bu da hiçbir işe yaramadı; her gün tek düşünebildiğim sendin," dedi çatallanan sesiyle. "Diğer kızlarla birlikte olup seni aklımdan silmeye çalışırken bile hep oradaydın. Sabahları uyandığımda bazen nerede olduğumu bile bilmez, büyük utanç hissederdim. Ve seni deli gibi özlerdim. Ama unutma umuduyla hepsini yeni baştan yapardım. Sonra bir akşam, bir erkek birliğinin evindeki partide Delilah'yla karşılaştım." Eski arkadaşımın adını duyunca nefesim kesildi ve göğüs kafesimin altındaki ağrıyı dindirebilirmişim gibi göğsümü ovuşturdum.

Sam yeniden gözlerine bakmamı bekledi.

"O kısmı anlatmana gerek yok," dedim. "Zaten biliyorum."

"Delilah sana söyledi mi?"

Başımla onayladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senin için çok iyi bir arkadaştı." Ona ne kadar kötü davrandığımı hatırlayarak yüzümü buruşturdum. Çok hiddetliydim ve öfkemi yendiğimdeyse özür dileyemeyecek kadar utanmıştım.

"Alkol yüzünden kendimde değildim, Percy. Ona asıldım. Ama Delilah bana küfredip oradan ayrıldı. Sanırım iki dakika sonra da kendi üstüme kustum."

Tam olarak Delilah'nın anlattığı gibiydi.

Sam acı bir kahkaha attı. "O günden sonra önüme gelenle yatmayı bıraktım. Sadece yemek yiyor, okula gidiyor ve ders çalışıyordum. Bir tür robota dönüşmüştüm sanki. Fakat bir süre sonra sana, Charlie'ye ve de… kendime kızmayı bıraktım."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Sana bunu yaptığım için kendimden nefret ediyorum." Gölde bir balığın sıçradığı yerden yayılan dalgaları izledim. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. "Ama bana müstahak," dedim bir süre sonra ona dönerek. "Diğer kızlarla birlikte olman. Delilah'ya asılman. Dün öyle bağırman. Sana yaptıklarım için hepsini hak ettim."

Sam beni doğru duymamış gibi öne eğildi. "Neden bahsediyorsun?" dedi gözlerinde alevlerle. "Sen hiçbir şeyi hak etmedin. Tıpkı benim, Charlie'yle aranızda olanları hak etmemem gibi. İhanete uğradıysan aynı şekilde karşılık vererek bir şey kazanamazsın. Canın daha çok yanar, o kadar." Ellerimi tutup başparmaklarıyla okşadı. "Sana söylemeyi düşündüm aslında," diye devam etti. "Söylemeliydim. Gönderdiğin tüm e-postaları aldım, hatta cevap yazmaya da yeltendim. Çok uzun bir süre seni suçladım ve beni hâlâ umursuyorsan yazmaya devam edersin diye düşündüm. Fakat sonunda bıraktın."

Kafasını eğmiş, kirpiklerinin arasından bana bakıyordu. "Dördüncü yılımda o film mağazasını keşfettiğimde neredeyse sana ulaşacaktım. Ama artık çok geç olduğunu düşündüm. Hayatına devam ettiğini düşündüm."

Kafamı hızla iki yana salladım. Bana söylediği tüm o şeylerin arasında canımı en çok yakan bu olmuştu. "Hayatıma devam etmedim," dedim çatlak sesle. Parmaklarını sıktım ve uzunca bir süre hiçbir şey yapmadan birbirimize baktık. Sonra dünkü sözcükleri birden zihnimde yankılanmaya başladı ve göğsüme ihtiyatla yayılan mutluluğu hissettim.

Seni seviyorum.

Sam yıllardır Charlie ile beni biliyordu. Ben burada yokken de, buraya geri döndüğümde de. Ve yaptığım şeye rağmen kız arkadaşından ayrılmıştı.

Seni seviyorum. Sevmeyi hiç bırakmadım.

Daha önce paniğimin arasında bu sözcükleri tam olarak idrak edememiştim ama şimdi kırık kaburgalarımın arasına şeker şerbeti gibi işliyorlardı.

"Hâlâ devam etmiyorum," diye fısıldadım.

Sam hiç kıpırdamadı ama gözleri çılgınca yüzümde dolaşıyordu. Ne dediğimi anlayamıyormuş gibi başını yana eğmişti. Hava aydınlanmaya başladığı için gözlerinin nasıl kızardığını artık görebiliyordum. Dün gece fazla uyumamış olmalıydı.

"Seni bir daha hiç göremeyeceğimi sandım." Konuşmam bir hıçkırıkla bitince durup yutkundum. "Bu iskelede seninle oturmak, sesini duymak, sana dokunmak için her şeyimi feda edebilirdim." Parmaklarımı kirli sakalında gezdirdim. O da elini benimkinin üstüne getirdi ve bekledi. "On üç yaşımdayken sana âşık oldum ve sonrasında da bu his hiç değişmedi. Sen benim için doğru kişisin." Sam gözlerini üç saniye boyunca kapalı tuttu. Açtığında, yıldızlı göğün altındaki göletler gibi parlıyorlardı.

"Yemin eder misin?" diye sordu. Ve ben daha cevap veremeden elleriyle yanaklarımı kavrayıp dudaklarıma yapıştı. Nazik, bağışlayıcı ve tamamen Sam'di. Bana kısacık gelen bir süre sonra geri çekilip alnını alnıma yasladı.

"Beni affedebilecek misin?" diye fısıldadım.

"Seni yıllar önce affettim Percy."

Uzun uzun beni inceledi. Sonra gözlerimiz birbirine kilitlendi.

"Sana bir şey vermek istiyorum." Sam kalçasını kaldırıp cebinden bir şey çıkardı. Kafamı eğdiğimde bileğime bir şey bağlıyordu.

Bir zamanlar sahip olduğu parlaklığı kaybetmişti; turuncuları ve pembeleri solmuş, beyazları griye dönmüştü ve ölçüsü benim için çok büyüktü. Ama buradaydı. Yıllar sonra. Sam'in dostluk bilekliği bileğimdeydi.

"Gölün karşısına kadar yüzebilirsen sana bir şey vereceğimi söylemiştim. En azından bir teselli ödülünü hak ediyordun," dedi bilekliği çekiştirerek.

"Yine arkadaş mıyız?" Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Dudaklarının köşeleri kıvrıldı. "Arkadaş olursak pijama partileri yapabilir miyiz?"

"Pijama partileri arkadaşlık anlaşmasının bir parçasıdır," dedim. Sonra ekledim: "İşleri tekrar batırmak istemiyorum Sam."

"Bence işleri batırmak da anlaşmanın bir parçası," diye cevap verdi, belimi hafifçe sıkarak. "Hem artık her şeyi yoluna koymakta daha iyi olacağımızı düşünüyorum."

"Her şeyi yoluna koymak istiyorum."

"Güzel," dedi. "Çünkü ben de bunu istiyorum."

Beni kucağına çektiğinde parmaklarımı saçlarına daldırdım. Güneş tepelerin ardında görünüp ısısıyla bizi sıcacık bir battaniye gibi sarana dek öpüştük. Sonunda ayrıldığımızda ikimizin de suratında dev birer sırıtış vardı.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" dedi Sam, pürüzlü bir sesle. Parmağı burnumdaki çilleri okşuyordu.

Bu sabah motelden çıkış yapmam gerekiyordu ama ondan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama şu anda... şu anda tam olarak ne yapacağımızı biliyordum.

Tişörtünü kafasından çekip çıkardım ve gülümseyerek ellerimi omuzlarında gezdirdim.

"Bence göle dalıp yüzmeliyiz."

SONSÖZ

Bu PDF'i para ile aldıysanız, dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası telegramdaki kanallarda bedava boşuna PDF'e para vermeyin!

Bir Yıl Sonra

SUE'NUN KÜLLERİNİ TEMMUZ AYINDA bir cuma günü göle serptik. Sam ve Charlie'nin, onun gitmesine kendilerini razı etmeleri bir yıl sürdü. Günün bu saatini seçtik çünkü yaz akşamları Sue, oğullarıyla aynı anda evde olduğu fazlasıyla nadir durumlarda tam da bu saatlerde, güneşin son ışıkları gölün diğer ucunda gözden kaybolmaya başlarken verandada akşam yemeğini servis eder ve mutlulukla iç geçirirdi.

Masayı kurarken bir keresinde bana, "Bu sihirli an, yılın bu vaktinde günbatımını görmeye fazla şans bulamadığım için mi böyle güzel geliyor yoksa her zaman mı bu kadar özel bilemiyorum," demişti.

Güneşin altın parıltılarının, ağaçların ve kıyıların daha erken saatlerde görülemeyen tüm ayrıntılarını aydınlattığı, suyun sanki günlük aktivitelere kısa bir kokteyl saati ya da aile barbeküsü için ara vermişçesine durgunlaştığı bu an gerçekten de sihirli gibiydi.

Sam'le el ele tutuşup Charlie'nin peşinden, tepeden göle doğru indik ve Muz Tekne'ye bindik. Florek kardeşler, teknenin bugünün bir parçası olması gerektiğine, annelerine veda etmek için

babalarından kalan bir şeyi kullanmanın güzel olacağına karar vermiş ve baharda şehirden göle geldiğimiz birkaç hafta sonu birlikte onu tamir etmeye çalışmışlardı. İlk başlarda ben bu büyük plana şüpheyle yaklaşmıştım ama Charlie bunu daha önce bir kez yaptıkları ve tekrar yapabilecekleri konusunda ısrar etmişti. Sam de eskisinden çok daha becerikli olduğunu söylemişti. Ama kısa süre içinde ikisinin de yanıldığı ortaya çıkmıştı.

Mayıs ayında bir hafta sonu, onları garajda yağa bulanmış, yarı sarhoş halde bulmuştum. Hayal kırıklığı içinde teknenin bordasına vuruyorlardı. Ertesi gün de tamir için mecburen marinaya çekmişlerdi.

Şimdi gölde ilerlerken Charlie dümenin başında oturuyordu ve Sam de hemen yanı başındaydı. Oturduğum banktan onları seyrederken, yıllar önce en yakın arkadaşıma âşık olduğumu fark ettiğim anda da tam bu noktada oturduğumu fark ettim. O zamandan farklı olarak bugün Sam'in üzerinde takım elbise vardı. Bu da Charlie'yle üzerinde anlaştıkları bir şeydi; takım elbiseden nefret etseler de bugüne ceket ve kravat yakışacağına karar vermişlerdi. Sam gerçek bir yetişkin gibi görünüyordu ki bu hali arada beni gafil avlıyordu. Ama aynı zamanda, âşık olduğum sıska ineği de anımsatıyordu.

Baktığımı gördüğünde bana çarpık bir gülümseme gönderdi ve motorun gürültüsünde duyulmayacağını bildiği için sadece ağzını oynatarak *seni seviyorum* dedi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Charlie bakışmamızı yakalayınca Sam'in koluna bir şaplak attı ve motoru rölantiye aldı. Suyun üzerinde yalnızca biz vardık.

Charlie bana göz kırparak, "Flört etmenin sırası değil, Samuel," dedi.

Artık hepimiz Toronto'da yaşıyorduk. Sam ve ben şehir merkezinde küçük bir kiralık apartman dairesinde kalıyorduk. Charlie

ise metroyla bizden beş durak ötedeki lüks bir mahalleden satın aldığı daha havalı bir dairedeydi. Charlie'nin uzun mesai saatleri, Sam'in hastanedeki nöbetleri ve benim yazılarım (Sam beni *denemeye, sadece denemeye* ikna etmişti ve şimdi, ofise gitmeden önce şafağın erken saatlerinde yazılarla cebelleşiyordum) arasında birlikte istediğimiz kadar vakit geçiremiyorduk. Yine de fırsat bulduğumuzda birlikte vakit geçirmeyi seviyorduk. Bizim için ferahlatıcı bir yenilikti bu. İlk zamanlarda birkaç tartışma, birkaç rahatsız edici an yaşanmıştı ama işte buradaydık. Güneş yüzlerimizi ısıtır, rüzgâr saçlarımızı savururken Kamaniskeg Gölü'nün ortasında, emektar Muz Teknemizde hep birlikte oturuyorduk.

Sam ve benim de bu noktaya gelmek için çok çabalamamız gerekmişti. Bir çift olmaya alışmamız, birbirimize güven duymamız zaman almıştı. Özellikle ben, yeterince iyi olmadığımı ve ne Sam'i ne de bu mutluluğu hak etmediğimi söyleyen ısrarcı sese karşı çok savaş vermiştim. Birbirimize çıkışmış, suçlayıcı sözler savurmuş, bağırıp çağırmış ama yine de bir arada kalmış ve her şeyi yoluna koymuştuk. Hâlâ arkadaştık. İşimizi kolaylaştıran da buydu. Beraber gülmüş, birbirimizle dalga geçmiş, birbirimizi desteklemiştik. Hâlâ konuşmadan anlaşabiliyorduk. Ayrıca Sam'in korku filmi koleksiyonundaki DVD'leri bayağı aşındırmıştık.

Sam, Sue'ya dair tüm o şeylerin… gülümsemesinin, özgüveninin, sevgisinin sığamayacağı kadar küçük görünen, tik ağacından yapılıp pürüzsüzce cilalanmış küpü tutuyordu.

"Eee?" Ağabeyine baktı. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı Charlie. "Sen?"

"Hiç hazır değilim," dedi Sam.

"Ama zamanı geldi," dedi Charlie.

Sam başını salladı. "Zamanı geldi."

O arkaya ilerlerken Charlie dümenin başında kaldı ve kardeşinin, bacaklarını teknenin arkasına dayayıp küpün kapağını

çıkarmasını izledi. Sam dönüp önce bana, sonra Charlie'ye baktı ve kafasını salladı. "Hadi."

Charlie gaza bastı ve tekne ilerledi. Sam küpü havaya kaldırınca Sue'nun külleri rüzgârda uçuşmaya başladı ve mavi suyun üzerinde gri bir yol oluşturdu. Sonra saniyeler içinde gözden kayboldu.

Sessizce eve geri döndük. Charlie önden yürüdü, Sam de kolunu omzuma atarak yanımda ilerledi. Daha yokuşun yarısına varmadan müzik ve kahkahalar kulağımıza ulaştı.

Floreklerin evinde, tam da Sue'nun isteyeceği gibi, birkaç düzine insanın bulunduğu büyük bir parti vermeyi kararlaştırmıştık. Hoparlörlerden yine Dolly ve Shania'nın sesleri yükselecekti. Masalar çeşit çeşit yemek, bira ve şarapla dolu olacaktı. Tavern'ı "aile indirimi" ile Charlie ve Sam'den satın alan Julien'in yaptığı *pierogi*'leri yiyecektik. Konukların arasında Sue'nun sevenleri (annemle babam da dahil) ve Chantal gibi, tanısa onu çok sevecek olan kişiler vardı. Çok güzel kızıl saçlara sahip biri de partide hazır bulunacaktı. Çünkü geçen sene yaptığım en zor şey olsa da Delilah'dan özür dilemiştim. Ottawa'daki bir kafede buluştuğumuzda bana karşı kibar ama kayıtsız olacağını düşünmüştüm. En son beklediğim şey, kollarını boynuma sarması ve ne demeye bu kadar geciktiğimi sormasıydı.

Ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde, herkes gittiğinde ve Sam'le pijamalarımızı giyip bodrumda baş başa kaldığımızda mısırlarımızı yanımıza alacak, televizyonda yine bir film açacaktık. Sonra üstüne başharflerimin kazındığı eski ahşap kutuyu çıkaracaktım. İçinde, bileğimdeki solmuş bileklikle uyumlu renklerde iplerden yapılmış bir yüzük olacaktı. Ve bir dizimin üzerine çökecek, Sam Florek'ten ailem olmasını isteyecektim. Sonsuza dek.

TEŞEKKÜRLER

2020 YILININ TEMMUZ AYINDA bir kitap yazmaya karar verdim. Bu uzun zamandır kalbimin ve zihnimin derinliklerine ittiğim bir arzuydu. Gerçekleştirebileceğimi hiç düşünmemiş, denersem bitiremeyeceğime ikna olmuştum. Ayrıca ben bir editörüm; on beş yıldır diğer yazarların kelimelerini parlatmaya yardımcı olmaktan ötesine geçmemiştim. Ama o yaz pandemi, kendime hayatla alakalı önemli sorular sormamı sağladı ve arzumu daha fazla ertelememeye karar verdim. Kendime iki hedef belirledim: Yılsonuna kadar bir roman taslağı hazırlamak ve onu iyi hale getirmek. Mükemmel olmasa da gurur duyduğum bir şey olmalıydı. *Her Yazın Ardından*'ı yazmanın, hayatım boyunca üstlendiğim en tatmin edici proje olacağını bilmiyordum. Zor zamanlarımda bana neşe getireceğini bilmiyordum. Gerçek bir kitaba dönüşeceğini ve sayesinde gerçek bir yazar olacağımı bilmiyordum. Bunların gerçekleşmesinde emeği geçen pek çok insan var.

İlki Taylor Haggerty; hayalimdeki menajer. Taylor beni temsil etmeyi teklif ettiğinde gözyaşlarımı tutmakta çok zorlandım.

O, keskin içgüdülere, yazı işleriyle alakalı kusursuz muhakeme yeteneğine ve birçok sorusu olan çaylak bir romancıya karşı sonsuz sabra sahip bir süper kahraman. Bu yolculukta ondan başka partner olmayı tercih edeceğim kimse yok. Taylor, bana ve bu kitaba inandığın için teşekkür ederim.

Amanda Bergeron'la daha ilk konuşmamızda editörüm olması gerektiğini hissettim. Öyle de oldu. Ve bunun için sonsuza dek minnettar (ve şaşkın) kalacağım. *Her Yazın Ardından* üzerinde çalışırken Amanda da ben de hamileydik ve bu kitapla birlikte iki küçük insanı da dünyaya getirmiş olmak muhteşem bir şey. Amanda, Percy ve Sam'in öyküsüne duyduğun sonsuz tutku ve onu hayata geçirmek için yaptığın her şey için sana teşekkür ederim.

İkinci editörüm olan muhteşem Deborah Sun de la Cruz'un yeteneği ve rehberliğiyle de ödüllendirildiğimi hissediyorum. Deborah, yaptığın akıllıca düzenlemeler ve Kanada tarafını gayrete getirdiğin için müteşekkirim. Ekibimde olduğun için inanılmaz derecede şanslıyım.

Sareer Khader, Ivan Held, Christine Ball, Claire Zion, Jeanne-Marie Hudson, Craig Burke, Jessica Brock, Diana Franco, Brittanie Black, Bridget O'Toole, Vi-An Nguyen, Megha Jain, Ashley Tucker, Christine Legon, Angelina Krahn ve Berkley'deki satış ekibinin yanı sıra Jasmine Brown ve Root Literary ekibi: Bu kitap için gösterdiğiniz coşku ve onu dünyaya yayma konusundaki sıkı çalışmanız için teşekkür ederim.

Bana ve *Her Yazın Ardından*'a, Kanada'da sevgi dolu bir yuva verdikleri için Penguin Kanada'dan Nicole Winstanley, Bonnie Maitland, Beth Cockeram, Dan French ve Emma Ingram'a teşekkür ederim. Ayrıca *Her Yazın Ardından*'ı gerçekten küresel bir kitap haline getirdiği için Heather Baror-Shapiro'ya teşek-

kürler. Anna Boatman'a ve romanı İngiltere'ye, Yeni Zelanda'ya ve diğer vatanım Avustralya'ya götürdükleri için Piatkus ekibine de minnettarım.

Ashley Audrain ve Karma Brown'a, şaşırtıcı nezaketleri, destekleri ve yazar olarak yayıncılık dünyasında bulunmakla ilgili verdikleri paha biçilmez öğütleri için teşekkür ederim.

Meredith Marino, Courtney Shea ve Maggie Wrobel: İlk okuyucularım olduğunuz ve teslim tarihine iki haftam kalmışken çok işime yarayan geri bildiriminiz için teşekkürler. Böyle zeki ve cesaret verici kadınlara arkadaşım diyebildiğim için şanslıyım. Yazmanın ilk aşamalarında, ne düşündüğü konusunda bana karşı dürüst olacağına söz veren Meredith'e taslağın ilk on sayfasını gönderdim ve çok geçmeden ondan bir mesaj aldım: "Bence gerçek bir yazar olacaksın!!!!!!!!!!" Meredith, her zamanki gibi haklıydın. Bana devam etme güveni verdiğin için teşekkür ederim.

Kocamın ilk taslağımı okumasına izin verme konusunda endişelerim vardı. Hikâyeyi okur da her kelimesinden nefret ederse onunla aynı evde yaşayabileceğimi sanmıyordum. Marco, bu kaygımı aşmam ve ona taslağın bir kopyasını vermem için birkaç gün boyunca beni ikna etmeye çalıştı. Sonunda izin verdiğimde kitabı baş döndürücü bir hızla okudu ve çok keyif aldığı "gerçek bir kitap" olduğunu söyledi. Ayrıca yazım hatalarıyla dolu olduğunu da ekledi. Kitabı dış dünyaya göndermeden önce taslağı kontrol edip düzenlediğin için teşekkürler Marco. Bir gün durduk yere bir kitap yazacağımı ve bu işe her gün zaman ayıracağımı açıkladığımda karşı çıkmadığın için teşekkür ederim. Ben kelimelerle uğraşırken Max'le ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ve en çok da korkunun yoluma çıkmasına müsaade etmeme cesaretini bulmamda yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

OKUR KILAVUZU

Her Yazın Ardından

CARLEY FORTUNE

KİTABIN SAHNE ARKASI

Sekiz yaşıma bastığım senenin yazında göle taşındım. Kanadalı annemle Avustralyalı babamın fırtınalı bir aşk hikâyesi vardı. İskoçya'da tanışmış, üç ay sonra nişanlanmış ve Toronto'ya yerleşip bir hayat kurmuşlardı. Ben üç yaşındayken Avustralya'ya taşınmış, sekiz yaşındayken geri dönmüştük. Fakat bu sefer şehirden bir ev almak yerine Doğu Ontario'da küçük bir kasaba olan Barry's Bay'de kök salmaya karar verip Kamaniskeg Gölü'ne nazır küçük bir kır evi almışlardı.

Ben, çalılıktaki dar bir toprak patikada ilerleyerek ulaşılan bu gölde büyüdüm. Yaz aylarını ıslak mayomla iskelede kitap okuyarak, biraz daha büyüdüğümde de ailemin restoranında çalışarak geçirdim. (Gerçi bu kitaptaki Tavern için ilham aldığım yer kendi restoranımız değil, Barry's Bay'den bir kasaba ötedeki kıymetli Wilno Tavern'dır.)

Ailem on yıl önce Kamaniskeg'deki evimizi sattı, ama bu dünyada en mutlu olduğum yer göl olduğu için kocamla birlikte her ağustosta Barry's Bay'in hemen dışında bir göl evi kiralamaya devam ettik. Evin Amerikalı sahibi, 2020'de Kanada ve ABD sınırı turistlere kapatılınca yaz boyunca orada kalmamıza izin verdi.

O yıl temmuz ayının ortalarında, çok güçlü ve ani bir kitap yazma isteği duydum. Ben hiçbir zaman manevi yönü yüksek bir insan olmadım (yoga dersinde *om*'lamak bile tuhaf hissettiriyor) ama bu dürtünün beni vurduğu güç, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. (O zamandan beri de bir daha hissetmedim zaten.) Tam Oprah Winfrey'nin programına layık bir aydınlanma anıydı.

Her Yazın Ardından'ı okuduktan sonra, yazarken ne kadar nostaljik hissettiğimi anlayacağınızı düşünüyorum. İlk taslağa başladığımda, dünyanın bir köşesinde bulunan ve büyümeme şahit olan gölün kıyısında yaşamam kesinlikle tesadüf değildi. Parıldayan suya, sık ağaçlıklara, sonsuzluğa uzanan gökyüzüne ve karanlığı aydınlatan fırtınalara saygımı bu yolla sunmak istedim. Hikâyemde dostluk bileklikleri, eriyip külahın üzerine akan renkli dondurmalar olsun istedim. 2020'den kaçmak ve çocukluğumun en güzel yazlarına geri gitmek istedim.

Yetişkinliğimin uzun bir döneminde okumanın benim için gerçeklikten kopmaktan ziyade bir angarya gibi göründüğünü kabul etmekten biraz utanıyorum. Bir editör olarak, iş için bütün gün bir şeyler okuyordum ve mola verdiğimde daha fazla kelimeye bakma fikri çekici gelmiyordu. Elime kitap alasım dahi gelmiyordu. Keşke birkaç yıl önce kadın odaklı kurgu, aşk ve

genç yetişkin romanları okumaya başlamamı tam olarak hangi kitabın sağladığını hatırlayabilsem. O zaman yazarı bulur ve ona tüm kalbimle teşekkür ederdim. Christina Lauren, Colleen Hoover, Jenny Han, Angie Thomas, Emily Henry, Tahereh Mafi, Sally Thorne, Nicola Yoon ya da Helen Hoang olabilir. Ya da şu anda sayamadığım pek çok yazardan biri. Ama bildiğim bir şey var ki bir kez okumaya başladığımda asla duramadım. Yılda birkaç kitap okumaktan, haftada birkaç kitap okumaya geçtim.

O zaman bunun farkında değildim ama sanırım beynimin editör kısmı bu kitapların nasıl yazıldığını, anlatı ritimlerinin ne olduğunu, ne tür karakterleri ilgi çekici bulduğumu, yazarların okurları baştan sona dek nasıl kitaba bağlı tuttuğunu çözmeye çalışıyordu. Romanları oluşturan unsurları farkına bile varmadan irdeliyordum. Benim gazetecilik diplomam var, yaratıcı yazarlıkta herhangi resmi bir geçmişim yok ancak hevesli bir okur olarak harcadığım –ve harcamaya devam ettiğim– zamanı eğitimimin bir parçası olarak görüyorum.

Daha parmaklarımı klavyeye koymadan önce bir aşk hikâyesi anlatmak istediğimi biliyordum. Mutlu sonla bitmesini istediğimi de. (2020 gibi bir yılda kaldırabileceğim tek şey mutlu sondu.) Kahramanların ilişkisinin uzun yıllara yayılmasını ve tüm gençlik endişelerini,

heyecanlarını içermekle birlikte yetişkinliğin ağırlığını da taşımasını istedim. Sizi kimsenin anlamadığı kadar iyi anlayan, görüldüğünüzü, duyulduğunuzu, güvende olduğunuzu ve hep güzel olduğunuzu hissettiren bir arkadaşı, yani doğru insanı bulmanın inanılmaz hissini keşfetmek istedim.

Ayrıca hikâyem, işleri batıran ama sonunda her şeyi yoluna koymak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan insanlar hakkında olsun istedim. Bu kitaptaki karakterlerin hepsi kusurlu. (Belki Sue hariç. Sue'nun mükemmelliğin tanımı olduğundan oldukça eminim.) Umuyorum ki bu onları daha da çekici kılar. Ben şahsen, kendi eksiklikleriyle boğuşan, hem dış hem de iç engellerle karşılaşan Percy ve Sam gibi kahramanlara ilgi duyuyorum. Bazı okuyucular için Percy'nin ihaneti affedilemez olacaktır. Yine de Sam onu affediyor. Tabii bağışlama öyle bir günde gerçekleşebilecek bir şey değil; onların mutlu sonu, uzun uğraşlar sonucu kazanılmış bir mutlu son.

Hepsinden önemlisi, okumaktan hoşlandığım türden, birkaç yıl önce bana okuma sevgimi geri kazandıran türden bir kitap yazmak istedim. *Her Yazın Ardından*'ı yazmak benim için bir kaçıştı. Umarım sizin için de okumak bir kaçış olur.

TARTIŞMA SORULARI

1. Sam ve Percy çok yakın arkadaşlar. Sizce romantik bir ilişkiden aldıkları nedir?
2. İster platonik ister romantik, her şeyi sil baştan yaşamak istemenize yol açacak bir şekilde sonlanan, önemli bir ilişkiniz oldu mu?
3. Sam ve Percy küçük yaşta romantik bir ilişkiye adım attılar. Ayrılmasalardı sizce aynı şekilde devam ederler miydi? Sonunda birlikte olabilmek için bir süre ayrı kalmaya ihtiyaçları var mıydı?
4. Charlie'nin -geçmişte ve bugün- Percy hakkında ne hissettiğini düşünüyorsunuz?
5. Delilah'nın Percy'le olan dostluğu hakkında ne düşünüyorsunuz? Delilah'yı iyi bir arkadaş olarak görüyor musunuz? Peki ya Percy'yi?
6. Percy'nin ihaneti onun hakkındaki düşüncenizi değiştirdi mi? Yaptığı şeye sempati duyuyor musunuz? Yaptığı affedilebilir miydi sizce?
7. Gençliğinde Percy, belki de kendi anne babasına duyduğundan daha çok Sue'ya hayranlık duyuyordu. Bunun nedeni ne olabilir?
8. Hikâye Percy'nin bakış açısından anlatılıyor. Hangi sahnelerde Sam'in zihninin içini görebilmeyi dilediniz?

9. Son bölümde Sam, Percy'ye, "İhanete uğradıysan aynı şekilde karşılık vererek bir şey kazanamazsın. Canın daha çok yanar, o kadar," diyor. Onunla aynı fikirde misiniz? Yoksa "ödeşmenin" faydası olduğuna mı inanıyorsunuz?
10. Göl, Percy'nin kendini en mutlu, en canlı, en yaratıcı hissettiği yerdi. Sizin özel yeriniz neresi?

CARLEY'NİN OKUMA LİSTESİ

1. *28 Summers* - Elin Hilderbrand
2. *Kış Yaza Kavuşunca* - Emily Henry
3. *Asla Vazgeçme* - Rainbow Rowell
4. *Everything After* - Jill Santopolo
5. *Sonsuza Dek, Ayrı* - Taylor Jenkins Reid
6. *Get a Life, Chloe Brown* - Talia Hibbert
7. *Hana Khan Carries On* - Uzma Jalaluddin
8. *Summer Sisters* - Judy Blume
9. *Love Lettering* - Kate Clayborn
10. *Words in Deep Blue* - Cath Crowley

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.

Carley Fortune

Carley Fortune, *Refinery29, The Globe & Mail, Chatelaine* ve *Toronto Life* gibi yayın kuruluşlarında editör olarak çalışmış ödüllü bir Kanadalı gazetecidir. Kocası ve iki oğluyla Toronto'da yaşamaktadır. *Her Yazın Ardından*, yazarın ilk romanıdır.

Yazar Fotoğrafı: Jenna Marie Wakani